

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

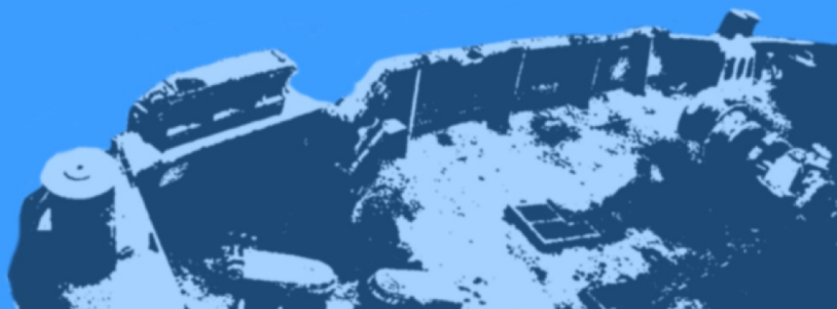

ΘΥΓΑΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

Η Αιχμάλωτη του Θαυματοποιού

Μια Ιστορία από το
Θρυμματισμένο Σύμπαν

© Κώστας Βουλαζέρης

<http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris>

ISBN: 978-618-5031-52-7

Για τα πνευματικά δικαιώματα αυτού του κειμένου ισχύουν οι όροι του Creative Commons – <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>

- Επιτρέπεται να το διανέμετε ελεύθερα, στην παρούσα του μορφή και μόνο.
- Δεν επιτρέπεται να το τροποποιήσετε ή να το αλλοιώσετε με οιονδήποτε τρόπο.
- Δεν επιτρέπεται να το χρησιμοποιήσετε για διαφημιστικούς ή εμπορικούς λόγους.

Αυτό το βιβλίο είναι λογοτεχνικό. Όλα τα ονόματα, τα πρόσωπα, και οι καταστάσεις είναι φανταστικά ή χρησιμοποιούνται με φανταστικό, λογοτεχνικό τρόπο. Οποιαδήποτε ομοιότητα με αληθινά ονόματα, πρόσωπα, ή καταστάσεις είναι καθαρά συμπτωματική.

Περισσότερες ιστορίες από το
Θρυμματισμένο Σύμπαν
δωρεάν στο

www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/thrymmatismeno_sympan

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

Η Αιχμάλωτη του Θαυματοποιού

Μια Ιστορία από το
Θρυμματισμένο Σύμπαν

[Θυγατέρες της Πόλης]

1

βουτιές και αναμνήσεις

Ο άντρας φόρεσε τη στολή κατάδυσης, κρύβοντας το γαλανόδερμο, γυμνασμένο σώμα του. Έβαλε τη φιάλη αέρα στην πλάτη του. Έβαλε τη μάσκα και τον αναπνευστήρα στο πρόσωπό του. Από τη ζώνη του κρέμονταν μια βαλλίστρα και ένα ξιφίδιο, για έκτακτη ανάγκη. Ποτέ δεν ήξερε κανείς τι μπορούσε να συναντήσει στα βάθη της Μεγάλης Θάλασσας.

Ο άντρας στάθηκε στην άκρη του πλοιαρίου που ήταν σταματημένο ανοιχτά του νησιού αναψυχής Ρόλβεσκ. Οι σύντροφοί του, καθισμένοι στο κατάστρωμα, τον κοίταζαν δίχως ανησυχία· ήταν έμπειρος δύτης. Αλλά όχι ο μοναδικός έμπειρος δύτης ανάμεσά τους. Η δουλειά τους ήταν να βουτάνε.

Ο άντρας βούτηξε. Και κολύπησε προς τα κάτω, μέσα στα σκοτεινά νερά, εκεί όπου το φως του ήλιου δεν μπορούσε να φτάσει. Σύμφωνα με τις πληροφορίες τους, ένα σκάφος είχε βουλιάξει σε τούτη την περιοχή πριν από τρία χρόνια, και κανείς δεν πρέπει να το είχε ούτε αναζητήσει ούτε λεηλατήσει. Δε μπορούσαν, φυσικά, να το αφήσουν ανεκμετάλλευτο. Ίσως να περιείχε τίποτα χρήσιμο ή ακόμα και πολύτιμο.

Ο άντρας είχε τον φακό στο κεφάλι του αναμμένο καθώς καταδύονταν, διαλύοντας τα σκοτάδια των βυθών. Ψάρια και άλλες μορφές υδροβίας ζωής απομακρύνονταν από το πέρασμά του. Ορισμένες σκιές θα μπορούσαν, ίσως, να χαρακτηριστούν και απειλητικές. Τίποτα όμως δεν τον πλησίασε.

Αλλά, μετά, καθώς τελικά διέκρινε το βυθισμένο ναυάγιο, μισοτυλιγμένο σε υποθαλάσσια φυτά, είδε ένα πλοκαμόψαρο να ξεπροβάλλει πίσω από έναν πελώριο βράχο: και δεν υπήρχε αμφιβολία πως τον έβλεπε σαν πρόγευμα. Ο άντρας τράβηξε τη βαλλίστρα από τη ζώνη του και το σημάδεψε καθώς ερχόταν κουνώντας απειλητικά τα πλοκάμια του, με τα σαγόνια του ν'ανοιγοκλείνουν και τα μάτια του να στραφταλίζουν μες στον βυθό.

Ο άντρας δεν έχανε εύκολα την ψυχραιμία του. Σημάδεψε. Πάτησε τη σκανδάλη. Το διχαλωτό βέλος εκτοξεύτηκε από τη βαλλίστρα· σκίζοντας το νερό με ευκολία, καρφώθηκε πάνω στο σκληρόπετσο σώμα του πλοκαμόψαρου, ανακόπτοντας την πορεία του. Τα πλοκάμια του έκαναν έντονες κινήσεις από τον ξαφνικό πόνο, και μετά ακόμα πιο έντονες κινήσεις, καθώς το βέλος ελευθέρωνε το ενεργειακό φορτίο της μπαταρίας που κρυβόταν μέσα στο στέλεχός του.

Το πλοκαμόψαρο, ωστόσο, δεν πέθανε. Δεν ήταν τόσο εύκολο να τα σκοτώσεις. Αλλά ο άντρας δεν εξαπέλυσε και το δεύτερο βέλος της βαλλίστρας του, γιατί είδε το πλάσμα ν'απομακρύνεται, αφήνοντας πίσω του κάτι σαν μαύρο σύννεφο. Αίμα.

Ο άντρας όπλισε ξανά τη βαλλίστρα, ώστε να έχει δύο βέλη έτοιμα όπως πριν.

Υστερα πλησίασε το βυθισμένο ναυάγιο.

Δεν ήταν μεγάλο σκάφος. Ένα πλοιάριο, ουσιαστικά, μικρότερο από αυτό από το οποίο είχε πριν από λίγο βουτήξει ο άντρας. Κατά πάσα πιθανότητα δεν θα περιείχε τίποτα το σπουδαίο. Αλλά, και πάλι, γιατί να μην το ελέγξουν;

Ο άντρας μπήκε στο βυθισμένο σκάφος κι άρχισε να το ερευνά. Βρήκε διάφορα σκόρπια αντικείμενα, εκεί όπου τα είχε σπρώξει η θάλασσα. Τίποτα που να τον ενδιαφέρει. Ούτε ενεργειακές φιάλες δεν υπήρχαν στη μηχανή. Για την ακρίβεια, οι ενεργειακές φιάλες φαινόταν να έχουν εκραγεί· γιατί εκεί όπου έπρεπε να βρίσκονταν υπήρχε μια μεγάλη τρύπα στο σκάφος. Αυτή η έκρηξη μάλλον το είχε κάνει να βουλιάξει.

Στη γωνία της καμπίνας ο άντρας βρήκε το μοναδικό πράγμα που του κίνησε την περιέργεια: ένα κλειστό μεταλλικό κιβώτιο, περίπου ένα μέτρο στο πλάτος, ενάμιση στο μήκος, και μισό στο ύψος. Και η θάλασσα δεν είχε διαβρώσει το μέταλλό του.

Ο άντρας προσπάθησε να το ανοίξει αλλά δεν μπόρεσε. Ήταν κλειδωμένο. Μια κλειδαριά υπήρχε στο πλάι του.

Ας το πάρουμε, σκέφτηκε. Δεν έχουμε τίποτα να χάσουμε.

Μετά από λίγο, τράβηξαν μ'ένα μικρό βαρούλκο το μεταλλικό κιβώτιο έξω από τη θάλασσα, αφού ο άντρας το είχε δέσει με αλυσίδες.

Ήταν καθισμένος τώρα στο κατάστρωμα του πλοιαρίου, πίνοντας ένα μπουκάλι Κρύο Ουρανό, ενώ μία απ'τους συντρόφους του σκάλιζε, γονατισμένη, την κλειδαριά του κιβωτίου. Όχι με τα χέρια της. Με το μυαλό της. Τα μάτια της ήταν στενεμένα και το πρόσωπό της ρυτιδωμένο καθώς χρησιμοποιούσε τη μαγεία της. Ιδρώτας γυάλιζε επάνω στο λευκό-ροζ δέρμα της. Μια μαύρη κορδέλα, τυλιγμένη γύρω απ'τους κροτάφους της, κρατούσε πίσω τα μακριά καστανά μαλλιά της.

Οι άλλοι περίμεναν. Ένας απ'αυτούς κοίταζε για τυχόν περιπολίες ανεπιθύμητων σκαφών.

Μια σειρά από έντονα κλικ ακούστηκαν, τελικά, από το μεταλλικό κιβώτιο. Η μάγισσα αναστέναξε. «Ο μηχανισμός είχε μπλοκάρει,» είπε.

Ένας κοντός, κοκκινομάλλης άντρας έπιασε τις άκριες του σκεπάσματος του κιβωτίου και το άνοιξε.

Όλοι τους συνοφρυώθηκαν.

«Τι σκατά...;» μουρμούρισε ο άντρας που είχε βουτήξει και το είχε φέρει επάνω.

Μέσα στο κιβώτιο, μια γυναίκα ήταν κουλουριασμένη. Είχε δέρμα λευκό με απόχρωση του ροζ· μαλλιά μαύρα που έπεφταν βρεγμένα στους ώμους της. Τα ρούχα της ήταν κουρελιασμένα, διαβρωμένα από το αλμυρό νερό της Μεγάλης Θάλασσας.

Αλλά εκείνη δεν έμοιαζε νεκρή. Έμοιαζε απλά να κοιμάται.

Από την άλλη, όμως, δεν μπορεί να ήταν και ζωντανή. Το ναυάγιο είχε συμβεί πριν από τρία χρόνια...

«Τι την κρατά σ'αυτή την κατάσταση;» ρώτησε ένας καφετόδερμος άντρας την καστανομάλλα μάγισσα.

Εκείνη έσκυψε πάνω από την κουλουριασμένη γυναίκα, που είχε τα γόνατά της υψωμένα στο στήθος και τα χέρια της τυλιγμένα γύρω τους.

«Αναπνέει!» είπε η μάγισσα, ξαφνιασμένη.

Ο γαλανόδερμος άντρας που είχε βουτήξει ρουθούνισε. «Μαλακίες... Καμία φορά, οι νεκροί—»

Τα βλέφαρα της κουλουριασμένης γυναίκας άνοιξαν, και κινήθηκε, γυρίζοντας μέσα στο κιβώτιο, ενώ όλοι απομακρύνονταν από γύρω της κι ορισμένων τα χέρια πήγαιναν στις λαβές πιστολιών...

Δεν θυμόταν τίποτα.

Δεν είχε ιδέα πώς βρέθηκε εδώ. Ούτε ήξερε ποιοι ήταν όλοι αυτοί γύρω της. Ένας λιγνός καφετόδερμος άντρας με μαύρα μούσια και μαλλιά. Μια λευκόδερμη γυναίκα με καστανά μαλλιά και μαύρη κορδέλα στο μέτωπο. Ένας γαλανόδερμος άντρας μ'ένα μπουκάλι στο χέρι και κεφάλι τελείως ξυρισμένο. Ένας άντρας επίσης γαλανόδερμος αλλά πολύ διαφορετικός στην όψη: κοντός και κοκκινομάλλης. Ένας ξανθός άντρας με μακριά μαλλιά δεμένα αλογοουρά και δέρμα λευκό με απόχρωση του ροζ· τα μάτια του κρυμμένα πίσω από μπλε γυαλιά, μια μεγάλη δερματοστιξία πάνω στο γυμνό στήθος του.

«Πού είμαι;» τους ρώτησε η γυναίκα, νιώθοντας το σώμα της πιασμένο καθώς ανασηκωνόταν. «Ποιοι είστε;» Με δυσκολία, και κάποιο πόνο, σηκώθηκε όρθια. Τα ρούχα της τα ένιωθε σαν παλιά χαρτιά επάνω της. Σκίζονταν από τις κινήσεις της.

«Εσύ πες μας ποια είσαι, και τι έκανες εκεί μέσα,» αποκρίθηκε ο γαλανόδερμος άντρας με το ξυρισμένο κεφάλι, δείχνοντας το κιβώτιο από κάτω της. «Πόσο καιρό ήσουν εκεί μέσα; Πώς σκατά ανέπνεες;»

Η γυναίκα συνοφρυώθηκε. Κοίταξε το κιβώτιο παραξενεμένη. Δεν θυμόταν...

Δεν θυμόταν ούτε καν το όνομά της.

«Δε θυμάμαι,» τους είπε, και βγήκε από το κιβώτιο. Γλίστρησε και παραλίγο να πέσει, αλλά κατάφερε να σταθεί. «Δε θυμάμαι τίποτα.»

«Σε βρήκα μες στο ναυάγιο, κοπελιά,» της είπε ο γαλανόδερμος άντρας, «κλειδωμένη εκεί μέσα»· έδειξε πάλι το μεταλλικό κιβώτιο. «Τι στο Μάτι του Σκοτοδαίμονος έκανες εκεί μέσα; Το σκάφος είχε βυθιστεί πριν από τρία χρόνια...»

Η γυναίκα που δεν θυμόταν το όνομά της κάθισε σ'ένα κάθισμα κοντά στην κουπαστή. «Δεν ξέρω,» ψιθύρισε κοιτάζοντάς τους με περιέργεια. «Εσείς... Ποιοι είστε εσείς; Γιατί...; Πώς με βρήκατε;»

«Είχα βουτήξει για να ψάξω το ναυάγιο, κοπελιά,» αποκρίθηκε ο άντρας. «Και βρήκα εκεί αυτό το κιβώτιο, και μέσα στο κιβώτιο ήσουν εσύ. Περίμενα ότι μπορεί νάταν κλεισμένο τίποτα πολύτιμο, όχι άνθρωπος – και σίγουρα όχι ζωντανός.»

«Υπάρχει κανένας μηχανισμός στο κιβώτιο;» ρώτησε ο καφετόδερμος άντρας την καστανομάλλα γυναίκα με τη μαύρη κορδέλα.

«Δε νομίζω,» είπε εκείνη κοιτάζοντάς το ερευνητικά.

«Πώς έζησες εκεί μέσα;» ρώτησε ο καφετόδερμος άντρας τη γυναίκα που δεν θυμόταν.

«Σας είπα, γαμώτο – δεν θυμάμαι. Δεν θυμάμαι τίποτα...» Η όψη της μαρτυρούσε την αλήθεια των λόγων της. Έμοιαζε, όντως, χαμένη.

Ο γαλανόδερμος άντρας με το ξυρισμένο κεφάλι συστήθηκε ως Ράσεμαλ. Ο καφετόδερμος με τα μούσια ως Νικ. Η καστανομάλλα, λευκόδερμη γυναίκα ως Γολρίκ'μορ – κι αυτή η κατάληξη (΄μορ) υποδήλωνε μάγισσα του τάγματος των Τεχνομαθών· τούτο η χαμένη γυναίκα το θυμόταν. Ο ξανθομάλλης άντρας ονομαζόταν Μάξιμος. Ο κοντός γαλανόδερμος κοκκινομάλλης λεγόταν Μινράδης.

«Και τι κάνετε εδώ;» ρώτησε η αμνησιακή γυναίκα πίνοντας μια γουλιά από το μπουκαλάκι Κρύο Ουρανό που της είχαν προσφέρει.

«Παίρνουμε ό,τι μας δίνει η θάλασσα,» αποκρίθηκε ο Ράσεμαλ. «Τριγυρίζουμε και βουτάμε.»

«Βουτάμε,» γέλασε ο Μάξιμος, «και με τις δύο έννοιες. Καταλαβαίνεις.»

«Είστε κλέφτες;»

«Στη θάλασσα, κλέφτης ουδείς,» είπε ο Ράσεμαλ. «Έτσι δεν είναι;»

Ο Μινράδης μειδίασε.

Η Γολρίκ'μορ – που ήταν γονατισμένη πλάι στο ανοιγμένο κιβώτιο, εξετάζοντάς το – είπε: «Υπάρχει ένας απλός μηχανισμός από τη μέσα μεριά της κλειδαριάς, ώστε να μπορεί ν'ανοίξει.»

Στράφηκαν να την κοιτάξουν.

«Και τι σημαίνει αυτό;» ρώτησε ο Μάξιμος.

«Σημαίνει ότι μάλλον έκλεισε η ίδια τον εαυτό της εδώ μέσα,» απάντησε η μάγισσα, «σκοπεύοντας ν'ανοίξει την κλειδαριά και να βγει. Αλλά ο μηχανισμός μπλόκαρε.»

«Μπλόκαρε; Πώς το ξέρεις ότι μπλόκαρε;»

«Το βλέπω, ανόητε. Δεν κινείται. Πατάς και δεν γίνεται τίποτα.» Η Γολρίκ'μορ πίεζε ένα κουμπί.

Τα βλέμματα όλων, τώρα, στράφηκαν στη γυναίκα που δεν θυμόταν.

Εκείνη μόρφασε. «Τις ίδιες απορίες έχουμε,» είπε. Ένιωθε φοβισμένη, σαν ξαφνικά να είχε γεννηθεί ενήλικας σ'έναν κόσμο τελείως άγνωστο γι'αυτήν. Αλλά, συγχρόνως, αισθανόταν ότι ολόγυρά της υ-

πήρχε μια καθοδηγητική παρουσία η οποία αποκλείεται να την εγκατέλειπε, η οποία θα της έδειχνε ποιος ήταν ο δρόμος που όφειλε να ακολουθήσει-

Ο δρόμος...

Πολλοί δρόμοι πέρασαν από το μυαλό της. Δρόμοι, σήραγγες, γέφυρες... που διέσχιζαν τη Ρελκάμνια, την Ατέρμονη Πολιτεία...

Ύστερα, κενό ξανά. Το μυαλό της αδυνατούσε να θυμηθεί τίποτ' άλλο.

«Θα μπορούσατε να μου δανείσετε κάποια ρούχα;» ρώτησε τους σωτήρες της.

ένα μυστηριώδες σημάδι

Το νησί αναψυχής Ρόλβεσκ ήταν οικοδομημένο στο μεγαλύτερο μέρος του, όπως και τα περισσότερα νησιά της Ατέρμονης Πολιτείας. Ορισμένα μόνο σημεία είχαν αφεθεί ανοικοδόμητα για λόγους ψυχαγωγίας: παραλίες κυρίως.

Όπως αυτή που τώρα προσέγγιζε το πλοιάριό τους. Πίσω της ψηλές πολυκατοικίες φαίνονταν, η μία μεγαλύτερη από την άλλη, γεμάτες μπαλκόνια και εξώστες. Κρυστάλλινοι θόλοι διακρίνονταν ανάμεσα από τα οικοδομήματα, καθώς και δέντρα, βλάστηση: κήποι που βρίσκονταν υπό την περιποίηση ειδικά εκπαιδευμένων ανθρώπων.

Ήταν καλοκαίρι, και το νησί Ρόλβεσκ είχε αρκετό κόσμο. Στην παραλία, λουόμενοι ξάπλωναν κάτω από ομπρέλες ή μονάχα κάτω από το καυτό βλέμμα του ήλιου της Ρελκάμνια.

Η αμνησιακή γυναίκα νόμιζε πως όλα τούτα κάτι τής θύμιζαν...

Τα ρούχα της κρέμονταν κουρελιασμένα επάνω της, και με την παραμικρή κίνηση σκίζονταν. Τα είχε κοιτάξει προσεχτικά πριν από λίγο, μήπως της έφερναν καμία ανάμνηση στο μυαλό: πράσινη, ελαφριά, κοντή καπαρντίνα· μαύρη εφαρμοστή μπλουζα χωρίς μανίκια· γκριζοπαντελόνι· κοντά ελαστικά μποτάκια· ελαστική ζώνη με θήκες, μέσα στις οποίες ήταν ένας τηλεπικοινωνιακός πομπός (κατεστραμμένος από τη θάλασσα), ένα λεπτό αλλά ανθεκτικό σχοινί, μικρά εργαλεία διάρρηξης, και τέσσερα ζάρια. Στις εσωτερικές τσέπες της καπαρντίνας ήταν μια φωτογραφική μηχανή (χαλασμένη από τη θάλασσα), μερικές μπαταρίες (χαλασμένες από τη θάλασσα), ένα ζευγάρι μαύρα γυαλιά, ένα ξιφίδιο, κι ένα πιστόλι. Στις τσέπες του παντελονιού ήταν ένας κρίκος με τρία κλειδιά (άγνωστο το τι μπορεί να άνοιγαν) κι ένα πορτοφόλι με μερικά κατεστραμμένα, άχρηστα πλέον χαρτονομίσματα (και το ένα πρέπει να ήταν ολόκληρο κατοστάρικο!) και κάμποσα κέρματα. Τα τελευταία ήταν, συνολικά, δεκαπέντε δεκάδια.

«Κοπελιά,» της είπε ο Ράσεμαλ, βλέποντάς τη να συγκεντρώνει όλα αυτά τα πράγματα μπροστά της, «κάποια κομπίνα πρέπει να έκανες εκεί μέσα.»

«Ίσως. Αλλά δεν θυμάμαι τίποτα.» Η γυναίκα μάζεψε τα πράγματα και τα έκρυψε πάλι μες στα ρούχα της που βρίσκονταν στα όρια της διάλυσης.

Τα μαύρα μαλλιά της είχαν πλέον στεγνώσει, καθώς πλησίαζαν την παραλία, κι ανέμιζαν πάνω από τους ώμους της, μακριά και σπαστά. Φορούσε τα σκούρα γυαλιά της, αφού τα είχε καθαρίσει.

Το πλοiάριο άραξε σε μια προβλήτα δίπλα από την παραλία, κοντά σ' άλλες αποβάθρες, όπου βρίσκονταν αραγμένα άλλα πλοiάρια και βάρκες.

Οι ναυαγιοθήρες οδήγησαν την αμνησιακή γυναίκα προς τα καταστήματα πέρα από την ακτή. Εκείνη κοίταζε ολόγυρά της, μήπως κάτι τη βοηθούσε να θυμηθεί. Είδε έναν στύλο όπου διάφορες αφίσες κρέμονταν: ένα μουσικό συγκρότημα, οι Αιχμάλωτοι της Θάλασσας, έπαιζε κάθε βράδυ σ' ένα κέντρο του νησιού· ένα ξενοδοχείο διαφημιζόταν σε μια άλλη αφίσα· κι ακόμα ένα ξενοδοχείο, κι ένας θόλος αναψυχής· ο Ρόλεμ-Μία, ο Μεγαλουργός, ο Άρχων των Θαυμάτων, έκανε παραστάσεις μεθαύριο, αντιμεθαύριο, και μετά από δύο ημέρες, στον θόλο αναψυχής *Ανάποδες Κορνίζες*–

Η αμνησιακή γυναίκα έπαψε να διαβάζει.

Ρόλεμ-Μία...

Τον είχε κάπου ξανακούσει;

«Τι κοιτάς;» τη ρώτησε ο Ράσεμαλ. «Σου θυμίζουν κάτι;»

Η γυναίκα κούνησε το κεφάλι της. «Όχι.»

Προχώρησαν προς τα καταστήματα.

«Πώς θα σε λέμε, λοιπόν, αφού δε θυμάσαι τ' όνομά σου;» είπε ο Μάξιμος.

«Όπως θέλετε.»

«Οπωςθέλετε; Δεν είναι κι άσχημο για όνομα!» γέλασε ο Μάξιμος.

Ο Ράσεμαλ μόρφασε, υποδηλώνοντας πως θεωρούσε ηλίθιο το αστείο του φίλου του.

Τα καταστήματα πουλούσαν διάφορα είδη που θα περίμενε κανείς να βρει σ' ένα νησί αναψυχής της Μεγάλης Θάλασσας: ρούχα, κοσμήματα, αρώματα, αντηλιακά, αντηλιακά χρωματικής αλλαγής (τα οποία άλλαζαν προσωρινά χρώμα στο δέρμα σου αφού αλειφόσουν μ' αυτά κι έμενες για τουλάχιστον μια ώρα στον ήλιο), εξοπλισμούς για καταδύσεις, προφυλακτικά, αναψυκτικά και πρόχειρα φαγητά.

Τα όπλα δεν επιτρέπονταν στο νησί, και οι ναυαγιοθήρες είχαν πει στην αμνησιακή γυναίκα να κρύψει καλά το πιστόλι της – ακόμα και το ξιφίδιο – αν δεν ήθελε να πληρώσει βαρύ πρόστιμο. Οι ίδιοι είχαν αφήσει τα περισσότερα όπλα τους κρυμμένα στο σκάφος τους.

Η γυναίκα έδωσε το πιστόλι και το ξιφίδιό της στον Ράσεμαλ και μπήκε σ'ένα κατάστημα για ν'αγοράσει ρούχα, χρησιμοποιώντας τα δεκαπέντε δεκάδια που είχε μαζί της και κάμποσα ακόμα που της έδωσαν οι ναυαγιοθήρες. Όταν βγήκε, φορούσε ένα πορτοκαλί, αεράτο φόρεμα, ένα μεγάλο ψάθινο καπέλο, σανδάλια, και ξύλινη ζώνη. Στον ώμο της ήταν ένας δερμάτινος σάκος, όπου βρίσκονταν τα παλιά της ρούχα και τα άλλα αντικείμενά της. Ο Μάξιμος την κοίταξε από την κορφή ως τα νύχια με έκδηλη επιδοκιμασία στα μάτια του που διακρίνονταν πάνω απ'τα μπλε γυαλιά του.

Η γυναίκα τούς επέστρεψε όσα από τα χρήματά τους της είχαν απομείνει – τα περισσότερα, δηλαδή. «Δε μου χρειάστηκαν τελικά.»

«Κράτα τα,» της είπε η Γολρίκ'μορ· «μπορεί να σου χρειαστούν αργότερα.»

«Δε θυμάται τίποτα, έτσι κι αλλιώς, Γολρίκα,» είπε ο Μινράδης.

«Ακριβώς γι'αυτό μπορεί να της χρειαστούν.»

«Ναι· εκείνο που θέλω να πω είναι ότι το πρόβλημά της δεν λύνεται με μερικά δεκάδια παραπάνω.»

Ο Ράσεμαλ ρώτησε την αμνησιακή γυναίκα: «Τι θα κάνεις τώρα;»

«Δεν ξέρω... Θα τριγυρίσω λίγο, ίσως... Ίσως έτσι να θυμηθώ κάτι.»

Γιατί εξακολουθούσε να έχει αυτή την αίσθηση ότι παντού γύρω της βρισκόταν μια παρουσία που θα την καθοδηγούσε;

«Πήγαινε στον Ναό του Κρόνου,» πρότεινε ο Μινράδης. «Μπορεί ο ιερέας εκεί να ξέρει πώς να σε βοηθήσει.»

Η γυναίκα δεν ξαφνιάστηκε ακούγοντας ότι υπήρχε Ναός του Κρόνου στο νησί. Σαν να το ήξερε ήδη. «Ίσως και να πάω,» αποκρίθηκε συλλογισμένα.

«Εσείς πού θα πάτε τώρα;» τους ρώτησε.

«Θες νάρθεις μαζί μας;» είπε ο Μάξιμος.

«Ανάλογα.»

Την πήγαν στο πανδοχείο της φίλης τους της Κλειώς, που ονομαζόταν *Σπιρτόζα Ψάρια* και βρισκόταν κοντά στην παραλία αλλά σε μια μεριά

όπου δεν σύχναζαν πολλοί, στον τρίτο όροφο μιας πολυκατοικίας. Είχε συγκεκριμένη κίνηση εδώ: πολύ συγκεκριμένη. Ανθρώπους σαν τους ναυαγιοθήρες. Δίπλα απ'τα Σπιρτόζα Ψάρια ήταν ένα σπίτι που πουλούσε, εκτός των άλλων, και όπλα. Κρυφά, ασφαλώς.

Μέσα στην τραπεζαρία έπαιζε *θερμοκαλλιέργειες*, των Ανώριμων Σαλτιμπάγκων:

*...και καλλιεργούσε,
καλλιεργούσε τη ζέστη
καλλιεργούσε.
Κει που την είχε κλεισμένη
τη ζέστη καλλιεργούσε-*

Η αμνησιακή γυναίκα είχε την αίσθηση πως μια μνήμη πέρασε απ'το μυαλό της. *Κει που την είχε κλεισμένη...* Ποια είχε κλεισμένη; Γιατί; Κάποια γνωστή της;

Οι ναυαγιοθήρες την παρέσυραν σ'ένα από τα τραπέζια και παράγγειλαν φαγητά και ποτά, γιατί ήταν μεσημέρι πια και όλοι τους πεινασμένοι.

Η Κλειώ – μια γυναίκα ψηλή, λιγνή, μαυρομάλλα, πορφυρόδερμη, φανερά γυμνασμένη, με μυώδη χέρια να ξεπροβάλλουν μέσα από την αμάνικη μπλούζα της – ρώτησε: «Δε θα μου συστήσετε την καινούργια σας φίλη;»

«Δε θυμάται τ'όνομά της,» αποκρίθηκε ο Μάξιμος, γελώντας.

«Άντε γαμήσου, ρε μαλάκα,» είπε η Κλειώ, γελώντας κι εκείνη, κι απομακρύνθηκε για να τους φέρει τα φαγητά και τα ποτά που είχαν ζητήσει.

«Γιατί ποτέ δεν με παίρνουν σοβαρά;» είπε ο Μάξιμος.

«Ίσως επειδή δεν είσαι σοβαρό άτομο,» αποκρίθηκε ο Ράσεμαλ, ανάβοντας τσιγάρο.

Ο Μάξιμος τού έβγαλε τη γλώσσα.

«Ακριβώς. Καταλαβαίνεις τι εννοώ; Με εννοείς;»

Η αμνησιακή γυναίκα αισθάνθηκε κάτι να την ξύνει έντονα στο πέλμα του δεξιού ποδιού. Κατέβασε το χέρι της και το έτριψε μέσα από το σανδάλι.

«Ακόμα,» της είπε ο Νικ, «δεν μπορώ να καταλάβω πώς είναι δυνατόν να ήσουν κλεισμένη εκεί μέσα, στον βυθό της θάλασσας, και να έζησες. Τι έκανες; Κρατούσες την αναπνοή σου;»

«Πού να ξέρω; Σας έχω πει χίλιες φορές: δεν θυμάμαι.»

Ο Νικ έστρεψε το βλέμμα του στη Γολρίκας'μορ. «Το κιβώτιο πρέπει ναίχε επάνω καμια μαγγανεία ή τίποτα τέτοιο, ε;»

«Το έλεγξα,» είπε η μάγισσα. «Τίποτα δεν είχε. Ούτε μαγγανεία, ούτε μηχανικά συστήματα. Ένα απλό κιβώτιο είναι. Και με χαλασμένη κλειδαριά, μάλιστα.»

«Δεν είναι δυνατόν! Πώς, τότε, αυτή έζησε κάτω απ'το νερό;»

«Κρατώντας την αναπνοή της;»

«Για πόσες ώρες;»

«Είμαι σίγουρη πως δεν μπορεί να σου απαντήσει.»

«Αποκλείεται να ήταν για λίγο καιρό εκεί κάτω, μάγισσα. Τα ρούχα της ήταν μισοδιαλυμένα.» Ο Νικ έστρεψε το βλέμμα του στην αμνησική γυναίκα, ατενίζοντας την με έντονη περιέργεια, σαν να προσπαθούσε να καταλάβει μήπως τελικά δεν ήταν άνθρωπος αλλά κάτι διαφορετικό, κάποιο μυστηριώδες πλάσμα που είχε έρθει από άλλη διάσταση, μακριά από τη Ρελκάμνια.

Θα μπορούσα, άραγε, να είμαι τέτοιο πλάσμα; αναρωτήθηκε εκείνη. Δεν το νόμιζε. Αισθανόταν πολύ οικεία εδώ, στη Ρελκάμνια, για κάποιο λόγο, παρότι δεν θυμόταν τίποτα.

Το καταραμένο το πόδι της ακόμα την έξυνε!

Η Κλειώ έφερε τα φαγητά και τα ποτά τους μέσα σε δίσκους. «Καλή όρεξη,» είπε.

«Παρεμπιπτόντως, δεν σου έκανα πλάκα,» της είπε ο Μάξιμος. «Τι νομίζεις ότι είμαι;»

«Ναι καλά,» αποκρίθηκε εκείνη, χαμογελώντας καθώς έφευγε.

«Πείτε κι εσείς κάτι, ρε μαλάκες!» διαμαρτυρήθηκε ο Μάξιμος.

Η αμνησική γυναίκα έξυνε το δεξί της πέλμα μέσα από το σανδάλι. Αλλά αυτό συνέχισε να την ενοχλεί.

«Τι να πούμε;» ρώτησε ο Μινράδης.

«Ότι όντως δεν θυμάται τ'όνομά της, ρε μαλάκα' τι άλλο;»

«Γιατί να το πούμε;»

Η αμνησική γυναίκα έσκυψε, βγάζοντας το πόδι της από το σανδάλι για να κοιτάξει το πέλμα. Ήταν τίποτα πιασμένο εκεί κάτω;

«Τι γιατί, ρε κοντέ; Θ' αρχίσουν όλοι σε λίγο εδώ πέρα να λένε πως τους λέω μαλακίες.»

«Δίκιο θάχουν,» είπε ο Ράσεμαλ.

Η αμνησιακή γυναίκα είδε ένα περίεργο σημάδι στο πέλμα της. Σαν δερματοστιξία. Αλλά... δεν μπορεί να ήταν δερματοστιξία. Έμοιαζε σχεδόν *λαξεμένο* πάνω στο δέρμα, και... λαμπύριζε; φωσφόριζε; Κάποιο φως εξέπεμπε, πάντως. *Τι σκατά είναι αυτό;* αναρωτήθηκε η γυναίκα.

«Όλο εξυπνάδες είναι ο σοφός Ράσεμαλ...» είπε ειρωνικά ο Μάξιμος.

Η αμνησιακή γυναίκα άγγιξε το σημάδι με τα δάχτυλά της κι αισθάνθηκε μόνο μια ελαφριά θερμότητα από εκεί. Παρότι έμοιαζε *λαξεμένο* πάνω στο δέρμα, δεν το *ένιωθε* σαν *λαξεμένο* με την αφή της, για κάποιο λόγο.

«Είσαι καλά;» τη ρώτησε η Γολρίκα, βλέποντάς την σκυμμένη.

Η αμνησιακή γυναίκα ύψωσε το κεφάλι. «Ναι, εντάξει. Κάτι είχε πάει μες στο σανδάλι μου. Εντάξει.»

Τι ήταν αυτό το σημάδι; Περιέργως, δεν την εξέπληττε καθόλου που το έβλεπε... Αλλά *τι ήταν* αυτό το σημάδι;

Και τώρα είχε πάψει πλέον να την ενοχλεί, σαν να ήταν ικανοποιημένο που είχε σκύψει και το είχε δει.

Ο Νικ είπε: «Αν ήταν κλεισμένη εκεί μέσα για τρία χρόνια, πώς μπορεί να έζησε;»

«Κανονικά,» είπε ο Ράσεμαλ, «δεν μπορεί.»

«Ναι,» συμφώνησε η Γολρίκα, «δεν μπορεί.»

«Μήπως έχει καμια μαγγανεία επάνω της;» έθεσε το ερώτημα ο Νικ. «Επάνω στο σώμα της;»

«Επί τρία χρόνια;» γέλασε η Γολρίκα'μορ. «Δεν γίνεται. Η μαγεία θα είχε διαλυθεί προ πολλού. Αν και δεν ξέρω, ούτως ή άλλως, να υπάρχει κάποια μαγγανεία ή ξόρκι που να σε κάνει να αναπνέεις κάτω απ'το νερό. Θα έπρεπε ν'αλλάζει τη φυσιολογία του σώματός σου κάπως.» Ανασήκωσε τους ώμους, και ήπια μια γουλιά από την πορτοκαλάδα της.

«Ακόμα κι αν ανέπνεε κάτω απ'το νερό,» είπε ο Μάξιμος, «πώς ζούσε χωρίς φαγητό για τρία χρόνια; Δε μπορεί να ήταν τρία χρόνια εκεί κάτω. Μη λέμε τρελά πράγματα. Πρόσφατα πρέπει κάπως να κλείστηκε,

και ίσως να ξέρει τίποτα περίεργες τεχνικές με τις οποίες κρατάς την αναπνοή σου για πολλή ώρα.»

Ο Ράσεμαλ κοίταξε την αμνησιακή γυναίκα ερευνητικά.

Εκείνη έμεινε σιωπηλή, καθώς είχε ήδη αρχίσει να τρώει από το πιάτο της.

οι πληροφορίες των ζαριών

Μετά το φαγητό οι ναυαγιοθήρες πήγαν σε δωμάτια μέσα στο πανδοχείο για να ξεκουραστούν, και πρόσφεραν και σ'εκείνη ένα δωμάτιο. Μικρό. Με επίσης μικρό παράθυρο, το οποίο κοίταζε προς την παραλία.

Η αμνησιακή γυναίκα έβγαλε τα σανδάλια της και, καθίζοντας στο κρεβάτι, κοίταξε πάλι το παράξενο σύμβολο στο δεξί της πέλμα. Το άγγιξε, προσεχτικά. Στην αφή δεν έμοιαζε με λαξεμένο, παρότι εξακολουθούσε να φαίνεται λαξεμένο. Όπως εξακολουθούσε και να λαμπυρίζει ελαφρά. Αλλά η γυναίκα δεν το αισθανόταν πλέον ζεστό.

Καταλάβαινε ότι δεν ήταν κάτι που δεν έπρεπε να έχει επάνω της. Καταλάβαινε ότι ήταν φυσιολογικό που αυτό το σημάδι βρισκόταν στο πέλμα της. Αλλά *τι ήταν;*

Έβγαλε τα ρούχα της και κοίταξε το λευκόδερμο σώμα της από πάνω ως κάτω, μήπως βρει και κανένα άλλο σημάδι. Τίποτα όμως. Το σημάδι στο δεξί πέλμα ήταν ένα και μοναδικό.

Η αμνησιακή γυναίκα μπήκε στο στενό ντους του δωματίου, πλύθηκε, και μετά ξάπλωσε στο κρεβάτι. Ο ύπνος δεν άργησε να την πάρει, και ονειρεύτηκε δρόμους. Πολλούς, πολλούς δρόμους... Όταν ξύπνησε, ήταν απόγευμα και είχε την τάση να φύγει από εδώ, να βαδίζει έξω από τα *Σπιρτόζα Ψάρια*, στην παραλία του νησιού.

Έριξε, όμως, πρώτα μια ματιά στα πράγματά της, ανοίγοντας τον καινούργιο της σάκο. Την παραξένεψε που δεν είχε και ρολόι μαζί της – όχι πως θα είχε επιβιώσει ύστερα από τόσο καιρό κάτω από τη θάλασσα. Έπειτα σκέφτηκε ότι ίσως να είχε ρολόι ο τηλεπικοινωνιακός πομπός της, αλλά ήταν τώρα χαλασμένος.

Τέλος πάντων.

Πώς έζησα εκεί μέσα; Πώς; Ακόμα δεν θυμόταν τίποτα.

Έπιασε τα τέσσερα ζάρια. Τι τα ήθελε αυτά μαζί της; Τα κράτησε μέσα στο χέρι της, τα κούνησε, και τα έριξε πάνω στο κρεβάτι. Τα ζάρια έδειξαν 1, 6, 4, 2. Και η γυναίκα ήταν βέβαιη – *βέβαιη*, για κάποιον ανε-

ξήγητο λόγο – ότι οι αριθμοί δεν ήταν τυχαίοι. Της έφερναν πράγματα στο μυαλό...

Ένας... Μία... *Κει που την είχανε κλεισμένη... Κει που την είχανε κλεισμένη...* Ποια ήταν αυτή; Θυμόταν κάποια άλλη; Ή ήταν ο εαυτός της;

Έξι... Ένα πλήρωμα από έξι. Ναι, ένα πλήρωμα από έξι άτομα. Μέσα σ' ένα σκάφος. Ένα πλοιάριο. *Αυτοί που ήταν μαζί μου προτού ναυαγήσουμε;*

Τέσσερις νεκροί... Τέσσερις από το πλήρωμα σκοτώθηκαν. Ήταν σίγουρη. Τέσσερις σκοτώθηκαν.

Και δύο... Οι δύο από τους έξι ήταν ζωντανοί· είχαν καταφέρει να επιζήσουν. Μπορούσε, άραγε, να τους βρει τώρα; Να τους μιλήσει; Να της πουν ποια ήταν; Τι είχε συμβεί;

Πώς τα ξέρω όλ' αυτά; αναρωτήθηκε. *Από τη ριζιά τεσσάρων ζαριών; Πώς είναι δυνατόν;*

Έπιασε ξανά τα ζάρια και τα έριξε πάνω στο κρεβάτι. Έδειξαν 3, 2, 4, 2. Αριθμοί που δεν της έλεγαν απολύτως τίποτα, αυτή τη φορά.

«Δεν καταλαβαίνω,» μουρμούρισε.

Κι εξακολουθούσε να έχει την παρόρμηση να βαδίζει στην παραλία.

ο άντρας με το αιωρόπτερο

Ντύθηκε με το φόρεμα που είχε αγοράσει, φόρεσε τα σανδάλια, έριξε τον σάκο της στον ώμο, και κατέβηκε από το δωμάτιό της προσεχτικά. Δεν ήθελε κανένας να τη δει. Για κάποιο λόγο, δεν ήθελε κανένας από τους ναυαγιοθήρες να τη δει.

Καθώς κατέβαινε τη μικρή σκάλα, κρυφοκοίταξε μέσα στην τραπεζαρία: Ο Μινράδης έπαιζε χαρτιά με μια ξανθιά γυναίκα που έμοιαζε ψηλότερη απ'αυτόν, ακόμα και καθισμένη.

Η αμνησιακή γυναίκα πέρασε από πίσω του, βγαίνοντας από τα Σπιρτόζα Ψάρια. Κατέβηκε στους δρόμους του νησιού, και στην παραλία που ήταν παραδίπλα. Ο ήλιος βυθιζόταν προς τη δύση, και το περιβάλλον ήταν όλο σκιές. Η θάλασσα ακουγόταν να παφλάζει. Δύο γεροδεμένοι τύποι πάλευαν στην αμμουδιά, ενώ κάμποσοι ήταν συγκεντρωμένοι γύρω τους βάζοντας στοιχήματα. Ένας μεγάλος σκύλος γάβγιζε, πηδώντας από δω κι από κει. Επάνω στο σώμα του, γράμματα και σύμβολα εμφανίζονταν κι εξαφανίζονταν. Διαφημίσεις. Του είχαν βάλει οπτικό δέρμα – μια εγχείρηση αρκετά ακριβή και επικίνδυνη, όπως (κάπως) ήξερε η αμνησιακή γυναίκα. Ο σκύλος πρέπει ν'ανήκε σε κάποιο κατάστημα κοντά στην παραλία, ή σε κάποια διαφημιστική εταιρία του νησιού.

Η αμνησιακή γυναίκα πλησίασε το μέρος όπου οι δύο άντρες πάλευαν γρυλίζοντας και προσπαθώντας ο ένας να πετάξει τον άλλο στην άμμο. Κι οι δυο τους ήταν μυώδεις, ψηλοί, με φαρδείς ώμους. Θηρία. Ο ένας είχε δέρμα κατάμαυρο σαν τη βαθιά νύχτα· ο άλλος δέρμα κατάλευκο σαν το χιόνι. Κανένας τους δεν είχε μαλλιά, ούτε μούσια.

Ο οπτικός σκύλος γάβγιζε – *γαβ γαβ! γαβ! ΓΑΒ!* – και η αμνησιακή γυναίκα γύρισε να τον κοιτάξει, γιατί ήταν δίπλα της. Επάνω στο δέρμα του, τώρα, έγραφε:

*Επισκεφτείτε τον ΡΟΛΕΜ-ΜΙΑ, τον ΜΕΓΑΛΟΥΡΓΟ
στις ΑΝΑΠΟΔΕΣ ΚΟΡΝΙΖΕΣ
Πέμπτη & Έκτη, από τις 8 μ.μ.!*

Ρόλεμ-Μία...

Κάποιος θαυματοποιός, προφανώς. Και αριστοκράτης της Ρελκάμνι-α, κρίνοντας από το όνομά του. Η αμνησιακή γυναίκα τον ήξερε. Από κάπου τον ήξερε...

Πλησίασε τον στύλο όπου κρέμονταν πολλές διαφημιστικές αφίσες και κοίταξε αυτή με τον Ρόλεμ-Μία. Υπήρχε η όψη του επάνω της: ένας άντρας με δέρμα λευκό-ροζ σαν το δικό της, κοντά μαύρα μαλλιά, στενά μάτια, λιγνό στριφτό μουστάκι, λεπτό μυστηριώδες χαμόγελο.

Ναι, τον είχε ξαναδεί, αναμφίβολα. Αλλά δεν ήταν καθόλου βέβαιη ότι τον είχε συναντήσει από κοντά.

Κει που την είχανε κλεισμένη...

Κει που την είχανε κλεισμένη...

Τι σήμαινε τούτο ξανά; Γιατί αυτός ο στίχος τής έφερνε κάτι στο μυαλό; Είχε καμια σχέση με τον θαυματοποιό;

Η αμνησιακή γυναίκα κοίταξε όλες τις διαφημιστικές αφίσες στον στύλο, ενώ ο ελαφρός άνεμος που ερχόταν από τη θάλασσα τίνιζε τα μαλλιά της. Ύστερα απομακρύνθηκε· βάδισε στην παραλία, επάνω στην αμμουδιά. Έβγαλε τα σανδάλια της και τα πήρε στο χέρι. Παρότι ο ήλιος βούλιαζε προς τη δύση και τα δύο φεγγάρια της Ρελκάμνια διακρίνονταν ήδη στον ουρανό, αρκετοί ακόμα βουτούσαν στη θάλασσα ή κάθονταν επάνω σε πλωτές εξέδρες. Μικρές, κωπήλατες βάρκες πήγαιναν κι έρχονταν. Τρεις άνθρωποι επάνω σε ιστιοσανίδες φαίνονταν στο βάθος, μοιάζοντας με οφθαλμαπάτες που προκαλούσε το σούρουπο.

Η αμνησιακή γυναίκα πλησίασε τα μπαρ που απλώνονταν, το ένα μετά το άλλο, κοντά στην παραλία. Βλέμματα στρέφονταν προς το μέρος της. Ένας γαλανόδερμος τύπος τής έκλεισε το μάτι, καθώς κάπνιζε το τσιγάρο του, καθισμένος σ'ένα ψηλό σκαμνί. Ένα χταπόδι κρεμόταν από την οροφή ενός υπαίθριου μπαρ, κρατώντας δυο γεμάτα ποτήρια με τα πλοκάμια του και κάνοντας πέρα-δώθε στον ρυθμό της μουσικής. Και δεν έμοιαζε ψεύτικο. Πρέπει να ήταν αληθινό. Πώς το είχαν διατηρήσει ζωντανό, και πώς το είχαν κάνει να λικνίζεται στον ρυθμό της μουσικής, η αμνησιακή γυναίκα δεν μπορούσε να μαντέψει.

Ζήτησε από ένα μπαρ να της δώσουν ένα ποτό.

«Τι ποτό;» ρώτησε ο άντρας.

«Αργυρό Νεφέλωμα.»

Της γέμισε ένα ψηλό ποτήρι και της το έδωσε.

Η γυναίκα κοίταξε γύρω της, τα πρόσωπα των ανθρώπων. Την αναγνώριζε κανένας, άραγε; Γιατί ήταν βέβαιη πως ετούτη δεν ήταν η πρώτη φορά που ερχόταν στο νησί αναψυχής Ρόλβεσκ...

«Να σου πάρω ένα τσιγάρο;» ρώτησε τον άντρα του μπαρ.

«Πάρε.» Ανασηκώνοντας τους ώμους, της έδωσε ένα και της το άναψε με τον ενεργειακό αναπτήρα του. «Καινούργια εδώ; Πού μένεις;»

Είμαι καινούργια; «Έχω ξανάρθει παλιότερα. Ήσουν εδώ πριν από τρία χρόνια;»

«Τα τελευταία έξι χρόνια εδώ είμαι. Αν είχαμε συναντηθεί, όμως, ίσως να το θυμόμουν. Έχω καλή μνήμη. Απ'την άλλη, βέβαια» – άναψε κι αυτός τσιγάρο – «ξέρεις τι κόσμος περνά από δω; Της μάνας του Σκοτοδαίμονος γίνεται.»

«Φαντάζομαι.» Ήπια μια γουλιά απ'το ποτό της. «Το χταπόδι στο διπλανό μπαρ τι είναι; Ψεύτικο;»

Ο άντρας γέλασε. «Αληθινό, λένε. Του έχουν βάλει κάτι για ν'αναπνέει έξω απ'το νερό, λένε, και το έχουν εκπαιδεύσει να του αρέσει η μουσική.»

«Σαχλαμάρες,» χαμογέλασε η αμνησιακή γυναίκα, φυσώντας καπνό.

«Το ίδιο νομίζω κι εγώ. Κάποιος μάγος πρέπει να τούχει κάνει κάτι, πάντως.»

Και σ'έμένα; Κάποιος μάγος μού έκανε κάτι κι έμεινα τόσο καιρό κάτω απ'το νερό; Είχε την αίσθηση πως η απάντηση ήταν όχι.

Κάθισε λίγο ακόμα στο μπαρ και μετά έφυγε, βαδίζοντας πάλι επάνω στην άμμο της παραλίας, καθώς τώρα ο ήλιος είχε εξαφανιστεί και τα φεγγάρια φαίνονταν στον ουρανό: το ένα ασημένιο· το άλλο κόκκινο, του Κρόνου. Και η Ουλή φαινόταν εξίσου έντονα, πολύ πιο έντονα απ'ό,τι το πρωί: μια μακριά, οριζόντια γραμμή στους νυχτερινούς αιθέρες, πορφυρή στο χρώμα, η οποία εξέπεμπε επίσης πορφυρούς καπνούς και ανταύγειες γύρω της.

Ορισμένοι είχαν ανάψει φωτιές στην παραλία και καθίσει κοντά τους. Κάποιοι έπαιζαν μουσικά όργανα. Κάποιοι γελούσαν. Πολλοί έπιναν από ποτήρια κι από μπουκάλια.

Το κρύσταλλο ενός θόλου αναψυχής αναβόσβηνε πίσω από τη βλάστηση σ'ένα άκρο της παραλίας: μπλε – κίτρινο – κόκκινο – κίτρινο –

μπλε – κατάλευκο. Η αμνησιακή γυναίκα βάδισε προς τα εκεί, προς τα δέντρα και τους θάμνους και το χορτάρι, νιώθοντας τη φύση να γαργαλά τα γυμνά πόδια της.

Κάποιος την παρακολουθούσε. Εδώ και κανένα πεντάλεπτο, νόμιζε. Από τις παρυφές των φωτισμένων χώρων. Την είχε πάρει από πίσω.

Η αμνησιακή γυναίκα σταμάτησε μες στη βλάστηση, περιμένοντάς τον. Και τον είδε να παρουσιάζεται ξανά. Μια σκιά πίσω από τις φυλλωσιές, η οποία είχε έρθει μ'ένα ξαφνικό πήδημα. Τα μάτια της γυάλιζαν.

«Τι θέλεις;» ρώτησε η αμνησιακή γυναίκα.

«Εσύ είσαι,» σύριξε κάποιος – κάτι; – πίσω από τα σκοτάδια. «Είχα δίκιο: εσύ είσαι.»

«Ποια είμαι; Με ξέρεις;»

«Μου είπες ψέματα! Έπρεπε να το περιμένω! Ψεύτρα!» γρύλισε ο άγνωστος, και γύρισε, φεύγοντας, κάνοντας άλματα που δεν έμοιαζαν μ'αυτά που θα έκανε άνθρωπος αλλά, ίσως, λαγός, σαν αυτούς που έβλεπες σε κάτι τεχνητούς κήπους της Ρελκάμνια.

«Περίμενε!» Η αμνησιακή γυναίκα τον κυνήγησε. «Στάσου! Θέλω να σε ρωτήσω! –Αααα!» Σκόνταψε σε μια ρίζα και έπεσε.

Όταν κοίταξε πάλι προς τα εκεί όπου είχε φύγει το παράξενο πλάσμα, δεν το είδε πουθενά. Είχε εξαφανιστεί.

Σηκώθηκε όρθια, αναστενάζοντας.

Βαδίζοντας ξανά επάνω στη μεγάλη παραλία, προς μέρη πιο ήσυχα και πιο σκοτεινά, είδε μια μισοπεθαμένη φωτιά. Κανένας δεν ήταν καθισμένος κοντά της. Ένα άδειο μπουκάλι μπίρας ήταν καρφωμένο στην άμμο δίπλα της, κι ένα βιβλίο παρατημένο.

Η αμνησιακή γυναίκα κάθισε πλάι στη φωτιά, οκλαδόν. Το σημάδι στο πέλμα της λαμπύριζε περίεργα στο αντιφέγγισμα· όμως η γυναίκα δεν ήθελε αυτό να φαίνεται – δεν ήξερε γιατί· απλά έτσι αισθανόταν – και έκρυψε το δεξί της πέλμα κάτω από την αριστερή κνήμη.

Κοίταξε το βιβλίο. *Μυστικά και Τεχνάσματα της Πτήσης*, έγραφε ο τίτλος. Το πήρε στα χέρια της και, ρίχνοντας μια ματιά στις σελίδες του, κατάλαβε ότι μιλούσε για το πώς να πετάς με αιωρόπτερο. Διάφορα κόλπα και τεχνικές, τι έπρεπε να προσέχεις, τι μπορούσες να δοκιμάσεις.

Μετά από λίγο, ενώ δεν είχε ακόμα αφήσει το βιβλίο, ένα αιωρόπτερο προσγειώθηκε μερικά μέτρα παραδίπλα, κι ένας άντρας βγήκε από μέσα του. Κατάμαυρος στο δέρμα, με μαλλιά πράσινα και κοντά. Ντυμένος με πέτινο παντελόνι και δερμάτινο πανωφόρι, προστατευτικά γυαλιά στα μάτια.

«Γεια,» είπε, πλησιάζοντας τη φωτιά που είχε σχεδόν σβήσει πλέον.

«Καλησπέρα,» αποκρίθηκε η αμνησιακή γυναίκα. «Εσύ καθόσουν εδώ;»

«Ναι. Ελπίζω να μην ήθελες να μου κλέψεις το βιβλίο μου.» Έβγαλε το πανωφόρι του και το έριξε στην άμμο. Φορούσε μια λεπτή, λευκή, αμάνικη μπλούζα από μέσα.

Η γυναίκα χαμογέλασε. «Το χρειάζεσαι πιο πολύ από εμένα.» Το άφησε κάτω.

«Δε θα σε πείραζε να ζωντανέψω λίγο τη φωτιά...» Ο άντρας βάδισε προς το αιωρόπτερό του ξανά.

«Καθόλου,» είπε η γυναίκα πίσω του, αν και δεν ήταν βέβαιη ότι την άκουσε.

Επιστρέφοντας, είχε έναν σάκο μαζί του. Έβγαλε ένα μπουκάλι από εκεί και έριξε οινόπνευμα στα ξύλα. Οι φλόγες φούντωσαν, αλλά λίγο μόνο. Πήρε έναν μεγάλο ενεργειακό αναπτήρα και τον χρησιμοποίησε. Οι φλόγες δυνάμωσαν κι άλλο, όμως πάλι όχι πολύ.

«Πάω να φέρω ξύλα,» είπε ο άντρας, κι απομακρύνθηκε βαδίζοντας προς τη βλάστηση.

Η αμνησιακή γυναίκα περίμενε. Καταλάβαινε ότι βρισκόταν στον σωστό τόπο και στον σωστό χρόνο. Δεν ήξερε πώς αλλά το καταλάβαινε. Ούτε ήξερε γιατί αυτός ήταν ο σωστός τόπος και ο σωστός χρόνος. Ο άντρας, σίγουρα, δεν τη γνώριζε από παλιά. Ήταν άγνωστη για εκείνον. Έτσι φαινόταν, τουλάχιστον.

Όταν επέστρεψε, αυτή τη φορά, είχε μαζί του ένα δεμάτι κλαδιά. Έριξε τα μισά απ'αυτά μέσα στη φωτιά, πρόσθεσε οινόπνευμα, χρησιμοποίησε τον μεγάλο αναπτήρα, και τώρα οι φλόγες ζωντάνεψαν αληθινά.

Ο άντρας κάθισε στην άμμο, αντίκρυ της αμνησιακής γυναίκας. Άνοιξε ένα μπουκάλι νερό και ήπιε. «Διψάς;» τη ρώτησε.

«Όχι ιδιαίτερα.»

«Τι έκανες εδώ; Βόλτα;»

«Ναι.»

«Πώς σε λένε;»

«Μυρτώ.» (Δεν ήξερε γιατί διάλεξε αυτό το όνομα.) «Εσένα;»

«Γεράρδο.»

«Πετάς συχνά;»

«Αρκετά συχνά.»

«Από παλιά;» Δεν της φαινόταν για μικρότερος από τριάντα-πέντε χρονών.

«Ναι. Και δε μπορείς να φανταστείς τι πράγματα βλέπεις από κει πάνω... Βλέπεις πράγματα που από κάτω είναι αόρατα. Ο κόσμος... αλλάζει. Καταλαβαίνεις τι εννοώ;» Κι άρχισε να της αφηγείται διάφορα περιστατικά.

Η «Μυρτώ» καθόταν και τον άκουγε, και είχε την αίσθηση ότι οι δυο τους ήταν οι μοναδικοί άνθρωποι στο νησί, με τη νύχτα να απλώνεται ατέρμονα γύρω από τη φωτιά τους.

Σε κάποια στιγμή, ο Γεράρδος ανέφερε ότι, πριν από τρία χρόνια – «ναι, πριν από τρία χρόνια πρέπει να ήταν» – ενώ πετούσε με το αιωρόπτερό του, είχε δει από κάτω του ένα πλοιάριο να εκρήγνυται μες στο σούρουπο. «Η λάμψη ήταν εκτυφλωτική. Και μετά βούλιαξε κατευθείαν. Πήγε κάτω. Τη μια στιγμή ήταν στον αφρό κι έπειτα το ρουφούσε η θάλασσα. Πρέπει να είδαν αυτή τη λάμψη ως εδώ, στο Ρόλβεσκ, αν κι έγινε στ'ανοιχτά. Αλλά πρέπει να την είδαν» ήταν πολύ δυνατή. «Ή ίσως... δεν ξέρω. Ήταν προς τα κει, νομίζω.» Έδειξε. «Βλέπεις; Πίσω από κει. Ίσως να την έκρυψαν κείνα κει τα υψώματα. Αλλά, και πάλι, ήταν πολύ δυνατή.»

Η αμνησιακή γυναίκα είχε την εντύπωση ότι μιλούσε για εκείνη...

«Έζησε κανείς;» τον ρώτησε. «Απ'αυτούς που ήταν πάνω στο σκάφος. Έζησε κανείς;» Ακούσια έτριψε το δεξί της πέλμα που ήταν ακόμα κρυμμένο κάτω από την αριστερή της κνήμη, καθώς καθόταν οκλαδόν.

«Ναι, δύο. Βγήκαν στον αφρό κι άρχισαν να κολυμπάνε. Δε μπορούσα να τους βοηθήσω άμεσα, γιατί το αιωρόπτερο σηκώνει μόνο έναν άνθρωπο· δε μπορεί να σηκώσει μεγαλύτερο βάρος. Πέταξα όμως προς μια βάρκα που έβλεπα εκεί κοντά και, κατεβαίνοντας, φώναξα στους επιβάτες της ότι κάποιιοι χρειάζονταν τη βοήθειά τους. Τους ζήτησα να μ'ακολουθήσουν, και με ακολούθησαν. Καθώς επέστρεψα προς τα εκεί όπου είχε βυθιστεί το σκάφος, είδα διάφορα θρύψαλα να έχουν βγει

στον αφρό, και ανάμεσά τους ήταν και κάποια ανθρώπινα πτώματα και... κομμάτια ανθρώπων. Η έκρηξη τούς είχε διαλύσει.

»Οι δυο επιζώντες ακόμα κολυμπούσαν, αλλά, βλέποντας τη βάρκα νάρχεται προς τη μεριά τους, κούνησαν αμέσως τα χέρια. Η βάρκα τούς πήρε επάνω και τους πήγε προς το Ρόλβεσκ. Δεν ήταν καλοκαίρι τότε, και δεν είχε τόση πολλή κίνηση εδώ. Αλλά είχε κάποιο κόσμος. Ήταν... Νομίζω πως ήταν τέλη φθινοπώρου. Προσγειώθηκα στην πα-ραλία και πήγα κοντά στους επιζώντες. Μιλούσαν με τους ανθρώπους που τους είχαν πάρει στη βάρκα τους και, ακούγοντας ότι εγώ ήμουν που είχα καθοδηγήσει τη βάρκα, μ'ευχαρίστησαν. Αλλά... ήταν λιγάκι περίεργοι, για νάμαι ειλικρινής.»

«Τι εννοείς;»

«Σα νάθελαν να κρύψουν κάτι. Ή ίσως να ήταν η ιδέα μου.» Ανασή-κωσε τους ώμους. «Είπαν ότι απλά έκαναν μια βόλτα εδώ γύρω, ότι δεν είχαν τίποτα μες στο σκάφος τους που μπορεί να ήθελαν να στεί-λουν δύτες για να το μαζέψουν. Έδειχναν λυπημένοι, ωστόσο, για τους νεκρούς φίλους τους. Εξερράγησαν κάπως οι ενεργειακές φιάλες τους, είπαν, γι' αυτό καταστράφηκε έτσι το σκάφος.

»Πώς εξερράγησαν; τους ρώτησα. 'Τι κάνατε;' Οι φιάλες δεν σκάνε έτσι εύκολα. Πρέπει με κάτι να είχαν χτυπηθεί, κάτι νάχε γίνει. Αλλά εκείνοι είπαν ότι απλά έσκασαν, δεν ξέρουν γιατί. Κάτι έπαθε η μηχανή τους.» Ο Γεράρδος μόρφασε. «Τέλος πάντων.»

«Μένουν εδώ τώρα; Στο νησί;»

Ο Γεράρδος μόρφασε ξανά. «Δεν ξέρω. Δεν τους έχω ξαναδεί. Γιατί ρωτάς;»

«Μου θυμίζουν κάτι γνωστούς μου. Πώς ήταν, φατσικώς;»

Ένας άντρας και μια γυναίκα ήταν, εξήγησε ο Γεράρδος. Μετρίου α-ναστήματος κι οι δυο τους. Εκείνος με δέρμα λευκό-ροζ και μαύρα μαλλιά. «Ρενέ νομίζω πως ήταν τ' όνομά του.» Εκείνη είχε δέρμα γαλα-νό και μαλλιά ξανθά, κοντά, κι έλεγε περίεργα το *ρο*. «Δε θυμάμαι τί-ποτ' άλλο γι' αυτούς... Τους ξέρεις;»

Κούνησε το κεφάλι της. «Μπα, δε νομίζω. Με κάποιους άλλους τούς μπερδεύα.»

Η φωτιά είχε αρχίσει πάλι να ξεθυμαίνει, αλλά ο Γεράρδος δεν της έριξε περισσότερα ξύλα. «Πάμε να πιούμε κάνα ποτό;» πρότεινε, δεί-

χνοντας με το βλέμμα του προς τη μεριά των μπαρ που τα φώτα τους φαινόταν να σκίζουν τη νύχτα σαν τρύπες πάνω σε μαύρο ένδυμα.

«Πάμε.» Η αμνησιακή γυναίκα ορθώθηκε.

«Περίμενε μόνο να λύσω το αιωρόπτερο.»

Ο Γεράρδος το διέλυσε διεξοδικά. Όταν είχε τελειώσει, δεν θα μπορούσε πια να μαντέψεις ότι ήταν αιωρόπτερο: μερικά μεταλλικά κομμάτια και τυλιγμένα υφάσματα. Ο Γεράρδος τα έδεσε καλά και τα τραβούσε πίσω του καθώς οι δυο τους βάδιζαν προς τα μπαρ, λαξεύοντας ένα αρκετά μεγάλο αυλάκι πάνω στην άμμο.

Ο άνεμος είχε δυναμώσει. Σφύριζε κι έφερνε το νερό της θάλασσας προς την ακτή, πιτσιλίζοντας τα πρόσωπά τους.

«Δε μου είπες εσύ τίποτα για τον εαυτό σου. Τι κάνεις;»

«Στο Εμπορικό Κέντρο δουλεύω, στις δυτικές ακτές της Μεγάλης Θάλασσας.» Και ήταν, ξαφνικά, βέβαιη ότι το ήξερε πολύ καλά. Ήξερε πράγματα γι' αυτό που ήταν άγνωστα σε άλλους. «Κάνω διαφημίσεις για κάτι καταστήματα ρούχων. Βαρετά πράγματα. Δεν πετάω με αιωρόπτερο.»

Καταλάβαινε, όμως, ότι αυτά ήταν πολύ μεγάλα ψέματα.

κλέφτες και εραστές

«Πού μένεις;» τη ρώτησε ενώ είχαν ήδη πει τρεις Γλυκούς Κρόνους και η νύχτα είχε βαθύνει.

«Στα Σπιρτόζα Ψάρια.»

«Δεν έχεις λεφτά να μείνεις σε κάνα καλύτερο μέρος;»

«Καλά είναι εκεί. Δε θα μείνω πολύ. Ελπίζω!» Γέλασε. Ήταν ζαλισμένη από τα ποτά. Και το χέρι της επάνω στον σφριγηλό μηρό του Γεράρδου καθώς εκείνος καθόταν στο ψηλό σκαμνί δίπλα της. «Εσύ πού μένεις;»

«Στον Θαλασσόλευκο.»

Ένα από τα μεγάλα ξενοδοχεία που η αμνησιακή γυναίκα είχε δει να διαφημίζονται στις αφίσες που ήταν κρεμασμένες σ'εκείνο τον στύλο της παραλίας.

«Θες νάρθεις να δεις το δωμάτιό μου;» τη ρώτησε ο Γεράρδος μετά από λίγο.

«Δεν έχεις παρέα;»

«Μόνο το αιωρόπτερό μου.» Άγγιξε το διαλυμένο αιωρόπτερο που ήταν ακουμπισμένο δίπλα τους, όρθιο.

Υστερα από κανένα μισάωρο έφυγαν από το μπαρ και πήγαν στον Θαλασσόλευκο, ένα οικοδόμημα που στραφτάλιζε μες στη νύχτα από το γυαλί και το μέταλλο. Πέρασαν από τη ρεσεψιόν παραπατώντας, μεταφέροντας το αιωρόπτερο ανάμεσά τους. «Δε χωρά στον ανελκυστήρα,» είπε ο Γεράρδος. «Το ανεβάζω από τις σκάλες. Πήγαινε εσύ με τον ανελκυστήρα' στον τέταρτο όροφο είμαι.»

Αλλά η «Μυρτώ» αποκρίθηκε: «Όχι' θα σε βοηθήσω.»

«Δεν είν' ανάγκη.»

«Θα σε βοηθήσω. Πάμε.»

Όπως αποδείχτηκε, χρειαζόταν κάποια βοήθεια, μεθυσμένος καθώς ήταν. Οι πέτρινες σκάλες ήταν ευχάριστα ψυχρές κάτω από τα γυμνά πόδια της, και τότε η αμνησιακή γυναίκα συνειδητοποίησε ότι κάπου είχε ξεχάσει τα σανδάλια της. Στο μπαρ; Ή πιο πριν, κοντά στη φωτιά όπου κάθονταν οι δυο τους;

Οι διάδρομοι ανάμεσα στα δωμάτια ήταν στρωμένοι με μαλακό χαλί. Ο Γεράρδος έβγαλε ένα κλειδί, όταν έφτασαν στον τέταρτο όροφο, και ξεκλείδωσε μια πόρτα. Μπήκαν με προσοχή, εξακολουθώντας να κρατάνε το διαλυμένο αιωρόπτερο ανάμεσά τους.

«Άσ' το εδώ,» είπε ο Γεράρδος ύστερα από μερικά βήματα. «Άσ' το εδώ.» Ο χώρος ήταν σκοτεινός.

Η αμνησιακή γυναίκα, σκύβοντας, απόθεσε στο πάτωμα τη μεριά που κρατούσε. Ο Γεράρδος άφησε την άλλη μεριά. Κι ύστερα άναψε το φως.

Η γυναίκα ξαφνιασθηκε.

Γιατί δεν ήταν η μόνη θηλυκή παρουσία μέσα στο δωμάτιο.

Πίσω από τον Γεράρδο, μια άλλη γυναίκα στεκόταν, με δέρμα λευκόροζ και μακριά ξανθά μαλλιά, ντυμένη με μαύρη φούστα και πράσινη μπλούζα. Κι έχοντας ένα πιστόλι στα χέρια, υψωμένο, σημαδεύοντάς τους και τους δύο, σταθερά.

«Είπες ότι δεν είχες παρέα...» Η «Μυρτώ» έδειξε πίσω του.

Ο Γεράρδος συνοφρυώθηκε. Στράφηκε. «Φρίντα! Τι...;»

«Πού είναι τα λεφτά μου, Γεράρδε;» είπε η ξανθιά γυναίκα.

«Αν έψαξες εδώ μέσα, θα-»

«Ναι, είδα ότι εδώ μέσα δεν έχεις ούτε πενήντα δεκάδια. Αναρωτιέμαι πώς έχεις κλείσει το δωμάτιο.»

«Από μια παλιά χάρη-»

«Εγώ δεν σου κάνω άλλες χάρες, πάντως. Θέλω τα λεφτά μου.»

«Σου είπα ότι θα τα έχεις, και θα τα-»

«Ούτε πέντε δεκάδια δεν έχω δει ακόμα!»

«Τι περίμενες; Δε-»

«Έχει περάσει πάνω από ένας χρόνος!»

«Δεν είναι και τόσοσ πολύς καιρός...»

«Έχεις, όμως, καιρό να τριγυρίζεις με...» Έριξε μια ματιά στην αμνησιακή γυναίκα. «Ποια είσαι συ;» τη ρώτησε.

«Δεν είναι δική σου δουλειά ποια είμαι,» αποκρίθηκε εκείνη, μην ξεχνώντας ότι είχε πιστόλι μέσα στον σάκο της. Αλλά το πρόβλημα ήταν ότι ποτέ δεν θα προλάβαινε να το τραβήξει προτού η άγνωστη τής ρίξει.

«Το ξέρεις ότι αυτός ο μαλάκας είναι κλέφτης;»

«Δεν είμαι κλέφτης!» διαμαρτυρήθηκε ο Γεράρδος.

«Κλέφτης είναι!» Η όψη της αγρίεψε. Προφανώς κάτι το προσωπικό συνέβαινε ανάμεσά τους.

«Μ'αρέσουν οι κλέφτες,» είπε η «Μυρτώ». «Μπορείς τώρα να φύγεις από το δωμάτιο;»

«Βγάλε ό,τι λεφτά έχεις,» πρόσταξε η Φρίντα τον Γεράρδο.

«Αυτά που έχω είναι ελάχιστα. Για τις βασικές μου ανάγκες-»

«Η βασική σου ανάγκη τώρα είναι να με πληρώσεις!» Το πιστόλι της εξακολουθούσε να τον σημαδεύει.

Ο Γεράρδος αναστέναξε. Έβαλε το χέρι του σε μια τσέπη του παντελονιού του.

«Και μην κάνεις να τραβήξεις κάνα όπλο – θα σου ρίξω, μα τον Κρόνο!» απείλησε η Φρίντα.

Ο Γεράρδος έβγαλε το πορτοφόλι του και, κρατώντας το ανοιχτό μπροστά του, της έδειξε τα λεφτά που είχε. «Καμια πενηνταριά δεκάδια είναι. Τα θέλεις; Θα ξεμείνω σαν ναυαγός εδώ πέρα, αν μου τα πάρεις.»

«Δε με νοιάζει. Άσ' τα εκεί!» Έδειξε το κρεβάτι με το ένα χέρι.

Ο Γεράρδος έριξε το πορτοφόλι στο στρώμα. Η Φρίντα το πήρε. «Απομακρυνθείτε!» πρόσταξε, σημαδεύοντάς τους και τους δύο. «Απομακρυνθείτε από την πόρτα.»

Απομακρύνθηκαν, και η Φρίντα έφυγε κλείνοντας πίσω της.

«Νομίζω ότι σ'αγαπάει!» γέλασε η αμνησιακή γυναίκα, ακόμα μεθυσμένη φυσικά.

Ο Γεράρδος δεν γελούσε. «Κι εγώ αγαπούσα το πορτοφόλι μου... – Και μετά λέει ότι εγώ είμαι κλέφτης, κατάλαβες!» φώναξε. «Απορώ ποιος της άνοιξε για να μπει εδώ μέσα.»

«Δε μπορεί να μπήκε μόνη της;»

«Δεν ξέρω.»

«Ποια ήταν αυτή; Αν θες να μου πεις, βέβαια...» Η αμνησιακή γυναίκα κάθισε στην άκρη του κρεβατιού.

«Η γυναίκα μου. Πρώην γυναίκα μου. Φρίντα τη λένε. Δεν τα πηγαίνουμε καλά.»

«Πασιφανές αυτό!» γέλασε η αμνησιακή γυναίκα. «Γιατί νομίζει ότι της χρωστάς;»

«Μου είχε δώσει κάτι λεφτά για να συμμετάσχω σ'έναν αγώνα ανεμοδρομίας, λίγο προτού χωρίσουμε. Ο αγώνας δεν εξελίχτηκε καλά για μένα' τα λεφτά χάθηκαν.»

«Και δεν το ήξερε ότι μπορεί να χάνονταν;»

«Το ήξερε, η καταραμένη. Αλλά τώρα τα θέλει πίσω.»

Ο Γεράρδος ξάπλωσε στο κρεβάτι, ανάσκελα, κουρασμένος, τρίβο-ντας το πρόσωπό του και με τα δύο χέρια, μουγκρίζοντας.

Η αμνησιακή γυναίκα, με μια σβέλτη κίνηση, τον καβάλησε, σηκώνον-τας το πορτοκαλί φόρεμά της. «Ούτε εγώ έχω πολλά λεφτά μαζί μου.»

«Μου το λες αυτό για να αισθανθώ καλύτερα;»

«Ναι.»

Ο Γεράρδος πέρασε τα χέρια του κάτω από το φόρεμά της, κάτω από την περισκελίδα της, στέλνοντας γαργαλιστικά κύματα σ'όλη της τη ράχη.

Έκαναν έρωτα και μετά κοιμήθηκαν.

Η αμνησιακή γυναίκα ονειρεύτηκε ένα πλάσμα που έμοιαζε με άνθρωπο αλλά δεν μπορεί να ήταν άνθρωπος. Είχε μακριά, λιγνά πόδια, κυρτά, που τα γόνατά τους έκλειναν προς τα πίσω. Το πλάσμα αυτό πηδούσε σαν μεγάλος λαγός και κρυβόταν μέσα στις σκιές και έλεγε: *Θα μας βοηθήσεις, έτσι; Θα μας βοηθήσεις;*

Θα σας βοηθήσω, του αποκρινόταν εκείνη.

Όταν ξύπνησε, το γκριζωπό φως της αυγής έμπαινε από το παράθυ-ρο. Ο Γεράρδος κοιμόταν δίπλα της, ακίνητος, ροχαλίζοντας σιγανά.

Η αμνησιακή γυναίκα σηκώθηκε από το κρεβάτι, έκανε ένα γρήγορο ντους, και ντύθηκε. Εκείνος δεν είχε ακόμα ξυπνήσει. Του άφησε ένα χαρτονόμισμα των πέντε δεκάδιων επάνω στο κομοδίνο (δεν είχε και πολύ περισσότερα χρήματα για να του αφήσει) κι έφυγε από το δω-μάτιο. *Σκορπάω τα λεφτά μου ενώ πρέπει ν'αγοράσω και καινούργια υποδήματα...*

Δεν είχε προλάβει ν'απομακρυνθεί απ'το δωμάτιο του Γεράρδου ό-ταν μια από τις πόρτες του διαδρόμου άνοιξε. Στο κατώφλι στεκόταν η Φρίντα.

«Στάσου λίγο,» είπε.

«Τουλάχιστον δεν κρατάς όπλο τώρα,» παρατήρησε η αμνησιακή γυναίκα, σταματώντας μπροστά της.

«Μη νομίζεις ότι το συνηθίζω. Αλλά κάποιες φορές...» Ανασήκωσε τους ώμους της κάτω από την κοντή, λευκή ρόμπα που φορούσε. «Ποια είσαι εσύ, τελικά; Από πότε ξέρεις τον Γεράρδο;»

Η αμνησιακή γυναίκα κοίταξε κάτω, τα γυμνά πόδια της Φρίντας. *Το ίδιο νούμερο πρέπει να φοράμε*, σκέφτηκε. «Πάμε μέσα να σου πω,» πρότεινε, και βάδισε προς το μέρος της.

Η Φρίντα την έβαλε πρόθυμα στο δωμάτιό της, μοιάζοντας περιέργη να μάθει τι γινόταν μ'αυτήν και τον πρώην σύζυγό της. «Είμαι σίγουρη ότι δεν ξέρεις με τι απατεώνα έχεις μπλέξει-»

«Ιπτάμενο;»

«Μην κάνεις αστεία- Ααχ!»

Η αμνησιακή γυναίκα τη γρονθοκόπησε στη μύτη, και η Φρίντα παραπάτησε, με τα χέρια της ξαφνικά υψωμένα στο πρόσωπό της. Η αμνησιακή γυναίκα την κλότσησε στα γεννητικά όργανα, και το ένα χέρι της Φρίντας πήγε τώρα εκεί καθώς διπλωνόταν, μουγκρίζοντας. Τρέκλισε προς το κρεβάτι της - μάλλον υπολογίζοντας να πάρει το πιστόλι της από εκεί - κάτω από το μαξιλάρι, πιθανώς. Η αμνησιακή γυναίκα τη γρονθοκόπησε κατακέφαλα, δυνατά, και με τα δύο χέρια, αναισθητοποιώντας την. Η Φρίντα σωριάστηκε ακίνητη στο πάτωμα.

«Ευτυχώς δεν κάναμε φασαρία,» μονολόγησε η αμνησιακή γυναίκα.

Κοίταξε μέσα στη ντουλάπα και είδε ότι η Φρίντα είχε τέσσερα ζευγάρια υποδήματα: κοντά μποτάκια, γοβάκια, ελαστικά παπούτσια, δερμάτινα σανδάλια. Η αμνησιακή γυναίκα τα πήρε όλα και τα έβαλε στον σάκο της. Έψαξε για τα λεφτά του Γεράρδου, κι εύκολα τα βρήκε: μες στο συρτάρι του κομοδίνου ήταν. Τα πήρε κι αυτά, κι έφυγε από το δωμάτιο και το ξενοδοχείο χωρίς καθυστέρηση.

γνωστοί και άγνωστοι

«Τι έγινες εσύ; Λέγαμε ότι χάθηκες,» είπε ο Ράσεμαλ, καθισμένος σ'ένα τραπέζι της τραπεζαρίας των *Σπιρτόζων Ψαριών* μαζί με τους άλλους ναυαγιοθήρες.

«Ωραία τα καινούργια πατούμενα, πάντως,» παρατήρησε ο Μάξιμος, ρίχνοντας μια ματιά στα γοβάκια της αμνησιακής γυναίκας.

«Σ'αρέσουν;»

«Για φίλημα είναι. Πού τα βρήκες;»

«Τα έκλεψα.»

Οι άλλοι ναυαγιοθήρες γέλασαν, κι ακόμα κι ο Μάξιμος χαμογέλασε.

«Ορίστε, μαλάκα,» του είπε ο Μινράδης· «δεν ξέρεις μόνο εσύ να λες μαλακίες.»

«Πού το ξέρεις ότι είναι μαλακίες, ρε κόπανε; Μπορεί όντως να τα έκλεψε η γυναίκα. Αμέσως θες να παρεξηγείς τον κόσμο, καταραμένε!»

Η αμνησιακή γυναίκα κάθισε ανάμεσά τους. «Εγώ σάς κερνάω αυτή τη φορά,» είπε αφήνοντας μερικά χρήματα πάνω στο τραπέζι.

«Τι σας έλεγα;» τους έκλεισε το μάτι ο Μάξιμος. «Ληστείες.»

«Δε ρωτάμε πού βρίσκει ο καθένας τα λεφτά του,» είπε η Γολρίκα· «δεν είν' ευγενικό.» Ήπια μια γουλιά από την πρωινή μπίρα της.

«Ειδικά σε μέρη όπως τα *Σπιρτόζα Ψάρια*,» πρόσθεσε ο Νικ, και οι φίλοι του κατένευσαν, δείχνοντας να συμφωνούν απόλυτα μ'αυτό.

«Θυμήθηκες τίποτα;» τη ρώτησε ο Ράσεμαλ.

«Ελάχιστα πράγματα.» Η αμνησιακή γυναίκα παράγγειλε μια ομελέτα, κι όταν την είχε μπροστά της, ζήτησε από τους ναυαγιοθήρες: «Θέλω να μου πείτε αν ξέρετε κάποιους. Δύο άτομα.»

«Αν τους ξέρουμε δεν θα σ'το κρατήσουμε κρυφό,» τη διαβεβαίωσε ο Μάξιμος.

«Τον έναν πρέπει να τον λένε Ρενέ. Την άλλη δεν... δεν θυμάμαι πώς τη λένε. Ο Ρενέ έχει δέρμα λευκό σαν το δικό μου. Μαύρα μαλλιά. Μετρίου αναστήματος. Η άλλη είναι επίσης μετρίου αναστήματος, κι έχει

δέρμα γαλανό και μαλλιά ξανθά και κοντά. Λέει λιγάκι περίεργα το *ρο*, αν δεν κάνω λάθος.»

Οι ναυαγιοθήρες αλληλοκοιτάχτηκαν, όλοι τους συλλογισμένοι.

«Τους ξέρει κανείς;» είπε ο Νικ. «Εμένα δεν μου λένε κάτι.»

«Ούτε εμένα,» είπε ο Ράσεμαλ. «Δε ρωτάμε την Κλειώ;»

«Κλειώ!» φώναξε ο Μάξιμος, υψώνοντας το χέρι του.

Η πορφυρόδερμη, γυμνασμένη γυναίκα πλησίασε το τραπέζι τους. «Κι άλλο φαγητό; Θα μου παχύνετε.»

«Ψάχνουμε δυο άτομα,» της είπε ο Νικ, και στράφηκε στην αμνησιακή γυναίκα, που περιέγραψε ξανά αυτούς που αναζητούσε.

Η Κλειώ συνοφρυώθηκε, σκεπτική. «Χμμ... Αυτοί, εεε... αυτοί πρέπει νάναι ο Ρενέ και η Σορκάμα.»

«Ξέρεις πού μπορώ να τους βρω; Τι δουλειές κάνουν;»

«Μικρομεταφορές. Όχι όλες τελειώς ‘αποδεκτές’, αν καταλαβαίνεις τι εννοώ.»

«Και είχαν κάποιο ατύχημα πριν από τρία χρόνια;»

«Ναι.» Η Κλειώ την κοίταξε παραξενεμένη. «Τους γνωρίζεις, τελικά, ή δεν τους γνωρίζεις;»

«Τι ατύχημα ήταν; Εξερράγη το σκάφος τους, μήπως;»

«Ακριβώς. Στ’ανοιχτά. Τους γνωρίζεις, επομένως.»

«Μισό λεπτό,» είπε ο Νικ. «Αυτό δεν ήταν το σκάφος που είχαμε πάει να ψάξουμε;»

«Αυτό ήταν;» είπε η Κλειώ. «Δεν ξέρω. Από πού το μάθατε;»

«Απ’τον Ροντάκο.»

«Ε, αυτός έχει πάρε-δώσε μαζί τους.»

«Μας είπε ότι ίσως να υπήρχε τίποτα... ύποπτο εκεί κάτω, γιατί οι ιδιοκτήτες του πλοιαρίου δεν είχαν πάει να το ψάξουν – απ’ό,τι ήξερε εκείνος, τουλάχιστον – και είχαν, μάλιστα, εξαφανιστεί απ’το νησί για κάποιο χρονικό διάστημα μετά από το ναυάγιο.»

«Και υπήρχε;»

«Τι;» έκανε ο Νικ.

«Τίποτα ύποπτο.»

«Μπα,» απάντησε ο Ράσεμαλ αμέσως, «σαβούρες μόνο.»

«Ή,» πρόσθεσε η Γολρίκα’μορ, «κάποιος άλλος μάς είχε προλάβει.»

«Πού μπορώ να τους βρω, τον Ρενέ και τη Σορκάμα, Κλειώ;» ρώτησε η αμνησιακή γυναίκα.

«Πήγαινε στον Ροντάκο· αυτός θα ξέρει,» αποκρίθηκε η Κλειώ. «Κι ακόμα δεν μου έχεις πει τ'όνομά σου...»

«Φενίλδα με λένε.»

«Χαίρω πολύ, Φενίλδα.» Η Κλειώ απομακρύνθηκε απ'το τραπέζι τους.

«Φενίλδα;» είπε ο Μάξιμος.

Η αμνησιακή γυναίκα ανασήκωσε τους ώμους. «Αυτό μού ήρθε.»

Ο Ροντάκος δεν ήταν εδώ γύρω. Έμενε κοντά σε μια άλλη ακτή, απόσταση περίπου έξι χιλιόμετρα. Οι ναυαγιοθήρες, επειδή επί του παρόντος δεν είχαν τίποτα σημαντικότερο να κάνουν, προθυμοποιήθηκαν να μεταφέρουν τη «Φενίλδα» ως εκεί. Πήγαν στην προβλήτα όπου είχαν αφήσει το πλοιάριό τους, έλυσαν τον κάβο, έβαλαν μπροστά τη μηχανή, και ξεκίνησαν.

Η αμνησιακή γυναίκα φορούσε τα σκούρα γυαλιά της και το ψάθινο καπέλο της, και είχε βγάλει τώρα τα γοβάκια της Φρίντας, τα είχε ρίξει στον σάκο της, και τα είχε αντικαταστήσει με τα ελαστικά παπούτσια. Θα προτιμούσε να ήταν ξυπόλυτη μες στο σκάφος, αλλά δεν ήθελε κανένας να δει το σημάδι στο πέλμα της. Καλύτερα να το κρατούσε κρυφό, όσο κι εκείνη δεν ήξερε ακόμα τι ακριβώς ήταν...

Κοιτάζοντας προς την ακτή, ρώτησε: «Υπάρχει κανένα περίεργο πλάσμα εδώ πέρα, που τριγυρίζει τις νύχτες;»

«Τι εννοείς; Σαν εμένα;» είπε ο Μάξιμος, μειδώντας.

«Δε μιλάμε για τόσο περίεργα πλάσματα, υποθέτω!» του απάντησε η Γολρίκα. Και προς την αμνησιακή γυναίκα: «Τι πλάσμα ακριβώς; Είδες κάτι;»

«Ναι, ενώ βάδιζα, χτες... Νομίζω ότι με παρακολουθούσε για λίγο, μέσα απ'τα σκοτάδια. Σαν άνθρωπος ήταν, κατά βάση, αλλά είχε μακριά, λιγνά πόδια, κι έκανε μεγάλα άλματα. Λες κι ήταν λαγός. Κρυβόταν, δεν μ'άφηνε να το δω, και τελικά απομακρύνθηκε γρήγορα.»

«Α,» είπε ο Μάξιμος, «αυτός... Ο Λαγός ήταν. Όλοι τον ξέρουν· κανένας δεν τον βρίσκει.»

«Ο Λαγός;» Γιατί αισθανόταν πως το όνομα δεν της ήταν άγνωστο;

«Ένας από τους... αλλαγμένους του Ρόλεμ-Μία,» εξήγησε ο Νικ, οδηγώντας το πλοιάριο.

«Δηλαδή;»

«Δεν τον είδες τον Ρόλεμ-Μία, τον Μεγαλουργό, στις αφίσες;»

«Τον είδα.»

«Είναι ένας μάγος που κατοικεί μόνιμα στο νησί. Λένε πως έχει ισχυρές διασυνδέσεις με την πλουτοκρατία που ελέγχει το Ρόλβεσκ-»

«Αλλ' αυτά μπορεί νάναι και μύθοι,» τον διέκοψε ο Μάξιμος.

«Όπως και νάχει,» είπε ο Νικ. «Έχει σίγουρα περισσότερα δεκάδια απ'ό,τι μπορείς να μετρήσεις, και μεγάλη επιρροή εδώ πέρα. Κάνει παραστάσεις θαυματουργίας,» είπε στην αμνησιακή γυναίκα. «Πολύ παρ'άξενες παραστάσεις θαυματουργίας. Και φέρνει μαζί του και τους αλλαγμένους του. Αυτοί είναι άνθρωποι αλλά... όχι ακριβώς. Υποτίθεται - απ'ό,τι λένε, τουλάχιστον - ότι ο ίδιος ο Ρόλεμ-Μία έχει κάνει αλλαγές στα σώματά τους. Βιολογικές αλλαγές, όμως· δεν τους έχει βάλει μηχανικά εμφυτεύματα, μηχανικά μέλη, και τέτοια πράγματα. Καταλαβαίνεις;»

«Δε μπορεί νάναι ένας απλός θαυματοποιός, τότε,» είπε η αμνησιακή γυναίκα.

«Απλός, σίγουρα, δεν είναι.»

«Πρέπει νάναι κανονικός μάγος, Νικ.»

Ο Νικ ένευσε. «Λένε πως είναι του τάγματος των Βιοσκόπων.»

Η αμνησιακή γυναίκα είχε την εντύπωση πως όλα τούτα δεν τ'άκουγε για πρώτη φορά. Είχε την εντύπωση πως ήξερε αρκετά πράγματα για τον Ρόλεμ-Μία. «Δηλαδή, Ρόλεμ'νιρ-Μία...»

«Ναι, προφανώς. Αλλά αυτοί οι αριστοκράτες συνήθως δεν βάζουν την κατάληξη μάγου στ'όνομά τους. Όχι πάντα.»

«Και ο Λαγός; Τον έχει ο Ρόλεμ-Μία αμολήσει στο νησί;»

«Φημολογείται ότι του ξέφυγε και του κρύβεται. Αλλά μπορείς να τον δεις καμια φορά τις νύχτες.»

«Είναι επικίνδυνος;»

Ο Νικ μόρφασε. «Μπα, δε νομίζω. Εσένα σου επιτέθηκε;»

«Όχι.»

Ο Μινράδης είπε: «Ο Ρόλεμ-Μία τον αναζητά, πάντως. Αλλά δεν είναι και πρόθυμος να πληρώσει ανθρώπους για να ψάξουν και να τον πιάσουν.»

«Έτσι έχουμ' ακούσει, τουλάχιστον,» είπε ο Ράσεμαλ.

«Έλα τώρα, ρε,» του είπε ο Μάξιμος. «Άμα πραγματικά ήθελε να τον πιάσει, θα τον είχε πιάσει. Γραμμένο τον έχει. Ο Λαγός τραβά και πε-

ρισσότερους επισκέπτες στο νησί. Είναι κάτι παλαβοί που τριγυρίζουν τις νύχτες περιμένοντας να τον συναντήσουν και να τραβήξουν φωτογραφίες του.» Και προς την αμνησιακή γυναίκα: «Μαλακία έκανες που δεν τον φωτογράφησες. Μπορείς να πουλήσεις τις φωτογραφίες σε περιοδικά που σε πληρώνουν γι'αυτές.»

«Η φωτογραφική μου είναι χαλασμένη.» Ανασήκωσε τους ώμους της.

Ο Ροντάκος είχε ένα μικρό ναυπηγείο σε μια ακτή όπου υπήρχαν κι άλλα μικρά ναυπηγεία, αποθήκες, καταστήματα με εξοπλισμούς, τεχνουργεία, και παρόμοια μέρη. Πολλά απ'αυτά βρίσκονταν ή στα ισόγεια πολυκατοικιών ή στους πρώτους ορόφους.

Οι ναυαγιοθήρες άραξαν το σκάφος τους σε μια προβλήτα και πήγαν στο ναυπηγείο του Ροντάκου. Τον βρήκαν εκεί, να επισκευάζει μια μηχανοκίνητη βάρκα: ένας λιγνός άντρας με κατάλευκο δέρμα και μακριά μαύρα μαλλιά που έπεφταν σχεδόν ως τη μέση του, δεμένα σε δύο αλογοουρές.

«Τι μπορώ να κάνω για σας, γενναίοι μου εξερευνητές;» ρώτησε μειδώντας. Το πρόσωπό του ήταν αξύριστο για μερικές μέρες.

«Θέλουμε κάποια πράγματα, είν' η αλήθεια,» είπε ο Νικ. «Αλλά δεν είμαστε εδώ γι'αυτά τώρα.»

Ο Ροντάκος τούς ατένισε ερωτηματικά.

Οι ναυαγιοθήρες στράφηκαν στην αμνησιακή γυναίκα, κι εκείνη είπε: «Ψάχνω τον Ρενέ και τη Σορκάμα.» Και τους περιέγραψε πάλι.

«Ναι, εντάξει, ξέρω για ποιους λες,» τη διέκοψε ο Ροντάκος. «Έχεις δουλειές μαζί τους;»

«Πρέπει να μιλήσω στους ίδιους. Γνωρίζεις πού μπορώ να τους βρω;» Έβγαλε ένα χαρτονόμισμα των πέντε δεκάδιων και του το έδωσε.

Ο Ροντάκος το πήρε χωρίς λέξη, σαν η χειρονομία να ήταν αόρατη. «Δεν ξέρω πού μένουν,» είπε. «Αλλά ξέρω ότι μπορείς να τους βρεις στα Βαθιά Ξημερώματα. Μια ταβέρνα. Την έχεις ακουστά;»

Κούνησε το κεφάλι της αρνητικά.

Ο Ροντάκος τής είπε πού βρισκόταν. Ήταν στο εσωτερικό του νησιού, όχι στις ακτές, το οποίο ήταν, φυσικά, ολόκληρο οικοδομημένο όπως κι όλη η διάσταση της Ρελκάμνια, απ'άκρη σ'άκρη.

«Τα απογεύματα πάνε εκεί, συνήθως,» είπε ο Ροντάκος. «Κι έχω κι έναν τηλεπικοινωνιακό κώδικα, για τρία ακόμα δεκάδια.»

«Θα της πάρεις και το βρακί σε λίγο, ρε πούστη!» μούγκρισε ο Μάξιμος.

Αλλά η αμνησιακή γυναίκα τού έδωσε ένα κέρμα του ενός δεκάδιου και ένα των δύο. Και ο Ροντάκος τής είπε τον τηλεπικοινωνιακό κώδικα.

«Κώδικας σταθερού διαύλου πρέπει να είναι,» παρατήρησε η Γολρίκα'μορ, καθώς έφευγαν από το ναυπηγείο, «όχι τηλεπικοινωνιακού πομπού.»

«Από πού θα μπορούσα να τους καλέσω;» ρώτησε η αμνησιακή γυναίκα. «Υπάρχει κανένα δημόσιο τηλεπικοινωνιακό κέντρο εδώ γύρω;»

«Υπάρχει,» είπε η Γολρίκα. «Πάμε.»

Βάδισαν κοντά σε κάτι αποθήκες, μπήκαν ανάμεσα σε ψηλές πολυκατοικίες, και πλησίασαν μια γυάλινη πόρτα. Μια πεζογέφυρα περνούσε από πάνω τους, συνδέοντας τους ορόφους μερικών πολυκατοικιών.

Πάνω από τη γυάλινη πόρτα έγραφε ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΚΟ ΚΕΝΤΡΟ. «Δε θ'αργήσω,» είπε η αμνησιακή γυναίκα, γιατί προτιμούσε να πάει μέσα μόνη. Έσπρωξε την πόρτα και μπήκε, και οι ναυαγιοθήρες δεν την ακολούθησαν.

Πλήρωσε τον φύλακα του κέντρου και κάθισε μπροστά σ'έναν τηλεπικοινωνιακό δίαυλο. Κάλεσε τον κώδικα που της είχε δώσει ο Ροντάκος, φέρνοντας το ακουστικό στο αφτί της. Περιμένοντας.

Μετά από λίγο, μια γυναικεία φωνή ακούστηκε: «*Μάλιστα;*»

«*Η Σορκάμα;*»

«*Μάλιστα. Ποια είστε;*»

Τι να της έλεγε; Ούτε η ίδια δεν θυμόταν ποια ήταν! «Θα ήθελα να συναντηθούμε, για... για μια μεταφορά.»

«*Τι μεταφορά;*» Πράγματι, έλεγε το *ρο* λίγο περίεργα.

«Πρέπει να μιλήσουμε από κοντά. Θα είστε το απόγευμα στα *Βαθιά Ξημερώματα;*»

«*Ισως. Ποια είστε, όμως; Σας ξέγω; Η φωνή σας... κάτι...*»

«Πρέπει να μιλήσουμε από κοντά. Θα έρθω το απόγευμα στα *Βαθιά Ξημερώματα*. Να είστε εκεί, παρακαλώ. Είναι σημαντικό.» Και διέκοψε την τηλεπικοινωνία.

Προς στιγμή αναρωτήθηκε μήπως τα είχε κάνει μαντάρα. Μήπως είχε τρομάξει τη Σορκάμα, με αποτέλεσμα εκείνη και ο Ρενέ να μην έρθουν το απόγευμα στην ταβέρνα.

Πληκτρολόγησε ξανά και κοίταξε την οθόνη του διαύλου, ψάχνοντας να δει αν υπήρχε κατάλογος με καταχωρημένους τηλεπικοινωνιακούς κώδικες του νησιού. Υπήρχε. Η γυναίκα αναζήτησε τον κώδικα της Σορκάμα, για να διαπιστώσει αν ήταν καταχωρημένος. Ήταν στο όνομα Ρενέ Μάρντολκ. Καμία αστική διεύθυνση, όμως, δεν σχετιζόταν μ'αυτόν. Δε μπορούσε από τον κώδικα να βρει το σπίτι τόσο απλά...

Η αμνησιακή γυναίκα έψαξε τα υπόλοιπα δημόσια δεδομένα που ήταν αποθηκευμένα στο δίκτυο. Χωρίς συγκεκριμένο σκοπό. Τυχαία. Το μάτι της έπεσε σε μια θήκη με τίτλο ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΛΑΓΟΥ. Την άνοιξε· δεν ήταν κλειδωμένη. Στην οθόνη της άρχισαν να παρουσιάζονται σκοτεινές φωτογραφίες που όλες έδειχναν μια σκιερή φιγούρα μέσα στη νύχτα. *Ναι... θα μπορούσε να ήταν αυτός που συνάντησα κι εγώ.* Καμία από τις φωτογραφίες δεν ήταν καθαρή. *Στο όνειρό μου τον είδα καλύτερα απ'ό,τι εδώ.*

Η αμνησιακή γυναίκα άφησε τον τηλεπικοινωνιακό δίαυλο και βγήκε από το κέντρο, συναντώντας τους ναυαγιοθήρες απέξω, να καπνίζουν οι περισσότεροι απ'αυτούς.

«Τι έγινε;» ρώτησε ο Μάξιμος.

«Ελπίζω να τους συναντήσω το απόγευμα,» είπε η αμνησιακή γυναίκα.

η φωνή της θάλασσας

Οι ναυαγιοθήρες αποφάσισαν να καθίσουν εδώ ως το απόγευμα. Ούτως ή άλλως, ήθελαν να φτιάξουν κάτι πράγματα στο πλοιάριό τους, και ήταν ευκαιρία.

«Θα μείνουμε στη Γωνιά, μαζί σου,» είπε ο Ράσεμαλ, «και μετά θα πάμε να συναντήσουμε τον Ρενέ και τη Σορκάμα.»

«Ευχαριστώ,» αποκρίθηκε η αμνησιακή γυναίκα. «Πραγματικά δεν είν' ανάγκη να τα κάνετε όλ' αυτά για μένα, αλλά ευχαριστώ.»

«Αφού σε βρήκαμε κάτω από τη θάλασσα, τώρα είσαι υπό την ευθύνη μας, σα να σε είχαμε γεννήσει,» της είπε ο Μάξιμος, μειδιώντας.

Η Γολρίκα'μορ έκανε ένα έντονο τσκ, αναποδογυρίζοντας συγχρόνως τα μάτια. «Όλο σαχλαμάρες είσαι, όμως!»

Καθώς απομακρύνονταν από το δημόσιο τηλεπικοινωνιακό κέντρο, βάδισαν προς την ακτή απ' την οποία είχαν έρθει.

«Γωνιά ονομάζεται τούτο το μέρος;» ρώτησε η αμνησιακή γυναίκα.

«Ναι,» είπε ο Ράσεμαλ. «Η παραλία, κι ο κόλπος που σχηματίζεται εδώ. Γωνιά.»

«Η προηγούμενη παραλία όπου ήμασταν,» πρόσθεσε ο Μάξιμος, «λέγεται Μεγάλη Άμμος.»

Η αμνησιακή γυναίκα ένευσε. «Το είχα δει στις αφίσες.»

Επέστρεψαν στο ναυπηγείο του Ροντάκου, και ο Νικ τού είπε ότι ήθελαν να κάνει κάποιες μικροεπισκευές στο σκάφος τους ως το απόγευμα. Ήταν διαθέσιμος; «Μπορούμε να τις κάνουμε και μόνοι μας, άμα μας δώσεις χώρο και υλικά.»

Ο Ροντάκος συμφώνησε, και τους βοήθησε να βγάλουν το πλοιάριό τους από τη θάλασσα και να το σύρουν ως το ναυπηγείο. Ο Νικ, ο Μινράδης, και η Γολρίκα πήγαν να περιποιηθούν το σκάφος, ενώ ο Μάξιμος και ο Ράσεμαλ πήγαν να πάρουν τίποτα για φαγητό. Η αμνησιακή γυναίκα προτίμησε να μείνει πίσω. Αγόρασε ένα πακέτο τσιγάρα κι έναν αναπτήρα με τσακμάκι από ένα περίπτερο, και κάθισε σε μια δέστρα, καπνίζοντας. Κοιτάζοντας τη θάλασσα. Κάποια μηχανήματα ακούγονταν να δουλεύουν από τη μεριά των ναυπηγείων, αλλά οι φω-

νές των κυμάτων και του νερού ήταν αρκετά δυνατές στ'αφτιά της, και είχε την εντύπωση ότι προσπαθούσαν να της μιλήσουν, να της μεταφέρουν κάποιο μήνυμα...

Τι έλεγαν;

Έλα κοντά μας...

...για να θυμηθείς.

Εδώ άφησες μνήμες...

...εδώ μνήμες θα βρεις.

Η αμνησιακή γυναίκα αναρωτήθηκε προς στιγμή: *Είμαι τρελή; Αλλά ήξερε πως δεν ήταν τρελή. Και ούτε ήταν παράξενο που η θάλασσα τής μιλούσε. Απορούσε που δεν της είχε μιλήσει ως τώρα.*

Έριξε το τσιγάρο της κάτω και το έσβησε με το πόδι. Σηκώθηκε από τη δέστρα, έβγαλε τα ρούχα της και τα παπούτσια της, και, ντυμένη με τα εσώρουχα, βούτηξε στη θάλασσα. Κολυμπώντας. Κάτω απ'το νερό.

Η πίεση παντού γύρω της...

Ο... συμπακνωμένος ήχος...

Μια μνήμη στραφτάλισε σαν πολύτιμος λίθος!

Ένας απρόσμενος, δυνατός κρότος, και τα πάντα τραντάζονται καθώς είναι διπλωμένη μέσα στο μεταλλικό κιβώτιο. Κραυγές, ουρλιαχτά. Το κιβώτιο χτυπά κάπου, κάνοντας τη ράχη της να πονέσει, ζαλίζοντάς την, ακινητοποιώντας την για λίγο.

Νερό μπαίνει από τα ανοίγματα. Το κιβώτιο δεν είναι υδατοστεγές. Πλημμυρίζει. Τι συνέβη; Τι πήγε στραβά; Πατά το κουμπί πλάι της για ν'ανοίξει την κρυψώνα, αλλά τίποτα δεν γίνεται. Ο μηχανισμός έχει μπλοκάρει από τα χτυπήματα και τα τραντάγματα!

«Γαμώτο!»

Προσπαθεί να κλοτσήσει για ν'ανοίξει το σκέπασμα του κιβωτίου, αλλά ξέρει ότι είναι μάταιο. Δεν μπορεί να το κάνει να κουνηθεί.

Και το νερό γεμίζει τα πάντα, πολύ γρήγορα.

Σταματά ν'αναπνέει.

Μία λύση υπάρχει μόνο. Να περιμένει.

Να περιμένει να έρθουν να τη βοηθήσουν. Αποκλείεται να την αφήσουν εδώ. Θα έρθουν.

Η Πόλη θα τη συντρέξει. Θα έρθουν...

Τα βλέφαρά της κλείνουν μες στο σκοτάδι του βυθισμένου κιβωτίου. Η γυναίκα καταδύεται στο σώμα της, το προστάζει κι αυτό υπακούει. Γί-

νεται σαν νεκρό. Ενώ το πνεύμα της απομακρύνεται, ζαρώνει σε μια μακρινή γωνιά.

Ο χρόνος και ο χώρος χάνονται.

(Ονειρεύεται ότι περιπλανιέται σε δρόμους... σε δρόμους...)

Φως ξαφνικά!

Η αμνησιακή γυναίκα έβγαλε το κεφάλι της στον αφρό, βαριανασαίνοντας, κοιτάζοντας προς τον ουρανό.

Απέστρεψε τα μάτια της από τον δυνατό ήλιο.

Μα τον Κρόνο, σκέφτηκε, εγώ το έκανα. Εγώ.

Είχε κάνει το σώμα της να πέσει σε μια κατάσταση ανάμεσα στον θάνατο και στη ζωή. Μια κατάσταση αναμονής. Σπρώχνοντας το πνεύμα της μακριά. Και το πνεύμα της δεν είχε ακόμα επιστρέψει, όχι εξολοκλήρου· γι' αυτό δεν θυμόταν. Οι μνήμες της είχαν μείνει πίσω.

Ποια είμαι; Πώς μπορώ να κάνω τέτοια πράγματα; Κανονικά, θα έπρεπε να ήμουν νεκρή. Θα έπρεπε να είχα πνιγεί εδώ και τρία χρόνια...

Τι θα γινόταν, άραγε, αν δεν την είχαν βρει οι ναυαγιοθήρες; Μέχρι τότε θα έμενε εκεί κάτω;

Μα τον Κρόνο, πώς το σώμα μου διατηρήθηκε τρία χρόνια; Το είχε ρίξει σε κάποιου είδους βιολογική στάση;

Ο εαυτός της την τρώμαζε.

Απόμακρα, στον ουρανό, είδε ένα αιωρόπτερο να πετά. Ο Γεράρδος;

Όταν βγήκε στην ακτή, ο Ράσεμαλ και ο Μάξιμος είχαν επιστρέψει. Και οι δύο της έριξαν κολακευτικά βλέμματα, καθώς βάδιζε βρεγμένη, με τα εσώρουχά της να κολλάνε επάνω της. Αν και ο Ράσεμαλ προσπάθησε να είναι λίγο πιο ευγενικός από τον Μάξιμο.

Η αμνησιακή γυναίκα – *ακόμα δεν έχω θυμηθεί το όνομά μου, γαμώτο!* – πήρε το πορτοκαλί φόρεμά της κάτω από τον σάκο της όπου το είχε αφήσει μαζί με το ψάθινο καπέλο της (για να μην τα παρασύρει ο αέρας) και το φόρεσε.

«Εδώ,» της είπε ο Ράσεμαλ, «δεν είναι και το καλύτερο μέρος για να βουτάς. Πετάνε ένα σωρό λάδια και σαβούρες από τα ναυπηγεία και τα τεχνουργεία.»

Η αμνησιακή γυναίκα – *ποια είμαι, επιτέλους; ποια;* – ένευσε. «Το κατάλαβα.»

Ο Μάξιμος τής έδωσε ένα κουτάκι Ζωντανό Κύμα. «Θυμήθηκες τίποτα;»

Η γυναίκα άνοιξε το αναψυκτικό και ήπιε μια γουλιά. Φοβόταν να τους πει την αλήθεια. «Όχι,» αποκρίθηκε. Τι να τους έλεγε; ότι μπορούσε να ρίξει το σώμα της σε μια κατάσταση βιολογικής στάσης όποτε ήθελε;

Όποτε ήθελε; Μπορούσε τώρα, άραγε, να το κάνει; Δεν ήταν και τόσο σίγουρη. Ήταν σαν τότε η περίσταση να την είχε βοηθήσει. Σαν η ανάγκη να την είχε ωθήσει. Δεν υπήρχε άλλος τρόπος να σωθεί, και η Πόλη τής είχε προσφέρει έναν τρόπο–

Η Πόλη; Η αμνησιακή γυναίκα δεν ήξερε από πού ακριβώς έρχονταν τούτες οι σκέψεις. (Από εκεί όπου ακόμα βρισκόταν ένα μεγάλο μέρος του πνεύματός της, ίσως;) Σε ποια Πόλη αναφερόταν; Στην ίδια τη διάσταση της Ρελκάμνια; Στην ίδια την Ατέρμονη Πολιτεία; Αυτή ήταν η μόνη λογική εξήγηση.

Αλλά... τι ήταν η Πόλη για εκείνη; Κάποιου είδους θεότητα;

Ήπιε ακόμα μια γουλιά απ'το Ζωντανό Κύμα της, νιώθοντάς το να κεντρίζει ευχάριστα τη γλώσσα και τα ούλα της.

«Τι σκέφτεσαι;» ρώτησε ο Μάξιμος.

«Τίποτα. Μπερδεμένη είμαι.» Και αναρωτήθηκε αν ήταν καλή ιδέα, τελικά, να πάρει τους ναυαγιοθήρες μαζί της στη συνάντηση με τον Ρενέ και τη Σορκάμα.

Από τις λιγοστές αναμνήσεις που είχαν επιστρέψει στο μυαλό της δεν είχε την εντύπωση πως ο Ρενέ και η Σορκάμα ήταν εχθροί της. Πρέπει να ήξεραν ότι βρισκόταν κλεισμένη στο μεταλλικό κιβώτιο. Δεν ήμουν λαθρεπιβάτισσα. Και δεν την είχαν κλείσει με το ζόρι εκεί. Γνώριζα ότι αν πατούσα το κουμπί το σκέπασμα θα άνοιγε. Ο Ρενέ, η Σορκάμα, κι οι άλλοι μαζί τους με βοηθούσαν...

Με βοηθούσαν να πάω κάπου. Κρυμμένη μες στο κιβώτιο.

Πού ήθελα να πάω;

Ακόμα μια γουλιά Ζωντανό Κύμα.

Το απόγευμα, ο Ρενέ και η Σορκάμα θα της απαντούσαν.

σημάδια, γύρω της και επάνω της

Το μεσημέρι, κάθισαν σε μια ταβέρνα στον πρώτο όροφο μιας πολυκατοικίας, απ'όπου φαινόταν η ακτή της Γωνιάς. Ο ήλιος ήταν δυνατός, και η αμνησιακή γυναίκα φορούσε τα γυαλιά της. Ο αέρας ήταν επίσης δυνατός, αλλά η ταβέρνα είχε τζάμια που προστάτευαν τα τραπέζια στο μπαλκόνι.

Γι'ακόμα μια φορά η αμνησιακή γυναίκα είδε ένα αιωρόπτερο, κι αναρωτήθηκε αν ήταν ο Γεράρδος. *Κανονικά, θα έπρεπε να του επιστρέψω τα λεφτά του.*

Επάνω στο τραπέζι, ανάμεσα σ'εκείνη και τους ναυαγιοθήρες, ήταν μια μεγάλη πιατέλα γεμάτη ψητό χταπόδι. Στο πιάτο του καθενός ήταν λαχανικά και ψωμί, μουλιασμένα με γλυκό λάδι και αλατισμένα. Δύο μπουκάλια κρασί και κάμποσα ποτήρια συνόδευαν το γεύμα.

Η αμνησιακή γυναίκα, όταν είχε χορτάσει, άναψε ένα τσιγάρο και, καπνίζοντας, είπε: «Πρέπει ξανά να σας ευχαριστήσω για τη βοήθειά σας. Αν δεν ήσασταν εσείς, ακόμα εκεί κάτω θα ήμουν.»

Μασώντας ένα από τα τελευταία πλοκάμια των χταποδιών, ο Μάξιμος είπε: «Μην κάνεις έτσι. Τυχαία σε βρήκαμε.»

«Δεν ήταν τυχαίο,» αποκρίθηκε η αμνησιακή γυναίκα, *βέβαιη* γι'αυτό.

Ο Μάξιμος γέλασε. «Και τι ήταν;»

«Δε μπορεί να ήταν τυχαίο,» είπε μόνο εκείνη, και όλοι την κοίταξαν λιγάκι περίεργα. «Τώρα, όμως, πρέπει να πάω μόνη να συναντήσω τον Ρενέ και τη Σορκάμα. Θα ήταν καλύτερα, νομίζω.»

«Γιατί;» ρώτησε η Γολρίκα. «Δεν τους ξέρεις. Δεν ξέρεις ποιοι είναι. Μπορεί νάναι ακόμα και επικίνδυνοι για σένα.»

«Δεν το πιστεύω.»

«Μπορεί να τους *κρυβόσουν* κλεισμένη μες στο κιβώτιο.»

Η αμνησιακή γυναίκα κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν τους κρυβόμουν.»

Ο Ράσεμαλ ρώτησε: «Έχεις θυμηθεί κάτι;»

«Περίπου. Όχι τίποτα συγκεκριμένο. Αλλά καταλαβαίνω ότι ο Ρενέ και η Σορκάμα δεν ήταν εχθροί μου. Κάπου πρέπει να με πήγαιναν.»

«Κρυμμένη μες στο κιβώτιο;»

«Ναι.»

«Δεν ήσουν λαθρεπιβάτισσα, δηλαδή...»

Η αμνησιακή γυναίκα μειδίασε. «Όχι, δεν ήμουν λαθρεπιβάτισσα. Σίγουρα.»

Οι ναυαγιοθήρες αλληλοκοιτάχτηκαν. Ο Νικ είπε, τελικά: «Αφού θέλει να πάει μόνη της, ας πάει. Τι είμαστε, κηδεμόνες της;»

«Κι απάνω που είχα συνηθίσει να τη βλέπω σαν κόρη μου...» γέλασε ο Μάξιμος.

«Να προσέχεις, πάντως,» της είπε ο Ράσεμαλ.

Εκείνη ένευσε. «Θα προσέχω.»

«Θα σε περιμένουμε στη Γωνιά ώς το βράδυ,» την πληροφόρησε ο Νικ. «Αν επιστρέψεις, θα σε πάρουμε μαζί μας και θα γυρίσουμε πίσω στη Μεγάλη Άμμο.»

«Στα *Βαθιά Ξημερώματα* ξέρεις πώς να πας μόνη σου;» τη ρώτησε ο Μινράδης.

«Θα βρω τον δρόμο.» Δεν αμφέβαλλε καθόλου γι' αυτό.

Τα *Βαθιά Ξημερώματα* δεν ήταν και τόσο μακριά από τη Γωνιά. Γύρω στο ενάμισι χιλιόμετρο, βαδίζοντας προς τα βόρεια, μέσα στους δρόμους, ανάμεσα από τα πολύπλοκα οικοδομήματα του νησιού.

Οι σκιές του απογεύματος έγερναν προς την ανατολή, καθώς η αμνησιακή γυναίκα βάδιζε μόνη, φορώντας τώρα τα κοντά μποτάκια της Φρίντας (και οφείλοντας να παραδεχτεί ότι τη χτυπούσαν σε κάποια σημεία – η Φρίντα πρέπει ναχε λίγο πιο μικρό πόδι από εκείνη, τελικά). Οι δρόμοι δεν την μπερδεύαν. Αν μη τι άλλο, αισθανόταν να την *καθοδηγούν*. Φευγαλέες αναμνήσεις έρχονταν στο μυαλό της, μοιάζοντας ν'αποτελούν ορόσημα με υπόσταση εν μέρει στον πνευματικό εν μέρει στον υλικό κόσμο. Αλλά αυτά δεν ήταν τα μόνα σημάδια που έβλεπε. Μέσα στην ίδια την Πόλη διέκρινε πράγματα που της έδειχναν τη σωστή πορεία για ν'ακολουθήσει.

Σε κάποια στιγμή, λίγο προτού φτάσει στα *Βαθιά Ξημερώματα*, μια συμμορία τής σφύριξε. Έξι άντρες που στέκονταν γύρω από έναν στύλο, καπνίζοντας οι περισσότεροι απ'αυτούς, ενώ ο ένας στροβίλιζε μια μικρή αλυσίδα. «Πού πας, όμορφη; Μπορούμε να βοηθήσουμε;»

«Βγάλε το ψόφιο ποντίκι απ'την τσέπη σου, πρώτα!» γέλασε η αμνησιακή γυναίκα.

Ο τύπος ξαφνιάστηκε φανερά, κι έβγαλε όντως ένα νεκρό ποντίκι από την τσέπη της καπαρντίνας του. Εκτός από την καπαρντίνα κι ένα παντελόνι, δεν φαινόταν να φορά τίποτ' άλλο. «Πού το ήξερε, ρε πούστηδες;» τον άκουσε η γυναίκα να λέει πίσω της, στους άλλους, καθώς εκείνη απομακρυνόταν. «Εσείς τη βάλατε;»

«Όχι, ρε...»

«Την αλήθεια πείτε, γαμιόληδες! Ποιος την έβαλε;»

Τα λόγια τους χάθηκαν από τ'αφτιά της καθώς ξεμάκραινε από τη συμμορία.

Δεν ήξερε ακριβώς γιατί του είχε πει για ψόφιο ποντικό στην τσέπη του. Πώς της είχε έρθει;

Μετά, είδε το τελευταίο μυστηριώδες πολεοσημάδι στη γωνία ενός δρόμου. Έστριψε και αντίκρισε μια ταβέρνα που πάνω από την είσοδό της υπήρχε μια ταμπέλα που έγραφε ΤΑ ΒΑΘΙΑ ΞΗΜΕΡΩΜΑΤΑ, κι ένας μισός ήλιος ήταν ζωγραφισμένος δίπλα από τα γράμματα: ένας ήλιος που ανατέλλει.

Η γυναίκα είχε την αίσθηση ότι βρισκόταν στον σωστό τόπο και στον σωστό χρόνο. Όπως τότε με τον Γεράρδο. Αλλά τώρα πολύ, πολύ πιο έντονα. Ήταν σαν πολλές γραμμές να συναντιόνταν, ακριβώς σ'αυτό εδώ το σημείο στην Πόλη. Ακριβώς σ'αυτό εδώ το σημείο στον Χρόνο.

Η αμνησιακή γυναίκα έσπρωξε την πόρτα και μπήκε στα *Βαθιά Ξημερώματα*.

Μέσα στην αίθουσα ακούγονταν ήχοι του συγκροτήματος Ακάθιστοι Κράχτες: το τραγούδι τους που ονομαζόταν *Διαλαλούν οι Φωνές της Πόλης*. Στα τραπέζια δεν ήταν και πολλοί πελάτες, αλλά το μέρος δεν ήταν έρημο κιόλας. Ένας τηλεοπτικός δέκτης ήταν ανοιχτός στη γωνία: η οθόνη πρόβαλλε μια ταινία δράσης.

Η αμνησιακή γυναίκα δεν δυσκολεύτηκε καθόλου να εντοπίσει τους ανθρώπους που ήθελε. Ο Ρενέ και η Σορκάμα κάθονταν σ'ένα τραπέζι και την ατένιζαν με γουρλωμένα μάτια.

Εκείνη τούς πλησίασε και, τραβώντας μια καρέκλα, κάθισε ανάμεσά τους. «Καλησπέρα.»

«Μιράντα;» έκανε ο Ρενέ. «Είσαι όντως είσαι; Πώς...; Πώς...;»

«Εσείς πείτε μου. Ποια είμαι;»

Ο Ρενέ και η Σορκάμα αλληλοκοιτάχτηκαν. Συνοφρυώθηκαν.

«Μιράντα με λένε;»

«Μας κογοϊδεύεις;» είπε η Σορκάμα.

«Κοίτα, Μιράντα,» είπε ο Ρενέ. «Μας συγχωρείς για ό,τι έγινε. Δεν επιστρέψαμε επειδή νομίζαμε ότι ήσουν νεκρή. Αφού δεν βγήκες επάνω...»

«Ήμουν κλεισμένη μες στο μεταλλικό κιβώτιο.»

«Ναι, αλλά άνοιγε από μέσα. Νομίζαμε ότι θα είχες βγει αν ζούσες. Και είπαμε καλύτερα να μην το σκαλίσουμε το θέμα – να το αφήσουμε – μη γίνει καμια άσχημη ιστορία με τον μάγο. Μην καταλάβει τίποτα, κάπως. Αυτός... αυτός είναι περίεργος.»

Η Μιράντα (αν έτσι λέγομαι στ'αλήθεια) αναστέναξε. Όλα τούτα καταλάβαινε ότι θα έπρεπε να της ήταν γνωστά. Αλλά δεν μπορούσε να θυμηθεί. «Ο μηχανισμός στο κιβώτιο μπλόκαρε,» τους είπε. «Έμεινα μέσα. Κλεισμένη.»

Την κοίταζαν χάσκοντας.

«Μας συγχωρείς,» είπε τελικά ο Ρενέ. «Έπρεπε να...» Κόμπιασε.

«Αλλά είμαι ζωντανή, όπως βλέπετε–»

Μια σερβιτόρα ήρθε στο τραπέζι τους. «Θα πάρετε κάτι, κυρία;»

«Ένα Κρύο Ουρανό.»

Η κοπέλα έφυγε.

Η Μιράντα είπε: «Δε θυμάμαι τίποτα. Πείτε μου τι έγινε.»

«Τι εννοείς, δεν θυμάσαι;» έκανε η Σορκάμα.

«Δεν θυμάμαι τίποτα. Γιατί ήμουν μέσα στο κιβώτιο; Πού με πηγαίνατε; Τι είχαμε στο μυαλό μας;»

Ο Ρενέ και η Σορκάμα αλληλοκοιτάχτηκαν ξανά. Και η δεύτερη τεντώθηκε και ψιθύρισε κάτι στ'αφτί του, έντονα, λοξοκοιτάζοντας τη Μιράντα με τις άκριες των ματιών. Ο Ρενέ ένευσε. «Ναι,» μουρμούρισε.

Η σερβιτόρα επέστρεψε φέρνοντας ένα ποτήρι Κρύο Ουρανό. «Αν θέλετε κάτι άλλο, κυρία, κάντε μου νόημα.»

«Ευχαριστώ,» αποκρίθηκε η Μιράντα. Και μόλις η κοπέλα έφυγε: «Τι συμβαίνει; Υπάρχει κάποιο πρόβλημα;»

«Πώς το ξέρουμε ότι είσαι όντως εσύ, Μιράντα;» ρώτησε σταθερά ο Ρενέ. «Πρώτα, μας λες ότι το κιβώτιο δεν μπορούσε ν'ανοίξει, αλλά

τώρα είσαι εδώ. Πώς είναι δυνατόν να είσαι εδώ αν το κιβώτιο δεν μπορούσε ν'ανοίξει; Και γιατί ήρθες να μας βρεις *απόψε*; Έχουν περάσει *τρία χρόνια*, μα τα παιδιά του Κρόνου!»

«Τρία χρόνια ήμουν κλεισμένη εκεί μέσα.»

Ο Ρενέ κοίταξε τη Σορκάμα. Εκείνη είπε στη Μιράντα: «Δείξε μας τι έχεις κάτω απ' το δεξί σου πόδι.»

Ξέρε! παρατήρησε η Μιράντα. *Κι οι δυο τους ξέρουν.* Αλλ' αυτό δεν θα έπρεπε να την εκπλήσσει. Καταλάβαινε ότι δεν θα έπρεπε να την εκπλήσσει.

«Εντάξει,» είπε. Ρίχνοντας μια ματιά γύρω της, βλέποντας ότι κανένας δεν τους κοίταζε, έβγαλε το δεξί της μπουτάκι κι έστρεψε το πέλμα της προς τη μεριά του Ρενέ, που ήταν πιο καλυμμένη σε σχέση με τη μεριά όπου καθόταν η Σορκάμα.

Ο Ρενέ ατένισε προσεχτικά το πόδι. Μετά: «Έχει το σημάδι,» είπε στη Σορκάμα. «Αυτή είναι. Ακόμα κι ο μάγος δεν μπορεί να το αντέγραψε.»

«Ο Ρόλεμ-Μία;» ρώτησε η Μιράντα.

«Φυσικά,» είπε η Σορκάμα. «Και μη λες τόσο δυνατό τ' όνομά του!»

Η Μιράντα ήπια μια γουλιά Κρύο Ουρανό. «Τι ακριβώς έγινε; Τι σχέση έχω μ' αυτό τον μάγο;»

«Θέλω κι εγώ να δω το σημάδι,» είπε η Σορκάμα.

Η Μιράντα αναστέναξε. «Πάμε στην τουαλέτα.» Είχε φορέσει ξανά το μπουτάκι της.

Οι δυο τους σηκώθηκαν και πήγαν στις γυναικείες τουαλέτες της ταβέρνας. Η Μιράντα τής έδειξε το δεξί της πέλμα, λυγίζοντας το πόδι προς τα πίσω. Η Σορκάμα έπιασε τον υψωμένο αστράγαλο με το ένα χέρι και ψηλάφησε το σημάδι με το άλλο. Το έτριψε, έντονα, με τα νύχια της.

«Σταμάτα, γαργαλιέμαι, γαμώτο!» μούγκρισε η Μιράντα.

Η Σορκάμα την άφησε. «Αληθινό μοιάζει. Εσύ πρέπει να είσαι.»

Η Μιράντα φόρεσε το μπουτάκι. «Τι σκατά είναι αυτό το σημάδι; Γιατί είναι τόσο σημαντικό;»

Η Σορκάμα την ατένισε δείχνοντας σοκαρισμένη. «Δεν ξέρεις; Μου κάνεις πλάκα!»

«Όχι,» είπε η Μιράντα, «δεν σου κάνω πλάκα. Δεν θυμάμαι τίποτα.»

Η Σορκάμα την κοίταζε τώρα σαν να είχε τρομάξει. Βγήκε από τις τουαλέτες, και η Μιράντα την ακολούθησε.

κει που την είχανε κλεισμένη

«Δεν ξέγει τι είναι το σημάδι στο πόδι της!»

Ο Ρενέ ατένισε τη Μιράντα καχύποπτα.

«Σας είπα: δεν θυμάμαι τίποτα. Από τότε που βγήκα απ'το κιβώτιο – από τότε που κάτι ναυαγιοθήρες μ'έβγαλαν – δεν θυμάμαι τίποτα.»

«Τι ναυαγιοθήρες;» ρώτησε ο Ρενέ.

Του ανέφερε τα ονόματά τους. «Τους γνωρίζεις;»

«Ακουστά τους έχω. Αναρωτιέμαι ποιος τους είπε για το βυθισμένο σκάφος μας.»

«Ο Ροντάκος.»

«Αυτό το αρχίδι... Τέλος πάντων. Δεν υπήρχε και τίποτα εκεί κάτω για να βρουν– Εε... δηλαδή, εκτός από εσένα.»

«Πες μου τα πάντα, Ρενέ. Με λεπτομέρειες. Γιατί με μεταφέρατε κρυμμένη στο κιβώτιο; Πώς ανατινάχτηκε το σκάφος σας;»

Ο Ρενέ αναστέναξε. «Το σκάφος απλά ανατινάχτηκε· δεν ξέρουμε τι σκατά έγινε. Κάτι στη μηχανή. Εξερράγησαν οι ενεργειακές φιάλες. Οι άλλοι σκοτώθηκαν, Μιράντα. Μόνο εγώ κι η Σορκάμα ζήσαμε, δόξα στον Κρόνο. Κι ένας τυχαίος τύπος που περνούσε μ'αιωρόπτερο από πάνω μας, εκείνη την ώρα, ειδοποίησε μια βάρκα νάρθη να μας μαζέψει. Αλλιώς μπορεί και να μη μας έβλεπαν. Ήταν σούρουπο· σκοτεινά.»

«Πού με πηγαίνατε;»

«Στον Ρόλεμ-Μία. Είχες κλειστεί μες στο κιβώτιο ώστε ν'ανοίξεις και να βγεις όταν θα ήσουν στο Παλάτι του. Υποτίθεται ότι θα του φέρναμε κάτι υλικά που ζητούσε. Αλλά δεν τα παραλαμβάνει ο ίδιος ο μάγος τα βράδια. Οι άνθρωποί του θα έπαιρναν το κιβώτιο, θα μας πλήρωναν, και θα το άφηναν στην αποθήκη. Θα έβγαίνες, οπότε, και θα πήγαινες να σώσεις την Αδελφή σου.»

«Την... Αδελφή μου;» Η Μιράντα αισθάνθηκε ένα ρίγος να τη διατρέχει.

Οι στίχοι εκείνου του τραγουδιού: *Κει που την είχανε κλεισμένη.*

Μια φωνή σαν από παλιό όνειρο: *Βοήθησέ με, Μιράντα! Βοήθησέ με! Ο Ρόλεμ-Μία με κρατά φυλακισμένη! Ο Ρόλεμ-Μία. Στο νησί Ρόλβεσκ.*

Η Μιράντα βλεφάρισε.

«Δεν θυμάσαι, γαμώτο...» μουρμούρισε ο Ρενέ. «Μια Αδελφή σου ήταν φυλακισμένη του μάγου. Μια από τις Θυγατέρες της Πόλης. Έτσι μας είπες.»

«Η Νορέλτα-Βορ.»

«Τη θυμάσαι λοιπόν!»

Δεν ήξερε από πού της είχε έρθει αυτό το όνομα. «Τώρα...» κόμπιασε, «τώρα μόλις...» Μέσα από τις ομίχλες του μυαλού της, μια γυναίκα ξεπρόβαλε. Πιο εύσωμη από τη Μιράντα. Κατάλευκη στο δέρμα. Με καστανά μαλλιά, κομμένα στο ύψος του σαγονιού. Μάτια βαμμένα με έντονες μαύρες σκιές. Μεγάλα χείλη. Ο Οίκος της, οι Βόρ'νοθροκ, την είχαν χάσει εδώ και πολλά χρόνια. Οι περισσότεροι τη νόμιζαν για νεκρή. Στοίχημα ήταν αν θα την αναγνώριζαν αν την έβλεπαν ξανά.

«Θυγατέρες της Πόλης, είπες;» ρώτησε τον Ρενέ.

«Είναι δυνατόν να μην το θυμάσαι αυτό, Μιράντα; Τι σημαίνει το σημάδι στο πόδι σου;»

«Ότι είμαι Θυγατέρα της Πόλης...» μουρμούρισε. Δεν ήταν ερώτηση. «Αλλά... τι ακριβώς είναι αυτό;»

«Πού να ξέγουμε εμείς;» είπε η Σορκάμα. «Δηλαδή, ξέγουμε μύθους μόνο. Ποιος άλλος ξέγει πεγισσότερα για τις Θυγατέρες; Μόνο οι ίδιες!»

Δεν είμαι άνθρωπος; συλλογίστηκε η Μιράντα. Τι είμαι; Καταλάβαινε όμως πως αυτά τα ερωτηματικά ήταν ανόητα. Φυσικά και ήταν άνθρωπος. Αλλά η... σχέση της με την Πόλη ήταν έντονη.

«Γιατί με βοηθήσατε;» τους ρώτησε. «Δείχνετε να φοβάστε τον Ρόλεμ-Μία.»

«Σου χρωστούσαμε χάρη, Μιράντα,» είπε ο Ρενέ. «Μας είχες βοηθήσει κι εσύ, παλιότερα. Είχες παρουσιαστεί και μας είχε βοηθήσει, στη Σταχτόχρωμη, στις βορειοδυτικές ακτές της Μεγάλης Θάλασσας.»

«Σας είχα βοηθήσει...» Δεν το θυμόταν καθόλου. «Τι είχα κάνει;»

«Θα μας είχαν σκοτώσει όλους κάτι λαθρέμποροι, αν δεν ήσουν εσύ.»

«Γιατί σας βοήθησα;»

Η Σορκάμα αποκρίθηκε: «Μας είπες ότι η Πόλη σε οδήγησε.»

«Το ξέρατε ότι ήμουν Θυγατέρα της Πόλης;»

«Φυσικά και όχι,» είπε ο Ρενέ. «Εσύ μάς το είπες, προς το τέλος εκείνης της δύσκολης κατάστασης. Δε σε πιστέψαμε, αρχικά, αν και είχε τύχει ν'ακούσουμε για τις Θυγατέρες—»

«Ναι, είχε τύχει ν'ακούσουμε κάμποσες φογές,» είπε η Σορκάμα.

«–αλλά μετά μας έδειξες το σημάδι στο πόδι σου,» συνέχισε ο Ρενέ, «και δεν μπορούσαμε να το αμφισβητήσουμε.»

«Είχαμε ακούσει και για το σημάδι σας,» πρόσθεσε η Σορκάμα.

«Και μας είπες,» συνέχισε πάλι ο Ρενέ, «ότι στο μέλλον θα ερχόσουν να μας ζητήσεις μια χάρη, ως αποπληρωμή. Σου απαντήσαμε πως ό,τι θέλεις θα είμαστε στη διάθεσή σου.»

«Μάλιστα...» είπε η Μιράντα, φυσώντας καπνό. Είχε ανάψει τσιγάρο καθώς μιλούσαν. Τα λόγια τους είχαν αρχίσει να φέρνουν κάποιες αναμνήσεις στο μυαλό της. Το πνεύμα της είχε αρχίσει να επιστρέφει από εκείνο το μακρινό σημείο όπου η ίδια το είχε εξορίσει προκειμένου το σώμα της να επιβιώσει κάτω από τη θάλασσα.

«Και τι έγινε, τελικά, με τη Νορέλτα-Βορ;» τους ρώτησε.

«Δεν ξέγουμε, Μιγάντα. Φύγαμε απ'το νησί ύστεγα απ'την έκγνη του σκάφους μας. Φοβόμασταν ότι ίσως ο μάγος να καταλάβαινε κάτι. Ή ίσως ήδη νάχε καταλάβει κάτι – ίσως εκείνος νάχε βυθίσει το σκάφος μας.»

«Νομίζετε ότι μπορεί όντως αυτός να το έκανε;» Η Μιράντα τούς κοίταξε και τους δύο.

«Τίποτα δεν αποκλείεται,» αποκρίθηκε ο Ρενέ, «αν και... Μου μοιάζει απίθανο, Μιράντα. Λένε πως έχει μεγάλη επιρροή στο νησί ο Ρόλεμ-Μία. Αλλά πώς να είχε μάθει για την επιχείρησή μας;»

«Είναι μάγος, ανόητε!» του είπε η Σορκάμα.

Εκείνος κούνησε το κεφάλι του, δυσπιστώντας. «Μάλλον ατύχημα ήταν.»

«Γιατί κρατούσε φυλακισμένη την Αδελφή μου;»

«Μας είπες ότι την είχε μαζί με τους άλλους που φυλακίζει για να τους κάνει αλλαγμένους. Είπες ότι πρέπει να γνώριζε πως ήταν θυγατέρα της Πόλης, και πρέπει να νόμιζε ότι μπορούσε να δημιουργήσει φοβερά θαύματα μ'αυτήν.»

«Έχετε πάει τελευταία σε καμια παράστασή του;» ρώτησε η Μιράντα.

«Φυσικά και όχι!» είπε η Σορκάμα.

«Δεν πλησιάζουμε πολύ τη Μεγάλη Άμμο,» πρόσθεσε ο Ρενέ.

«Εκεί είναι το Παλάτι του που ανέφερεις;»

«Εκεί κάνει παραστάσεις, κι εκεί τριγυρίζει. Το Παλάτι των Θαυμάτων είναι στην Ακτή των Βράχων, δυτικά της Μεγάλης Άμμου. Το βλέπεις από τη Μεγάλη Άμμο· ή, τουλάχιστον, το επάνω μέρος του. Είναι το οικοδόμημα με τους πολλούς πυργίσκους και τις κεραίες.»

Η Μιράντα ένευσε. Το θυμόταν. Το είχε, πράγματι, δει στο βάθος. Δεν ήταν εύκολο να μην το προσέξεις. «Για το Λαγό τι σας είπα;» τους ρώτησε.

Ο Ρενέ μόρφασε. «Τίποτα.»

«Μιλάς για τον γνωστό Λαγό, έτσι;» είπε η Σορκάμα.

«Ναι. Από πότε έχει αυτός ξεφύγει από τον μάγο; Πόσα χρόνια;»

«Πολλά χρόνια,» απάντησε ο Ρενέ.

«Δεν τον βοήθησα, δηλαδή, εγώ να ξεφύγει...»

«Πού να ξέρουμε; Πάντως, ήταν αμολητός στο νησί πολύ προτού έρθεις εσύ. Ή, τουλάχιστον, προτού έρθεις μαζί μας. Πού να γνωρίζουμε εμείς τι έχεις κάνει στη ζωή σου, Μιράντα; Μα τον Κρόνο, είσαι θυγατέρα της Πόλης! Πρέπει νάχεις ζήσει πιο πολλά χρόνια απ'ό,τι είχε ζήσει η γιαγιά μου που πέθανε στα ενενήντα-εφτά της.»

Και η Μιράντα θυμήθηκε.

Οι θυγατέρες δεν πέθαιναν από φυσικές αιτίες. Συνήθως εξαφανίζονταν μυστηριωδώς κάποια στιγμή στην πολύχρονη ζωή τους.

Έτσι θα είχα εξαφανιστεί κι εγώ, αν οι ναυαγιοθήρες δεν με είχαν βρει... Ένα ρίγος τη διέτρεξε.

Η Πόλη, όμως, με χρειάζεται ακόμα.

2

ο χείμαρρος των αναμνήσεων

Οι ναυαγιοθήρες την περίμεναν στο πλοιάριο, στη Γωνιά, όπως της είχαν υποσχεθεί. Η Μιράντα βάδισε πάνω στην προβλήτα και πήδησε μέσα στο σκάφος.

«Τι έγινε;» ρώτησε ο Ράσεμαλ.

«Μοιάζεις αλλαγμένη,» παρατήρησε ο Μάξιμος.

«Σε αναγνώρισαν;» είπε η Γολρικά'μορ.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Το όνομά μου είναι Μιράντα.»

«Και;» είπε ο Μάξιμος. «Μόνο αυτό; Δεν έμαθες τίποτ' άλλο;»

Οι ναυαγιοθήρες ήταν, φανερά, περίεργοι ν'ακούσουν τα πάντα, με κάθε λεπτομέρεια. Αλλά η Μιράντα δεν μπορούσε να τους πει παρά ελάχιστα. Μονάχα το όνομά της, βασικά. Δεν αισθανόταν ότι έπρεπε να ξέρουν για τις θυγατέρες της Πόλης' όχι ακόμα, τουλάχιστον. Ή, ίσως, ποτέ.

Την κοίταζαν τώρα όλοι τους περιμένοντας.

«Δε μπορώ να σας πω άλλα,» είπε η Μιράντα. «Συγγνώμη, αλλά δεν γίνεται.»

«Καλά το είχα καταλάβει ότι έκανες κάποια απάτη,» είπε ο Ράσεμαλ.

«Δεν ήταν απάτη ακριβώς. Ή, μάλλον, ήταν' αλλά όχι για κακό σκοπό. Προσπαθούσα να σώσω μια φίλη.»

«Έχεις θυμηθεί τα πάντα, τώρα;» ρώτησε ο Μάξιμος.

«Όχι τα πάντα, αλλά αρκετά. Και δεν θα ξεχάσω τη βοήθεια που μου προσφέρατε. Σας χρωστάω.»

«Μπορείς, τουλάχιστον, να μας λύσεις την απορία του πώς έμεινες τόσο καιρό μέσα σ'εκείνο το μεταλλικό κιβώτιο;» ρώτησε ο Νικ.

«Θα με πιστεύατε αν σας έλεγα ότι κρατούσα την αναπνοή μου;»

«Ούτε αν ήμασταν χαζοί,» είπε ο Μινράδης.

Η Μιράντα χαμογέλασε. «Πάμε στη Μεγάλη Άμμο, καλύτερα. Δε μπορώ να σας πω άλλα.»

«Θα μας αφήσει, δηλαδή, με την περιέργεια;» έκανε ο Μάξιμος.

Όταν επέστρεψαν στα *Σπιρτόζα Ψάρια*, η Μιράντα κοιμήθηκε στο μικρό δωμάτιό της, για το οποίο πλήρωσε με τα λεφτά του Γεράρδου. *Πρέπει να του τα δώσω πίσω*, σκέφτηκε προτού την πάρει ο ύπνος.

Καθώς κοιμόταν, το μυαλό της εργαζόταν εντατικά... Ονειρευόταν... δρόμους, εσωτερικούς χώρους (διαδρόμους, δωμάτια, αίθουσες, πόρτες), γέφυρες, σήραγγες, παράξενα οικοδομικά συμπλέγματα... Το πνεύμα της επέστρεφε από την εξορία του...

Και μετά, στεκόταν μπροστά σ'ένα άνοιγμα καλυμμένο με γυαλί και πίσω του έβλεπε την κατάλευκη Νορέλτα-Βορ, κλεισμένη μέσα σ'ένα κλουβί που κρεμόταν από το ταβάνι μιας αίθουσας, ενώ γύρω της βρίσκονταν κι άλλοι άνθρωποι – που ορισμένους δεν ήταν εύκολο να τους αναγνωρίσεις ως τέτοιους. Ήταν... αλλαγμένοι.

Βοήθησέ με, Μιράντα! φώναξε η Αδελφή της. Βοήθησέ με! Έλα στο νησί Ρόλβεσκ! Μ'έχει φυλακισμένη ο Ρόλεμ-Μία! Βοήθησέ με, Μιράντα!

Η Μιράντα ξύπνησε και είδε, από το μικρό παράθυρο του δωματίου της, ότι είχε ξημερώσει. Σηκώθηκε από το κρεβάτι, βέβαιη ότι αυτό το όνειρο με τη Νορέλτα-Βορ δεν ήταν παρά μια ελαφρώς διαστρεβλωμένη ανάμνηση ενός άλλου ονείρου. Δεν είχε άμεση σχέση με το παρόν.

Είσαι ακόμα ζωντανή, Αδελφή μου; αναρωτήθηκε η Μιράντα, κοιτάζοντας την παραλία έξω απ'το παράθυρο. Κι αν είσαι ζωντανή, είσαι σαν αυτούς τους αλλαγμένους;

Έκανε ένα ντους και μετά, φορώντας τα σανδάλια της Φρίντας, κατέβηκε στην αμμουδιά. Ο σάκος της ήταν στον ώμο της· τα λεφτά του Γεράρδου κρυμμένα μέσα στο πορτοκαλί φόρεμά της. Τα μαύρα γυαλιά έκρυβαν τα μάτια της· το ψάθινο καπέλο σκέπαζε το κεφάλι της.

Ήταν πολύ πρωί ακόμα: δεν είχε και τόση κίνηση. Ο άνεμος που ερχόταν από τη θάλασσα έκανε τις διαφημιστικές αφίσες να αναδεύονται πάνω στον στύλο.

Ρόλεμ-Μία, ο Μεγαλουργός, ο Άρχων των Θαυμάτων. Στον θόλο αναψυχής *Ανάποδες Κορνίζες*. Σήμερα. Στις 8 μ.μ. Και αύριο, επίσης. Και μετά από δύο μέρες.

Είναι κι η Αδελφή μου μέρος της παράστασής σου, μάγε;

Η Μιράντα βάδισε προς το μεγάλο ξενοδοχείο *Θαλασσόλευκος*, παρατηρώντας τις κινήσεις των ανθρώπων και των πραγμάτων ολόγυρά της, παρατηρώντας τις κινήσεις της Πόλης, βλέποντάς τη πώς σάλευε, σαν να ήταν θηρίο: κι από αυτά η Μιράντα μπορούσε να υπολογίσει

πώς να αποφύγει τη Φρίντα, ποια ήταν η κατάλληλη στιγμή για να περάσει, και από πού, ώστε οι δυο τους να μη συναντηθούν.

Τίποτα δεν ήταν απόλυτα σίγουρο, βέβαια, ποτέ.

Η Μιράντα μπήκε στο ξενοδοχείο κι ανέβηκε, με τις σκάλες, στον τέταρτο όροφο. Χτύπησε την πόρτα του Γεράρδου. Κανένας δεν της άνοιξε, ούτε μπορούσε ν'ακούσει τίποτα από μέσα. Κοιμόταν;

Η Μιράντα χτύπησε δυνατότερα, και τώρα ο ανεμοπόρος ρώτησε από μέσα: «Ποιος είναι;»

«Η Μυρτώ.»

Η πόρτα μισάνοιξε και το μισό μαύρο πρόσωπο του Γεράρδου φάνηκε. Ύστερα άνοιξε περισσότερο. «Έλα μέσα.»

Η Μιράντα μπήκε.

«Τι έκανες στη γυναίκα μου χτες;»

«Νόμιζα ότι ήταν *πρώην* γυναίκα σου.»

«Ναι αλλά... Όχι πως με πειράζει ιδιαίτερα. Αλλά... Ήρθε εδώ και με απειλούσε.» Μειδίασε. «Έλεγε ότι εγώ σ'έστειλα. Τυχερός ήμουν που δεν με πυροβόλησε. Έπρεπε να της είχες πάρει και το πιστόλι.»

«Δίκιο έχεις' δεν το σκέφτηκα.»

«Τέλος πάντων' έφυγε τώρα.»

«Δεν είναι στο ξενοδοχείο;»

«Όχι. Ούτε στο νησί, υποθέτω. Και είπε ότι της χρωστάω επιπλέον λεφτά για σωματικές βλάβες και ψυχική οδύνη. Πάντως, δεν είχε και τόσες σωματικές βλάβες, απ'ό,τι είδα...»

Η Μιράντα γέλασε. Τράβηξε τη δέσμη των χαρτονομισμάτων μέσα από το φόρεμά της. «Τα λεφτά σου.»

Ο Γεράρδος τα πήρε. «Ευχαριστώ.»

«Χρησιμοποίησα μερικά. Θα σ'τα επιστρέψω' το υπόσχομαι. Είμαι λιγάκι φτωχή τελευταία.»

«Δεν πειράζει,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος. «Θα τα είχα χάσει ούτως ή άλλως αν δεν ήσουν εσύ.»

«Μιράντα με λένε, παρεμπιπτόντως.»

Συνοφρυώθηκε. «Μυρτώ δεν είχες πει;»

«Ναι. Πάντα λέω ψέματα την πρώτη φορά. Κακό συνήθειο.»

«Α...» Ο Γεράρδος έτριψε τα πράσινα μαλλιά του. Γέλασε. «Εντάξει.» Τη ρώτησε: «Θες να πάρουμε πρωινό μαζί; Κερνάω.»

«Έχεις δει ποτέ αυτόν τον Ρόλεμ-Μία;» ρώτησε η Μιράντα καθώς άλειφε ένα κομμάτι ψωμί με βούτυρο.

«Δυο φορές, παλιότερα.»

«Είναι καλός;»

«Τελείως τρελός.»

Κάθονταν οι δυο τους στην ταράτσα του *θαλασσόλευκου*, κάτω από μια γιγάντια ομπρέλα που σκίαζε το τραπεζάκι τους και άλλα τραπεζάκια. Δεν ήταν οι μόνοι που έπαιρναν πρωινό εδώ τούτη την ώρα. Η θέα ήταν καταπληκτική από την κορυφή του ξενοδοχείου. Έβλεπες ως το τεχνητό δάσος στη βόρεια μεριά του νησιού – κάπου τέσσερα χιλιόμετρα απόσταση από τη Μεγάλη Άμμο, όπως είπε ο Γεράρδος στη Μιράντα και όπως κι η ίδια μπορούσε άνετα να υπολογίσει με το βλέμμα. Τώρα που οι μνήμες της επέστρεφαν, σταδιακά ολοένα και περισσότερες, επέστρεφαν επίσης πολλές από τις νοητικές ικανότητές της.

Ο Γεράρδος συνέχισε: «Δεν έχω δει κανέναν άλλο να κάνει τα πράγματα που κάνει ο Ρόλεμ-Μία. Κι έχει κι ένα σωρό παράξενα πλάσματα. Τους ‘αλλαγμένους’ του, οι οποίοι ήταν κάποτε άνθρωποι αλλά δέχτηκαν να τους μεταμορφώσει – ή έτσι λέει – μπορεί νάναι και ψευδαισθήσεις στην πραγματικότητα. Άλλοι έχουν φτερά, άλλοι δεν έχουν κεφάλι, άλλων το στόμα είναι στην κοιλιά τους, άλλοι έχουν μία ουρά και καθόλου πόδια, άλλοι έχουν δύο ζευγάρια πόδια – τα κανονικά τους και πόδια εκεί όπου θάπρεπε νάναι τα χέρια τους!» Γέλασε. «Αναρωτιέμαι πώς τρώνε!»

Η Μιράντα δεν γελούσε. *Από γούρνες στο έδαφος, ίσως...* Ήταν και η Νορέλτα ένα απ’αυτά τα τέρατα τώρα; Μια θυγατέρα της Πόλης; Ο Ρόλεμ-Μία θα το μετάνιωνε αυτό!

Είχε ξαφνικά χάσει την όρεξή της. Ήπие μια μικρή γουλιά απ’την πορτοκαλάδα της. Το βλέμμα της στράφηκε προς τους πυργίσκους και τις κεραίες που φαίνονταν στα νοτιοδυτικά, στις Ακτές των Βράχων. Το Παλάτι των Θαυμάτων, του Ρόλεμ-Μία... Η Νορέλτα-Βορ ήταν φυλακισμένη κάπου εκεί μέσα, μεταλλαγμένη με τρόπο φρικτό ίσως. Εκτός αν δεν ήταν πια ζωντανή...

Αν ζούσε ακόμα, θα μπορούσε άραγε η Πόλη να τη θεραπεύσει, να της δώσει την παλιά, την κανονική της μορφή;

«Τι είναι, Μιράντα; Τι σκέφτεσαι;»

«Έχει παράσταση ο μάγος απόψε, το ξέρεις;»

«Ναι. Θες να πάμε να τον δούμε;»

«Μες στο μυαλό μου είσαι!»

Ο Γεράρδος χαμογέλασε, και φίλησε τα χείλη της πάνω απ'το τραπέζι.

Η Μιράντα τον ρώτησε μετά από λίγο: «Εσύ ήσουν αυτός που είδα να πετάει χτες;»

«Πού με είδες;»

«Πρέπει να έκανες πέρα-δώθε σ'όλη τη νότια μεριά του νησιού...»

Ο Γεράρδος ένευσε. «Εγώ ήμουν. Σε έψαχνα, βασικά. Ύστερα από τη... συζήτησή μου με τη Φρίντα, ήθελα να σε βρω. Αλλά δεν σε είδα πουθενά. Δεν είναι και τόσο εύκολο όσο νομίζουν μερικοί να εντοπίσεις κάποιον από τον αέρα. Εκτός αν είναι μόνος του σε απομονωμένο, ανοιχτό μέρος.»

Η Μιράντα το ήξερε πως θα συναντούσαν τους ναυαγιοθήρες, καθώς έφευγαν από τον *Θαλασσόλευκο* και βάδιζαν προς τον θόλο αναψυχής *Ανάποδες Κορνίζες* για να κλείσουν εισιτήρια για την παράσταση του Ρόλεμ-Μία. Το ήξερε ότι θα τους συναντούσαν πολύ προτού τους δει. Αλλά δεν επιχείρησε ν'αλλάξει δρόμο. Είχε, μάλιστα, την αίσθηση ότι θα ήταν καλό ο Γεράρδος να τους γνωρίσει.

Οι ναυαγιοθήρες κάθονταν στην παραλία, με καφέδες καρφωμένους στην άμμο (τα ποτήρια γεμάτα παγάκια) κι έναν πίνακα για *Πλακόστρωτο* ανάμεσά τους. Ο Μινράδης και ο Μάξιμος έπαιζαν. Ο Ράσεμαλ κάπνιζε καθώς κουβέντιαζε με τη Γολρίκα'μορ. Ο Νικ ήταν ξαπλωμένος ανάσκελα, με το καφετόδερμο σώμα του γυμνό κάτω απ'τον ήλιο κι ένα ζευγάρι πράσινα γυαλιά στα μάτια.

Ο Ράσεμαλ ήταν που πρόσεξε πρώτος τη Μιράντα, και της έγνεψε.

«Φίλοι σου;» ρώτησε ο Γεράρδος.

«Ναι.» Τον οδήγησε προς αυτούς. «Καλημέρα σας,» τους χαιρέτησε.

«Ποιος είν' ο κύριος;» ρώτησε ο Μάξιμος. «Άντρας σου;»

Η Μιράντα γέλασε. «Δεν είμαι παντρεμένη, και είμαι πολύ γριά για να παντρευτώ τώρα!»

«Σίγουρα όχι τόσο γριά όσο φαίνεσαι,» της έκλεισε το μάτι ο Μινράδης.

Σίγουρα, συμφώνησε σιωπηλά η Μιράντα, που είχε ζήσει ως θυγατέρα της Πόλης πάνω από εκατόν-είκοσι χρόνια (αν δεν είχε αρχίσει πια

να τα μπερδεύει) και ακόμα δεν είχε εξαφανιστεί μυστηριωδώς, όπως κάποιες από τις Αδελφές της.

«Να σας γνωρίσω τον Γεράρδο,» είπε. «Έχει αιωρόπτερο. Και ξέρει πώς να το χρησιμοποιεί.»

«Καταλάβαμε τώρα τι κοιτάς στους άντρες,» σχολίασε ο Μάξιμος.

«Αυτός ο γελοιός ονομάζεται Μάξιμος,» είπε η Μιράντα στον Γεράρδο, και μετά σύστησε και τους άλλους. Ο Νικ είχε ανασηκωθεί και κατεβάσει λίγο τα πράσινα γυαλιά του, σαν για να δει καλύτερα τον ανεμοπόρο. «Είναι ναυαγιοθήρες. Ψάχνουν για ναυάγια να ληστέψουν.»

«Κλέφτης στη θάλασσα ουδείς!» είπε ο Ράσεμαλ. «Δε ληστεύεις αυτά που είναι παρατημένα στον βυθό· απλά τα μαζεύεις.»

«Νομίζω ότι θα μπορούσατε να συνεργαστείτε, άνετα,» είπε η Μιράντα κοιτάζοντας τον Γεράρδο και μετά στρέφοντας το βλέμμα της στους ναυαγιοθήρες. «Καταλαβαίνετε... ο Γεράρδος θα ερευνά από ψηλά για τίποτα που μπορεί να σας ενδιαφέρει, εσείς θα ερευνάτε από χαμηλά. Και μπορείτε να μοιράζεστε τα κέρδη μεταξύ σας.»

Οι ναυαγιοθήρες φάνηκαν να το σκέφτονται. Και ο ανεμοπόρος επίσης.

Τελικά εκείνος είπε: «Λεφτά δεν έχω, οπότε το οτιδήποτε μ'ενδιαφέρει. Εκτός από εγκληματικές δραστηριότητες.»

«Μη φοβάσαι,» αποκρίθηκε ο Ράσεμαλ, «κι εμείς αποφεύγουμε τις εγκληματικές δραστηριότητες.»

«Αλλά όχι και οτιδήποτε το παράνομο – για να εξηγούμαστε,» πρόσθεσε ο Μάξιμος.

«Δηλαδή;» είπε ο Γεράρδος.

«Κανένα όπλο – που δεν επιτρέπονται στο νησί – και τα λοιπά.»

«Αυτά δεν είναι θέμα. Αρκεί να μην πληρώνετε για να σκοτώνετε κόσμο.»

«Δεν κάνουμε τέτοια κακά πράγματα,» τον διαβεβαίωσε ο Μάξιμος.

«Πρέπει να πηγαίνουμε τώρα,» είπε η Μιράντα, «γιατί βιαζόμαστε λίγο.»

«Πού πάτε;»

«Να κλείσουμε εισιτήρια.»

«Τι εισιτήρια;»

«Για την παράσταση του Ρόλεμ-Μία.»

Οι ναυαγιοθήρες τούς χαιρέτησαν, κι εκείνοι συνέχισαν να βαδίζουν προς τον θόλο αναψυχής *Ανάποδες Κορνίζες*.

Δεν ήταν μακριά. Φαινόταν ανάμεσα από τις πολυκατοικίες, πέρα από την παραλία. Λιγότερο από πεντακόσια μέτρα δρόμος. Καθοδόν συνάντησαν έναν μεγάλο σκύλο που το οπτικό δέρμα του διαφήμιζε την αποψινή παράσταση του Ρόλεμ-Μία. Ήταν φανερά εκπαιδευμένος από εταιρεία, και φορούσε πλατύ κολάρο.

Επάνω στον θόλο ήταν κρεμασμένες γιγάντιες κορνίζες, ανάποδα. Η είσοδός του ήταν κλειστή με μεγάλη, διπλή, ξύλινη πόρτα, και δίπλα της ήταν στημένο ένα υφασμάτινο περίπτερο. Μέσα του φαινόταν μια όμορφη, ξανθιά κοπέλα με λευκό-ροζ δέρμα, η οποία πουλούσε εισιτήρια. Μια μικρή ουρά οκτώ ατόμων βρισκόταν ήδη μπροστά της.

Η Μιράντα κι ο Γεράρδος περίμεναν νάρθηι η σειρά τους.

«Είναι έμπιστα άτομα αυτοί οι ναυαγιοθήρες;» τη ρώτησε.

«Έτσι μου φαίνονται.»

«Τους ξέρεις από παλιά;»

«Τελευταία τούς γνώρισαν. Αλλά είναι εντάξει. Είμαι σίγουρη.»

«Πώς τους συνάντησες;»

Δύσκολες ερωτήσεις μού κάνεις. «Είναι λιγάκι μπερδεμένη ιστορία. Με βοήθησαν να ξεμπλέξω από ένα ναυάγιο, βασικά.»

Ο Γεράρδος συνοφρυώθηκε.

«Μη ρωτάς, καλύτερα,» είπε η Μιράντα.

Όταν ήρθε η σειρά τους, έκλεισαν δύο εισιτήρια για την αποψινή παράσταση, και η κοπέλα τούς έδωσε κι ένα διαφημιστικό φυλλάδιο. Η Μιράντα το κοίταζε καθώς βάδιζαν αργά προς την παραλία. Οι σελίδες του ήταν έγχρωμες και γυαλιστερές. Έδειχναν τον Ρόλεμ-Μία να κάνει διάφορες θαυματουργίες, στεκόμενος πλάι σε κουτιά, βρισκόμενος μέσα σε δοχεία, ή αλυσοδεμένος, ή κρατώντας στον αέρα έξι σπαθιά που το ένα στηριζόταν πάνω στο άλλο χωρίς να πέφτουν! Και σε πολλές απ'αυτές τις εικόνες οι αλλαγμένοι του βρίσκονταν κοντά του: μια ολόγυμνη πορφυρόδερμη γυναίκα με πλοκάμι αντί για κεφάλι· ένας άντρας με πουπουλένιες φτερούγες και κοκάλινο κέρατο αντί για γεννητικά όργανα· μια γάτα με κεφάλι γυναίκας· ένας τύπος γεμάτος αγκάθια, σαν αχινός... Πουθενά η Μιράντα δεν είδε κάποια ή κάτι που να της θυμίζει τη Νορέλτα-Βορ. *Λες να του ξέφυγε; Μακάρι να του ξέφυγε! Γιατί, αν περίμενε εμένα να τη σώσω....*

Ο Γεράρδος κοίταζε το φυλλάδιο πάνω απ'τον ώμο της. «Δεν έχεις ξαναπάει ποτέ σε παράστασή του, ε;»

«Όχι.»

«Αυτά που βλέπεις εδώ δεν είναι τίποτα. Πού να τα δεις ζωντανά.»

«Φαντάζομαι.»

Όταν επέστρεψαν στην παραλία, ο Γεράρδος είπε στη Μιράντα ότι θα έπαιρνε το αιωρόπτερό του για να πετάξει λίγο, εδώ κοντά και στα γύρω νησιά, μήπως έβλεπε ή μάθαινε τίποτα που μπορούσε να φανεί χρήσιμο στους ναυαγιοθήρες.

«Έχεις γνωστούς και σ'άλλα νησιά;»

«Φυσικά. Σε κάμποσα μέρη της Μεγάλης Θάλασσας. Όταν πετάς, δεν μένεις για πολύ σ'έναν τόπο.»

Όχι μόνο όταν πετάς, σκέφτηκε η Μιράντα – κι αναρωτήθηκε από πού είχε έρθει αυτή η σκέψη. Είχε κάποια σχέση με τις θυγατέρες της Πόλης; Ναι, σίγουρα. Αλλά τι σχέση; Δεν είχαν ακόμα επιστρέψει όλες της οι μνήμες.

«Θα τα ξαναπούμε το μεσημέρι;» τον ρώτησε.

«Εκτός αν δεν έχω γυρίσει ως τότε. Πάντως θα είμαι εδώ πριν από την παράσταση. Πού να σε συναντήσω; Στα *Σπιρτόζα Ψάρια*; Μου είπες αλήθεια ότι μένεις εκεί;»

«Αλήθεια σου είπα. Ναι, έλα εκεί. Θα βρεις και τους ναυαγιοθήρες μάλλον.»

Ο Γεράρδος βάδισε προς τον *θαλασσόλευκο*. Η Μιράντα έμεινε πίσω, ακίνητη για μερικές στιγμές. Ύστερα κατευθύνθηκε προς τις πολυκατοικίες, προς τους δρόμους στο εσωτερικό του νησιού, βγαίνοντας από την παραλία.

Είχε καταλάβει, εδώ και ώρα – από τότε που απομακρύνθηκαν από τους ναυαγιοθήρες, πηγαίνοντας για να κλείσουν εισιτήρια – ότι η Φρίντα τούς παρακολουθούσε. Δεν ήταν τόσο εύκολο να ξεγελάσεις μια θυγατέρα της Πόλης. Διάβαζε την Ατέρμονη Πολιτεία σαν ανοιχτό βιβλίο.

Η Μιράντα ήταν τώρα σίγουρη ότι η πρώην σύζυγος του Γεράρδου θα ακολουθούσε εκείνη, όχι εκείνον. Και, όντως, ερχόταν πίσω της πάλι· περιέργη, μάλλον, να μάθει πού θα πήγαινε.

Η Μιράντα βάδισε μέσα στο Κέντρο του νησιού, όπου υπήρχαν πολλά και διάφορα καταστήματα. Τα σημάδια παντού γύρω της της αποκάλυπταν πράγματα που δεν θα μπορούσε αλλιώς να γνωρίζει.

Προχώρησε σχεδόν ως το αντικρινό άκρο του Κέντρου, εκεί όπου ξεκινούσε η Βόρεια Περιφέρεια του Ρόλβεσκ, κι έφτασε – οδηγημένη από τα πολεοσημάδια – σ'ένα μέρος με κάμποσες βιομηχανίες. Ανέβηκε μια σιδερένια σκάλα που έτριζε κάτω απ'τα πόδια της καθώς τυλιγόταν σαν φίδι γύρω από μια πολυκατοικία. Σταμάτησε σ'ένα μπαλκόνι, κι αφουγκράστηκε.

Ναι, η Φρίντα ερχόταν' τα βήματά της ακούγονταν πάνω στα μεταλλικά σκαλιά: *τσακ-τσακ-τσακ-τσακ-τσακ...*

Η Μιράντα έβγαλε το ένα απ'τα σανδάλια της κι ανέβηκε στη γέφυρα που ξεκινούσε από την άκρη του μπαλκονιού. Έριξε το σανδάλι κάτω και κρύφτηκε πίσω από δυο κιβώτια, αφημένα εκεί όπου η γέφυρα διασταυρωνόταν με μια άλλη. Η πρώτη γέφυρα ήταν μεταλλική, η δεύτερη ξύλινη κι έμοιαζε λιγάκι επίφοβη.

Η Φρίντα, φτάνοντας στο μπαλκόνι, κοίταξε τριγύρω. Είδε το σανδάλι και συνοφρυώθηκε. Τραβώντας το πιστόλι της, βάδισε πάνω στη γέφυρα. Η μύτη της ήταν φανερά πρησμένη από το χτεσινό χτύπημα της Μιράντας.

Η Φρίντα έσκυψε για να πιάσει το σανδάλι–

Η Μιράντα τινάχτηκε από την κρυψώνα της, αρπάζοντάς την από πίσω, κλείνοντάς της το στόμα με το ένα χέρι, γραπώνοντάς της τον καρπό με το άλλο, και κλοτσώντας την πίσω απ'το γόνατο. Το πιστόλι έπεσε απ'τη γροθιά της Φρίντας καθώς τα πόδια της λύνονταν.

Η Μιράντα την τράβηξε πλάι στα κιβώτια, γονατίζοντας μαζί της ενώ συνέχιζε να την κρατά δυνατά.

«Μην κάνεις φασαρία,» της είπε, «γιατί θα σε πνίξω.»

Η Φρίντα πάλεψε για λίγο, αλλά δεν μπορούσε να της ξεφύγει.

«Μην κάνεις φασαρία,» επέμεινε η Μιράντα, σφίγγοντάς της τα χείλη. «Εντάξει; Να μιλήσουμε θέλω μόνο. Θα μιλήσουμε;»

Η Φρίντα ένευσε.

Η Μιράντα την ελευθέρωσε. «Γιατί με παρακολουθείς;»

«Μ'έκλειψες!» Ήταν δακρυσμένη.

Κι οι δυο τους ήταν ακόμα γονατισμένες πλάι στα κιβώτια, βαριανασαίνοντας. «Συγγνώμη,» είπε η Μιράντα. «Μπορείς να πάρεις πίσω τα

υποδήματα, αν θέλεις. Αν και βλέπω πως έχεις αγοράσει καινούργια.» Η Μιράντα έβγαλε τα ελαστικά παπούτσια, τα κοντά μποτάκια, τα γοβάκια, και το ένα σανδάλι από τον σάκο της και τ'άφησε κάτω.

«Και τα λεφτά;»

«Δεν ήταν δικά σου εξαρχής.»

«Μου τα χρωστά!»

«Θα σε ξεπληρώσει, αργά ή γρήγορα· είμαι σίγουρη. Εν τω μεταξύ, μη σε ξαναπιάσω να με παρακολουθείς. Και μη νομίζεις ότι μπορείς να με ξεγελάσεις· ολόκληρη η Πόλη είναι τα μάτια μου! Εντάξει;»

Η Φρίντα την ατένιζε εχθρικά για μερικές στιγμές. Ύστερα ένευσε. «Εντάξει.» Σκούπισε, με τα δάχτυλα, τα δάκρυα από τις άκριες των ματιών της. Ξεροκατάπιε.

«Αν όμως μου έδινες ένα ζευγάρι απ'αυτά» – η Μιράντα έριξε μια ματιά στα υποδήματα – «θα το εκτιμούσα. Δεν έχω λεφτά, τελευταία. Και θα σε ξεπληρώσω μόλις μπορέσω.»

«Πού θα με βρεις; Δε σκοπεύω να μείνω εδώ για πολύ.»

«Ούτε εγώ. Αλλά μη φοβάσαι, θα σε βρω.»

Η Φρίντα ίσως να σκεφτόταν ότι μπορεί η Μιράντα να τη χτυπούσε ξανά αν της αρνιόταν. «Πάρε όποιο ζευγάρι θες. Πάρε δύο αν θέλεις.»

Η Μιράντα πήρε τα ελαστικά παπούτσια και τα σανδάλια. «Ευχαριστώ. Και μη σε ξαναπιάσω να με παρακολουθείς. Μιλάω πολύ σοβαρά.»

Φόρεσε τα ελαστικά παπούτσια και έφυγε, αφήνοντας τη Φρίντα ακόμα γονατισμένη πάνω στην πεζογέφυρα, σοκαρισμένη από την ξαφνική επίθεση.

Η Μιράντα βρήκε τους ναυαγιοθήρες ξανά στην παραλία.

«Πού πήγε ο πετούμενος;» ρώτησε ο Μάξιμος.

«Βόλτα με το αιωρόπτερό του.»

Έβγαλε το πορτοκαλί φόρεμα και τα παπούτσια της και βούτηξε στη θάλασσα. Κολύμπησε για κάποια ώρα, με νότια κατεύθυνση, κοιτάζοντας κάπου-κάπου τους πυργίσκους και τις κεραίες του Παλατιού των Θαυμάτων να ορθώνονται στα δυτικά, στις Ακτές των Βράχων, που δεν είχαν πάρει τυχαία την ονομασία τους: ήταν, πράγματι, γεμάτες βράχια. Η Μιράντα διέκρινε μια είσοδο ανάμεσα στις πελώριες πέτρες:

μια σπηλιά. Αλλά ήταν βέβαιη πως δεν ήταν μια απλή σπηλιά. Από εκεί θα με έβαζαν ο Ρενέ και η Σορκάμα;

Και συνειδητοποίησε ότι πρέπει να κολυμπούσε πλέον για παραπάνω από ενάμιση χιλιόμετρο. Δεν αισθανόταν και πολύ κουρασμένη, ωστόσο. Συνέχισε. Άφησε την Ακτή των Βράχων πίσω της· έφτασε σ'ένα ακρωτήριο του νησιού, όπου υπήρχε ένας μεγάλος φάρος. Τώρα υπολόγιζε ότι είχε κολυμπήσει γύρω στα τρία χιλιόμετρα. Και είχε αρχίσει να κουράζεται. Προς τα δυτικά, ευτυχώς, φαινόταν μια παραλία, όχι και πολύ μακριά. Φανερά μικρότερη από τη Μεγάλη Άμμο.

Η Μιράντα κολύπησε ως εκεί, και στο μυαλό της ήρθε ο χάρτης του Ρόλβεσκ. Τον είχε δει στις διαφημιστικές αφίσες, βέβαια, αλλά δεν ήταν αυτός ο χάρτης που θυμήθηκε. Ήταν ένας άλλος χάρτης, πολύ πιο λεπτομερειακός. Πρέπει να τον είχε μελετήσει όταν σκόπευε νάρθει για να σώσει την Αδελφή της.

Τούτη η παραλία ονομαζόταν Χαμηλή Ακτή.

Η Μιράντα βγήκε στην αμμουδιά, βλέποντας ότι ελάχιστοι άλλοι λουόμενοι βρίσκονταν εδώ. Ανάμεσά τους ήταν και μια δύτρια που φαινόταν να έχει μόλις πιάσει κάτι ψάρια, κι άναβε μια φωτιά για να τα ψήσει.

Η Μιράντα ξάπλωσε για να ξεκουραστεί, κρύβοντας το δεξί της πέλμα κάτω από την άμμο.

Ο ύπνος την πήρε για λίγο – λιγότερο από μισή ώρα, καταλάβαινε – και στο μυαλό της ήρθαν διάφορα μπερδεμένα πράγματα.

Πρέπει να τα ξεμπλέξω, σκέφτηκε ξυπνώντας.

Αλλά, για την ώρα, ήθελε κυρίως να κατουρήσει. Σηκώθηκε, πήγε πίσω από κάτι πέτρες, κατούρησε, και επέστρεψε στην αμμουδιά.

«Θες ψάρι;» της φώναξε η δύτρια, που έτρωγε ένα από τα ψάρια μόνη της πλάι στη φωτιά.

Η Μιράντα πλησίασε. «Αν είναι δωρεάν. Όπως βλέπεις, είμαι εδώ μόνο με τα εσώρουχα.»

«Το βλέπω. Τα ψάρια μου πάντα δωρεάν τα δίνω. Κάθισε. Πάρε ό,τι θες.» Έδειξε τα ψημένα ψάρια που είχε απλωμένα πάνω σε κάτι πέτρες.

Η Μιράντα κάθισε οκλαδόν, πήρε ένα ψάρι, κι άρχισε να τρώει, βγάζοντας τα κόκαλα.

Ένα αιωρόπτερο φάνηκε να πετά στο βάθος. «Αυτός εκεί ίσως νάναι γνωστός μου,» χαμογέλασε η δύτρια, και ήπια μια γουλιά απ'τη μπίρα της.

«Ο Γεράρδος;»

«Τον ξέρεις κι εσύ;»

«Ναι. Είναι τόσο δημοφιλής;»

«Αρκετά.» Η δύτρια τράβηξε άλλο ένα μπουκάλι μπίρα απ'τον σάκο της και το κάρφωσε στην άμμο πλάι στη Μιράντα. «Αφού είσαι φίλη του Γεράρδου...»

«Ευχαριστώ.» Το άνοιξε και ήπια. «Πώς σε λένε;»

«Ελεονόρα.» Είχε δέρμα χρυσό και μαλλιά μαύρα, κοντοκουρεμένα αλλά πλούσια. Μικρόσωμη και αθλητική.

«Μιράντα.»

Μετά από λίγο, η Ελεονόρα τής είπε μια ιστορία για ένα παράξενο αντικείμενο που είχε βρει πριν από τρεις μήνες στην κοιλιά ενός ψαριού. Ένα μεγάλο δαχτυλίδι, ολόχρυσο, με καλλιτεχνικά λαξεύματα επάνω, κι έναν πολύτιμο λίθο. «Αναρωτιέμαι αν το ψάρι είχε φάει και το δάχτυλο μαζί.»

«Το πούλησες;»

«Ναι. Ακόμα απ'τα λεφτά του πληρώνω το νοίκι μου.»

Ήταν μεσημέρι πια, και η Ελεονόρα ξεδίπλωσε μια μικρή σκηνή και ξάπλωσε για να κοιμηθεί.

Η Μιράντα πήγε σε μια σκιά κάτω από κάτι βράχους, έχοντας ακόμα λίγη μπίρα στο μπουκάλι της. *Πρέπει να θυμηθώ κι άλλα... Δεν τα έχω θυμηθεί όλα. Λείπουν πράγματα. Λείπουν πολλά πράγματα.*

Καθώς κάθιζε, το βλέμμα της έπεσε στο σημάδι στο δεξί της πέλμα. *Ναι, εσύ...* σκέφτηκε. Το καθάρισε από την άμμο, που στραφτάλιζε πιασμένη εκεί, και το άγγιξε και με τους δύο αντίχειρες: ο ένας αντίχειρας πάνω στον έναν κύκλο, ο άλλος πάνω στον άλλο.

Έκλεισε τα μάτια της κι άφησε το μυαλό της ελεύθερο.

Είχε την αίσθηση ότι το σώμα της είχε, ξαφνικά, μετατραπεί σε κάποιου είδους ψυχικό κύκλωμα–

–και οι αναμνήσεις της επέστρεψαν σαν χείμαρρος. Κλονίζοντάς την.

Ένωθε τους αντίχειρές της *κολλημένους* πάνω στο σημάδι στο πέλμα της· νόμιζε ότι δεν θα μπορούσε να τους απομακρύνει ακόμα κι αν ήθελε.

Αναμνήσεις – αναμνήσεις – αναμνήσεις – *γέμιζαν το μυαλό της.*

Η Μιράντα είχε ζήσει πολλά χρόνια ως θυγατέρα της Πόλης...

Αναμνήσεις – αναμνήσεις – αναμνήσεις – αναμνήσεις

.....

Όταν ο ψυχικός χείμαρρος έφτασε στο τέλος του, η Μιράντα λιποθύμησε.

Θαυμαστά και παράδοξα συμβάντα

Ο Γεράρδος έκανε βόλτα στη θάλασσα και στα νησιά γύρω από το Ρόλβεσκ. Το βλέμμα του ερεύνησε πολλά μέρη από ψηλά. Αλλά προσγειώθηκε κιόλας, και μίλησε με διάφορους ανθρώπους που γνώριζε στα λιμάνια. Δεν έμαθε, όμως, τίποτα που νόμιζε ότι θα μπορούσε να ενδιαφέρει τους ναυαγιοθήρες. Δυστυχώς, θα έπρεπε να επιστρέψει χωρίς πληροφορίες, και το μεσημέρι ήταν προχωρημένο. Σχεδόν απόγευμα, πλέον.

Πιάνοντας ένα γρήγορο ρεύμα αέρα με τα φτερά του αιωροπτέρου του, πήγε ευθεία προς το Ρόλβεσκ, περνώντας πάνω από κύματα και βραχονησίδες. Είδε μια βάρκα στα ανοιχτά, καθώς κι ένα μεγαλύτερο σκάφος. Κατέβηκε, σύντομα, στο σημείο της Μεγάλης Άμμου που κρατούσαν ανοιχτό για προσγειώσεις αιωροπτέρων και που δεν ήταν μακριά από πολλά ξενοδοχεία.

Ο Γεράρδος διέλυσε το αιωρόπτερό του και το πήγε στο δωμάτιό του στον *Θαλασσόλευκο*, ελπίζοντας να μην ξανασυναντήσει τη Φρίντα εκεί να τον περιμένει μ'ένα πιστόλι στα χέρια. Το δωμάτιο αποδείχτηκε άδειο. Η Φρίντα πρέπει, πράγματι, να είχε φύγει απ'το νησί. Η Μιράντα μάλλον την είχε τρομάξει. Αυτό, βέβαια, δεν θα την έκανε να ξεχάσει τα λεφτά που του ζητούσε, ήταν σίγουρος ο Γεράρδος. Θα την ξανάβλεπε.

Κάπως έπρεπε να την ξεφορτωθεί. Γιατί δεν ήταν μόνο ότι τώρα δεν είχε λεφτά και δεν μπορούσε να της τα επιστρέψει. Δεν ήθελε να της τα επιστρέψει, ακόμα κι όταν μάζευε αρκετά λεφτά. Του τα είχε χαρίσει, μα τον Κρόνο, για εκείνη την ανεμοπορία. Δεν του τα είχε δώσει ως δάνειο! Αν δεν είχαν χωρίσει οι δυο τους, λίγο πιο μετά, ποτέ δεν θα του τα ζητούσε πίσω.

Αφήνοντας το αιωρόπτερο στο δωμάτιό του, έκανε ένα ντους, φόρεσε καινούργια ρούχα, και έφυγε απ'το ξενοδοχείο. Πήγε στα *Σπιρτόζα Ψάρια*.

Στην τραπεζαρία ήταν συγκεντρωμένος κάμποσος κόσμος. Από το είδος που μαζευόταν εδώ: αμφιλεγόμενοι χαρακτήρες πολλοί

απ'αυτούς. Και ο Γεράρδος προτιμούσε να μη μπλέκει σε εγκληματικές δραστηριότητες, όταν μπορούσε να το αποφύγει.

Τη Μιράντα δεν την έβλεπε πουθενά. Είδε όμως δύο από τους ναυαγιοθήρες: τον Μινράδη και τη Γολρίκας'μορ. Κάθονταν σ'ένα τραπέζι κι έπιναν καφέ. Η μάγισσα ξεφύλλιζε ένα περιοδικό. Ο κοντός, κοκκινομάλλης, γαλανόδερμος άντρας κάπνιζε ένα τσιγάρο.

Ο Γεράρδος τούς πλησίασε. «Γεια,» χαιρέτησε.

«Καλώς τον,» αντιχαιρέτησε ο Μινράδης.

«Κάθισε,» είπε η Γολρίκα χαμογελώντας.

Ο Γεράρδος κάθισε. «Δεν είν' εδώ η Μιράντα;»

«Δεν έχει επιστρέψει ακόμα,» αποκρίθηκε η Γολρίκα. «Έφυγε κολυμπώντας. Και αργούσε· έτσι πήραμε τα πράγματά της απ'την παραλία και τα φέραμε εδώ. Υποθέτω θα παρουσιαστεί όπου νάναι.» Αν κι έμοιαζε να υπάρχει μια κάποια ανησυχία στο βλέμμα της.

«Ελπίζουμε να μην έχασε πάλι τη μνήμη της,» είπε ο Μινράδης.

Ο Γεράρδος συνοφρυώθηκε. «Τη μνήμη της;»

«Τι, δεν το ξέρεις;»

«Είχε χάσει τη μνήμη της;»

«Καλά,» ρώτησε η Γολρίκα, «πού σου είπε ότι μας γνώρισε εμάς;»

«Νομίζω ότι είπε πως τη βοηθήσατε να βγει από κάποιο ναυάγιο...»

Ο Μινράδης γέλασε. «Όχι ακριβώς! Δηλαδή, ναι, τη βγάλαμε από ένα ναυάγιο, αλλά ξέρεις πού ήταν; Μέσα σ'ένα μεταλλικό κιβώτιο ήταν κλεισμένη, εδώ και τρία χρόνια. Κι όταν της ανοίξαμε, δεν θυμόταν τίποτα. Ούτε τ'όνομά της.»

«Δεν καταλαβαίνω,» είπε ο Γεράρδος, συνειδητοποιώντας ξαφνικά ότι δεν γνώριζε το *παραμικρό* γι'αυτή την παράξενη γυναίκα.

«Δε σου έχει πει *τίποτα*;» απόρησε η Γολρίκας'μορ.

«Στην παραλία τη συνάντησα, προχτές το βράδυ. Πρώτα, μου συστήθηκε ως Μυρτώ. Μετά, μου εξήγησε ότι στην αρχή ποτέ δεν λέει το πραγματικό της όνομα.»

Ο Μινράδης γέλασε. «Φίλε, είναι πιο περίεργη απ'ό,τι νομίζεις.»

«Το έχω συμπεράνει αυτό...»

«Θες να μάθεις τι συνέβη;» τον ρώτησε η Γολρίκα.

«Ναι.»

Αφού ο Γεράρδος παράγγειλε ένα Ζωντανό Κύμα από την Κλειώ, οι δύο ναυαγιοθήρες του διηγήθηκαν όλα όσα ήξεραν για τη Μιράντα.

«Και πώς είναι δυνατόν να επιβίωσε κλεισμένη μες στο κιβώτιο τόσα χρόνια;»

«Δεν ήθελε να μας πει,» μόρφασε η Γολρίκα.

«Κάτι πολύ ύποπτο συμβαίνει με δαύτην,» είπε ο Μινράδης.

Ο Γεράρδος ήπια ακόμα μια γουλιά απ'το Ζωντανό Κύμα του, και τους είπε ότι, προχτές, όταν συνάντησε τη Μιράντα για πρώτη φορά, της διηγήθηκε εκείνο το περιστατικό πριν από τρία χρόνια, με τον Ρενέ και τη γαλανόδερμη γυναίκα μαζί του, αυτήν που ονομαζόταν Σορκάμα. «Εγώ τούς έσωσα, τότε. Ή, τουλάχιστον, τους βοήθησα να βγουν πιο γρήγορα και εύκολα από τη θάλασσα. Πιθανώς να τα είχαν καταφέρει και μόνοι τους να φτάσουν σε κάποια ακτή, αλλά θα είχαν ταλαιπωρηθεί.»

«Μισό λεπτό,» είπε η Γολρίκα. «Μας λες, δηλαδή, ότι *όλως τυχαίως* είχες σχέση με το ναυάγιο που έγινε πριν από τρία χρόνια.»

«Ναι. Δε σας το ανέφερε η Μιράντα; Τι σας είπε για τον Ρενέ και τη Σορκάμα;»

«Μας είπε ότι τους έψαχνε. Νομίζαμε ότι τους είχε θυμηθεί.»

«Δεν τους είχε θυμηθεί. Εγώ της είπα ότι τους βοήθησα να βγουν στην ακτή. Και τ'όνομα της Σορκάμα δεν το ήξερα· μόνο τον Ρενέ θυμούνται – και ούτε γι'αυτού το όνομα ήμουν σίγουρος.»

«Εξωφρενικό,» παρατήρησε η Γολρίκ'μορ. «Η Μιράντα, κάνοντας μια νυχτερινή βόλτα στην παραλία, συνάντησε εσένα – έναν άνθρωπο που ήταν στην περιοχή του ναυαγίου πριν από τρία χρόνια...»

Ο Γεράρδος μόρφασε. «Ναι, όντως, είναι εξωφρενικό,» παραδέχτηκε. «Από τη δική της σκοπιά, τουλάχιστον. Αν υποθέσουμε ότι πράγματι ήταν μες στο ναυάγιο–»

«Μες στο ναυάγιο ήταν,» είπε ο Μινράδης. «Αφού τη βγάλαμε από εκεί.»

«Μπορεί, όμως, να μην ήταν εκεί εδώ και τρία χρόνια.»

«Τα ρούχα της είχαν σχεδόν λιώσει επάνω της!»

«Μα είναι αδύνατον να επιβίωσε τρία χρόνια κλεισμένη εκεί μέσα!»

«Ακόμα και μια μέρα να επιβίωσε κλεισμένη εκεί μέσα είναι παράλογο,» είπε ο Μινράδης.

«Και δεν ήταν *μόνο* μια μέρα,» πρόσθεσε η Γολρίκ'μορ. «Δεν υπάρχει αμφιβολία, Γεράρδε. Τα ρούχα της ήταν σχεδόν λιωμένα, όπως είπε

ο Μινράδης, και το κιβώτιο φαινόταν ότι βρισκόταν καιρό κάτω από τη θάλασσα.»

Ο Γεράρδος ήπие Ζωντανό Κύμα. Κάτι δεν πήγαινε καθόλου καλά με τη Μιράντα. Και μέχρι στιγμής τού έμοιαζε με οποιαδήποτε άλλη φυσιολογική γυναίκα...

Κάποια κομπίνα συμβαίνει εδώ.

Όταν η Μιράντα ξύπνησε ήταν απόγευμα. Ο ήλιος δεν βρισκόταν πλέον στο κέντρο του ουρανού· είχε πάρει τον δρόμο της δύσης.

Οι μνήμες της είχαν όλες επιστρέψει. Δε νόμιζε να της έλειπε τίποτα. Αν και, ύστερα από εκατόν-είκοσι-και-βάλε χρόνια ζωής, ήταν δύσκολο να είναι απόλυτα βέβαιη.

Βγήκε από τη σκιά των μεγάλων βράχων και βάδισε πάνω στην αμμουδιά, νιώθοντας το ψυχρό αεράκι να χαϊδεύει το ημίγυμνο σώμα της, προκαλώντας της ένα ευχάριστο ρίγος. Η Ελεονόρα ήταν ακόμα εδώ, καθισμένη πλάι στη μικρή σκηνή της, διαβάζοντας ένα βιβλίο.

Η Μιράντα ύψωσε το χέρι της προς τη δύτρια, σε αποχαιρετισμό, καθώς πλησίαζε τη θάλασσα.

«Φεύγεις;» της φώναξε η Ελεονόρα.

«Ναι.» Έβαλε τα πόδια της στο νερό.

«Πού πας;»

«Στη Μεγάλη Άμμο.»

«Πολύ φασαρία εκεί!»

Η Μιράντα έπεσε στη θάλασσα κι άρχισε να κολυμπά, με ανατολική κατεύθυνση, προς τον φάρο που φαινόταν στο ακρωτήριο. Τον προσπέρασε κι έστριψε βόρεια, μπαίνοντας στον κόλπο. Κολύμπησε γύρω στα τρία χιλιόμετρα ακόμα, όπως τα υπολόγιζε, κι έφτασε στη Μεγάλη Άμμο, αρκετά κουρασμένη, ενώ οι σκιές πλήθαιναν στο νησί Ρόλβεσκ.

Λαχανιασμένη, στάζοντας, βάδισε προς τα εκεί όπου θυμόταν πως είχε αφήσει τα πράγματά της – προς τα εκεί όπου θυμόταν πως ήταν οι ναυαγιοθήρες. Ούτε τα πράγματα βρήκε, ούτε αυτούς. Πρέπει να είχαν φύγει και να τα είχαν πάρει μαζί τους. Στα *Σπιρτόζα Ψάρια*, μάλλον.

Διασχίζοντας την αμμουδιά, η Μιράντα περπάτησε ως την πολυκατοικία όπου βρισκόταν το πανδοχείο. Μπήκε στον ανελκυστήρα, ανέβηκε στον τρίτο όροφο, και έσπρωξε την εξώπορτα του καταστήμα-

τος. Τα μάτια πολλών στράφηκαν προς το μέρος της, καθώς ήταν ντυμένη μόνο με τα εσώρουχά της και δεν είχε περιμένει να στεγνώσει όταν βγήκε από τη θάλασσα. Σ'ένα από τα τραπέζια είδε τον Γεράρδο καθισμένο μαζί με τη Γολρίκα'μορ και τον Μινράδη.

Τους πλησίασε και κάθισε δίπλα τους. «Εσείς έχετε τα πράγματά μου;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η μάγισσα. «Πού ήσουν;»

«Κολυμπούσα κι έφτασα ώς τη Χαμηλή Ακτή. Ξεχάστηκα. Συνάντησα και μια γνωστή σου,» είπε στον Γεράρδο.

Εκείνος την κοίταξε ερωτηματικά.

«Την Ελεονόρα.»

«Τη δύττρια;»

«Ναι.»

«Θα πάμε στην παράσταση του Ρόλεμ-Μία, ή έχεις αλλάξει γνώμη;»

«Φυσικά και θα πάμε. Γιατί νάχω αλλάξει γνώμη;» Μετά όμως είδε πώς την κοίταζε, κι αμέσως αποκωδικοποίησε το βλέμμα του. Κατάλαβε. Ο Γεράρδος είχε μιλήσει με τη Γολρίκα και τον Μινράδη για εκείνη. Του είχαν πει πού την είχαν βρει, και όλα τ'άλλα. «Θα νομίζεις ότι είμαι πολύ περίεργη, ε;» τον ρώτησε, υπομειδιώντας.

«Το λιγότερο,» παραδέχτηκε εκείνος.

Η Μιράντα γέλασε. «Σου είπαν πού με βρήκαν;»

«Μου το είπαν. Είναι αλήθεια ότι ήσουν μέσα σ'αυτό το κιβώτιο για τρία χρόνια;»

«Ναι.»

Σιγή έπεσε για μερικές στιγμές γύρω απ'το τραπέζι.

«Και;» ρώτησε τελικά ο Γεράρδος.

«Τι 'και';»

«Πώς το έκανες αυτό;»

«Θα σου εξηγήσω άλλη φορά, ίσως.»

«Δε νομίζω ότι μας λες αλήθεια, Μιράντα.»

«Αλήθεια σάς λέω. Ήμουν εκεί μέσα τρία χρόνια. Παρεμπιπτόντως, έχει τίποτα εδώ για φαγητό;»

«Ρώτα την Κλειώ,» είπε η Γολρίκα.

Η Μιράντα έκανε νόημα στην Κλειώ να έρθει, κι εκείνη πλησίασε και της είπε το σημερινό μενού. Η Μιράντα ζήτησε να της φέρει μια πράσινη σαλάτα, ψητά καλαμάρια, και κρασί.

«Δεν ξέρω ποια είναι η αλήθεια,» είπε ο Γεράρδος καθώς η Κλειώ έφευγε, «αλλά αποκλείεται να ήσουν κλεισμένη σ'ένα μεταλλικό κιβώτιο, κάτω από τη θάλασσα, για τρία χρόνια.»

«Έτσι λες, ε;»

«Εκτός αν είσαι πιο σπουδαία θαυματοποιός ακόμα κι απ'τον Ρόλεμ-Μία!»

«Μπορεί και να είμαι, πού ξέρεις;»

Μετά από λίγο, τα καλαμάρια, η σαλάτα, και το κρασί έφτασαν, και η Μιράντα τούς όρμησε πεινασμένα. Το κολύμπι τής είχε ανοίξει την όρεξη.

τα μάτια του θαυματοουργού

Ο Γεράρδος δεν έφυγε από το πανδοχείο· έμεινε στην τραπεζαρία, ενώ η Μιράντα ανέβηκε στο δωμάτιό της για να πλυθεί και να ετοιμαστεί. Φορώντας το πορτοκαλί φόρεμά της (δεν είχε και τίποτ' άλλο για να φορέσει) και τα ελαστικά παπούτσια της Φρίντας, κατέβηκε. Τώρα βρίσκονταν εδώ και οι υπόλοιποι ναυαγιοθήρες.

Ο Γεράρδος και η Μιράντα τούς χαιρέτησαν και έφυγαν, πηγαίνοντας προς τον θόλο αναψυχής *Ανάποδες Κορνίζες*.

Καθώς βάδιζαν, εκείνος είπε: «Θα πεις την αλήθεια τουλάχιστον σ'εμένα;» Η περιέργεια τον έτρωγε. Ανέκαθεν ήταν πολύ περίεργος άνθρωπος.

«Την αλήθεια έχω πει σ'όλους σας.»

Ο Γεράρδος γέλασε. «Δεν είμαι τόσο μικρός, Μιράντα! Ούτε τόσο αθώος. Δεν πιστεύω ότι, όσο καλή θαυματοποιός κι αν είσαι, μπορεί να επιβιώσες τρία χρόνια κάτω από τη θάλασσα!»

«Δεν είμαι θαυματοποιός.»

«Είσαι μάγισσα, τότε; Ξέρεις κάποιο ξόρκι που σε κάνει ν'αναπνέεις κάτω απ'το νερό;»

Η Μιράντα, πράγματι, ήξερε διάφορα ξόρκια, αν και δεν ανήκε σε κανένα από τα γνωστά μαγικά τάγματα. Το είχε θυμηθεί σήμερα που οι αναμνήσεις της είχαν επιστρέψει πλήρως. Το είχε θυμηθεί μαζί με όλα της τα ξόρκια.

Πριν από πολλά χρόνια, είχε συναντήσει τον επονομαζόμενο «Μάγο της Ρελκάμνια», τον Κλαρκ, έναν μυστηριώδη άντρα που ίσως να είχε ζήσει περισσότερα χρόνια από εκείνη. Ο Μάγος ήταν σχεδόν μυθική φιγούρα στη Ρελκάμνια· ορισμένοι πίστευαν ότι υπήρχε πραγματικά, ορισμένοι τον θεωρούσαν παραμύθι. Ακριβώς όπως και τις θυγατέρες της Πόλης, δηλαδή. Αλλά, βέβαια, ο Κλαρκ δεν είχε καμία σχέση μαζί τους. Αν και γνώριζε για την ύπαρξή τους, και ήξερε προσωπικά αρκετές από αυτές.

Ο Κλαρκ δεν ανήκε σε κανένα από τα μαγικά τάγματα. Παλιότερα, είχε πει στη Μιράντα, ήταν του τάγματος των Τεχνομαθών, αλλά μετά

είχε κατανοήσει ότι είναι ανόητο να περιχαρακώνεις τη μαγεία όπως έκαναν τα μαγικά τάγματα. Και όντως, ο Κλαρκ μπορούσε να κατορθώσει πράγματα που κανένας άλλος μάγος στη Ρελκάμνια δεν μπορούσε· η Μιράντα τον είχε δει. Χρησιμοποιούσε ξόρκια και μαγγανείες όπως ένας απλός άνθρωπος αναπνέει.

Ο Κλαρκ ήταν που την είχε μάθει σχεδόν όλα τα ξόρκια και τις μαγγανείες που τώρα ήξερε. Αν και, ασφαλώς, εκείνη δεν μπορούσε να τα χρησιμοποιεί όπως αυτός. Τα χρησιμοποιούσε με τον συνηθισμένο τρόπο των μάγων: αρθρώνοντας λόγια στη μαγική γλώσσα που έκανε το σύμπαν να ανταποκρίνεται στις επιθυμίες σου· διαγράφοντας μυστικιστικά σύμβολα με τα δάχτυλά της. Ωστόσο, οι μέθοδοί της θα παρξένευαν οποιονδήποτε μάγο των γνωστών μαγικών ταγμάτων, γιατί ήταν τελείως ανορθόδοξες. Η Μιράντα έφτανε στο ίδιο αποτέλεσμα αλλά από διαφορετικό δρόμο. Ο Κλαρκ, που πίστευε σε άπειρους δρόμους, της το είχε διδάξει αυτό.

«Δεν ξέρω κανένα ξόρκι που να σε κάνει ν'αναπνέεις κάτω απ'το νερό,» αποκρίθηκε τώρα η Μιράντα στον Γεράρδο.

«Θες να πεις ότι είσαι μάγισσα;» είπε εκείνος, ξαφνιασμένος.

«Δεν είμαι μάγισσα. Αλλά ξέρω κάποια ξόρκια και μαγγανείες.»

«Μου λες πράγματα που αντιφάσκουν!»

Η Μιράντα χαμογέλασε. «Εννοώ πως δεν ανήκω σε κανένα από τα μαγικά τάγματα.»

Ο Γεράρδος συνοφρυώθηκε. «Α... Έχω ακούσει για μάγους που δεν ανήκουν σε κανένα από τα μαγικά τάγματα. Αλλά κυρίως είναι σε άλλες διαστάσεις, όχι στη Ρελκάμνια. 'Σαμάνους' τούς λένε εκεί, συνήθως.»

«Υπάρχουν κι εδώ τέτοιοι μάγοι, αν και λιγότεροι. Αλλά αυτοί δεν ξέρουν κανονικά ξόρκια. Χρησιμοποιούν το Χάρισμα με διάφορους παράδοξους τρόπους.» Η Μιράντα δεν είχε το Χάρισμα (όπως το έλεγαν τα μαγικά τάγματα) αλλά το γεγονός ότι ήταν θυγατέρα της Πόλης επαρκούσε για να ανταποκρίνεται το σύμπαν στις προσταγές της μέσα από τις μεθόδους που της είχε διδάξει ο Κλαρκ.

«Απορώ πώς τα ξέρεις όλ' αυτά, Μιράντα...» είπε ο Γεράρδος. «Είχες πράγματι χάσει τη μνήμη σου;»

«Ναι.»

«Αλλά τώρα έχεις θυμηθεί ξανά;»

«Ναι· έχω θυμηθεί τα πάντα.»

Οι *Ανάποδες Κορνίζες* δεν ήταν μακριά πια. Ο θόλος φαινόταν να φεγγοβολά ανάμεσα από τις πολυκατοικίες.

Ο Γεράρδος τη λοξοκοίταξε καχύποπτα. «Μη μου πεις ότι δούλευες για τους Παντοκρατορικούς κιάλας. Αν και μάλλον τότε θα ήσουν πολύ μικρή...»

Η Συμπαντική Παντοκρατορία, που είχε καταδυναστέψει ολόκληρο το Γνωστό Σύμπαν για μια περίοδο, είχε ξεκινήσει από τη Ρελκάμνια. Εδώ ήταν η έδρα της. Εδώ κατοικούσε η Συμπαντική Παντοκράτειρα. Είχαν, όμως, περάσει πάνω από είκοσι χρόνια από τότε.

Η Μιράντα γέλασε. *Μικρή... Εκατό χρονών ήμουν, πάνω-κάτω*. Είχε μπλέξει με τους Παντοκρατορικούς όσο λιγότερο μπορούσε. Απέφευγε με ευκολία τους πράκτορες της Παντοκράτειρας, ακολουθώντας τα σημάδια της Πόλης.

Κούνησε το κεφάλι. «Δεν έχω ποτέ δουλέψει για τους Παντοκρατορικούς, Γεράρδε.»

Ο Γεράρδος δεν μίλησε καθώς πλησίαζαν την είσοδο του θόλου αναψυχής *Ανάποδες Κορνίζες*.

«Επειδή δεν σου έχω πει όλη την αλήθεια, αυτό δεν σημαίνει ότι σου έχω πει και ψέματα,» τόνισε η Μιράντα, κι έπιασε το χέρι του. «Εντάξει;»

«Εντάξει.»

«Έχεις ακούσει για τις Θυγατέρες της Πόλης, μήπως;»

«Τι πράγμα;»

«Έχεις ακούσει ή όχι;»

«Ταινία είναι; Ή μουσικό συγκρότημα;»

Η Μιράντα χαμογέλασε. «Θα σου πω αύριο.»

Μπροστά από την είσοδο του θόλου ήταν συγκεντρωμένος πολύς κόσμος. Έδειχναν, ένας-ένας, τα εισιτήριά τους σ'έναν άντρα εκεί και περνούσαν στο εσωτερικό. Η σειρά της Μιράντας και του Γεράρδου δεν άργησε να έρθει· έδειξαν κι εκείνοι τα εισιτήριά τους και μπήκαν.

Ο χώρος ήταν αμφιθεατρικός και γεμάτος φώτα που φώτιζαν, με μεγάλη ακρίβεια, μόνο τα καθίσματα των θεατών. Το κέντρο, η σκηνή όπου θα παρουσιαζόταν ο Ρόλεμ-Μία, ήταν τυλιγμένο σε βαθύ σκοτάδι, μέσα απ'το οποίο κάπου-κάπου φαίνονταν μικρές, μυστηριώδεις λάμπες.

Η Μιράντα και ο Γεράρδος βρήκαν τις αριθμημένες θέσεις τους και κάθισαν, ενώ ολόγυρά τους η αίθουσα γέμιζε σταδιακά με κόσμο.

«Θες να πάρω τίποτα να φάμε;» ρώτησε εκείνος.

«Όχι.»

Παρατηρώντας τον θόλο αναψυχής, η Μιράντα είχε μια άσχημη αίσθηση. Νόμιζε ότι κάτι το *αφύσικο* γινόταν εδώ. Ή ότι εδώ βρισκόταν κάτι που δεν έπρεπε ποτέ να βρίσκεται... δεν έπρεπε ποτέ να βρίσκεται στη *Ρελκάμνια*, ίσως.

Παράξενο... σκέφτηκε. *Τι θα δω; Την Αδελφή μου μεταλλαγμένη σε κάποιο τέρας;* Πώς είχε τολμήσει ο Ρόλεμ-Μία να τη φυλακίσει; Πώς τολμούσε, γενικά, να φυλακίζει ανθρώπους χωρίς τη θέλησή τους και να τους κάνει «αλλαγμένους» (όπως τους έλεγε); Τώρα που οι μνήμες της είχαν επιστρέψει, η Μιράντα γνώριζε πέρα από κάθε σκιά αμφιβολίας τι έκανε ο θαυματοποιός. Ήταν εγκληματίας, αλλά όλη η πλουτοκρατία του νησιού τον προστάτευε. Το ότι κάποιοι γίνονταν αλλαγμένοι με τη θέλησή τους ήταν παραμύθι, φυσικά. Ποιος θα γινόταν τέρας με τη θέλησή του; Και πολλοί από τους θεατές – σχεδόν όλοι, βασικά – πίστευαν ότι οι αλλαγμένοι δεν ήταν παρά κάποιοι άνθρωποι *ντυμένοι* σαν τέρατα, ή φτιαγμένοι έτσι με περίτεχνα ολογράμματα. Ο Ρόλεμ-Μία, ασφαλώς, δεν αποκάλυπτε τίποτα, θέλοντας δήθεν να διατηρεί το επαγγελματικό του μυστήριο.

Πριν από τρία χρόνια, η Μιράντα είχε έρθει στο νησί Ρόλβεσκ ύστερα από το ονειρικό κάλεσμα της Νορέλτα-Βορ και είχε ανακαλύψει πολλά φριχτά πράγματα για τον Ρόλεμ-Μία. Είχε μιλήσει και με τον Λαγό, και του είχε υποσχεθεί πως θα βοηθούσε να τιμωρηθεί ο θαυματοποιός για τα εγκλήματά του και να ελευθερωθούν οι αλλαγμένοι, τους οποίους είχε φυλακισμένους σαν ζώα.

Το πώς τους μεταμόρφωνε ήταν ένα μυστήριο για τη Μιράντα. Ο Λαγός είχε μιλήσει για μια παράξενη *ουσία* που έκανε τα σώματα να λιώνουν και να αναμορφώνονται, αλλά η Μιράντα υπέθετε ότι πολλά απ'αυτά ίσως να ήταν και παραισθήσεις. Ο Λαγός ίσως να ήταν νarkωμένος προτού ο μάγος τον μεταμορφώσει σε Λαγό. Το βέβαιο, πάντως, ήταν ότι η μεταμόρφωση δεν είχε γίνει με τη θέλησή του...

Ο θόλος αναψυχής γέμιζε με ολοένα και περισσότερο κόσμο. Στην οροφή του ήταν καρφωμένες ανάποδες κορνίζες με σουρεαλιστικούς πίνακες. Τα φώτα εξακολουθούσαν να είναι στραμμένα αποκλειστικά

στις θέσεις των θεατών, ενώ το κέντρο του αμφιθεάτρου ήταν τυλιγμένο σε πυκνό σκοτάδι.

Η Μιράντα φόρεσε τα σκούρα γυαλιά της, υποτονθορύζοντας ένα Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως, προσφέροντας υπερφυσικές δυνάμεις στα κρύσταλλα. Το ξόρκι αυτό, βέβαια, λειτουργούσε καλύτερα με κιάλια ή τηλεσκόπια, αλλά και με τα γυαλιά έκανε τη δουλειά του. Ωστόσο, ήταν πολύ επικίνδυνο να το υφάνεις επάνω στα ίδια τα μάτια σου.

Η Μιράντα κοίταξε μέσα στο σκοτάδι, και τα μαγικά ενισχυμένα γυαλιά της το διαπέρασαν εν μέρει. Διέκρινε ένα ψηλό αντικείμενο σκεπασμένο με ύφασμα, και δύο κλουβιά δεξιά κι αριστερά του, με τέσσερις τροχούς το καθένα. Άδεια, μάλλον.

«Τι κάνεις;» τη ρώτησε ο Γεράρδος, που την είχε ακούσει να μουρμουρίζει παράξενα λόγια.

Η Μιράντα έβγαλε τα γυαλιά της και του τα έδωσε. «Δες μέσα στο σκοτάδι.»

Εκείνος τα φόρεσε και κοίταξε. «Πώς το έκανες αυτό;»

«Είμαι μάγισσα.» Του πήρε τα γυαλιά και τα φόρεσε ξανά. Ήταν περίεργη να δει τι θα γινόταν μετά μέσα στο σκοτάδι.

Αλλά τίποτα δεν έγινε. Τα φώτα σύντομα άλλαξαν κατεύθυνση, φωτίζοντας τώρα το κέντρο του αμφιθεάτρου και τυλίγοντας τις θέσεις των θεατών σε πυκνές σκιές.

Η Μιράντα έβγαλε τα γυαλιά της. Το ξόρκι που είχε υφάνει ήταν, εξάλλου, μικρής διάρκειας. Του είχε δώσει ζωή για κανένα τέταρτο· τα γυαλιά σε λίγο δεν θα ήταν παρά ένα ζευγάρι σκούρα κρύσταλλα, τίποτα περισσότερο.

Δυνατή, μυστηριώδης μουσική άρχισε να παίζει από πελώρια ηχεία που κανένας δεν μπορούσε να δει.

Ένα τέρας έτρεξε ξαφνικά μέσα στη σκηνή, βγαίνοντας από μια καταπακτή στο έδαφος. Ήταν άνθρωπος, βασικά, αλλά εκεί όπου θα έπρεπε να ήταν τα χέρια του ήταν άλλο ένα ζευγάρι πόδια. Το δέρμα του ήταν κατάμαυρο, και είχε επίσης κατάμαυρα μαλλιά και γένια – και τα δύο πολύ πυκνά και πολύ μακριά. Τίποτα δεν έντυνε το σώμα του, και τα γεννητικά του όργανα κρέμονταν πέρα-δωθε καθώς, προχωρώντας με τα τέσσερα, πλησίαζε το ψηλό αντικείμενο που ήταν σκεπασμένο με ύφασμα.

Ο κόσμος χειροκροτούσε.

Η Μιράντα αισθανόταν αηδιασμένη. Αυτό το τέρας δεν ήταν οφθαλμαπάτη. Ήταν άνθρωπος που τον είχαν αλλοιώσει παρά τη θέλησή του. Μισότρελος πλέον, πιθανώς.

Ο κατάμαυρος άντρας έπιασε το ύφασμα με τα δόντια του και το τράβηξε, οπισθοχωρώντας, σαν σκύλος.

Το ύφασμα έπεσε, αποκαλύπτοντας ένα ψηλό δοχείο γεμάτο κόκκινο υγρό που θύμιζε αίμα. Μέσα του επέπλεε ένας άντρας, όρθιος, με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά στο στήθος του και τα μάτια κλειστά. Ντυμένος με μαύρο κοστούμι και μικρό λευκό καπέλο. Ο Ρόλεμ-Μία: η Μιράντα αμέσως τον αναγνώρισε. Όπως κι όλοι οι υπόλοιποι. Τα χειροκροτήματα δυνάμωσαν.

Τα βλέφαρα του μάγου άνοιξαν σαν, παρότι κλεισμένος μέσα στο δοχείο, να τους είχε ακούσει. Με το ένα χέρι έκανε νόημα προς τον κατάμαυρο αλλαγμένο, κι εκείνος διστακτικά, φοβισμένα ίσως, πλησίασε πάλι το ψηλό δοχείο.

Ο θαυματοποιός συνέχισε να του κάνει νόημα.

Ο αλλαγμένος ήρθε ακόμα πιο κοντά.

Το χέρι του θαυματοποιού πέρασε μέσα από το γυαλί του δοχείου σαν να ήταν παχύρρευστη ύλη. Ο αλλαγμένος ύψωσε το ένα από τα μπροστινά του πόδια, και ο Ρόλεμ-Μία το έπιασε γερά. Ο αλλαγμένος έβγαλε μια κραυγή σαν σκύλου, η οποία αντήχησε μέσα στον θόλο. Και η μυστηριώδης μουσική ξαφνικά έπαψε.

Οι πάντες έμοιαζαν να κρατούν την αναπνοή τους.

Το κατάμαυρο σώμα του αλλαγμένου τραντάχτηκε ενώ, συγχρόνως, και το σώμα του Ρόλεμ-Μία τρανταζόταν. Και τα δυο τους ήταν λες και προσπαθούσαν να σκιστούν εκ των έσω.

Και σκίστηκαν!

Σαν να διέλυε ένα πάνινο κοστούμι, ο Ρόλεμ-Μία βγήκε μέσα από τον αλλαγμένο, αφήνοντας πίσω του μια λάσπη μονάχα. Και ο αλλαγμένος βγήκε μέσα από τον άντρα που ήταν κλεισμένος στο δοχείο, διαλύοντάς τον, σκορπίζοντάς τον στο κόκκινο υγρό, το οποίο κατάπιε, εξαφάνισε, τα κομμάτια του.

Ο αλλαγμένος άρχισε να χτυπιέται, προσπαθώντας να σπάσει το γυαλί και να βγει. Μάταια, όμως.

Ο κόσμος χειροκροτούσε ενθουσιωδώς, καθώς ο Ρόλεμ-Μία έκανε μια βαθιά υπόκλιση. Το κοστούμι του δεν ήταν καθόλου βρεγμένο, ούτε το λευκό καπέλο του.

«Φίλοι!» είπε, και η φωνή του αντήχησε παράξενα μεγεθυσμένη στον θόλο. «Σας καλωσορίζω στην αποψινή μας παράσταση! Αυτά που τα μάτια θα δουν, το μυαλό δεν θα μπορεί να τα χωρέσει. Ούτε να τα χορτάσει!»

Χειροκροτήματα. Πολλά, δυνατά χειροκροτήματα.

Τα χέρια της Μιράντας δεν κουνιόνταν, αν και ο Γεράρδος χειροκροτούσε δίπλα της.

Πού έχεις την Αδελφή μου, κάθαρμα;

Τα μάτια του Ρόλεμ-Μία ερεύνησαν το πλήθος, χωρίς βιάση...

...και σταμάτησαν στη Μιράντα.

Κι εκείνη είχε την αίσθηση ότι ο μάγος την κοίταζε και την αναγνώριζε.

Δεν με ξέρει! Δεν είχαν ποτέ τους συναντηθεί.

Οι τρίχες της ορθώθηκαν, γιατί καταλάβαινε ότι δεν την αναγνώριζε ως Μιράντα: δεν αναγνώριζε την όψη της. Αναγνώριζε την ιδιότητά της. *Βλέπει ότι είμαι Θυγατέρα της Πόλης!*

Πώς;

Πώς μπορεί να το βλέπει αυτό;

Η Μιράντα, εδώ και τόσα χρόνια, δεν είχε συναντήσει ποτέ κανέναν άνθρωπο που μπορούσε να αναγνωρίσει μια Θυγατέρα της Πόλης απλά κοιτάζοντάς την. Μόνο υποθέσεις μπορούσαν να κάνουν, όσοι ήξεραν καν γι'αυτές. Το σημάδι στο πόδι τους ήταν το μοναδικό πράγμα που αποδείκνυε ότι μια γυναίκα ήταν Θυγατέρα της Πόλης. Ήταν ένα σημάδι αδύνατον να αντιγραφεί με καμία γνωστή μέθοδο στη Ρελκάμνια.

Μερικές Θυγατέρες μπορούσαν να ξεχωρίσουν άλλες Θυγατέρες, ακόμα και χωρίς να δουν το σημάδι, αλλά και πάλι δεν ήταν απόλυτα βέβαιες. Οι υπόλοιποι άνθρωποι, όμως, δεν μπορούσαν να καταλάβουν έτσι απλά ότι μια γυναίκα ήταν Θυγατέρα της Πόλης. Ούτε καν ο Κλαρκ!

«Καλωσήρθατε,» είπε ο Ρόλεμ-Μία, υπομειδώντας· και η Μιράντα διαισθανόταν ότι μιλούσε τώρα σ'εκείνη, και μόνο σ'εκείνη.

Μετά, όμως, στράφηκε ξαφνικά στο δοχείο με το κόκκινο υγρό, ενώ ένας γαλανός μανδύας παρουσιαζόταν στην πλάτη του σαν να είχε ξετυλιχτεί από τους ώμους του.

«Να ελευθερώσουμε τούτο το δύστυχο τέρας;» φώναξε ο θαυματοποιός, υψώνοντας τα χέρια του. Ο αλλαγμένος ακόμα σπαρταρούσε μέσα στο δοχείο· έμοιαζε να πνίγεται. «Ας το ελευθερώσουμε!»

Ο Ρόλεμ-Μία έβγαλε το μικρό καπέλο του και από το εσωτερικό του τράβηξε έναν φαρδύ και μακρύ σωλήνα που κανονικά δεν θα μπορούσε ποτέ να χωρέσει εκεί. Ένωσε τη μια του άκρη με μια βαλβίδα επάνω στο δοχείο και την άλλη του άκρη μ'ένα στρογγυλό άνοιγμα επάνω στο ένα από τα δύο κλουβιά με τις ρόδες. Το κόκκινο υγρό, ωστόσο, δεν περνούσε μέσα από τον σωλήνα. Ο αλλαγμένος ακόμα σπαρταρούσε, χτυπώντας μάτια τα τζάμια.

Ο μάγος άνοιξε την καταπακτή απ'όπου είχε έρθει, στην αρχή, το τέρας, κι ένα κουτί πετάχτηκε επάνω, όχι μεγαλύτερο από το κεφάλι του. Εκείνος το έπιασε στον αέρα, σήκωσε το σκέπασμά του, κι από μέσα έβγαλε ακόμα έναν φαρδύ και μακρύ σωλήνα που αποκλείεται να χωρούσε εκεί. Τον ένωσε κι αυτόν με το δοχείο (από μια άλλη βαλβίδα) και με το δεύτερο τροχοφόρο κλουβί.

Ο Ρόλεμ-Μία τράβηξε δυο κοντά ραβδιά από το σακάκι του. Τα χτύπησε δυνατά πάνω απ'το κεφάλι του, βγάζοντας μια κραυγή που δύσκολα θα μπορούσε να βγει από ανθρώπινο λαιμό. Ο αλλαγμένος άρχισε ξαφνικά να τραβιέται προς δύο αντίθετες κατευθύνσεις μέσα στο δοχείο, σαν η μορφή του να αλλοιωνόταν παραισθησιακά από πανίσχυρο άνεμο. Το σώμα του χωρίστηκε: το μισό πήγε στον ένα σωλήνα, το άλλο μισό στον άλλο.

Ένας αλλαγμένος τινάχτηκε μέσα στο ένα τροχοφόρο κελί, ένας δεύτερος αλλαγμένος μέσα στο άλλο τροχοφόρο κελί. Ήταν κι οι δύο όμοιοι με τον προηγούμενο, αλλά μικρότεροι σε μέγεθος. Κι άρχισαν αμέσως να πηδάνε και να φωνάζουν σαν σκυλιά.

Ο κόσμος χειροκροτούσε.

Η Μιράντα αισθανόταν ακόμα παγωμένη. *Πώς με αναγνώρισε; Τι είναι αυτός ο άνθρωπος; Είναι καν άνθρωπος;* Μέσα σ'εκείνα τα μάτια

που την ατένιζαν πριν από λίγο νόμιζε ότι είχε διακρίνει κάτι... απερίγραπτα αλλόκοτο.

Ο Ρόλεμ-Μία έβγαλε ξανά μια παράξενη κραυγή απ'τον λαιμό του ενώ χτυπούσε τα ραβδιά πάνω απ'το κεφάλι του. Δύο τέρατα ήρθαν από αντικριστές πόρτες της σκηνής. Το ένα ήταν ένας άντρας με χρυσό δέρμα και χέρια *πελώρια*. Τόσο μεγάλα χέρια δεν θα μπορούσε ποτέ να έχει κανένας φυσιολογικός άνθρωπος· τον βάραιναν, φανερά. Φορούσε μόνο μια μαύρη περισκελίδα, και δύο δερμάτινες ταινίες διασταυρώνονταν πάνω στο μυώδες στήθος του. Το άλλο τέρας ήταν μια μάζα από πλοκάμια που στο κέντρο της βρισκόταν ένα γυναικείο πρόσωπο.

Οι δύο αλλαγμένοι έσπρωξαν τα τροχοφόρα κλουβιά, φέρνοντάς τα κοντά-κοντά: και τότε, απρόσμενα, δεν ήταν πλέον δύο κλουβιά αλλά ένα. Δεν υπήρχε τίποτα που να τα χωρίζει. Και, στο εσωτερικό τους, οι όμοιοι αλλαγμένοι όρμησαν ο ένας στον άλλο, παλεύοντας με πόδια και με δόντια. Το αίμα που τινάζοταν έμοιαζε πραγματικό...

Η πάλι διήρκεσε για κάποια ώρα και, στο τέλος, ο ένας από τους όμοιους αλλαγμένους σκοτώθηκε. Ο άλλος φαινόταν να έχει τώρα το κανονικό του ανάστημα ξανά.

Ο Ρόλεμ-Μία έβγαλε ένα μεγάλο σφυρί απ'το σακάκι του και, υψώνοντας το και με τα δύο χέρια, έσπασε το ψηλό δοχείο. Από μέσα του δεν πετάχτηκε κανένα κόκκινο υγρό. Τα τζάμια θρυμματίστηκαν σε μυριάδες μικροσκοπικά κομμάτια, κι ένας μεγάλος καθρέφτης αποκαλύφθηκε.

Ο Ρόλεμ-Μία πλησίασε το τροχοφόρο κλουβί κι άνοιξε μια πόρτα του που πριν ήταν τελείως αόρατη. Ο μαυρόδερμος αλλαγμένος βγήκε. Ο θαυματοποιός τον κλότσησε στα οπίσθια. Ο κόσμος ξέσπασε σε γέλια. Ο θαυματοποιός έδειξε τον καθρέφτη, και ξανακλότσησε το τέρας στα οπίσθια.

Ο αλλαγμένος έτρεξε προς το μεγάλο κάτοπτρο και πήδησε μέσα του, σαν να ήταν πόρτα. Εξαφανίστηκε.

Ο Ρόλεμ-Μία πλησίασε τον καθρέφτη και τον έσπασε με το σφυρί του, κάνοντάς τον κομμάτια και θρύψαλα.

Ο κόσμος χειροκροτούσε, γελούσε, φώναζε.

Η σκηνή σκοτείνιασε. Τα φώτα είχαν πάλι στραφεί στους θεατές.

«Μα τους θεούς!» είπε ο Γεράρδος, γελώντας. «Είναι τρομερός, δεν είναι;»

«Ναι,» μουρμούρισε η Μιράντα, «τρομερός...»

«Δε μου φαίνεται ενθουσιασμένη.»

«Είμαι ενθουσιασμένη, Γεράρδε. Είμαι *παραπάνω* από ενθουσιασμένη.»

Όταν τα φώτα στράφηκαν ξανά στη σκηνή, το τροχοφόρο κλουβί, οι σωλήνες, και τα θραύσματα από το δοχείο και τον καθρέφτη είχαν εξαφανιστεί. Ο Ρόλεμ-Μία στεκόταν μόνος εκεί, μ'ένα πελώριο φίδι πίσω του το οποίο είχε κεφάλι πρασινόδερμης γυναίκας με μαύρα μαλλιά. Γυαλιστερά δαχτυλίδια ήταν περασμένα πάνω στο σώμα του ερπετού.

Ο θαυματοποιός είπε, με τη φωνή του ν'αντηχεί δυνατά μέσα στον θόλο αναψυχής: «Χρειαζόμαστε τώρα έναν εθελοντή για το επόμενο μας κόλπο...» Κοίταξε ερευνητικά το πλήθος. «Κάποιον... *κάποια* τολμηρή!» Ύψωσε το χέρι του προς τη Μιράντα. «Εσείς, κυρία! Εσείς με το πορτοκαλί φόρεμα. Εσείς με το λευκό δέρμα και τα όμορφα μαύρα μαλλιά. Δέχεστε να κατεβείτε;»

Η Μιράντα δεν διέκρινε μέσα από τα πολεοσημάδια ότι διέτρεχε κάποιον άμεσο κίνδυνο. Ωστόσο, η καρδιά της χτύπησε δυνατά και οι τρίχες της ορθώθηκαν. Τα σημάδια της Πόλης δεν ήταν αλάνθαστα. Ούτε εκείνη ήταν αλάνθαστη στην ανάγνωσή τους.

«Δέχεστε να κατεβείτε; Υπόσχομαι να σας προσέξω.»

Η Μιράντα σηκώθηκε από τη θέση της, κατεβαίνοντας προς το κέντρο του αμφιθεάτρου...

οι φλόγες και η πρόσκληση

Κατέβηκε τα σκαλοπάτια με σταθερά βήματα, διέσχισε τα μέτρα που τη χώριζαν από τον θαυματοποιό, και στάθηκε αντίκρυ του. Πίσω του, το πελώριο φίδι με το κεφάλι γυναίκας αναδεύτηκε, κάνοντας τα δαχτυλίδια στην ουρά του να γυαλίσουν. Αλλά η Μιράντα δεν έδινε σημασία σ'αυτό τώρα. Ατένιζε τα μάτια του Ρόλεμ-Μία, και μέσα τους διέκρινε κάτι που δεν νόμιζε ότι είχε διακρίνει ποτέ σε κανέναν άλλο άνθρωπο.

Τα μάτια του ήταν σαν δίνες ρευστής φωτιάς.

Δεν ήταν μάτια ανθρώπινα, παρότι έμοιαζαν.

Της χαμογέλασε και έτεινε το χέρι του προς το μέρος της. Η Μιράντα τού έδωσε το δικό της χέρι και μια σύντονη χειραψία ακολούθησε, μετά από την οποία ο θαυματοποιός είχε ξαφνικά μέσα στη χούφτα του έναν γυαλιστερό λίθο.

Ο κόσμος χειροκρότησε.

«Δεν υπήρχε ανάγκη για τέτοιο δώρο!» είπε ο Ρόλεμ-Μία, συνεχίζοντας να χαμογελά.

Η Μιράντα δεν χαμογελούσε.

«Δεν βρίσκετε την παράστασή μου διασκεδαστική;» ρώτησε ο Ρόλεμ-Μία.

«Αναρωτιέμαι για τις... μεθόδους σας.»

«Είστε θαυματοποιός κι εσείς;»

«Όχι ακριβώς.»

«Θα κάνετε μαζί μου ένα κόλπο που μοιάζει επικίνδυνο χωρίς να είναι επικίνδυνο καθόλου;»

«Γιατί όχι;»

Τα λόγια τους δεν ακούγονταν ως επάνω, στους θεατές του αμφιθεάτρου· και η Μιράντα είχε, προς στιγμή, την ψευδαίσθηση πως ήταν ολομόναχη μαζί με τον θαυματοποιό.

«Ακολουθήστε με,» είπε εκείνος, και βάδισε ως ένα σημείο της σκηνής, ενώ το φίδι με το κεφάλι γυναίκας έμεινε στη θέση του.

Η Μιράντα τον ακολούθησε.

Ο Ρόλεμ-Μία τράβηξε ένα ραβδί μέσα από το σακάκι του και το χτύπησε στο έδαφος. Μια καταπακτή άνοιξε μπροστά του, συρόμενη, και μέσα της φωτιές φαίνονταν.

«Βλέπεις πού ακουμπά η άκρη του ραβδιού μου;» ρώτησε ο μάγος τη Μιράντα, μιλώντας της τώρα στον ενικό, σαν δάσκαλος.

Εκείνη κοίταξε στο έδαφος. «Ναι.»

«Ξεκινώντας από εκεί, θα βαδίσεις ευθεία και θα περάσεις πάνω από τις φλόγες χωρίς να αισθανθείς τίποτα.»

«Εντάξει.»

Ο Ρόλεμ-Μία στράφηκε στο κοινό και η φωνή του ήχησε μεγεθυσμένη παντού μέσα στον θόλο αναψυχής: «Η κυρία θα βαδίζει ξυπόλυτη πάνω από τις φλόγες!»

Χειροκροτήματα ακούστηκαν.

Η Μιράντα αναρωτήθηκε αν ο Ρόλεμ-Μία ήθελε, με κάποιο τέχνασμα, να τη σκοτώσει. Μετά μπορούσε απλά να πει ότι ήταν ατύχημα...

Οι φλόγες τής έμοιαζαν αληθινές. Αισθανόταν τη θερμότητά τους από εδώ, στην άκρη του λάκκου όπου στεκόταν.

«Ξεκινάμε,» της είπε ο μάγος, χαμογελώντας κάτω απ'το λεπτό μουστάκι του. «Βγάλε τα παπούτσια σου.»

Η Μιράντα, σκύβοντας, έβγαλε τα ελαστικά παπούτσια της, προσέχοντας να μη φανεί το σημάδι στο δεξί της πέλμα. Υποπτευόταν ότι ίσως γι'αυτό ο θαυματοποιός να ήθελε να τη βάλει να βαδίζει ξυπόλυτη – για ν'ανακαλύψει αν όντως ήταν θυγατέρα της Πόλης.

Αν και πρέπει ήδη να το ήξερε. Ή, τουλάχιστον, κάτι να αντιλαμβανόταν. Όταν την είχε κοιτάξει από απόσταση, το βλέμμα του δεν ήταν καθόλου τυχαίο. Ούτε τυχαίο ήταν που την είχε καλέσει στη σκηνή.

Η Μιράντα πήρε μια βαθιά ανάσα, αντικρίζοντας τις φλόγες.

«Μη φοβάσαι,» είπε ο Ρόλεμ-Μία. «Δε μπορούν να σε βλάψουν.» Κι ακούμπησε την κάτω άκρη του ραβδιού του στο πάτωμα, έντονα. «Από εδώ. Και όλο ευθεία. Μόνο ευθεία.»

Η Μιράντα βάδισε, περνώντας πάνω από την άκρη του λάκκου – και δεν έπεσε στις φλόγες. Κάτω από τα πόδια της αισθανόταν κάτι σαν παγωμένο γυαλί, αλλά όχι γλιστερό. Και τώρα μπορούσε μόλις και μετά βίας να το διακρίνει με τα μάτια της. Ήταν τόσο ψυχρό που η ψυ-

χρότητά του κρατούσε σε απόσταση τις φλόγες, και δεν δρόσιζε μόνο τα πέλματα της Μιράντας μα κι όλο το υπόλοιπο σώμα της.

Η Μιράντα συνέχισε να βηματίζει με προσοχή.

«Τα καταφέρνει!» αντήχησε η φωνή του θαυματοποιού, και χειροκροτήματα, σφυρίγματα, και κραυγές γέμισαν τον θόλο αναψυχής.

Η Μιράντα προχωρούσε ενώ οι φλόγες πηδούσαν και μούγκριζαν ολόγυρά της χωρίς να τη βλέπουν. Και μέσα τους έβλεπε πλάσματα να αναδεύονται: παράξενα φίδια, πλοκάμια, ουρές, τριγωνικά πρόσωπα, χέρια (ή πόδια) με γαμψά νύχια. Την κοίταζαν αλλά δεν την πείραζαν.

Η Μιράντα έφτασε στην άλλη άκρη του λάκκου, βρίσκοντας τον Ρόλεμ-Μία να την περιμένει εκεί.

Ο κόσμος χειροκροτούσε ξανά.

Ο θαυματοποιός τής έδωσε τα παπούτσια της. «Δε νομίζω ότι ήταν τυχαίο που συναντηθήκαμε,» της είπε.

«Τι σημαίνει αυτό;» Με το ζόρι συγκρατήθηκε απ'το να ρωτήσει για την Αδελφή της.

«Τίποτα δεν ήταν τυχαίο.» Συνέχιζε να τείνει τα παπούτσια προς το μέρος της.

Η Μιράντα τα πήρε από το χέρι του, αλλά δεν τα φόρεσε.

«Έχεις ένα σημάδι επάνω σου,» είπε ο θαυματοποιός, «που έχω ξαναδεί.»

Η Μιράντα έμεινε πάλι σιωπηλή. Πώς ήταν δυνατόν να το είχε διακρίνει; Ήταν πολύ προσεχτική στις κινήσεις της. Ή μήπως όχι; Ειδικά όταν διέσχιζε τον λάκκο με τις φωτιές....

«Θα ήθελα να έρθεις να μιλήσουμε, στο σπίτι μου, στην Ακτή των Βράχων. Αναμφίβολα θα έχεις ακούσει γι'αυτό. Δεν είναι καθόλου δύσκολο να το βρεις.»

«Γιατί να έρθω;»

«Για να γνωρίσεις πράγματα που ποτέ δεν είχες φανταστεί,» αποκρίθηκε μόνο ο Ρόλεμ-Μία. «Θα σε περιμένω, όποια ώρα θέλεις, εκτός από όταν έχω παράσταση, όπως τώρα.» Και απομακρύνθηκε απ'αυτήν, υψώνοντας το ραβδί του στον αέρα και πλησιάζοντας το μεγάλο φίδι. Η συρόμενη καταπακτή στο πάτωμα είχε ήδη κλείσει, αυτόματα.

Ο κόσμος χειροκροτούσε ξανά.

«Ευχαριστούμε την όμορφη κυρία με το πορτοκαλί φόρεμα!» είπε ο θαυματοποιός, με τη φωνή του μεγεθυμένη όπως πριν. «Ευχαριστούμε!»

Η Μιράντα φόρεσε τα παπούτσια της κι ανέβηκε στη θέση της, καθίζοντας πλάι τον Γεράρδο.

Ο οποίος χαμογελούσε σαν έφηβος. «Ο Ρόλεμ-Μία δεν θα μας πει πώς έγινε αυτό, αλλά εσύ θα μου πεις, δεν θα μου πεις;»

«Ποιο;» Το μυαλό της ήταν αποπροσανατολισμένο από τα λόγια του θαυματοποιού, και από ό,τι είχε δει στα μάτια του.

«Πώς βάδισες πάνω από τις φλόγες, φυσικά!»

«Δεν ξέρω. Μου είπε από πού να ξεκινήσω να περπατάω και περπάτησα. Δεν έπεφτα και ούτε καιγόμουν. Κάποιου είδους ύλη υπήρχε πάνω από τον λάκκο. Μια ψυχρή ύλη.»

«Αόρατη;»

Η Μιράντα ένευσε. «Ακόμα κι εγώ, από τόσο κοντά, με το ζόρι τη διέκρινα, και μόνο όταν βάδιζα επάνω της.»

Ο Ρόλεμ-Μία έκανε, στη συνέχεια, διάφορα κόλπα, το ένα πιο θαυμαστό και πιο περίεργο από το άλλο. Η Μιράντα, παρότι είχε ζήσει εκατόν-είκοσι χρόνια ως Θυγατέρα της Πόλης, δεν είχε ποτέ εξασκήσει την τέχνη του θαυματοποιού και δεν γνώριζε τις μεθόδους της· ήξερε μόνο κάποια βασικά πράγματα, από όσα της είχαν πει διάφοροι. Ωστόσο, παρακολουθώντας τον Ρόλεμ-Μία, απορούσε πώς κατάφερνε ό,τι κατάφερνε. Δε νόμιζε ότι υπήρχε καμία εύκολη εξήγηση για πολλά από αυτά. Και την έκαναν να αισθάνεται σαν να μην έπρεπε να μπορούν να συμβούν, σαν να επρόκειτο για κάποια στρέβλωση της πραγματικότητας που αλλοίωνε τη Ρελκάμνια με βέβηλο τρόπο.

Ο κόσμος ήταν ενθουσιασμένος γύρω της, αλλά η Μιράντα δεν αισθανόταν καθόλου καλά καθώς η ώρα περνούσε, λες και κάτι την έπνιγε. Και το σημάδι στο πόδι της είχε αρχίσει να την καίει, όπως όταν ήταν ώρα να φύγει, να απομακρυνθεί από κάποιον τόπο και να περιπλανηθεί ξανά.

Όταν η παράσταση τελείωσε και, μαζί με τον Γεράρδο, η Μιράντα βγήκε από τον θόλο αναψυχής *Ανάποδες Κορνίζες*, ήταν εξουθενωμένη ψυχικά και σωματικά.

«Είσαι καλά;» τη ρώτησε ο Γεράρδος, βλέποντάς τη να παραπατά λίγο.

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Όχι και πολύ καλά. Θέλω να ξαπλώσω.»

«Έλα στο ξενοδοχείο μου.»

«Όχι, θα πάω στο πανδοχείο.»

«Όπως προτιμάς...»

Περνώντας από τους νυχτερινούς δρόμους του νησιού, που είχαν ακόμα αρκετή κίνηση, βάδισαν ώς την πολυκατοικία όπου βρίσκονταν τα *Σπιρτόζα Ψάρια*. Η Μιράντα ευχαρίστησε τον Γεράρδο για την παρέα του και φίλησε την άκρια του στόματός του.

«Να μη σε πάω ως επάνω;» τη ρώτησε.

«Δεν υπάρχει λόγος· δεν είμαι και τόσο χάλια. Το πρωί θα τα ξαναπούμε. Θα σε δω στην παραλία;»

«Ναι. Καληνύχτα. Ξεκουράσου.»

Η Μιράντα πήρε τον ανελκυστήρα κι ανέβηκε στον τρίτο όροφο της πολυκατοικίας. Μπήκε στο πανδοχείο και στην τραπεζαρία είδε ότι γινόταν το αδιαχώρητο. Όλες οι καρέκλες και τα σκαμνιά ήταν πιασμένα· κόσμος στεκόταν όρθιος. Φωνές, γέλια. Και μουσική. Ένα μικρό συγκρότημα ήταν στη γωνία, παίζοντας με κιθάρες, τύμπανα, και πιατίνια. Μια χορεύτρια στροβιλιζόταν μπροστά τους, ανεμίζοντας μακριές κορδέλες γύρω της. Το δέρμα της ήταν κατάλευκο, τα μαλλιά της κατακόκκινα.

«Μιράντα!» Η Γολρίκα'μορ την έπιασε απ'το μπράτσο καθώς εκείνη προσπαθούσε να περάσει μέσα από το πλήθος. «Τι έγινε; Ωραία η παράσταση; Πού είν' ο Γεράρδος;» Με το ζόρι η Μιράντα μπορούσε να την ακούσει.

«Ωραία ήταν. Αλλά είμαι κουρασμένη· θα πάω για ύπνο.»

«Νομίζεις ότι θα μπορέσεις να κοιμηθείς;» γέλασε η Γολρίκα, λιγάκι μεθυσμένη αναμφίβολα. «Μ'αυτό το σαματά; Κάτσε μαζί μας! Σε κερνάμε.»

Η Μιράντα όφειλε να παραδεχτεί ότι είχε δίκιο: ο θόρυβος ήταν πολύ δυνατός για να κοιμηθεί εύκολα. Την ακολούθησε και κάθισε κοντά της, ανάμεσα στους υπόλοιπους ναυαγιοθήρες. Της έδωσαν ένα ποτό.

Έναν Γλυκό Κρόνο. Και καθώς έπινε συνειδητοποίησε ότι της έκανε καλό.

Προτού πάνε στον θόλο αναψυχής, σκόπευε να ψάξει να βρει τον Λαγό απόψε, στη νυχτερινή παραλία, όταν επέστρεφε από την παράσταση του Ρόλεμ-Μία· αλλά δε νόμιζε ότι αυτό ήταν πλέον εφικτό. Η εξουθένωσή της ήταν πολύ μεγάλη. *Αφύσικα* μεγάλη.

Ό,τι κι αν συνέβαινε με τον θαυματοποιό, ήταν... ήταν πέρα απ'ό,τι αρχικά νόμιζε. Ο Ρόλεμ-Μία δεν ήταν απλά κάποιος που έκανε έξυπνα κόλπα. Δεν ήταν απλά ένας συνηθισμένος μάγος του τάγματος των Βιοσκόπων. Δεν ήταν απλά ακόμα ένας ευνοούμενος της πλουτοκρατίας σε κάποια γωνιά της Ρελκάμνια. Αυτά που η Μιράντα είχε διαισθανθεί για τον Ρόλεμ-Μία δεν εξηγούνταν με καμία από τις παραπάνω δικαιολογίες.

Με είδε και με αναγνώρισε. Από απόσταση.

Και τώρα της ζητούσε να τον επισκεφτεί στο σπίτι του, στην Ακτή των Βράχων.

Γιατί;

Η Μιράντα πολύ φοβόταν ότι σκόπευε να την παγιδέψει. Δε μπορούσε να την αρπάξει μέσα στην παράσταση. Αλλά αν εκείνη πήγαινε στο Παλάτι των Θαυμάτων και δεν επέστρεφε, ποιος θα κατάφερνε ποτέ να ανακαλύψει την αλήθεια;

Έτσι είχε χαθεί και η Νορέλτα-Βορ;

«Τι έχεις;» τη ρώτησε ο Μάξιμος. «Έφαγες τίποτα που σε πείραξε;»

Η Μιράντα βρήκε τη δύναμη να χαμογελάσει. «Έχω να φάω από το μεσημέρι.»

«Αυτό είναι το πρόβλημά σου, λοιπόν!» Έσπρωξε ένα πιάτο προς το μέρος της. Επάνω του ήταν μικρά ψάρια, ψητά, τυλιγμένα σε φύλλα, μαζί με διάφορα χόρτα.

Η Μιράντα κατάφερε να φάει ένα.

Να πήγαινε να επισκεφτεί τον Ρόλεμ-Μία; Η ιδέα την τρόμαζε. *Με είδε από απόσταση και κατάλαβε ποια είμαι. Φυλάκισε τη Νορέλτα-Βορ – και τώρα μάλλον είναι νεκρή ή αλλαγμένη. Αν πάω θα έχω την ίδια μοίρα.*

Αν ήταν να μπει στο Παλάτι του, έπρεπε να μπει κρυφά, όπως σχεδίαζε πριν από τρία χρόνια. Οτιδήποτε άλλο θα ήταν αυτοκτονία.

Ακόμα κι αν μπω κρυφά, ίσως να είναι αυτοκτονία. Όταν είχε κάνει εκείνο το σχέδιο, δεν ήξερε για τις υπερφυσικές δυνάμεις του Ρόλεμ-Μία. Νόμιζε πως απλά ήταν ένας μάγος του τάγματος των Βιοσκόπων ο οποίος είχε βρει κάποια τεχνική για να μεταλλάσσει τους ανθρώπους σε τέρατα.

Πρέπει να μιλήσω στον Λαγό· ίσως να μπορεί πάλι να με βοηθήσει κάπως. Αλλά αύριο. Απόψε είναι αδύνατον.

Όταν η μπάντα έπαψε να παίζει, η Μιράντα είχε τελειώσει πια τον Γλυκό Κρόνο στο ποτήρι της και είπε στους ναυαγιοθήρες ότι τώρα θα πήγαινε να ξεκουραστεί.

«Τι έχεις;» τη ρώτησε ο Νικ.

«Τι έγινε στην παράσταση;» τη ρώτησε ο Μινράδης.

«Κουράστηκα,» αποκρίθηκε εκείνη· «δεν ξέρω γιατί. Θα τα πούμε αύριο.»

Κι ανέβηκε στο δωμάτιό της.

Τα όνειρά της ήταν ταραγμένα – γεμάτα φριχτά τέρατα και αλλόκοτα μάτια – και το δεξί της πόδι την πονούσε σαν κάποιος να περνούσε μια καυτή βελόνα από το πέλμα της, από το σημάδι των θυγατέρων της Πόλης, ως τον μηρό. Συνήθως, αυτό γινόταν όταν ήταν καιρός για μια θυγατέρα να φύγει από τον τόπο όπου βρισκόταν και ν'αρχίσει πάλι να περιπλανιέται στη Ρελκάμνια.

Όμως όταν η Μιράντα ξύπνησε ο πόνος είχε σταματήσει, κι αισθανόταν πιο αποφασισμένη από ποτέ.

Θα μάθαινε τι ακριβώς συνέβαινε μ'αυτό τον μάγο.

Και τι είχε συμβεί στην άτυχη Αδελφή της.

η ιστορία του Λαγού

Όποτε χρειαζόταν λεφτά, η Πόλη φρόντιζε να της τα προσφέρει, ή να της παρουσιάσει έναν δρόμο για να τα αποκτήσει. Ακριβώς όσα χρειαζόταν, όμως, όχι περισσότερα.

Έτσι και τώρα. Κατεβαίνοντας στην τραπεζαρία του πανδοχείου, είδε εκεί μερικούς να παίζουν *Πιάσε τον Κλέφτη*: ένα παιχνίδι με τράπουλα και ζάρι, πολύ γνωστό στη Ρελκάμνια, το οποίο παιζόταν πάντα με λεφτά (εκτός αν ήθελες να παίξεις με ξηρούς καρπούς, βέβαια).

Οι ναυαγιοθήρες δεν φαίνονταν πουθενά. Μάλλον δεν είχαν ξυπνήσει ακόμα, ύστερα από το χτεσινοβραδινό γλέντι. Η Κλειώ, καθισμένη πίσω από το μπαρ και καπνίζοντας, μ'έναν καφέ από κοντά, έμοιαζε με μαραμμένη τουλίπα.

Η Μιράντα πλησίασε αυτούς που έπαιζαν *Πιάσε τον Κλέφτη*. «Να παίξω με δικό μου ζάρι;» ρώτησε, κι έβγαλε ένα ζάρι από την τσέπη της. «Είναι το τυχερό μου.»

Δυο άτομα γέλασαν. Μια γυναίκα είπε, κλείνοντας το μάτι: «Καταλαβαίνεις τι είδους 'τυχερό' είναι...»

«Για να το δω,» ζήτησε ένας άντρας, τείνοντας το χέρι του προς τη Μιράντα. Εκείνη τού έδωσε το ζάρι της, κι αυτός το κράτησε μες στη χούφτα του σαν να το ζύγιαζε. Το κούνησε και το έριξε στο τραπέζι μερικές φορές. «Κανονικό φαίνεται,» είπε τελικά.

«Δεν είναι ζυγιασμένο,» τον διαβεβαίωσε η Μιράντα.

«Εντάξει, είσαι μέσα.»

Αν και αρκετοί εξακολουθούσαν να την κοιτάζουν καχύποπτα.

Μετά από λίγη ώρα, η Μιράντα είχε ακριβώς όσα λεφτά της χρειαζόταν, και αρκετοί την κοίταζαν ακόμα πιο καχύποπτα. Κανείς, όμως, δεν μπορούσε να την κατηγορήσει ότι το ζάρι της ήταν ζυγιασμένο. Δεν έφερνε συνέχεια τους ίδιους αριθμούς· αλλά έφερνε πάντα τους αριθμούς που η Μιράντα έμοιαζε να θέλει.

«Τον Ρόλεμ-Μία τι τον έχεις, κοπελιά;» τη ρώτησε ένας τύπος, γελώντας, καθώς εκείνη έβαζε τα κερδισμένα δεκάδια στο πορτοφόλι της.

Μου έκλειψε την Αδελφή μου. «Τίποτα.»

«Θα την ήξερε ο Τομ,» είπε η γυναίκα που είχε εξαρχής αμφισβητήσει το ζάρι της, «αν ήταν κόρη του μάγου, ή τίποτα τέτοιο.»

Ο Τομ ήταν ο άντρας που είχε τον ρόλο του Κλέφτη στο *Πιάσε τον Κλέφτη*. Η Μιράντα τον κοίταξε συνοφρυωμένη, καταλαβαίνοντας ότι αυτή δεν ήταν απλή σύμπτωση. «Γιατί; Έχεις επαφές μαζί του;»

Ο Τομ ήταν μετρίου αναστήματος, με πολύ φαρδείς ώμους, επίπεδη μούρη, χρυσό δέρμα, και κοντά μαύρα μαλλιά. Από τ'αφτί του κρεμόταν ένα σκουλαρίκι. «Του πηγαίνω πράγματα κατά καιρούς στο Παλάτι των Θαυμάτων, στην Ακτή των Βράχων.»

«Μεταφορέας είσαι;»

«Τρόφιμα και τέτοια, για τους φρουρούς και τους υπηρέτες εκεί.»

«Δουλεύεις για εταιρεία, δηλαδή, ή μόνος σου;»

«Για δυο εταιρείες τροφίμων – τις *Αποθήκες Ροκόνθου* και τα *Μεγα-τρόφιμα*. Γιατί ρωτάς; Θες τίποτα;»

Η Μιράντα πήρε το ζάρι της απ'το τραπέζι και το έκρυσε μες στο φόρεμά της. «Από περιέργεια. Ίσως να τα ξαναπούμε,» είπε και, χαιρετώντας τους, απομακρύνθηκε.

Βγήκε απ'τα *Σπιρτόζα Ψάρια* και βάδισε μέσα στους δρόμους της πόλης, προς τα βόρεια, προς το Κέντρο. Λοξοκοίταξε ένα κατάστημα που νοίκιαζε δίκυκλα. Δυστυχώς θα ζητούσαν την ταυτότητά της, και η Μιράντα δεν είχε καμία ταυτότητα μαζί της. Τις διάφορες ταυτότητές της τις είχε αφήσει αλλού, προτού έρθει στο νησί Ρόλβεσκ πριν από τρία χρόνια. *Πρέπει να φτιάξω μια καινούργια*. Θα ήθελε να νοικιάσει ένα μικρό δίκυκλο.

Πήγε στα καταστήματα του Κέντρου και δεν άργησε να βρει ένα βιβλιοπωλείο· το θυμόταν από την προηγούμενη φορά που είχε έρθει εδώ: δεν είχε αλλάξει θέση. Μια υποψιασμένη τρύπα όπου κατέβαινες με σκαλοπάτια. Με τρύπα, δηλαδή, έμοιαζε απέξω· γιατί, όταν ήσουν μέσα, περισσότερο σαν λαβύρινθος ήταν. Ο βιβλιοπώλης ρώτησε αν η κυρία ήθελε κάτι συγκεκριμένο, αλλά η Μιράντα αποκρίθηκε ότι απλά κοίταζε. Η Πόλη θα την καθοδηγούσε στο βιβλίο που αναζητούσε, αν αυτό υπήρχε εδώ – και είχε την αίσθηση πως υπήρχε.

Όντως, δεν άργησε να το βρει. Ήταν ανάμεσα σε δύο ανοησίες: η δεξιά ανοησία ήταν ένα βιβλίο που έγραφε για το πώς οι κάτοικοι της Αργυρής Κυράς (του ασημόχρωμου φεγγαριού της Ρελκάνια) κλέβουν σπέρμα από τους άντρες για να διαιωνίζουν τη στείρα φυλή τους·

η αριστερή ανοησία ήταν ένα βιβλίο που εξηγούσε πώς ο Σκοτοδαίμων παρακολουθούσε τους ανθρώπους που χρησιμοποιούσαν συγκεκριμένες εκφράσεις ή που δρούσαν με συγκεκριμένους τρόπους. Το βιβλίο που ενδιέφερε τη Μιράντα έφερε τον τίτλο *Παλιά και Καινούργια Μυστήρια της Ρελκάμνια*, και ανάμεσα σε άλλα μιλούσε και για τις θυγατέρες της Πόλης. Δεν ήταν η πρώτη φορά που η Μιράντα έβρισκε αντίτυπό του. Σε σχέση με άλλα, ήταν καλύτερο. Αυτά που έλεγε, τουλάχιστον, δεν ήταν τελείως σαχλαμάρες.

Το πήρε από τη θέση του, πήρε και δύο ρομάντζα (χωρίς ιδιαίτερο λόγο), και πλησίασε τον βιβλιοπώλη για να τον πληρώσει. Εκείνος χαμογέλασε. «Η γυναίκα μου είχε ξετρελαθεί μ' αυτό,» είπε στη Μιράντα, καθώς δεχόταν τα λεφτά της, δείχνοντας το ένα από τα δύο ρομάντζα.

«Φαντάζομαι.» Το βιβλίο εξιστορούσε έναν «άγριο έρωτα», όπως έλεγε, στη «βαρβαρική» διάσταση της Φηνάρκια.

Ο βιβλιοπώλης τής έδωσε τα ρέστα και η Μιράντα έφυγε.

Δίχως καθυστέρηση, πήγε σ' ένα κατάστημα ρούχων εκεί κοντά κι αγόρασε καινούργια ρούχα, γιατί το πορτοκαλί φόρεμα ήταν το μόνο ρούχο που είχε το οποίο δεν ήταν στα όρια της διάλυσης. Πήρε ένα φαρδύ υφασμάτινο παντελόνι, μπλε, με μοβ νερά· μια πράσινη μπλούζα χωρίς μανίκια· ένα δερμάτινο πανωφόρι· ένα λευκό πουκάμισο χωρίς γιακά· και μια μπλε φούστα που έφτανε ως το γόνατο. Επίσης, μερικά εσώρουχα. Τα λεφτά της τελείωσαν. Ώρα να επιστρέψει στην παρτία.

Βαδίζοντας γρήγορα, με τα καινούργια ρούχα να φουσκώνουν τον σάκο στον ώμο της, πήγε στην αμμουδιά και βρήκε εκεί τον Γεράρδο, κοντά στο ανοιχτό μέρος που ήταν για προσγείωση/απογείωση αιωροπτέρων.

Ο ανεμοπόρος συναρμολογούσε το αιωρόπτερό του. «Καλημέρα,» είπε χωρίς να σταματήσει τη δουλειά του. «Πώς είσαι;»

«Καλά.»

«Φαίνεσαι. Χτες αναρωτιόμουν αν ο θαυματοποιός σου έκανε κάτι όταν σου ζήτησε να κατεβείς στη σκηνή.»

«Δε μου έκανε τίποτα.» Έβγαλε από τον σάκο της το *Παλιά και Καινούργια Μυστήρια της Ρελκάμνια*. «Είχες κάποιες απορίες...» Ξεφύλλισε το βιβλίο μέχρι που βρήκε την αναφορά για τις θυγατέρες της Πόλης. Τσάκισε τη σελίδα και το έκλεισε. «Διάβασε αυτό,» είπε στον Γε-

ράρδο, τείνοντάς το προς το μέρος του, «μόλις προλάβεις. Εκεί όπου το έχω σημειωμένο.»

Εκείνος συνοφρυώθηκε. «Τι είναι;»

«Δες μόνος σου.»

Ο Γεράρδος έπιασε το βιβλίο, το άνοιξε στη σημειωμένη σελίδα, κι έριξε μια ματιά. Κοίταξε τη Μιράντα απορημένος. «Σ'αρέσουν τέτοιες σαχλαμάρες; Δεν είναι αλήθεια αυτά τα πράγματα.»

«Μέσα στα ψέματα κρύβονται οι αλήθειες,» του είπε η Μιράντα. «Διάβασε για τις θυγατέρες της Πόλης, και μετά θα σου απαντήσω στις ερωτήσεις που μου έκανες χτες.»

Ο Γεράρδος εξακολουθούσε να την κοιτάζει παραξενεμένος. «Εντάξει,» είπε, κι έκλεισε το βιβλίο αφήνοντάς το δίπλα του. «Αλλά θα πετάξω πρώτα.» Συνέχισε να συναρμολογεί το αιωρόπτερο· σχεδόν έτοιμο ήταν πλέον. «Ίσως να βρω τίποτα ενδιαφέρον για τους φίλους σου τους ναυαγιοθήρες.»

Η Μιράντα τον άκουσε και δεν τον άκουσε, καθώς το βλέμμα της είχε στραφεί προς ένα σημείο που η παραλία συναντούσε την αστική περιοχή. Ένα σκιερό σημείο, κάτω από ομπρέλες. Εκεί ήταν ένα μαγαζί που πουλούσε αναψυκτικά, καφέδες, και πρόχειρα φαγητά, καθώς και δυο καταστήματα που πουλούσαν απλά ρούχα και εξαρτήματα. Δύο άντρες στέκονταν στη σκιά, και η Μιράντα ήταν βέβαιη πως την παρακολουθούσαν.

Την παρακολουθούσαν από τότε που είχε βγει από τα *Σπιρτόζα Ψάρια* – τα πολεοσημάδια τής το είχαν φανερώσει – αλλά δεν είχε δώσει σημασία γιατί δεν είχε διαισθανθεί άμεσο κίνδυνο. Τους είχε αγνοήσει τελείως, μέχρι στιγμής. Ποιοι μπορεί να ήταν; Μία μόνο απάντηση ερχόταν στο μυαλό της: ο Ρόλεμ-Μία τούς είχε στείλει.

Αναρωτιέμαι πώς θα αντιδράσει μόλις καταλάβει ότι δεν σκοπεύω να τον επισκεφτώ στο Παλάτι των Θαυμάτων... Ή, τουλάχιστον, όχι όπως θα ήθελε εκείνος.

Ο Γεράρδος ετοίμασε το αιωρόπτερό του.

Η Μιράντα τον ρώτησε: «Δε μπορούν ν'ανεβούν δύο άνθρωποι;»

«Θες νάρθεις μαζί;»

«Ναι, θα ήθελα.»

«Στην ανάγκη μόνο μπορούν ν'ανεβούν δύο, κι ο ένας τουλάχιστον δεν θα πρέπει νάναι πολύ βαρύς – όπως εσύ, για παράδειγμα. Ωστόσο,

και πάλι, δεν μπορείς να πετάξεις ψηλά έτσι, ούτε μακριά. Είναι επικίνδυνο. Σύντομα θ'αναγκαστείς να προσγειωθείς.» Ο Γεράρδος μπήκε μέσα στο αιωρόπτερο. «Θα τα πούμε το μεσημέρι!» Έτρεξε επάνω στο ανοιχτό μέρος της παραλίας, αφήνοντας τα φτερά να γραπώσουν τον άνεμο που φυσούσε–

–και ύστερα τα πόδια του είχαν φύγει από τη γη. Πετούσε. Κάνοντας κύκλους. Ολοένα και πιο ψηλά.

Η Μιράντα, κοιτάζοντάς τον πίσω από τα σκούρα γυαλιά της, τον είδε ν'απομακρύνεται από την παραλία, προς τα νότια, πάνω από τη θάλασσα.

Μουρμούρισε ένα Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως κι έστρεψε το βλέμμα της ξανά στους δύο κατασκόπους που βρίσκονταν υπό σκιά. Τα μαγικά ενισχυμένα κρύσταλλα τη βοήθησαν να διακρίνει καθαρά τα πρόσωπά τους. Και τα κράτησε γερά μέσα στο μυαλό της.

Η μνήμη της ήταν δυνατή.

Το μεσημέρι, κάθισε στα *Σπιρτόζα Ψάρια* να φάει μαζί με τους ναυαγιοθήρες.

«Τι θα κάνεις τώρα που θυμάσαι ξανά;» τη ρώτησε η Γολρίκας'μορ. «Θα μείνεις εδώ;»

«Για κάποιο καιρό, ναι. Εσείς;»

«Ψάχνουμε να βρούμε τίποτα ενδιαφέρον,» είπε ο Νικ. «Κάνα ναυάγιο. Μέχρι στιγμής δεν έχουμε ακούσει κάτι.»

«Ο Γεράρδος πέταξε το πρωί, λέγοντάς μου πως θα ψάξει. Δεν έχει επιστρέψει ακόμα.»

«Εσύ γιατί θα μείνεις εδώ, Μιράντα;» ρώτησε ο Ράσεμαλ. «Έχεις καμία δουλειά;»

«Ναι, έχω μια δουλειά.»

Ο Γεράρδος πλησίασε τότε το τραπέζι τους – ακριβώς στη σωστή στιγμή για να τους αποπροσανατολίσει και να μην τη ρωτήσουν λεπτομέρειες. Τον χαιρέτησαν κι εκείνος κάθισε μαζί τους. Τον ρώτησαν αν είχε ανακαλύψει τίποτα χρήσιμο. Ο Γεράρδος αποκρίθηκε πως άκουσε ότι ένα πλοίο είχε βυθιστεί προχτές στα στενά των νήσων Ραζκ και Νοζκ. Ιστιοφόρο ήταν, και μεγάλο. Το τραβούσαν τέσσερα πλοία–ρια με μηχανές. (Αυτό ήταν ένα κόλπο που χρησιμοποιούσαν κάμποσοι πλοιοκτήτες στη Μεγάλη Θάλασσα, όπως ήξερε η Μιράντα. Όταν δεν

ήθελαν να δίνουν λεφτά σε μάγους για να ρυθμίζουν την ενεργειακή ροή στις μηχανές των μεγάλων πλοίων, τα έκαναν ιστιοφόρα και έβαζαν μικρότερα μηχανοκίνητα σκάφη να τα τραβάνε, επειδή αυτών οι μηχανές δεν χρειάζονταν μάγους για να δουλέψουν. Έτσι το ιστιοφόρο κινιόταν λίγο πιο γρήγορα απ'ό,τι θα το πήγαιναν κανονικά τα πανιά του.) Χτύπησε, μάλλον, σε κάποιον επικίνδυνο ύφαλο στα στενά και γαμήθηκε τελείως· πλημμύρισε προτού οι επιβάτες προλάβουν να κάνουν την προσευχή τους στην Καθμύρα· το κατάπιε η θάλασσα, και παραλίγο να τραβήξει και τα πλοιάρια μαζί του. Έκοψαν βιαστικά τα συρματοσχοίνα για να μη βυθιστούν κι αυτά.

Το πλοίο περιείχε εμπόρευμα, λένε, αλλά ακόμα δεν το έχει βρει κανένας. Είναι σαν να βυθίστηκε σ'άλλη διάσταση. «Θα έχετε ακούσει τι στριμμένος κωλόγερος είναι ο βυθός στα στενά ανάμεσα στο Ραζκ και στο Νοζκ.

»Σας ενδιαφέρει να πάτε να το ψάξετε;»

Ο Νικ κοίταξε τους συντρόφους του. «Μας ενδιαφέρει;»

Ο Μάξιμος χαμογέλασε. «Το ρωτάς, αφεντικό;»

«Εννοείται πως μας ενδιαφέρει,» είπε ο Ράσεμαλ στον Γεράρδο.

«Τι θα πάρω εγώ απ'ό,τι θα βρείτε;» τους ρώτησε εκείνος.

«Το ένα πέμπτο. Συμφωνείς;» είπε ο Νικ.

Ο Γεράρδος τού έδωσε το χέρι του. «Στ'όνομα της Καθμύρας, της Κυράς του Χρυσού, είμαστε σύμφωνοι.»

Αντάλλαξαν μια δυνατή χειραψία.

Οι ναυαγιοθήρες έφυγαν το απόγευμα, και ο Γεράρδος πήγε μαζί τους. Κανένας δεν σκέφτηκε ν'αφήσει λεφτά στη Μιράντα, κι εκείνη δεν είχε τώρα παρά δύο δεκάδια επάνω της.

Περιπλανήθηκε στην παραλία, ξυπόλυτη, ντυμένη με το φαρδύ παντελόνι και το λευκό πουκάμισο, έχοντας τον σάκο της στον ώμο.

Οι κατάσκοποι του Ρόλεμ-Μία την παρακολουθούσαν.

Η Μιράντα δεν τους πείραξε. Δεν την ενοχλούσαν ακόμα.

Περιμένοντας ο ήλιος να δύσει, κάθισε κάτω από μια μεγάλη γερτή πέτρα σ'ένα σχετικά απομονωμένο μέρος της παραλίας. Δίπλα της είδε κάτι να προεξέχει από την άμμο. Το τράβηξε επάνω. Ένα χαρτονόμισμα των πέντε δεκάδιων. Έψαξε εκεί γύρω και, κάτω από την άμμο ξανά, βρήκε άλλα πέντε δεκάδια σε κέρματα. Τα έβαλε όλα στο πορ-

τοφόλι. Τώρα δεν θα είχε πρόβλημα να πληρώσει το πανδοχείο, ή να πάρει κάτι για να φάει.

Μετά από κάποια ώρα, νύχτωσε. Οι κατάσκοποι βρίσκονταν ακόμα σε σημείο που μπορούσαν να την παρακολουθούν. Παρίσταναν ότι κάθονταν στην αμμουδιά, απολαμβάνοντας τη θάλασσα.

Η Μιράντα, ξέροντας πως οι σκιές του κυρτού βράχου την κάλυπταν επαρκώς, τους γύρισε την πλάτη κι άρχισε να ψιθυρίζει τα λόγια για μια Μαγγανεία Νοητικής Συγχύσεως, εστιάζοντας το μυαλό της πλήρως στο αποτέλεσμα που ήθελε να επιτύχει. Αισθάνθηκε τη διάσταση της Ρελκάμνια ν' ανταποκρίνεται στη θέλησή της, όπως ένα ύφασμα που οι πτυχές του αλλάζουν θέσεις ανεπαίσθητα.

Μετά από δέκα λεπτά, η Μιράντα σηκώθηκε από την άμμο κι έστριψε αριστερά του βράχου, γλιστρώντας μες στα σκοτάδια. Ήξερε όμως πως οι κατάσκοποι θα την έβλεπαν να πηγαίνει δεξιά του βράχου. Και, ρίχνοντας ένα βλέμμα πίσω της, κρυμμένη καλά στη βλάστηση στα άκρα της αμμουδιάς, τους είδε πράγματι προς τα εκεί να κατευθύνονται. Η Μαγγανεία Νοητικής Συγχύσεως ήταν ισχυρή σε συνθήκες χαμηλού φωτός και πυκνών σκιών. Το μυαλό μπερδευόταν εύκολα σε τέτοιο περιβάλλον· λίγη βοήθεια μόνο χρειαζόταν.

Η Μιράντα απομακρύνθηκε.

Σταμάτησε σ' ένα βραχώδες σημείο, κι έριξε επάνω στις πέτρες τα ζάρια της, βλέποντας προς τα πού θα κυλούσαν. Τα μάζεψε από κάτω και κινήθηκε προς την κατεύθυνση που της είχαν υποδείξει.

Κάθισε σε μια αμμουδιά κρυμμένη ανάμεσα σε ψηλά βράχια και βλάστηση. Ήταν μόνη. Το μοναδικό άλλο πλάσμα αξιοσημείωτου μεγέθους φαινόταν να είναι ένα αμμόψαρο που είχε βγει από το κύμα και βάδιζε επάνω σε τέσσερα πόδια-περυγία, ψάχνοντας μέσα στην άμμο για νυχτερινά έντομα να φάει. Το λοφίο του κυμάτιζε ανάλαφρα στον αέρα, στραφταλίζοντας στις αχτίνες των φεγγαριών.

Η Μιράντα τραγουδούσε, καθισμένη οκλαδόν. Ένα τραγούδι χωρίς λόγια. Μια μελωδία που έβγαине με κινήσεις των χειλιών, της γλώσσας, και του λαιμού. Η Μιράντα μπορούσε να βγάλει διάφορες μελωδίες από μέσα της· ήταν πολύ καλή σ' αυτό. Σχεδόν σαν ζωντανό μουσικό όργανο.

Η συγκεκριμένη μελωδία δεν ήταν τυχαία. Ήταν ένα κάλεσμα, συμφωνημένο πριν από τρία χρόνια.

Ήλπιζε ο Λαγός να το θυμόταν ακόμα.

Ή, μάλλον, όχι. Το ήξερε πως ο Λαγός το θυμόταν ακόμα. Ήταν βέβαιη.

Δεν εξεπλάγη καθόλου όταν είδε μια σκοτεινή φιγούρα να πηδά από τα βράχια και να προσγειώνεται αντίκρυ της, πάνω σε μακριά, λυγισμένα πόδια. Το φεγγαρόφωτο αποκάλυπτε τη μορφή του. Είχε δέρμα λευκό με απόχρωση του ροζ, και κεφάλι γεμάτο πράσινες τρίχες, μέσα απ'τις οποίες δύο μεγάλα, μυτερά αφτιά ξεπρόβαλλαν. Φορούσε γκριζα μπλούζα και μπεζ βράκα.

«Τι ζητάς πάλι εδώ, ψεύτρα;» σύριξε.

Η Μιράντα δεν σηκώθηκε από την καθιστή θέση της. «Δε σου είπα ψέματα. Προσπάθησα να σας βοηθήσω—»

«Δεν είδαμε να γίνεται τίποτα!»

«Το πλοiάριο μέσα στο οποίο βρισκόμουν βυθίστηκε. Παγιδεύτηκα και παραλίγο να σκοτωθώ. Τρία χρόνια ήμουν κλεισμένη σ'ένα κιβώτιο.» Του εξήγησε τι είχε συμβεί.

Ο Λαγός γνώριζε ότι η Μιράντα ήταν θυγατέρα της Πόλης. Καθώς την άκουγε, κάθισε αντίκρυ της. Τα μάτια του δεν ήταν πλέον θυμωμένα. Τ'αφτιά του ήταν τεντωμένα.

«Χμμμ,» είπε τελικά. «Και τώρα; Νομίζεις ότι μπορείς να σώσεις την Αδελφή σου τώρα;»

«Δεν ξέρω καν τι της έχει συμβεί. Εσύ την έχεις δει; Έχεις δει αν την... αν την μεταμόρφωσε σε... κάτι;»

«Σε τέρας...» είπε ο Λαγός, με βαριά θλίψη στη φωνή του.

Η Μιράντα άγγιξε τον ώμο του. «Μακάρι να μπορούσα να αλλάξω ό,τι σου συνέβη. Αλλά δεν μπορώ. Σ'το είπα και την άλλη φορά αυτό, δεν σ'το είπα;»

Ο Λαγός ένενυσε μελαγχολικά. Τ'αφτιά του κρέμασαν.

«Έχεις δει καθόλου την Αδελφή μου;»

Ο Λαγός κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Καθόλου. Ούτε σε αφίσες, ούτε σε φυλλάδια, ούτε στην εκπομπή που προβάλλεται ύστερα από τις παραστάσεις του μάγου.»

«Εκτός αν την έχει αλλάξει τόσο πολύ που δεν θα την αναγνωρίζεις...»

«Μπορεί, αλλά δεν το νομίζω.»

«Υποθέτεις ότι είναι νεκρή;»

«Δεν ξέρω.»

«Δε θα μπορούσε να ξέφυγε;»

«Θα μπορούσε. Ίσως. Αλλά ο μόνος που έχει ποτέ ξεφύγει από τον Ρόλεμ-Μία είμαι εγώ. Και δεν έχω πού να πάω. Είμαι τέρας. Όλοι με αναγνωρίζουν. Κι ο μάγος με κυνηγά. Πριν από κανένα μήνα, οι άνθρωποι του ήταν πίσω μου!

»Δε νομίζω η Νορέλτα-Βορ να του ξέφυγε, Μιράντα. Και την είχα προειδοποιήσει να μη μπλέξει μαζί του. Αλλά... ήθελε να μάθει. Ο Ρόλεμ-Μία τής είχε κεντρίσει το ενδιαφέρον.»

«Από πότε την ήξερες τη Νορέλτα;»

«Ένα χρόνο αφότου ξέφυγα από τον μάγο–»

«Πόσα χρόνια είναι που του έχεις ξεφύγει;»

«Έξι χρόνια πλέον. Η Νορέλτα-Βορ είχε έρθει στο νησί, για κάποιο λόγο, και συναντηθήκαμε. Μου πρόσφερε βοήθεια, μου έμαθε κόλπα για να επιβιώνω στην πόλη. Της χρωστάω. Δεν ήθελε τότε να πάει να μπλέξει με τον Ρόλεμ-Μία. Μετά, όμως – πριν από τρία χρόνια – επέστρεψε στο νησί και ήταν αποφασισμένη να έρθει σε επαφή με τον μάγο...»

«Ναι,» μουρμούρισε η Μιράντα σκεπτικά. Και τον ρώτησε: «Δε σου ανέφερε ποτέ γιατί ακριβώς της είχε κινήσει το ενδιαφέρον;»

Ο Λαγός κούνησε το κεφάλι του αρνητικά ξανά.

«Κάτι δεν πάει καθόλου καλά με τον Ρόλεμ-Μία,» του είπε η Μιράντα. «Πήγα στην παράστασή του, χτες βράδυ, και με αναγνώρισε. Με κοίταξε ανάμεσα σ'όλους τους υπόλοιπους θεατές και με αναγνώρισε. Κατάλαβε ότι είμαι θυγατέρα της Πόλης. Και μετά με κάλεσε στη σκηνή για να κάνει ένα απλό κόλπο μαζί μου. Και μου ζήτησε να τον επισκεφτώ στο Παλάτι του, στην Ακτή των Βράχων, όποτε θέλω.»

«Μην πας!»

«Δεν το σκοπεύω. Αλλά οι κατάσκοποί του με παρακολουθούν συνέχεια, από σήμερα το πρωί. Ίσως κι από χτες το βράδυ.»

«Φύγε απ'το νησί!»

«Δε θα φύγω· θέλω να μάθω τι συμβαίνει μ'αυτόν, και τι συνέβη στη Νορέλτα-Βορ.»

«Κι εκείνη έτσι έμπλεξε! Δεν έπρεπε να είχε ανακατευτεί ποτέ!» Τ'αφτιά του ήταν τεντωμένα ξανά, νευρικά. Τα μάτια του γυάλιζαν.

«Πες μου κάτι: Εσύ, όσο ήσουν φυλακισμένος από τον Ρόλεμ-Μία, πρόσεξες τίποτα... ασυνήθιστο; Εννοώ, σου δόθηκε ποτέ η εντύπωση ότι συμβαίνει κάτι που δεν θα έπρεπε να συνέβαινε στη Ρελκάμνια;»

«Δεν καταλαβαίνω.»

Η Μιράντα αναστέναξε. «Κανένας δεν μπορεί να αναγνωρίσει έτσι εύκολα μια θυγατέρα της Πόλης, Λαγέ! Ο Ρόλεμ-Μία δεν είναι αυτό που φαίνεται. Δεν είναι μόνο ένας μάγος του τάγματος των Βιοσκόπων, ούτε μόνο ένας θαυματοποιός.»

Ο Λαγός δεν μίλησε.

«Πες μου πάλι πώς σε μεταμόρφωσε,» ζήτησε η Μιράντα, ήπια, γιατί ήξερε πως τον στεναχωρούσε να το ξαναφέρνει αυτό στη μνήμη του.

Εκείνος, όμως, δεν αρνήθηκε να της μιλήσει. «Ήμουν κλέφτης, όπως σου έχω πει. Τριγύριζα στους δρόμους του Ρόλβεσκ και βουτούσα πράγματα. Κάποτε έκανα μια μαλακία, και κάποιοι φύλακες βούτηξαν εμένα. Πολύ σύντομα, και χωρίς κανείς να με ρωτήσει, κατέληξα σ'ένα μέρος που αργότερα έμαθα ότι ήταν το Παλάτι των Θαυμάτων, του Ρόλεμ-Μία. Ο μάγος μού εξήγησε ότι αυτοί από τους οποίους έκλεψα ήθελαν να με σκοτώσουν με βασανιστήρια· κανείς δεν κλέβει από τον Οίκο των Ζοντ'κορλόθ, που ανέκαθεν έκανε κουμάντο στο νησί. Ο Ρόλεμ-Μία, όμως, είπε ότι θα μου έδινε μια ευκαιρία να ζήσω. Αφού μ'άφησε τρεις μέρες κλεισμένο σ'ένα ανήλιαγο κελί, οι φρουροί του με τράβηξαν σ'ένα εργαστήριο και μ'έδεσαν πάνω σ'ένα κρεβάτι με τροχούς. Μου έκαναν κάποια ένεση, αν θυμάμαι καλά. Είχα πανικοβληθεί και φώναζα. Ο Ρόλεμ-Μία, πλησιάζοντας, μου είπε να μην κάνω φασαρία, και να να ήμουν ευγνώμων γιατί έτσι σωζόταν η ζωή μου. Οδήγησαν το τραπέζι κοντά σε... μια δεξαμενή. Και, δεμένο, με κατέβασαν εκεί, μέχρι τη μέση, σ'ένα υγρό – μια παράξενη ουσία που αναδευόταν με τρόπο εφιαλτικό: μια ήταν σταθερή, μια ρευστή. Έπαιρνε διάφορα σχήματα. Μέσα της νόμιζα ότι μπορούσα να διακρίνω ολόκληρες γεωγραφίες! Τρόμος με είχε κυριεύσει. Φώτα άναψαν στα τοιχώματα της δεξαμενής γύρω μου. Ενεργειακά ρεύματα και ενεργειακά κύματα ξεπήδησαν. Η παράξενη ουσία πήρε φωτιά. Θυμάμαι ότι ούρλιαζα, ότι πονούσα – αν και οι αισθήσεις μου πρέπει να ήταν θολωμένες από εκείνη την ένεση. Αισθανόμουν το σώμα μου να απορροφά τη ρευστή

ουσία. Τελικά λιποθύμησα. Κι όταν ξύπνησα με είχαν σ'ένα μέρος σαν αναρρωτήριο, και τα πόδια μου ήταν τυλιγμένα με πανιά. Ο Ρόλεμ-Μία μού είπε ότι έπρεπε να μεγαλώσουν σωστά. Και χαμογελούσε – ο δαίμονας! Πονούσα για κάμποσες μέρες, κι εν τω μεταξύ με πήγαν ξανά στο εργαστήριο, κι αυτή τη φορά μ'έβαλαν μέσα στη δεξαμενή κρεμασμένο ανάποδα. Το κεφάλι μου βυθίστηκε στο εφιαλτικό υγρό!» Δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια του καθώς διηγιόταν. «Μιράντα... Ήταν... ήταν... Είδα έναν ολόκληρο κόσμο να αναδεύεται και να αλλάζει μορφές ολόγυρά μου. Τ'αφτιά μου βούιζαν. Κουφάθηκα. Τυφλώθηκα. Όταν συνήλθα, μπορούσα ξανά να δω, αν και τα πάντα ήταν λιγάκι θολά. Αλλά δεν άκουγα τίποτα, και τ'αφτιά μου πονούσαν. Πονούσαν...» Άγγιξε τα μεγάλα αφτιά του σαν να πονούσαν ξανά. «Πονούσαν.» Η φωνή του ήταν πνιχτή.

Η Μιράντα αναστέναξε. Είχε ακούσει – και δει – πολλά φριχτά πράγματα στη μακροχρόνια ζωή της. Αλλά και πάλι...

«Τα πόδια μου,» είπε ο Λαγός, «ήταν έτσι όπως είναι τώρα, όταν τελικά τα ξετύλιξαν. Και τ'αφτιά μου... μεγάλα κι αυτά.» Τα χάιδεψε με τα χέρια του. «Στην αρχή είχα κοντέψει να τρελαθώ.

»Με ρώτησες αν είδα κάτι που δεν θα έπρεπε να συμβαίνει στη Ρελκάμνια. Τίποτα απ'αυτά δεν θα έπρεπε να συμβαίνει στη Ρελκάμνια, Μιράντα!»

«Σίγουρα,» ένευσε εκείνη. «Αλλά εννοώ... εννοώ κάτι που δεν ταιριάζει.»

«Δεν καταλαβαίνω,» είπε πάλι ο Λαγός, κοιτάζοντας κάτω, την άμμο, θλιμμένα.

Το αμμόψαρο πλησίασε, κυνηγώντας κάποιο νυχτερινό έντομο που έτρεχε να του ξεφύγει.

«Όσο ήσουν δούλος του μάγου,» είπε η Μιράντα, «σου είπαν οι άλλοι αλλαγμένοι τίποτα που να σε παραξενέψει; Σου είπαν, μήπως, πού βρίσκει αυτή την ουσία μέσα στην οποία σε έβαλε για να μεταλλαχτείς;»

«Δε μιλούσαμε πολύ μεταξύ μας, Μιράντα. Οι περισσότεροι ήταν τρελοί.»

«Αυτή την ουσία,» είπε η Μιράντα, «πρέπει να τη βρίσκει σε κάποια άλλη διάσταση, ό,τι κι αν είναι. Δεν έχω ακούσει ποτέ ξανά για κάτι τέτοιο στη Ρελκάμνια. Αλλά, και πάλι, αυτό δεν εξηγεί το ότι με κοίταξε

από τόσο μεγάλη απόσταση και με αναγνώρισε ως θυγατέρα της Πόλης...»

«Μου υποσχέθηκες πως θα τους ελευθέρωνες όλους από τη δουλεία του Ρόλεμ-Μία,» της θύμισε ο Λαγός. «Όλους τους αλλαγμένους. Θα το κάνεις;»

«Θα το κάνω,» αποκρίθηκε η Μιράντα. «Αλλά θέλω και να μάθω τι έγινε τελικά με την Αδελφή μου.»

Το αμμόψαρο άρπαξε το νυχτερινό έντομο μέσα στο στόμα του και το έφαγε· ύστερα, βούτηξε ξανά στη θάλασσα.

Η Μιράντα επέστρεψε στο δωμάτιό της στο πανδοχείο.

Ανάμεσα σε άλλα ξόρκια που είχε μάθει στη μακροχρόνια ζωή της ως θυγατέρα της Πόλης ήταν και το Ξόρκι Ανιχνεύσεως, με το οποίο μπορούσες να εντοπίσεις κάποιο άτομο που δεν βρισκόταν και πολύ μακριά. Αλλά υπήρχε ένα πρόβλημα. Για να γίνει με επιτυχία αυτό το ξόρκι, έπρεπε να ξέρεις καλά την όψη του ατόμου που ήθελες να βρεις, ή, τουλάχιστον, να έχεις μια φωτογραφία του. Η Μιράντα δεν ήξερε καλά την όψη της Νορέλτα-Βορ, ούτε είχε φωτογραφία της. Δεν τη θυμόταν παρά συγκεχυμένα. Η εικόνα του προσώπου της δεν ήταν έντονη μες στο μυαλό της. Την είχε συναντήσει μόλις δυο φορές στη ζωή της. Η Νορέλτα ήταν σχετικά καινούργια θυγατέρα της Πόλης. Το σημάδι στο πέλμα της πρέπει να είχε εμφανιστεί μέσα στα τελευταία δέκα, δεκαπέντε χρόνια, αν δεν έκανε λάθος η Μιράντα.

Δε βλάπτει, ωστόσο, να προσπαθήσουμε.

Η Μιράντα, στεκόμενη μπροστά στον καθρέφτη του μπάνιου – γιατί μια αντανάκλαστική επιφάνεια ήταν απαραίτητη – έκανε το Ξόρκι Ανιχνεύσεως. Και απέτυχε. Αν είχε πετύχει, μια κόκκινη κουκίδα θα παρουσιαζόταν πάνω στον καθρέφτη, δείχνοντάς της τη θέση της Νορέλτα-Βορ.

Αν η Νορέλτα είναι αλλαγμένη, η εμφάνισή της ούτως ή άλλως πιθανώς να είναι πολύ διαφορετική. Δεν μπορώ να την εντοπίσω έτσι. Επιπλέον, ίσως να ήταν νεκρή. Ή ίσως να βρισκόταν πολύ μακριά για να την πιάσει η εμβέλεια του ξορκιού. Ή ίσως κάποια μαγεία προκάλυψης να την έκρυβε.

Η Μιράντα κούνησε το κεφάλι. *Ο Ρόλεμ-Μία την κρατούσε φυλακισμένη πριν από τρία χρόνια. Από αυτόν πρέπει να ξεκινήσω.*

Και φαίνεται να με θέλει οπωσδήποτε...

Καθώς επέστρεφε στα *Σπιρτόζα Ψάρια*, είχε καταλάβει ότι ο δρόμος μπροστά από την πολυκατοικία βρισκόταν υπό παρακολούθηση κατασκόπων. Δεν τους είχε δει, αλλά είχε διακρίνει τα πολεοσημάδια που την προειδοποιούσαν γι'αυτούς.

Κι ανεβαίνοντας στο πανδοχείο, είχε καταλάβει ότι και στην τραπεζαρία του υπήρχε τουλάχιστον ένας κατάσκοπος του Ρόλεμ-Μία – αν και, πάλι, δεν ήταν βέβαιη ποιος απ'όλους εκεί μέσα μπορεί να ήταν.

Ο Ρόλεμ-Μία δεν θέλει να του φύγω. Και πρέπει να είχε ανησυχήσει από το γεγονός ότι η Μιράντα εξαφανίστηκε από την παραλία πιο πριν.

Δε μπορεί να έχει στο μυαλό του απλά να με μεταμορφώσει. Τι βλέπει στις θυγατέρες της Πόλης που νομίζει ότι είναι ενδιαφέρον, ή χρήσιμο, γι'αυτόν; Η Μιράντα δεν μπορούσε να μαντέψει. Δεν είχε ακόμα αρκετά στοιχεία.

Πολύ φοβόταν, όμως, ότι αργά ή γρήγορα οι άνθρωποι του μάγου πιθανώς να επιχειρούσαν να την απαγάγουν.

Προτού κοιμηθεί, ύφανε μια Μαγγανεία Υλικής Διαισθήσεως σ'όλο το μικρό της δωμάτιο. Αν κάποιος παρείσακτος έμπαινε, η Μιράντα θα ξυπνούσε αμέσως από την κωδικοποιημένη ειδοποίηση μέσα στο μυαλό της.

Για την ώρα, όμως, κάθισε να φάει το πρόχειρο φαγητό που είχε αγοράσει προτού έρθει στα *Σπιρτόζα Ψάρια*. Μετά, άνοιξε το παράθυρό της και κοίταξε έξω, τον τοίχο. Εν ανάγκη, μπορούσε να βγει από εδώ χρησιμοποιώντας Ξόρκι Λιθικής Έλξεως, κάνοντας τα χέρια και τα πόδια της να κολλάνε πάνω στις πέτρες της πολυκατοικίας. Εν ανάγκη μόνο, όμως.

Δε νόμιζε ο μάγος να έδινε από τώρα διαταγή να την απαγάγουν.

αστικές διαδρομές

Η νύχτα πέρασε χωρίς δυσάρεστο επεισόδιο, και το πρωί το παράθυρο είχε αποκτήσει άλλο ενδιαφέρον για τη Μιράντα. Δεν αποτελούσε μόνο τρόπο διαφυγής· αποτελούσε και είσοδο για έναν εναλλακτικό δρόμο. Έναν δρόμο που, μάλλον, οι κατάσκοποι δεν θα παρακολουθούσαν.

Έκανε ντους, ντύθηκε με το φαρδύ παντελόνι, την πράσινη αμάνικη μπλούζα, και τα σανδάλια, και βγήκε απ'το δωμάτιό της, πηγαίνοντας στα δωμάτια που οι ναυαγιοθήρες είχαν κλεισμένα στα *Σπιρτόζα Ψά-ρια*. Χτύπησε τις πόρτες μία-μία. Κανένας δεν της απάντησε. Δεν είχαν επιστρέψει ακόμα, λοιπόν, από τα νησιά Νοζκ και Ραζκ.

Γύρισε στο δωμάτιό της, έβγαλε τα σανδάλια της, τα έβαλε στον σάκο, πέρασε τον σάκο στους ώμους, κι άνοιξε το παράθυρο. Φορώντας τα σκούρα γυαλιά της, κοίταξε απέξω για να δει πώς ήταν το οικοδόμημα.

Εντάξει· κανένα πρόβλημα.

Υποτονθόρυσε τα λόγια για το Ξόρκι Λιθικής Έλξεως ενώ τα δάχτυλα των χεριών της μπλέκονταν και ξεμπλέκονταν σχηματίζοντας μαγικά σύμβολα μπροστά από τα μάτια της. Η Μιράντα αισθάνθηκε την ελκτική δύναμη που συγκεντρώθηκε στις παλάμες και στα πέλματά της σαν μυρμήγκιασμα της σάρκας. Βγήκε από το περβάζι του παραθύρου και πιάστηκε στον τοίχο απέξω. Τα πόδια και τα χέρια της κολούσαν στις πέτρες σαν να είχαν κόλλα.

Όπως θα σκαρφάλωνε ένα έντομο, η Μιράντα ανέβηκε προς την οροφή της πολυκατοικίας, δίχως καθυστέρηση, αποφεύγοντας τα άλλα παράθυρα και τα μπαλκόνια. Πολύ σύντομα βρισκόταν επάνω, σ'έναν λαβύρινθο από κεραίες, και από κει και πέρα ακολούθησε τους δρόμους που σχηματίζονταν από τα δώματα. Η Μιράντα γνώριζε αρκετά καλά την τέχνη της δωματοβασίας που εξασκούσαν διάφορες συμμορίες, κλέφτες, και κατάσκοποι στη Ρελκάνια. Πηδούσε με άνεση απ'τη μια ταράτσα στην άλλη, χρησιμοποιώντας κάθε φυσικό στοιχείο της πόλης (κάγκελα, τοιχώματα, σκάλες, περβάζια, μπαλκόνια) προς όφελός της. Και τα πολεοσημάδια τής μαρτυρούσαν ότι κανένας δεν την

παρακολουθούσε εδώ. Η μόνη της παρέα ήταν οι γάτες, που τη χαιρετούσαν κάπου-κάπου με νιαουρίσματα, αναγνωρίζοντας την ίσως ως κάποια που τους έμοιαζε.

Το Ξόρκι Λιθικής Έλξεως δεν κράτησε για πολύ αφότου η Μιράντα είχε ανεβεί στην ταράτσα της πρώτης πολυκατοικίας. Ύστερα από κανένα πεντάλεπτο από το ξεκίνημά του, έληξε. Αλλά η Μιράντα, έτσι κι αλλιώς, δεν το χρειαζόταν άλλο.

Δεν άργησε να φτάσει στα πιο κεντρικά μέρη του Κέντρου του Ρόλβεσκ, κι εκεί κάθισε για λίγο στην κορυφή μιας μισοσπασμένης σκάλας, ατενίζοντας τους περίπλοκους δρόμους από κάτω της... διαβάζοντας την Πόλη... Ύστερα, χρησιμοποίησε ξανά το Ξόρκι Λιθικής Έλξεως προκειμένου να κατεβεί έναν τοίχο και να πηδήσει σε μια πεζογέφυρα. Φόρεσε τα ελαστικά παπούτσια της, βγάζοντάς τα από τον σάκο, και ακολουθώντας τη γέφυρα κατέληξε στους δρόμους.

Τα βήματά της την οδήγησαν αρχικά σ'ένα περίπτερο, απ'όπου αγόρασε μια τοπική εφημερίδα κι έριξε μια ματιά στο τι λεγόταν για τον Ρόλεμ-Μία και τη χτεσινή του παράσταση – στην οποία η Μιράντα δεν είχε παρευρεθεί. Ο θαυματοποιός έκανε τα κόλπα του ενώ εκείνη μιλούσε με τον Λαγό, στην παραλία.

Μετά, τα βήματά της την οδήγησαν σ'ένα εστιατόριο, αλλά δεν μπήκε εκεί. Σκαρφάλωσε σ'ένα δώμα (χωρίς τη βοήθεια Ξορκιού Λιθικής Έλξεως) και κάθισε κρυμμένη πίσω από μια πινακίδα, παρακολουθώντας. Η διαίσθησή της, γιάκόμα μια φορά, δεν την είχε γελάσει. Ύστερα από κανένα μισάωρο, ένα φορτηγό ήρθε και σταμάτησε πλάι στο εστιατόριο. Επάνω του τα μεγάλα, τετραγωνισμένα γράμματα έγραφαν: ΜΕΓΑΤΡΟΦΙΜΑ. Η μία από τις δύο εταιρείες που ενδιέφεραν τη Μιράντα. Δεν ήταν τυχαίο που είχε γνωρίσει τον Τομ χτες, σ'εκείνο το παιχνίδι *Πιάσε τον Κλέφτη*. Ήταν πολεοτύχη.

Η Μιράντα κατέβηκε γρήγορα από το δώμα και πλησίασε ένα δίκυκλο που είχε δει αφημένο σ'ένα δρομάκι εκεί κοντά. Το καβάλησε και μουρμούρισε ένα Ξόρκι Μηχανικής Εκκινήσεως. Η μηχανή του οχήματος μπήκε σε λειτουργία χωρίς η Μιράντα να την έχει ξεκλειδώσει. Πήρε το δίκυκλο από το δρομάκι και το σταμάτησε σε μια γωνία απ'όπου μπορούσε άνετα να ατενίζει το φορτηγό.

Κάποιοι άνθρωποι μετέφεραν τρόφιμα από το εσωτερικό του φορτηγού στο εστιατόριο, περνώντας από μια πλαϊνή πόρτα του οικήμα-

τος η οποία πρέπει να οδηγούσε στην κουζίνα ή σε κάποια αποθήκη. Αφού τελείωσαν, έκλεισαν τις πόρτες του τροχοφόρου και το έβαλαν σε κίνηση, φεύγοντας.

Η Μιράντα τούς ακολούθησε καβάλα στο δίκυκλό της.

Βγήκαν από το Κέντρο και μπήκαν στη Δυτική Περιφέρεια του Ρόλβεσκ. Οι αποστάσεις ήταν, γενικά, μικρές στο νησί· η Μιράντα δεν νόμιζε ότι είχαν διασχίσει πάνω από τέσσερα χιλιόμετρα όταν τελικά το φορτηγό σταμάτησε μπροστά σε μια βιομηχανία, περιμένοντας την πύλη ν'ανοίξει αργόσυρτα.

Η Μιράντα βρισκόταν σε μια γωνία και κοίταζε από μακριά. Στον τοίχο της βιομηχανίας υπήρχε μια πελώρια ταμπέλα που έγραφε: ΜΕΓΑΤΡΟΦΙΜΑ.

Το μόνο που έμενε τώρα ήταν να βρει και τις *Αποθήκες Ροκόνθου*, για να ξέρει πού ήταν και τα δύο μέρη απ'όπου ο Ρόλεμ-Μία προμηθευόταν τρόφιμα για το Παλάτι των Θαυμάτων.

Η Μιράντα επέστρεψε στο Κέντρο κι άφησε το δίκυκλό της εκεί όπου το είχε βρει. Η ενέργεια που είχε ξοδέψει ήταν ελάχιστη, απ'ό,τι έβλεπε από τον δείκτη· ο ιδιοκτήτης του ίσως να μην παρατηρούσε ότι κάτι ασυνήθιστο είχε συμβεί.

Χρειάζομαι λεφτά πάλι, σκέφτηκε καθώς βάδιζε στους δρόμους του Κέντρου. Στο μυαλό της είχε ένα καζίνο, αλλά αυτό άνοιγε το βράδυ. Θα έπρεπε να περιμένει ως τότε.

Εν τω μεταξύ, όμως...

Μπήκε σ'ένα κατάστημα που πρόσφερε πρόχειρο φαγητό. «Είν' εδώ το αφεντικό;» ρώτησε έναν υπάλληλο ο οποίος εκείνη την ώρα τύλιγε κάτι πακέτα.

«Ναι, πιο μέσα.» Έδειξε με τον αντίχειρά του.

«Ευχαριστώ.»

Η Μιράντα πήγε πιο μέσα, περνώντας ανάμεσα από πελάτες, και τελικά, σ'ένα δωματιάκι κρυμμένο πίσω από κουρτίνα, είδε μια γυναίκα να μιλά σ'έναν επικοινωνιακό δίαυλο. Κάποια χρηματική υπόθεση. Μόλις είχε τελειώσει, η Μιράντα την πλησίασε παραμερίζοντας λίγο την κουρτίνα.

«Με συγχωρείτε,» είπε χαμογελώντας, φιλικά. «Είστε το αφεντικό εδώ, δεν είστε;»

«Τι θέλετε;» ρώτησε η γυναίκα, ακόμα καθισμένη. Χρυσόδερμη, μαυρομάλλα, ευτραφής. Το τασάκι πλάι της ήταν γεμάτο στάχτες και αποτσίγαρα.

«Θέλω ν'ανοίξω ένα κατάστημα, βασικά, εδώ γύρω. Μόλις ήρθα στο νησί-»

«Καλά ξεμπερδέματα,» είπε κουρασμένα το αφεντικό.

«Μήπως γνωρίζετε πού βρίσκονται οι *Αποθήκες Ροκόνθου*; Θα ήθελα να πάω εκεί αυτοπροσώπως.»

Η γυναίκα τής είπε μια διεύθυνση στην Ανατολική Περιφέρεια του Ρόλβεσκ.

«Ευχαριστώ πολύ!»

«Μην κάνεις λες και σου είπα κανένα μυστικό. Και μη νομίζεις ότι έχει χώρο για πολλές καινούργιες δουλειές εδώ πέρα. Κοντεύουμε να τρελαθούμε.»

«Θα το έχω υπόψη.»

Η Μιράντα έφυγε από το κατάστημα και σκαρφάλωσε πάλι στις οροφές. Δωματοβατώντας, διέσχισε αρκετή απόσταση με ανατολική κατεύθυνση. Μια γυναίκα που άπλωνε μπουγάδα την κοίταξε με περιέργεια. Η Μιράντα τη χαιρέτησε και πήδησε απέναντι, με σβελτάδα που ξάφνιασε τη νοικοκυρά. Μια αγέλη από γάτες άρχισε να την ακολουθεί από ένα σημείο και ύστερα. Αλλά διαλύθηκε προτού φτάσει στον προορισμό της.

Οι *Αποθήκες Ροκόνθου* ήταν κοντά σε κάτι αποβάθρες της Ανατολικής Περιφέρειας. Η Μιράντα δεν δυσκολεύτηκε καθόλου να τις εντοπίσει. Υπήρχε μια μεγάλη ταμπέλα πάνω από το οίκημα.

Επέστρεψε στα *Σπιρτόζα Ψάρια* όπως είχε φύγει: μπαίνοντας από το παράθυρο του δωματίου της. Πήγε να δει αν είχαν έρθει οι ναυαγιοθήρες, αλλά, όχι, δεν ήταν ακόμα εδώ.

Έκανε ντους και κατέβηκε στην τραπεζαρία για να φάει. Το ήξερε ότι εκεί οι κατάσκοποι του Ρόλεμ-Μία θα την εντόπιζαν, όμως δεν την ενοχλούσε. Καλύτερα να νόμιζαν ότι ήταν κλεισμένη στο δωμάτιό της και έβγαινε ελάχιστα, παρά να νόμιζαν ότι είχε μυστηριωδώς εξαφανιστεί.

«Γιατί δεν πήγες με τους άλλους εσύ;» τη ρώτησε η Κλειώ, φέρνονταςάς της το φαγητό που είχε ζητήσει.

«Δεν είμαι ναυαγιοθήρας,» αποκρίθηκε η Μιράντα.

«Σοβαρά; Σε είχα περάσει για ναυαγιοθήρα κι εσένα. Τι έκανες, τότε, μ'αυτούς;»

«Κατά τύχη τούς γνώρισα. Αλλά φαίνονται καλά παιδιά.» Ήπιε μια γουλιά από το Ζωντανό Κύμα της.

«Κατά βάθος, δεν είναι,» είπε η Κλειώ γελώντας, κι απομακρύνθηκε, γιατί έμοιαζε νάχει άλλες δουλειές.

Όταν νύχτωσε, η Μιράντα βγήκε ξανά από το δωμάτιό της σκαρφαλώνοντας στα δώματα. Οι ναυαγιοθήρες ακόμα δεν είχαν επιστρέψει· το έλεγξε προτού φύγει. Η υπόθεση ανεύρεσης εκείνου του ναυάγιου πρέπει να τους είχε δυσκολέψει.

Ο προορισμός της δεν ήταν μακριά. Το καζίνο «*Τα Φλεγόμενα Ζάρια*» βρισκόταν κοντά στη Μεγάλη Άμμο· τα φώτα του διακρίνονταν έντονα μες στη νύχτα. Πάνω από την οροφή του υπήρχε μια γιγάντια πινακίδα με φωτεινά γράμματα και δύο ζάρια τυλιγμένα με φωτιές.

Η Μιράντα συνάντησε ένα στοιχειακό πνεύμα της πόλης μέχρι να φτάσει εκεί· το διαισθάνθηκε να την παρατηρεί ανάμεσα από κεραίες και καλώδια ενώ μερικές γάτες βρίσκονταν από κοντά. Και συνειδητοποίησε ότι η πρωινή αγέλη γατών που την είχε πάρει στο κατόπι αυτό το πνεύμα ήταν πάλι. Την αναγνώριζε. Καταλάβαινε ότι ήταν θυγατέρα της Πόλης. Πράγμα που δεν εξέπληττε τη Μιράντα καθόλου. Ήταν συνηθισμένο τα στοιχειακά πνεύματα της Ρελκάμνια να αναγνωρίζουν εκείνη και τις Αδελφές της.

Αλλά όχι οι άνθρωποι – όπως φαινόταν να είναι ο Ρόλεμ-Μία.

Η Μιράντα έκανε μια φιλική χειρονομία προς το πνεύμα, κι ύστερα κατέβηκε από τα δώματα και πλησίασε το καζίνο. Ήταν ντυμένη τώρα με τη μπλε φούστα, το λευκό πουκάμισο, και το δερμάτινο πανωφόρι που είχε πρόσφατα αγοράσει. Δεν κουβαλούσε μαζί της τον σάκο της, ούτε είχε επάνω της κανένα όπλο γιατί ήξερε πως στο καζίνο θα την έψαχναν και μπορεί να έμπλεκε.

Πλησίασε την είσοδο των *Φλεγόμενων Ζαριών* και, περνώντας από τους φύλακες, μπήκε στο μεγάλο οικοδόμημα που ήταν γεμάτο κόσμος, φώτα, και τραπέζια και μηχανήματα για τυχερά παιχνίδια. Μουσική αντηχούσε από γιγάντια ηχεία. Ολογράμματα χόρευαν και στροβιλιζόνταν γύρω από τα φώτα στο ταβάνι και στους τοίχους.

Η Μιράντα δεν είχε παρά ελάχιστα λεφτά μαζί της, αλλά άρχισε σταδιακά να κερδίζει ολοένα και περισσότερα. Οι τράπουλες, τα ζάρια, οι ρουλέτες της μιλούσαν. Διαισθανόταν πότε να στοιχηματίσει και πότε όχι· πότε να μείνει σ'ένα παιχνίδι και πότε ήταν καιρός να φύγει. Μερικές φορές το τελευταίο το καταλάβαινε επειδή το σημάδι στο δεξί της πέλμα άρχιζε να την τσιμπά.

Ένας ευτραφής τύπος με λευκό-ροζ δέρμα, μαύρα μαλλιά, και τετράγωνο γυαλιά την πλησίασε σε κάποια στιγμή, αρχίζοντας διάφορα ερωτικά υπονοούμενα. Δεν ήταν δύσκολο η Μιράντα να καταλάβει εξαρχής ότι ήταν ευκατάστατος, και μετά εκείνος συστήθηκε ως Χρυσόστομος Άλντερβ – *του Οίκου των Άλντερβ*, είπε χαρακτηριστικά, έντονα.

Αριστοκράτης, λοιπόν. Από τους Καινούς, κρίνοντας από το όνομά του, όχι από τους Παλαιούς (όπως ήταν η Νορέλτα-Βορ ή ο Ρόλεμ-Μία). Και προφανώς προσπαθούσε να εντυπωσιάσει τη Μιράντα. Εκείνη γέλασε. Ύστερα από εκατόν-είκοσι χρόνια ως θυγατέρα της Πόλης πολύ λίγα πράγματα στη Ρελκάμνια την εντυπωσίαζαν. Του ζήτησε να της δανείσει μερικά λεφτά, κι εκείνος πρόθυμα της τα δάνεισε. «Πού μένεις;» τον ρώτησε, αφού είχε αυξήσει τα λεφτά του ύστερα από ένα παιχνίδι με τράπουλες και μπίλιες. Εκείνος της είπε ότι έμενε στη Βόρεια Περιφέρεια, σε μια βίλα. Μπορούσε να την πάει εκεί, αν ήθελε, απόψε κιόλας. Η Μιράντα χαμογέλασε. «Θα το έχω υπόψη.»

Μετά από λίγο, τα πολεοσημάδια άρχισαν να της υποδηλώνουν πως δεν είχε πολλά ακόμα περιθώρια για κέρδη εδώ. Είπε στον Χρυσόστομο Άλντερβ ότι έπρεπε να επισκεφτεί την τουαλέτα, κι απομακρύνθηκε απ'αυτόν γλιστρώντας το χέρι της μέσα σε μια τσέπη του και κλέβοντας το πορτοφόλι του χωρίς εκείνος να καταλάβει το παραμικρό. Ύστερα, ακολουθώντας τη διαίσθησή της, εξαφανίστηκε από τα μάτια του μέσα στον κόσμο του καζίνο και, σύντομα, βγήκε από την κεντρική είσοδο.

Οι κατάσκοποι του Ρόλεμ-Μία την παρακολουθούσαν ξανά· το είχε καταλάβει. Ο θαυματοποιός είχε ανθρώπους του μέσα στο κατάστημα, πιθανώς.

Η Μιράντα απομακρύνθηκε από τα *Φλεγόμενα Ζάρια* βαδίζοντας βιαστικά. Ίσως να μην την ακολουθούσαν έξω από το καζίνο.

Αλλά την ακολούθησαν. Το «είδε» στα σημάδια της Πόλης. Δεν ήξερε πού ακριβώς ήταν οι κατάσκοποι, αλλά αναμφίβολα βρισκόταν υπό παρακολούθηση. Τα μάτια τους ήταν επάνω της.

Να σκαρφάλωνε στα δώματα; Όχι γιατί μετά θ'άρχιζαν να το έχουν υπόψη τους αυτό. Θα μάθαιναν ότι μπορούσε να το κάνει, κι επομένως ίσως να ήταν πιο δύσκολο να τους κοροϊδέψει έτσι.

Δύο άντρες φάνηκαν να έρχονται προς το μέρος της, από το βάθος του δρόμου. Η Μιράντα σταμάτησε. Κοίταξε πίσω της. Άλλοι δύο έρχονταν από εκεί. Δεν χρειαζόταν καν τη διαίσθησή της για να της πει ότι αυτή δεν ήταν σύμπτωση.

Ο θαυματοποιός είχε αποφασίσει να μην περιμένει άλλο. Ήθελε να τη γνωρίσει από κοντά.

Αλλά δεν είναι ώρα ακόμα.

Η Μιράντα έτρεξε προς ένα σταματημένο τετράκυκλο όχημα. Πήδησε πάνω του και πέρα απ'αυτό, μπαίνοντας σ'ένα σοκάκι. Πίσω της άκουσε τους κατασκόπους να την καταδιώκουν.

Έβγαλε ένα μακρόσυρτο σφύριγμα από τα χείλη της, καθώς κυνηγητό ξεκινούσε μέσα στους δρόμους. Το πνεύμα που την παρακολουθούσε δέχτηκε να τη βοηθήσει. Γάτες πετάχτηκαν στο διάβα των διωκτών της, τυχαία αντικείμενα έπεσαν από δω κι από κει η Μιράντα τούς άκουσε να καταριούνται. Και κέρδισε έδαφος.

Αλλά η καταδίωξη δεν είχε τελειώσει ακόμα. Και τα πολεοσημάδια τής έλεγαν πως κι άλλοι έρχονταν τώρα.

Γιατί ο Ρόλεμ-Μία ήθελε τόσο πολύ τις θυγατέρες της Πόλης;

Η Μιράντα έτρεξε μέσα στον λαβύρινθο των δρόμων, διαισθανόμενη πού τα περάσματα ήταν απαγορευμένα και πού ανοιχτά... νιώθοντας ολοένα και περισσότερο αποκλεισμένη, αν και μόνο τοίχοι και σκιές βρίσκονταν γύρω της.

καταδίωξη!

Οι δρόμοι που της έμεναν ανοιχτοί οδηγούσαν προς την παραλία. Το διάβαζε παντού: στα παιχνιδίσματα των σκιών, στους ξαφνικούς ήχους, στο φτερούγισμα κανενός νυχτοπουλιού, στο τρεμούλιασμα λαμπών, στο πώς ήταν αφημένα μισάνοιχτα κάποια πατζούρια, στο πώς έγερναν τα καλώδια... Απ'όλες τις άλλες μεριές, οι άνθρωποι του Ρόλεμ-Μία έρχονταν· η Μιράντα έπρεπε να τρέξει προς την παραλία, που δεν ήταν μακριά από εδώ.

Και έτρεξε.

Ο κλοιός έσφιγγε ολοένα και περισσότερο γύρω της. Χρόνος για να κάνει ξόρκια, τώρα, δεν υπήρχε· πόσω μάλλον για να υφάνει μαγανείες, οι οποίες ήταν πολύ πιο χρονοβόρες. Και, δυστυχώς, δεν είχε ούτε τα όπλα της μαζί της. Τα είχε αφήσει στα *Σπιρτόζα Ψάρια*, γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος!

Ένας από τους διώκτες της πετάχτηκε από τ'αριστερά, προσπαθώντας να την αρπάξει, να την ακινητοποιήσει μέσα στα χέρια του. Δεν είχε υπολογίσει, προφανώς, ότι η Μιράντα ήταν άψογη στην τέχνη της Γατομαχίας – μια μορφή άοπλης μάχης των δρόμων η οποία είχε εξελιχτεί παλιότερα στη Ρελκάμνια και ήταν κυρίως ξεχασμένη πλέον. Η Μιράντα την είχε μάθει πριν από ογδόντα χρόνια. Ελάχιστοι άνθρωποι τη χρησιμοποιούσαν σήμερα.

Το χέρι της τεντώθηκε απότομα, πιέζοντας δάχτυλα και νύχια στο πρόσωπό του άντρα, κρατώντας τον μακριά με μια απλή κίνηση· το πόδι της τον κλότσησε στο δεξί γόνατο· το χέρι τραβήχτηκε πάνω στο πρόσωπό του, γεμίζοντάς το χαρακιές. Ο κατάσκοπος κατέρρευσε, περισσότερο από το ξάφνιασμα· όχι πως κι ο πόνος ήταν μικρός.

Η Μιράντα συνέχισε να τρέχει. Αλλά τώρα δυο άλλοι είχαν παρουσιαστεί πίσω της, κι άκουσε αντικείμενα να σφυρίζουν στον αέρα και μετά να χτυπάνε γύρω της, κοντά της, με μικρούς μεταλλικούς ήχους. Μικροσκοπικά βέλη – από εκτοξευτήρες σε πιστόλια, κατά πάσα πιθανότητα – ποτισμένα με δηλητήριο, αναμφίβολα (παραλυτικό, ήθελε να ελπίζει, όχι θανατηφόρο – αν και τα περισσότερα δηλητήρια ο οργανι-

σμός των θυγατέρων τα απέβαλλε στο τέλος). Ευτυχώς, κανένα δεν την είχε ούτε καν γρατσουνίσει–

Μια γυναίκα από τα δεξιά της! Με πιστόλι στο χέρι.

Η Μιράντα έπεσε στο έδαφος σαν γάτα, και το ένα της πόδι κλότσησε προς το πλάι. Το πιστόλι τινάχτηκε από το χέρι της κατασκόπου. Αλλά εκείνη, πάραυτα, όρμησε στη Μιράντα. Η οποία πετάχτηκε καταπάνω στον αντικρινό τοίχο του σοκακιού και, πιέζοντάς τον με τα πόδια, ξαναπετάχτηκε αλλά τώρα καταπάνω στην κατάσκοπο, χτυπώντας την με τον ώμο και σωριάζοντάς την. Τη γρονθοκόπησε καταπρόσωπο.

Οι δύο που έρχονταν από πίσω εκτόξευσαν βέλη ξανά, αστοχώντας καθώς η Μιράντα κύλησε σαν αιλουροειδές στο έδαφος.

Μια πέτρινη σκάλα μπροστά της – ένα δώρο της Πόλης. Σηκώθηκε από κάτω όπως μια γάτα θα σηκωνόταν κι έτρεξε, σκυφτή, πάνω στα σκαλοπάτια. Πίσω της μεταλλικά βέλη σφύριζαν και χτυπούσαν τοίχους και σκαλιά. *Δεν τα παρατάνε εύκολα, οι καριόληδες. Καλοπληρωμένοι, μάλλον.*

Η Μιράντα έβγαλε ένα δυνατό σφύριγμα καθώς ανέβαινε, καλώντας ξανά το στοιχειακό πνεύμα που την είχε βοηθήσει πριν. Αλλά τώρα, το καταραμένο, δεν ανταποκρίθηκε. Είχε βαρεθεί αυτό το παιχνίδι.

Η Μιράντα έφτασε σε μια ταράτσα, ακούγοντας τους κατασκόπους να έρχονται από τη σκάλα. Και, κοιτάζοντας από την άκρη του οικοδομήματος, είδε κι άλλους να ζυγώνουν. Τρεις ακόμα.

Κρύφτηκε δίπλα από τη σκάλα, με τα γόνατα λυγισμένα, εκεί όπου οι σκιές ήταν φιλόξενες και την προσκαλούσαν.

Ο πρώτος άντρας βρέθηκε πάνω. Η Μιράντα τινάχτηκε, κλοτσώντας τον στην κοιλιά, στέλνοντάς τον όπισθεν, να κοπανήσει πάνω σ'αυτόν που τον ακολουθούσε, με αποτέλεσμα κι οι δύο να κουτρουβαλήσουν στα σκαλοπάτια, κραυγάζοντας. Το πιστόλι του πρώτου είχε φύγει απ'το χέρι του. Η Μιράντα το άρπαξε από κάτω κι έτρεξε.

Πήδησε σ'ένα μπαλκόνι, πιάστηκε σ'ένα περβάζι, ανέβηκε σ'ένα δώμα. Είδε από κάτω της, τώρα, άμμο και βλάστηση· είχε φτάσει στα όρια της αστικής περιοχής. Τα δύο φεγγάρια της Ρελκάμνια φώτιζαν το τοπίο αντίκρυ της με αργυρό και πορφυρό φως.

Τα πολεοσημάδια της μαρτυρούσαν ότι μπελάδες έρχονταν πίσω της – κάμποσοι, πολύ θυμωμένοι μπελάδες.

Η Μιράντα πιάστηκε σ'έναν μακρύ, πλατύ σωλήνα και κατέβηκε από το δώμα σαν να είχε πάρει ανελκυστήρα, γλιστρώντας αβίαστα. Τα ελαστικά παπούτσια της πάτησαν σε άμμο. Η Μιράντα τα έβγαλε και, παίρνοντάς τα στο χέρι, άρχισε να τρέχει. Δεν την εξυπηρετούσαν όταν η γη από κάτω της βούλιαζε με κάθε της βήμα.

Η βλάστηση πύκνωσε ολόγυρά της: χαμόδεντρα και ψηλότερα δέντρα, χορτάρι που ξεπρόβαλλε μέσα από την άμμο τσιμπώντας τις πατούσες της.

«Από δω!» άκουσε μια φωνή ν'αντηχεί πίσω της. «Από δω πήγε! Έλατε! ΕΛΑΤΕ!»

Ναι, δεν τα παρατούσαν εύκολα – οι πολεοδαίμονες! Αναμφίβολα καλοπληρωμένοι από τον Ρόλεμ-Μία.

Μια σκιά πετάχτηκε μπροστά της, κάνοντας μεγάλο άλμα–

Η Μιράντα πήρε στιγμιαία τη στάση της ετοιμοπόλεμης αλητόγατας. Αλλά δεν ήταν παρά ο Λαγός. Και διαισθανόταν πως ήταν πολεοτύχη το γεγονός ότι τον συναντούσε.

«Τι συμβαίνει;» τη ρώτησε, με τ'αφτιά του τεντωμένα, ακούγοντας πολύ πιο καλά και πολύ πιο μακριά από εκείνη. «Σε κυνηγάνε;»

«Ναι – άνθρωποι του Ρόλεμ-Μία.»

«Είσαι τυχερή; έλα μαζί μου.» Ο Λαγός άρχισε να πηδά μες στη βλάστηση.

Η Μιράντα τον ακολούθησε: με κάποια δυσκολία, όφειλε να ομολογήσει. Ναι, ακόμα κι εκείνη, μια θυγατέρα της Πόλης που είχε ζήσει εκατόν-είκοσι χρόνια στη Ρελκάμνια, δυσκολευόταν κάπως ν'ακολουθήσει τον Λαγό. Ίσως τελικά ο Ρόλεμ-Μία να είχε κάνει ό,τι καλύτερο μπορούσε για να τον πιάσει αλλά εκείνος συνεχώς να ξέφευγε από τους ανθρώπους του. Δεν έπρεπε να είχε φτιάξει κάποιον με τις ιδιότητες λαγού, σκέφτηκε η Μιράντα, υπομειδιώντας μέσα στο σκοτάδι. *Πληρώνουμε για τα λάθη μας.*

Οι κατάσκοποι ακούγονταν να τρέχουν μες στη βλάστηση, αλλά απόμακρα τώρα.

Ο Λαγός σταμάτησε σ'ένα πολύ σκοτεινό σημείο. Σταμάτησε τόσο απότομα που η Μιράντα παραλίγο να κοπανήσει επάνω του. «Από εδώ,» της ψιθύρισε, κι έσκυψε μπαίνοντας σε μια τρύπα που εκείνη δεν είχε προσέξει· είχε μόνο την αίσθηση ότι έπρεπε ν'αποφύγει αυτό το

σημείο, για κάποιο λόγο. Και ο λόγος ήταν πως θα τσακιζόταν, μάλλον, αν έπεφτε εκεί τρέχοντας.

Τώρα ακολούθησε τον Λαγό μέσα. Τα γυμνά πόδια της πάτησαν σε νερά και πέτρες. Το περιβάλλον ήταν γλοιώδες και βρομούσε.

«Υπόνομος;»

«Ναι, συνδέεται με τους υπονόμους,» αποκρίθηκε ο Λαγός, κι άναψε έναν μικρό φακό. Προχώρησε μέσα σ'ένα σωληνοειδές πέρασμα.

Η Μιράντα τον ακολούθησε.

«Αυτό το άνοιγμα είναι για όταν φουσκώνει η θάλασσα. Τα νερά που φτάνουν ως εδώ βυθίζονται κάτω απ'το έδαφος και δεν πλημμυρίζουν εύκολα τους δρόμους. Υπάρχουν κι άλλα τέτοια ανοίγματα στην παραλία, σε σημεία που δεν είναι και τόσο φανερά.»

«Ναι,» είπε η Μιράντα, βάζοντας ξανά τα ελαστικά παπούτσια της καθώς βάδισε στο κατόπι του· δεν την έλκυε και τόσο η ιδέα να πατά ξυπόλυτη εδώ μέσα.

«Δε θα μας βρουν σε τούτο το μέρος,» συνέχισε ο Λαγός.

Εκτός αν κάποιος απ'αυτούς είναι μάγος, γνωρίζει το Ξόρκι Ανιχνεύσεως, κι έχει τη φωτογραφία μου ή μ'έχει παρατηρήσει πολύ καλά. Η Μιράντα μουρμούρισε ένα Ξόρκι Προκαλύψεως, για καλό και για κακό, ώστε να κρύψει τον εαυτό της από ανιχνευτικές μαγείες.

«Τι συνέβη;» τη ρώτησε ο Λαγός ενώ εξακολουθούσαν να βαδίζουν μέσα σε σωληνοειδείς σήραγγες.

«Άρχισαν να με κυνηγάνε, μέσα στη νύχτα. Ο Ρόλεμ-Μία αποφάσισε μάλλον να μη με περιμένει άλλο για να τον επισκεφτώ.»

«Φοβάμαι για σένα, Μιράντα. Σίγουρα μπορείς να τον αντιμετωπίσεις;»

«Τα έχω βάλει και με χειρότερους.»

«Το αμφιβάλλω.»

Η Μιράντα γέλασε σιγανά. «Ξέρεις πόσο γριά είμαι, Λαγέ;»

«Γριά;»

«Εκατόν-είκοσι χρόνια έχουν περάσει από τότε που αναγεννήθηκα ως Θυγατέρα της Πόλης. Παραπάνω, ίσως· έχω αρχίσει να χάνω τη μέτρηση.»

«Μα τα μούσια του Κρόνου...»

Υστερα από λίγο, σταμάτησαν σ'ένα αρκετά ευρύχωρο μέρος όπου πολλά νερά και σαβούρες συγκεντρώνονταν. Τ'αφτιά του Λαγού ήταν

τεντωμένα, τα μάτια του γυάλιζαν. «Δε νομίζω ότι έρχεται κανείς,» είπε.

«Τι θα κάνεις τώρα, Μιράντα;» ρώτησε. «Θ'ανεβείς πάλι επάνω, στους δρόμους του Ρόλβεσκ; Ο μάγος έχει κατασκόπους του παντού.»

«Θα πρέπει ν'αρχίσω να κινούμαι σαν εσένα,» του είπε η Μιράντα, «και μάλλον θα χρειαστώ τη βοήθειά σου.»

«Τα περισσότερα μού τα έμαθε η Νορέλτα-Βορ...»

«Τις μεθόδους, ίσως. Αλλά όχι και τη γεωγραφία του νησιού. Αναμφίβολα γνωρίζεις κάθε δρόμο και κρυφή δίοδο εδώ πέρα, για να μη σ'έχει πιάσει ο Ρόλεμ-Μία ακόμα.»

«Γνωρίζω αρκετά πράγματα, ναι,» παραδέχτηκε ο Λαγός, με κάποια μετριοφροσύνη.

«Βλέπεις;» είπε η Μιράντα. «Μπορείς να είσαι ο οδηγός μου.»

η Θυγατέρα και ο Λαγός

Τ'αφτιά του τεντώθηκαν ξαφνικά.

«Έρχονται!» είπε, ψιθυριστά αλλά έντονα. «Έρχονται!»

«Σίγουρος;»

«Ναι· έλα!» Ο Λαγός ξεκίνησε να βαδίζει πάλι μέσα στις σήραγγες.

Η Μιράντα τον ακολούθησε. Το περιβάλλον βρομούσε ολοένα και περισσότερο, και ήταν ολοένα και πιο γλοιώδες και αποκρουστικό. Εδώ δεν μπορεί να έπεφταν μόνο τα νερά της θάλασσας όταν είχε τρικυμία. Εδώ ήταν μέρος των υπονόμων του νησιού.

Η Μιράντα αναρωτήθηκε πώς οι κατάσκοποι την είχαν εντοπίσει. Με μαγεία, αποκλείεται· θεωρούσε τον εαυτό της καλό στο Ξόρκι Προκαλύψεως· δεν νόμιζε ότι κάποιος τυχαίος μάγος μπορούσε να το διαπεράσει. Πρέπει, επομένως, να είχαν καταφέρει να βρουν τα ίχνη της και του Λαγού μέσα στη βλάστηση. Ήταν η πιθανότερη εξήγηση.

Αλλά ο Λαγός φαινόταν να γνωρίζει άψογα τους υπονόμους του Ρόλβεσκ, και η Μιράντα δεν αμφέβαλλε ότι σύντομα θα ξέφευγαν από τους ανθρώπους του Ρόλεμ-Μία.

Σε μια διακλάδωση σηράγγων το πτώμα ενός σκύλου ξεκοκαλιζόταν από ποντίκια, σε μια γωνία. Πώς το άτυχο ζώο είχε καταλήξει εδώ, ήταν μια απορία που πέρασε φευγαλέα απ'το μυαλό της Μιράντας. Ο Λαγός είχε σταματήσει πάλι, και τ'αφτιά του ήταν τεντωμένα.

«Μας έχασαν, νομίζω,» είπε σιγανά. «Αλλά έλα από δω.»

Πέρασαν δίπλα από το συμπόσιο των ποντικών και συνέχισαν να βαδίζουν.

«Βορειοανατολικά πάμε, σωστά;» Η Μιράντα είχε πολύ καλή αίσθηση του προσανατολισμού. Και όχι μόνο: Είχε, γενικότερα, καλή αίσθηση της διάστασης της Ρελκάμνια γύρω της. Μπορούσε να καταλάβει αν ήταν νύχτα ή μέρα ακόμα και χωρίς να βλέπει τον ουρανό. Μπορούσε, με λίγη αυτοσυγκέντρωση, να καταλάβει τι ώρα ακριβώς ήταν. Πολλές φορές, μαντεύοντας και τα δευτερόλεπτα.

«Ναι,» είπε ο Λαγός.

Μετά από καμία εικοσαριά μέτρα, σταμάτησε πάλι. Απότομα. Κι έμοιαζε τρομαγμένος.

Ο υπονόμος γύρω τους βούιζε και μουρμούριζε. Τα νερά του αναδεύονταν με τρόπο φριχτό. Μέσα από τις γλοιώδεις λειχήνες που σκαρφάλωναν στις πέτρες των τοίχων, αποτρόπαια σχήματα διαμορφώνονταν: πρόσωπα, στόματα, μάτια, κέρατα, γεννητικά όργανα, δόντια. Οι αναθυμιάσεις που προέρχονταν από διάφορα υγρά στο πάτωμα, καθώς και από σωλήνες, έμοιαζαν ζωντανές. Και η Μιράντα είχε, ξαφνικά, εντός της μια αίσθηση καταδίκης και απόγνωσης. Τσουρίγματα αντηχούσαν στο εσωτερικό του κρανίου της.

Ένα κακόβουλο πνεύμα της Ρελκάμνια.

«Τρέξε, Μιράντα!» έκανε, πανικόβλητα, ο Λαγός. «Τρέξε!»

Αλλά εκείνη τον πρόλαβε προτού πηδήσει και (πιθανώς) κοπανήσει το κεφάλι του στο χαμηλό ταβάνι του υπονόμου. «Στάσου!» του είπε σταθερά. «Περίμενε! Περίμενε.»

Ο Λαγός, τρέμοντας, με τ'άφτιά του ορθωμένα και τα πόδια του λυγισμένα, την κοίταξε με τις άκριες των γυαλιστερών ματιών του. «Μιράντα, είναι...»

...εγώ είμαι ο φίλος σου – Λαγέ – Λαγέ – Λαγέ – Λαγέ – χα-χα-χα-χα-χα-χα... ήχησε μια φωνή μέσα στα κεφάλια τους· ή, μήπως, δεν ήταν παρά το στάξιμο βρόμικων υγρών από ένα σωλήνα;

«...ένα πνεύμα,» είπε η Μιράντα, σταθερά. «Μην ανησυχείς.»

«Το έχω ξανασυναντήσει. Με κυνηγά!»

«Μην ανησυχείς,» επανέλαβε η Μιράντα. Τα μολυσμένα νερά γύρω από τα πόδια της αναδεύονταν και κόχλαζαν· από στιγμή σε στιγμή κάτι φριχτό θα πεταγόταν από εκεί, θα σκαρφάλωνε πάνω στις κνήμες της, στα γόνατά της, θα– Η Μιράντα έδωξε τις σκέψεις που το πνεύμα προσπαθούσε να περάσει στο μυαλό της.

Και το αισθάνθηκε να οργίζεται.

Ολόγυρά τους οι παραισθήσεις φούντωσαν σαν φλόγες που τους έχεις ρίξει λάδι.

Ο Λαγός ζάρωσε, τραυλίζοντας ασυναρτησίες.

Η Μιράντα χαμογέλασε. Το πνεύμα είχε, προφανώς, καταλάβει ποια – τι – ήταν. «Φύγε,» του είπε.

Το πνεύμα σύριξε σαν γιγάντιο ερπετό: δεκάδες δηλητηριώδη κεντριά τσίμπησαν το μυαλό της.

Η Μιράντα άρθρωσε τα λόγια για ένα Ξόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως, ενώ τα χέρια της σχημάτιζαν απόκρυφα σύμβολα. Το πνεύμα της – το

δικό της πνεύμα – απλώθηκε σαν εκδικητική θύελλα γύρω από το σώμα της, σπρώχνοντας το κακοποιό πνεύμα πίσω, ουρλιάζοντας καταπάνω του, χτυπώντας το με ψυχικές μάστιγες και νοητικές λόγχες. Η Μιράντα είδε την επίδρασή του να εξασθενεί, και να εξασθενεί, και να εξασθενεί. Είδε τις παραισθήσεις να χάνουν την ένταση και την εξάπλωσή τους. Στο τέλος, η δύναμή της περιόρισε το πνεύμα μέσα σ'έναν σπασμένο σωλήνα. Από το σκοτεινό άνοιγμα, όπου κιτριναίρικά υγρά έρρεαν σαν παχύρευστη λάσπη, μπορούσε να δει δύο γυαλιστερά, οργισμένα μάτια να την ατενίζουν.

Ένας ποντικός.

«Φύγε,» επανέλαβε η Μιράντα, «προτού με τσαντίσεις.»

Τα μάτια εξαφανίστηκαν.

«Το έδιωξες!» είπε ο Λαγός.

«Ήταν τυχερό απόψε.»

Όταν κάθισαν να ξεκουραστούν μέσα σ'ένα εγκαταλειμμένο παντοπωλείο της Ανατολικής Περιφέρειας του Ρόλβεσκ, η Μιράντα έβγαλε από την τσέπη του πανωφοριού της το πιστόλι που είχε πάρει από τους κατασκόπους του Ρόλεμ-Μία. Το άνοιξε και μέσα είδε ότι απέμεναν δύο μικρά βέλη – δύο «βελόνες». Βελονοβόλο ονομαζόταν αυτό το είδος όπλου. Χρησιμοποιείτο, γενικά, όταν δεν ήθελες να σκοτώσεις τον στόχο σου.

Η Μιράντα τράβηξε έξω από το πιστόλι τη μια βελόνα και ξεβίδωσε το πίσω μέρος της. Μέσα υπήρχε λίγο υγρό. Δηλητήριο. Έβγαине, λόγω της πίεσης, τη στιγμή που το μικροσκοπικό βέλος χτυπούσε τον στόχο του. Η Μιράντα μύρισε το υγρό. Το αναγνώρισε. Ναι, παραλυτικό, όπως εξαρχής υποψιαζόταν. Βίδωσε ξανά τη βελόνα, την έβαλε στη θέση της, και έκλεισε και όπλισε το βελονοβόλο. Κατέβασε την ασφάλεια και το έκρυψε στην τσέπη της.

«Μένεις συχνά εδώ;» ρώτησε τον Λαγό, ο οποίος ψαχούλευε μέσα σε κάτι κούτρες στα παλιά ράφια του εγκαταλειμμένου παντοπωλείου.

«Ναι. Αλλά ποτέ δεν κατοικώ σ'ένα μέρος μόνιμα. Είναι πολύ επικίνδυνο.»

Η Μιράντα καθόταν σ'ένα σιδερένιο σκαμνί, και τώρα ο Λαγός ήρθε κοντά της, καθίζοντας σ'ένα ξύλινο σκαμνί. Μαζί του είχε μερικές κονσέρβες και κουτάκια με ποτά, καθώς κι ένα πακέτο τσιγάρα κι έναν

αναπτήρα. Τα άφησε ανάμεσά τους. «Πάρε ό,τι θέλεις,» είπε χαμογελώντας· κι ανοίγοντας μια κονσέρβα άρχισε να τρώει με όρεξη.

Η Μιράντα μόρφασε. Δεν της άρεσαν και τόσο τα κονσερβοποιημένα. Αλλά για την ώρα...

«Δε μου λες,» τον ρώτησε καθώς έτρωγαν, «έχεις υπόψη σου τις Αποθήκες Ροκόνθου εδώ κοντά;»

«Ναι.»

Εσένα έπρεπε να είχα ρωτήσει, λοιπόν, όχι να ψάχνω σήμερα το πρωί, σκέφτηκε η Μιράντα. Αλλά, έτσι κι αλλιώς, της χρειαζόταν να εξασκήσει λίγο τις ικανότητές της ύστερα από τόσα χρόνια που ήταν κλεισμένη μες στο μεταλλικό κιβώτιο...

«Ο Ρόλεμ-Μία προμηθεύεται τρόφιμα από εκεί,» του είπε.

«Ναι; Δεν το ήξερα. Και λοιπόν;»

«Γνωρίζεις κανέναν τρόπο να μπω στις Αποθήκες Ροκόνθου; Κάποια είσοδο από τους υπονόμους, ίσως;»

Ο Λαγός κούνησε το κεφάλι. «Όχι.» Ήπια μια γουλιά από την πορτοκαλάδα του. «Σκέφτεσαι να εισβάλεις στο Παλάτι των Θαυμάτων μαζί με τα τρόφιμα;»

«Ναι.»

«Γιατί δεν μπαίνεις όπως σχεδιάζεις την προηγούμενη φορά; Μέσω θαλάσσης, δηλαδή.»

«Γιατί την προηγούμενη φορά είχα ανθρώπους διαθέσιμους οι οποίοι μπορούσαν να κάνουν μια συμφωνία για μεταφορά υλικών στο Παλάτι του Ρόλεμ-Μία. Τώρα δεν έχω κανέναν να με βοηθήσει.» Ο Ρενέ και η Σορκάμα αποκλείεται να δέχονταν να ξαναπλησιάσουν τον μάγο για τον οποιονδήποτε λόγο.

«Χμμ.» Ο Λαγός μασούσε παστό κρέας, ζουμιά έτρεχαν επάνω στα πράσινα μούσια του.

«Πρέπει να μάθω πότε γίνονται οι μεταφορές τροφίμων στο Παλάτι... Ή... αν μπορούσα να εισβάλω εκεί αύριο το βράδυ...»

«Γιατί αύριο το βράδυ;»

«Επειδή τότε ο Ρόλεμ-Μία έχει παράσταση, επομένως θα λείπει από το Παλάτι, και θάναι ίσως πιο εύκολο για εμένα να το ερευνήσω.»

«Έχει φρουρούς.»

«Αν όμως καταφέρω να μπω στους προσωπικούς του χώρους – στα εργαστήριά του, για παράδειγμα – δεν θα έχω πρόβλημα μ'αυτούς, νομίζω.»

«Χμμμ.»

«Τι λες κι εσύ;»

«Σου είχα φτιάξει έναν χάρτη με ό,τι θυμάμαι απ'το εσωτερικό του Παλατιού, Μιράντα, δεν σου είχα φτιάξει;»

«Ναι.» Προσπάθησε να τον φέρει ξανά στο μυαλό της. Ο Λαγός δεν ήξερε και πολλές λεπτομέρειες. Ο Ρόλεμ-Μία κρατούσε τους αλλαγμένους σε συγκεκριμένους χώρους και μόνο – εκεί όπου κοιμόνταν και έτρωγαν. Σαν να ήταν ζώα.

«Μάλλον δεν τον θεωρείς και τόσο χρήσιμο...» είπε ο Λαγός.

«Χρήσιμος ήταν. Αλλά ελλιπής. Μπορείς να μου τον ξαναφτιάξεις; Η θάλασσα τον κατέστρεψε τελείως· το χαρτί έλιωσε.»

«Θα τον ξαναφτιάξω. Ελπίζω να μην έχω ξεχάσει τίποτα.»

Υστερα, η Μιράντα ήταν σκεπτική ξανά, και αμίλητη.

Ο Λαγός τελείωσε το φαγητό του και την πορτοκαλάδα στο μεταλλικό κουτάκι. Εκείνη δεν έτρωγε πλέον· έπινε μόνο κάπου-κάπου λίγο απ'το νερό στο μπουκάλι της.

Τελικά είπε: «Παρότι γριά, είμαι ανόητη.»

Τ'αφτιά του Λαγού λύγισαν, τα μάτια του στένεψαν.

«Δεν ξέρω πόσο εύκολο θα είναι να μάθω κάθε πότε φέρνουν τρόφιμα στο Παλάτι των Θαυμάτων,» είπε η Μιράντα – «ειδικά τώρα που με ψάχνουν οι κατάσκοποι του Ρόλεμ-Μία. Αλλά υποπτεύομαι ότι δεν θα φέρνουν τρόφιμα και πολύ συχνά. Μια, δυο φορές τον μήνα, ίσως. Κι εν τω μεταξύ θα πρέπει να κρύβομαι και να περιμένω. Δε συμφέρει και τόσο.

»Υπάρχει καλύτερος τρόπος για να μπω.»

Ο Λαγός αδημονούσε, έκδηλα, ν'ακούσει τη συνέχεια.

Αλλά εκείνη ρώτησε: «Όταν ο μάγος σε πήγαινε στις παραστάσεις του, ήσουν μαζί με τους άλλους αλλαγμένους, έτσι;»

«Ναι.»

«Πού ήσασταν; Σε κάποιο όχημα; Πώς βγαίνατε από το Παλάτι των Θαυμάτων;»

«Ναι,» είπε ο Λαγός, «σ'ένα μεγάλο όχημα. Και το ίδιο χρησιμοποιεί ακόμα' το έχω δει.» Ένα τρεμούλιασμα τον διαπέρασε· τ'αφτιά του κουνήθηκαν.

«Περιγράψέ μου ακριβώς πώς είναι.»

Ο Λαγός το περιέγραψε ενόσω η Μιράντα άναβε και κάπνιζε ένα από τα τσιγάρα που της είχε φέρει μαζί με τα φαγητά.

«Και ο μάγος; Είναι κι αυτός εκεί μέσα;»

«Όχι· πηγαίνει μπροστά, μέσα σ'ένα άλλο όχημα. Ένα πολύ μικρότερο τετράκυκλο. Έχει μαζί του τους φρουρούς του.»

«Και, όσο γίνεται η παράσταση, περιμένετε μες στο όχημα μέχρι να βγείτε στη σκηνή;»

Ο Λαγός κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Μας παίρνουν από το όχημα και μας πάνε σε κάποιο δωμάτιο κάτω από τις θέσεις των θεατών – αν η παράσταση γίνεται σε θόλο αναψυχής. Αν δεν γίνεται σε θόλο αναψυχής, πάλι σε κάποιο δωμάτιο μάς πάνε, αλλά πίσω από τη σκηνή. Έτσι κατάφερα να αποδράσω.» Έμοιαζε αρκετά περήφανος γι'αυτό, αν και μια γενική απόγνωση τον περιτύλιγε. Δεν ήξερε πια τι να κάνει με τη ζωή του.

«Το όχημα, επομένως, μένει μόνο του;»

«Το πολύ να είναι και κανένας φρουρός εκεί.»

«Υπέροχα,» είπε η Μιράντα. «Η λύση ήταν πολύ πιο απλή απ'ό,τι φανταζόμουν.» *Η λύση για να μπω στο Παλάτι, τουλάχιστον, πρόσθεσε νοερά. Για τα υπόλοιπα... θα δούμε.*

«Τι σκέφτεσαι;» ρώτησε ο Λαγός. «Να κρυφτείς στο όχημα που μεταφέρει τους αλλαγμένους; Ο Ρόλεμ-Μία θα σε καταλάβει, Μιράντα!»

«Δε θα με καταλάβει–»

«Είναι μάγος!»

«Κι εγώ είμαι μάγισσα–»

«Είχα προειδοποιήσει και τη Νορέλτα, αλλά δεν με άκουσε, και–!»

«Εσύ δεν μου έλεγες ότι θέλεις να βοηθήσω τους αλλαγμένους να ελευθερωθούν από τη δουλεία του Ρόλεμ-Μία;» τον διέκοψε η Μιράντα.

«Ναι αλλά όχι έτσι. Αυτό είναι ανόητο. Πολύ επικίνδυνο!»

«Έχω κάνει και πιο επικίνδυνα πράγματα.»

Τ'αφτιά του Λαγού φάνηκαν ξαφνικά να μαραίνονται.

Η Μιράντα χαμογέλασε. «Μη φοβάσαι για μένα. Δεν έμεινα τρία χρόνια κλεισμένη σ'ένα κιβώτιο κάτω από τη θάλασσα για να ηττηθώ τώρα.»

3

στον κόσμο του Λαγού

Με το ξημέρωμα, ο Λαγός οδήγησε τη Μιράντα έξω από το εγκαταλειμμένο παντοπωλείο, στους δρόμους του Ρόλβεσκ. Στους *κρυφούς* δρόμους που γνώριζε. Τους δρόμους που δεν παρακολουθούνταν από ανθρώπους που ανέφεραν στον Ρόλεμ-Μία.

Η Μιράντα δεν μπόρεσε παρά να θαυμάσει λίγο τις διαδρομές που ακολουθούσε ο Λαγός. Όλα τα πολεοσημάδια τής έλεγαν πως ήταν σωστές και προσεγμένες. Παρότι η ίδια είχε χρησιμοποιήσει τα δώματα για να μετακινείται την προηγούμενη φορά, ο Λαγός δεν τα χρησιμοποιούσε καθόλου. Απέφευγε, γενικά, κάθε περιοχή που βρισκόταν ψηλά· προτιμούσε τα χαμηλά μέρη: σοκάκια και στενορύμια που ανοίγονταν πίσω και ανάμεσα από οικοδομήματα (ορισμένα από αυτά τόσο στενά που με το ζόρι περνούσες)· εγκαταλειμμένα ερείπια, ή οικοδομές, αλληλοσυνδεόμενα μεταξύ τους· σήραγγες που περνούσαν κάτω από το έδαφος, υπονόμους πολλές φορές. Καθόλου ευάεροι ή ευήλιοι χώροι. Ο κόσμος του Λαγού δεν ήταν όμορφος τόπος· αλλά ο Λαγός τον ήξερε καλά.

Η Μιράντα πρόσεξε, κάπου-κάπου, ένα ελικόπτερο να περνά πάνω από τα οικοδομήματα. Μικρό, όχι μεγάλο. Με έναν έλικα. Ανιχνευτικό έμοιαζε. «Συνηθίζεται αυτό να τριγυρίζει εδώ πέρα;» ρώτησε τον Λαγό. Κι όταν εκείνος αποκρίθηκε «Όχι», η Μιράντα ήξερε πως το ελικόπτερο έψαχνε γι'αυτήν. Ήταν του Ρόλεμ-Μία.

Από εκεί που την πήγαινε ο Λαγός, όμως, αποκλείεται ποτέ να την εντόπιζαν από αέρος.

Την οδήγησε σε καταστήματα, από τη μια άκρη του νησιού ως την άλλη, και η Μιράντα, χρησιμοποιώντας τα λεφτά που είχε κερδίσει χτες βράδυ στο καζίνο, αγόρασε διάφορα πράγματα που πίστευε ότι ίσως να της χρειαζόταν για την *αποψινή* βραδιά, όταν θα πλησίαζε τις *Ανάποδες Κορνίζες* και την παράσταση του θαυματοποιού. Πήρε καινούργια ρούχα: ένα μαύρο, υφασμάτινο παντελόνι, όλο τσέπες· μια μαύρη, εφαρμοστή μπλούζα· μια ζώνη με θήκες· ένα ζευγάρι μπότες που έφταναν ως το γόνατο· ένα ζευγάρι γάντια· μια κάπα με κουκούλα. Αγόρασε κιάλια, σχοινί, δύο γάντζους, και έναν σάκο. Προμηθεύτη-

κε (από ένα υποψιασμένο, κρυφό κατάσταση) ένα πιστόλι και τέσσερις γεμιστήρες, τρία ξιφίδια, δυο σκοτοβομβίδες, ένα θερμικό πιστόλι και τρεις μπαταρίες γι' αυτό. Πήρε μια φωτογραφική μηχανή, έναν τηλεπικοινωνιακό πομπό, και δύο επιπλέον μπαταρίες μήπως οι δικές τους τελείωναν. Αγόρασε εργαλεία διάρρηξης (από έναν κλέφτη στον οποίο περισσότερο η διαίσθησή της την οδήγησε παρά ο Λαγός). Αγόρασε ένα ρολόι χειρός κι ένα ζευγάρι γυαλιά νυχτερινής όρασης με μια μικρή μπαταρία για ρεζέρβα.

Ο Λαγός, μερικές φορές, ξεπλάγη με τις αγορές της. Είχε καταφέρει να βρει τόσα πολλά όχι και τόσο κοινά πράγματα τόσο *γρήγορα*. «Είσαι σίγουρη ότι χρειάζεσαι τη βοήθειά μου;»

«Δεν υπάρχει αμφιβολία, φίλε μου.»

Σε κάποια στιγμή, συνάντησαν μια συμμορία μέσα σε μια μισοτελειωμένη οικοδομή. Τέσσερις άντρες και δύο γυναίκες ήρθαν από γύρω τους, ζητώντας λεφτά και ρούχα – και τον Λαγό. Τον είχαν αναγνωρίσει, φυσικά· ήταν πασίγνωστος στο Ρόλβεσκ. «Θα σε βάλουμε σε δικό μας τσίρκο!» είπε ένας από τους άντρες. «Θα μας πληρώνουν για να σε βλέπουν!»

Ο Λαγός κρύφτηκε πίσω από τη Μιράντα, δείχνοντας τα δόντια του μέσα από πράσινα μούσια, λυγίζοντας τα πόδια του, έτοιμος να πηδήσει.

Η Μιράντα είπε στη συμμορία: «Δεν έχουμε ούτε λεφτά ούτε ρούχα για πέταμα. Και ο Λαγός είναι μαζί μου.»

Ο άντρας που είχε μιλήσει και πριν – ένας ψηλόλιγνος τύπος με λευκό-ροζ δέρμα, μικρό καπέλο, και άγριο, αξύριστο πρόσωπο – γέλασε. «Δεν κάνουμε προτάσεις, κοπελιά!» Τράβηξε ένα ρόπαλο από τη ζώνη του. Οι άλλοι είχαν παρόμοια όπλα στα χέρια τους.

Η Μιράντα είχε ήδη αγοράσει κάποια όπλα (το πιστόλι και τα ξιφίδια) μα δεν ήθελε να τα χρησιμοποιήσει εδώ. «Να κάνω εγώ μια πρόταση;» είπε. «Θα μονομαχήσουμε οι δυο μας – χωρίς να μπλεχτούν οι φίλοι σου. Αν νικήσεις, θα πάρεις ό,τι έχουμε – και τον Λαγό αν επιμένεις. Αν νικήσω, όμως, θα μας αφήσετε να φύγουμε. Δέχεσαι ή κωλώνεις;» Τον κοίταξε με προκλητική αναίδεια, έχοντας καταλάβει το είδος του και των συντρόφων του. Αυτός ο τύπος ήταν αρχηγός τούτης της συμμορίας επειδή τον θεωρούσαν ως τον πιο δυνατό. Όλα τα πολεοσημάδια γύρω τους της το μαρτυρούσαν.

Η μια από τις δύο γυναίκες της συμμορίας – εύσωμη, καφετόδερμη, μαυρομάλλα – ρουθούνισε. «Το κοριτσάκι σε προκαλεί, Θεοκλή!» Στριφογύριζε μια αλυσίδα στο χέρι της, σχεδόν ανέμελα.

Κοριτσάκι; σκέφτηκε η Μιράντα, διασκεδασμένη. Σε περνάω για τουλάχιστον ενενήντα χρόνια, νομίζω!

«Εντάξει!» είπε ο αρχηγός τους – ο Θεοκλής. «Αφού θες να φας ξύλο, κοπελιά, ας φας ξύλο!» Οι άλλοι γελούσαν, κι έκαναν χώρο γύρω από εκείνον και τη Μιράντα.

Η Θυγατέρα της Πόλης έριξε τον σάκο της παραδίπλα.

«Τι; Ούτε όπλο δεν έχεις;» είπε ο Θεοκλής, κάνοντας πέρα-δώθε το ρόπαλό του.

«Δε μου χρειάζεται για να τα βάλω μαζί σου.»

(Οι άλλοι γελούσαν.)

«Μεγάλο στόμα έχεις. Για να δούμε πώς θα μιλάς *ΧΩΡΙΣ ΔΟΝΤΙΑ!*» γάβγισε, εφορμώντας της ξαφνικά, οδηγώντας το ρόπαλο προς το πρόσωπό της.

Η Μιράντα τινάχτηκε πίσω και κάτω – και μπροστά – χτυπώντας τον με τη γροθιά της μες στη μασχάλη. Το ρόπαλο έπεσε απ'το μουνδιασμένο χέρι του, καθώς ο Θεοκλής κραύγαζε. «*Καριόλα!*»

«Θες να τελειώσουμε από τώρα;» είπε η Μιράντα, έχοντας πάρει τη στάση της ετοιμοπόλεμης αλητόγατας.

«Θα σε τελειώσω, μη φοβάσαι, γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος γαμώ!» Ο Θεοκλής άρπαξε το ρόπαλο από κάτω, με το αριστερό του χέρι που δεν ήταν μουνδιασμένο, και της χίμησε. Η Μιράντα απέφυγε το χτύπημα που πήγαινε για το κεφάλι της, και η παλάμη της τον κοπάνησε κάτω απ'το σαγόνι. Μ'ένα ηχηρό *κρακ!* ο Θεοκλής σωριάστηκε στο έδαφος, ανάσκελα, ενώ το ρόπαλό του γι'ακόμα μια φορά τιναζόταν πέρα. Η φτέρνα της τον πάτησε στα παπάρια, κι εκείνος διπλώθηκε ουρλιάζοντας.

Η Μιράντα πήρε τον σάκο της από κάτω, τον πέρασε στον ώμο. «Νομίζω ότι μπορούμε να πηγαίνουμε,» είπε στον Λαγό, κοιτάζοντας τις έκπληκτες εκφράσεις στα πρόσωπα των υπόλοιπων της συμμορίας.

Κανένας δεν προσπάθησε να τους σταματήσει καθώς έβγαιναν από την άλλη μεριά της παρατημένης οικοδομής, προσέχοντας τα σίδερα που προεξείχαν και τα μπάζα που ήταν πεταμένα από δω κι από κει.

«Τι λεφτά σου έχουν μείνει;» τη ρώτησε ο Λαγός, όταν είχε έρθει το μεσημέρι και είχαν επιστρέψει στο εγκαταλειμμένο παντοπωλείο έχοντας αγοράσει φαγητό από έξω. Η Μιράντα δεν ήθελε να ξαναφάει από ελεεινές κονσέρβες.

«Αρκετά,» αποκρίθηκε, τυλίγοντας μακαρόνια γύρω απ'το πλαστικό πιρούνι της. «Θα τ'αφήσω τα περισσότερα σ'εσένα προτού ξεκινήσω. Αν δεν επιστρέψω ποτέ, μπορείς να τα κρατήσεις.»

Τ'αφτιά του φάνηκαν να μαραίνονται ξανά.

Η Μιράντα χαμογέλασε. «Θα επιστρέψω.»

Μετά από λίγο, έχοντας τελειώσει το φαγητό της και πίνοντας Κρύο Ουρανό από ένα μπουκάλι, τον ρώτησε: «Σκοπεύεις να περάσεις έτσι την υπόλοιπη ζωή σου; Να κρύβεσαι συνέχεια στο νησί;»

«Αν βγω, θα με πιάσουν,» είπε προβληματισμένα ο Λαγός. «Είδες ότι οι πάντες με κυνηγάνε! Ακόμα κι αυτή η συμμορία με ήθελε!»

Η Μιράντα μειδίασε. «Αυτοί δεν ήταν και πολύ σοβαροί.»

«Υπάρχουν, όμως, και πιο σοβαροί απ'αυτούς. Και είναι και ο Ρόλεμ-Μία...»

«Ναι, ο Ρόλεμ-Μία είναι ένα πρόβλημα, ομολογουμένως. Αλλά αν ο θαυματοποιός έπαυε να υπάρχει, τότε τι θα έκανες, Λαγέ; Θα εξακολουθούσες να μένεις στο Ρόλβεσκ;»

«Δεν ξέρω. Δεν το έχω σκεφτεί ποτέ.»

«Θα μπορούσες ν'αρχίσεις να το σκέφτεσαι.»

Η όψη του μαρτυρούσε, ωστόσο, ότι δεν τολμούσε ακόμα νάχει τέτοιες ελπίδες.

κρεμασμένη ανάποδα

Η Μιράντα πήγε κοντά στις *Ανάποδες Κορνίζες* από τις έξι και μισή, το απόγευμα – μιάμιση ώρα πριν από την έναρξη της παράστασης του Ρόλεμ-Μία. Ήθελε να πιάσει καλή θέση.

Ο Λαγός τής είχε δείξει από ποια μεριά σταματούσε το όχημα που έφερνε τους αλλαγμένους, και η Μιράντα τώρα από εκεί έψαξε. Ήταν ντυμένη με τα καινούργια της ρούχα και πήγαινε από σκιά σε σκιά, για να μην τη δουν οι κατάσκοποι του θαυματοποιού. Τα σημάδια της Πόλης την καθοδηγούσαν. Θα είχε φορέσει κανονικά και την κάπα της, σηκώνοντας την κουκούλα, αλλά δεν το είχε κάνει γιατί, καθότι καλοκαίρι, αυτό δεν θα την κάλυπτε· αντιθέτως, θα τραβούσε την προσοχή ανεπιθύμητων. Σε άλλες περιοχές της Ρελκάμνια ίσως να μη φαινόταν και τόσο παράξενο – μια ταξιδιώτισσα με κάπα και κουκούλα, παρότι καλοκαίρι – όμως στο Ρόλβεσκ θα φαινόταν παράξενο, δίχως αμφιβολία. Ειδικά εδώ, κοντά στη Μεγάλη Άμμο.

Η Μιράντα σκαρφάλωσε τελικά στη στέγη ενός καταστήματος που πουλούσε όστρακα, και κρύφτηκε εκεί, πίσω από ταμπέλες με διαφημίσεις οι οποίες φώτιζαν και αναβόσβηναν. Καθώς νύχτωνε, τα φώτα θα αποτελούσαν επιπλέον κάλυψη για εκείνη. Όποιο βλέμμα κι αν στρεφόταν προς τα εδώ, αυτά θα έβλεπε, όχι τη Μιράντα, ακόμα κι όταν εκείνη κρυφοκοίταζε πίσω από τις πινακίδες.

Στις εφτά και μισή, δύο οχήματα ήρθαν από τους δρόμους στα δυτικά και σταμάτησαν πίσω από τον θόλο αναψυχής, ακριβώς εκεί όπου της είχε πει ο Λαγός. Το ένα όχημα ήταν τετράκυκλο και μετρίου μεγέθους (πολύ πιο μικρό από το άλλο, δηλαδή), με κρυστάλλινο, φιμέ σκέπαστρο. Το σκέπαστρο άνοιξε και ο Ρόλεμ-Μία βγήκε μαζί με τους σωματοφύλακές του. Μια γυναίκα τον περίμενε σε μια ανοιχτή πόρτα του θόλου αναψυχής, και ο μάγος, ανταλλάσσοντας μια σύντομη χειραψία μ'αυτήν, μπήκε ακολουθούμενος από τους μισθοφόρους. Μόνο ένας έμεινε στο όχημα: ο οδηγός. Ο οποίος άφησε το σκέπαστρο ανοιχτό, καθώς άναβε τσιγάρο.

Το άλλο όχημα, που ακολουθούσε το πρώτο, ήταν ένα φορτηγό με έξι ψηλούς μεταλλικούς τροχούς που έμοιαζαν να μπορούν να τσακί-

σουν χαμηλούς τοίχους από κάτω τους. Ήταν ολόκληρο καμωμένο από βαριά μέταλλα. Στη μπροστινή του μεριά υπήρχαν τζάμια που δεν ήταν φιμέ, και μέσα τους, κοιτάζοντας με τα κιάλια της, η Μιράντα διέκρινε έναν άντρα και μια γυναίκα· ο πρώτος καθόταν στο τιμόνι. Στην οπίσθια μεριά του φορτηγού υπήρχε μόνο ένα μικρό παραθυράκι από την πλευρά που έβλεπε η Μιράντα, κι άλλο ένα από την άλλη πλευρά, υπέθετε. Η πίσω πόρτα άνοιξε τώρα, και τέσσερις οπλισμένοι μισθοφόροι βγήκαν. (Στο Ρόλβεσκ απαγορευόταν να κουβαλάς όπλα, αλλά όχι όταν είχες ειδική άδεια προφανώς.) Ένας απ'αυτούς έκανε νόημα σε κάποιους που ακόμα βρίσκονταν στο εσωτερικό του φορτηγού. «Βγείτε!» άκουσε η Μιράντα τη φωνή του να αντηχεί.

Και οι αλλαγμένοι άρχισαν να βγαίνουν από το ψηλό όχημα: τέρατα που μόνο σε εφιάλτες συναντούσε κανείς. Η Μιράντα φοβόταν ότι ανάμεσά τους θα έβλεπε κάποια που θα της θύμιζε τη Νορέλτα-Βορ, την Αδελφή της. Κανένας, όμως, από τους αλλαγμένους δεν της τη θύμιζε. Πράγμα που δεν ήξερε αν όφειλε να τη χαροποιήσει. Μπορεί η Νορέλτα να ήταν νεκρή. Οι θυγατέρες της Πόλης δεν ήταν άτρωτες. Αν και το σώμα τους θεραπευόταν πιο γρήγορα, μπορούσαν να σκοτωθούν όπως οι άλλοι άνθρωποι. Μια σφαίρα στο κεφάλι, μια λεπίδα στην κοιλιά, ένα γερό χτύπημα στον λαιμό...

Η Μιράντα είδε τον μαυρόδερμο άντρα που είχε τέσσερα πόδια και καθόλου χέρια, είδε το φίδι με το κεφάλι γυναίκας, το πλάσμα που ήταν μια μάζα από πλοκάμια, τον τύπο με τα αφύσικα μεγάλα χέρια, και άλλους. Οι τέσσερις μισθοφόροι τούς οδήγησαν στο εσωτερικό του θόλου αναψυχής, από την ίδια πόρτα που είχε μπει και ο θαυματοποιός. Στο φορτηγό έμειναν, απ'ό,τι μπορούσε να δει η Μιράντα, μόνο ο οδηγός και η γυναίκα που καθόταν δίπλα του. Η τελευταία βγήκε, έχοντας ένα κοντό τουφέκι κρεμασμένο στον ώμο, καπνίζοντας ένα τσιγάρο. Ήταν ντυμένη με μαύρη στολή – αλεξίσφαιρη μάλλον – και μικρό καπέλο.

Η Μιράντα περίμενε η ώρα να περάσει, η παράσταση ν'αρχίσει, το σκοτάδι στο Ρόλβεσκ να πυκνώσει.

Πολύς κόσμος είχε συγκεντρωθεί στην είσοδο του θόλου αναψυχής, μπαίνοντας ο ένας κατόπιν του άλλου καθώς έδειχναν τα εισιτήριά τους.

Η Μιράντα είχε υπόψη της το ελικόπτερο που ακόμα περιφερόταν στον ουρανό πάνω απ'το νησί, και από την πρώτη στιγμή που ανέβηκε στο δώμα είχε υφάνει μια Μαγγανεία Νοητικής Συγχύσεως πίσω από τις διαφημιστικές πινακίδες που αναβόσβηναν. Το περιβάλλον ήταν ιδανικό για μια τέτοια μαγγανεία εδώ. Το μάτι, ούτως ή άλλως, εύκολα μπερδευόταν από τα φώτα και τις σκιές. Όσο η Μιράντα έμενε ακίνητη, κανένας δεν θα την έβλεπε από τον αέρα. Κανένας δεν θα σκεφτόταν να κοιτάξει προσεχτικά πίσω από τις διαφημίσεις που στραφτάλιζαν.

8 μ.μ.

Ο κόσμος δεν είχε μπει όλος ακόμα στις *Ανάποδες Κορνίζες*, αλλά ελάχιστοι βρίσκονταν έξω. Πολύ σύντομα έδειξαν κι αυτοί τα εισιτήριά τους και πέρασαν την είσοδο του θόλου αναψυχής. Η μεγάλη πόρτα έκλεισε. Φώτα φαίνονταν από το εσωτερικό, κάνοντας τις ανάποδες κορνίζες με τους σουρεαλιστικούς πίνακες να γυαλίζουν. Κι αυτό δεν ήταν παράπλευρο αποτέλεσμα, όπως ήξερε η Μιράντα: επίτηδες γινόταν. Κανένας ήχος δεν ερχόταν από το εσωτερικό του θόλου: υπήρχε εξαιρετική ηχομόνωση.

Η μισθοφόρος είχε προ πολλού τελειώσει το τσιγάρο της κι ακουμπήσει την πλάτη της πάνω σ'έναν από τους ψηλούς τροχούς του φορτηγού. Χασμουριόταν τώρα. Ο οδηγός του φορτηγού κάπνιζε, με το παράθυρό του κατεβασμένο. Ο οδηγός του άλλου οχήματος είχε ακόμα το φιμέ σκέπαστρο ανοιχτό, και τώρα είχε βάλει τα μποτοφορεμένα πόδια του πάνω απ'το τιμόνι, σταυρωμένα στον αστράγαλο. Στα χέρια του ήταν ένα ανοιχτό βιβλίο.

Η Μιράντα περίμενε κι άλλο. Δεν είχε πέσει ακόμα η νύχτα για τα καλά.

9 μ.μ.

Ήταν σκοτεινά τώρα, και στην πίσω μεριά του θόλου αναψυχής δεν υπήρχαν παρά ελάχιστα φώτα. Ο οδηγός του φορτηγού είχε κατεβεί από τη θέση του και μιλούσε με τη μισθοφόρο. Ο άλλος οδηγός ακόμα διάβαζε.

Η παράσταση τελείωνε στις δέκα, όπως ήξερε η Μιράντα. Αν ήταν να κάνει κάτι, έπρεπε να το κάνει τώρα.

Κοίταξε προς τον ουρανό. Το ελικόπτερο ήταν μακριά. *Ωραία.*

Κατέβηκε από το πλάι του δώματος, χωρίς θόρυβο. Η γεωγραφία των σκιών δημιουργούσε δικούς της δρόμους. Η Μιράντα τούς ακολούθησε, φτάνοντας σε μια γωνία, πίσω από έναν δημόσιο επικοινωνιακό δίαυλο. Το ψηλό φορτηγό ήταν αντίκρυ της· έβλεπε την πισινή μεριά του, τη μισάνοιχτη μεγάλη πόρτα απ'την οποία είχαν βγει οι αλλαγμένοι.

Η μισθοφόρος μιλούσε με τον οδηγό, μερικά μέτρα παραδίπλα, πιο κοντά στη μπροστινή μεριά του οχήματος παρά στην πίσω.

Η Μιράντα βγήκε απ'την κρυψώνα της, βάδισε πλάι σ'έναν τοίχο, τυλιγμένη μ'έναν μανδύα από σκιές. Το αστικό περιβάλλον ήταν φίλος της· σύμμαχός της. Η Πόλη την καθοδηγούσε. Έφτασε στο φορτηγό από την άλλη πλευρά, όχι από εκεί όπου στέκονταν η μισθοφόρος και ο οδηγός· δίχως καθυστέρηση έσκυψε και γλίστρησε ανάμεσα από δύο μεγάλους τροχούς. Βρέθηκε κάτω από το όχημα και ξάπλωσε εκεί, με την πλάτη στο πλακόστρωτο του δρόμου.

Φόρεσε τα γυαλιά νυχτερινής όρασης και τα ενεργοποίησε. Τα πάντα πήραν πράσινες αποχρώσεις. Η Μιράντα είδε πώς ακριβώς ήταν η από κάτω μεριά του οχήματος. Μπορούσε άνετα να πιαστεί και να κρατηθεί, συμπέρανε· δεν υπήρχε πρόβλημα.

Οι μπότες της δεν ήταν δεμένες, και τώρα τις έβγαλε χρησιμοποιώντας μόνο τα πόδια. Τις έπιασε και τις έχωσε στον σάκο της, τον οποίο είχε πάρει αγκαλιά.

Από τα δεξιά της, πέρα από το όχημα, έβλεπε τα πόδια της μισθοφόρου και του οδηγού. Δεν έμοιαζε νάχουν καταλάβει το παραμικρό. Συζητούσαν για ένα κινηματογραφικό έργο· μπορούσε να τους ακούσει. Στη φωνή της μισθοφόρου η Μιράντα διέκρινε, ξεκάθαρα, ότι ήθελε να καβαλήσει τον οδηγό κάποια στιγμή σύντομα.

Κοίταξε το ρολόι της: 9.12 μ.μ.

Υπομονή, τώρα.

Δοκιμαστικά, πιάστηκε από την κάτω μεριά του οχήματος, με τα δάχτυλα των χεριών και των ποδιών. Ναι, όπως το υποψιαζόταν, κανένα πρόβλημα.

Ξάπλωσε πάλι στο οδόστρωμα. Δεν υπήρχε λόγος να κουράζεται από τόσο νωρίς.

Στις δέκα και τέταρτο περίπου, είδε πόδια (και όχι μόνο πόδια) να πλησιάζουν το φορτηγό. Οι μισθοφόροι έφερναν τους αλλαγμένους. Τους άκουσε να επιβιβάζονται. Πόρτες άνοιξαν, πόρτες έκλεισαν.

Κοιτάζοντας προς τα μπροστά, πρόσεξε ότι και ο Ρόλεμ-Μία είχε επιστρέψει μαζί με τους σωματοφύλακές του.

Η Μιράντα πιάστηκε από την κάτω μεριά του οχήματος, και ψιθύρισε ένα Ξόρκι Προκαλύψεως. Δε νόμιζε ότι υπήρχε κίνδυνος να την αναζητήσουν με μαγεία τώρα, αλλά αφού σύντομα θα έμπαινε στο σπίτι ενός μάγου όφειλε να είναι επιφυλακτική.

Το φορτηγό τραντάχτηκε, καθώς οι μηχανές του μούγκριζαν μπαίνοντας σε λειτουργία, και το μυαλό της Μιράντας αποπροσανατολίστηκε· το ξόρκι που ετοίμαζε διαλύθηκε σαν ιστός που σκορπίζεται στον άνεμο. *Μη βιάζεσαι*, είπε στον εαυτό της. Ακόμα και μια γριά έπρεπε να το θυμίζει αυτό στον εαυτό της κάπου-κάπου.

Οι έξι μεγάλοι τροχοί του φορτηγού άρχισαν να κινούνται. Ρίχνοντας μια ματιά μπροστά, η Μιράντα είδε ότι ακολουθούσαν το μικρότερο όχημα του Ρόλεμ-Μία. Και πήγαιναν προς τα δυτικά· το καταλάβαινε διαισθητικά, άνετα. Πήγαιναν προς την Ακτή των Βράχων.

Η Μιράντα μουρμούρισε ξανά τα λόγια για το Ξόρκι Προκαλύψεως, τυλίγοντας τον εαυτό της μέσα σ'ένα αόρατο, άοσμο κουκούλι από μαγικούς ιστούς.

Τα οχήματα διέσχισαν μερικούς δρόμους – συνεχίζοντας προς τα δυτικά και, μετά, στρίβοντας νότια – και δεν άργησαν να φτάσουν στον προορισμό τους. Η Μιράντα, κοιτάζοντας ανάμεσα από τους ψηλούς τροχούς, είδε ότι είχαν μπει σε κάποιον χώρο στάθμευσης. Μέσα στο Παλάτι των Θαυμάτων, στην Ακτή των Βράχων.

επικίνδυνες πτέρυγες

Η Μιράντα ξεγάντζωσε τα χέρια και τα πόδια της από την κάτω μεριά του οχήματος, ξαπλώνοντας στο πλακόστρωτο πάτωμα.

Από πάνω της άκουσε πόρτες ν'ανοίγουν και ανθρώπους και αλλαγμένους να κατεβαίνουν. Είδε πόδια, πλοκάμια, ουρές ανάμεσα από τους μεγάλους τροχούς. Απενεργοποίησε τη νυχτερινή όραση των γυαλιών της για να μπορεί να δει πού υπήρχαν σκιές και πού όχι. Έβγαλε τα γυαλιά και τα έκρυψε μέσα στον σάκο που ήταν πιασμένος μπροστά της.

Οι μισθοφόροι και οι αλλαγμένοι απομακρύνθηκαν· το ίδιο κι ο Ρόλεμ-Μία και οι σωματοφύλακές του. Τους αλλαγμένους τούς πήγαν όλους προς μία κατεύθυνση σαν να ήταν πρόβατα. Ο θαυματοποιός και οι σωματοφύλακές του πρέπει να πήγαν από την άλλη μεριά.

Η Μιράντα περίμενε να πέσει ησυχία στον χώρο στάθμευσης, κι όταν αυτό έγινε, βγήκε κάτω από το φορτηγό και, σκυμμένη, με λυγισμένα γόνατα, κοίταξε ολόγυρα. Ο χώρος ήταν καλά φωτισμένος και υπήρχαν κάμποσα οχήματα, διαφόρων ειδών και σχημάτων. Στο βάθος φαινόταν μια μεγάλη πύλη, κλειστή – η είσοδος από την οποία είχαν μπει. Και η Μιράντα έβλεπε άλλα δύο ανοίγματα: ένα προς τη μεριά όπου είχαν ωθήσει τους αλλαγμένους, ένα προς τη μεριά όπου είχε πάει ο θαυματοποιός.

Έβγαλε τις μπότες από τον σάκο της και τις φόρεσε, δένοντάς τις καλά στα πόδια της. Πήρε τον σάκο στην πλάτη και βάδισε ως εκεί όπου είχαν οδηγήσει τους αλλαγμένους, πατώντας ανάλαφρα, δίχως να κάνει θόρυβο. Η πόρτα ήταν ανοιχτή, και πίσω της είδε σκάλες που ανέβαιναν.

Το Ξόρκι Προκαλύψεως την έκρυβε ακόμα από ανιχνευτικές μαγείες· η Μιράντα μπορούσε να νιώσει τους αόρατους ιστούς του να την περιτυλίγουν. Αλλά υπήρχαν κι άλλες μέθοδοι εντοπισμού: μέθοδοι που ανίχνευαν κατευθείαν ζωντανούς οργανισμούς. Δεν μπορούσε να το ρισκάρει – ειδικά αφού, δεν έπρεπε να ξεχνά, εδώ ήταν το σπίτι ενός *Βιοσκόπου*. Προτού προχωρήσει παραπέρα, κρύφτηκε ανάμεσα σε δύο

οχήματα, γονατίζοντας, και υποτονθόρυσε μια Μαγγανεία Εικονικής Νεκρώσεως. Οι μαγγανείες δεν γίνονταν τόσο γρήγορα όσο τα ξόρκια, και η συγκεκριμένη χρειάστηκε δέκα λεπτά παρότι η Μιράντα προσπάθησε να βιαστεί όσο περισσότερο μπορούσε. Όταν τελείωσε, είχε κρύψει τη ζωτική της ενέργεια πίσω από ένα μαγικό πέπλο· είχε κάνει τον εαυτό της να φαίνεται σαν πέτρα, σαν κάτι το μη ζωντανό, σε κάθε είδους σύστημα που ανίχνευε ζωντανούς οργανισμούς. Κι αυτό θα δι-αρκούσε για καμια ώρα τουλάχιστον.

Το Ξόρκι Προκαλύψεως είχε, εν τω μεταξύ, σχεδόν λήξει, και καθώς η Μιράντα πλησίαζε πάλι το άνοιγμα, αναγκάστηκε να το ξαναϋφάνει γύρω της. Κι αισθανόταν τη χρήση της μαγείας νάχει αρχίσει ήδη να την κουράζει κάπως. Δεν εξαντλούσε τόσο το σώμα της, όσο το πνεύμα της, το μυαλό της. Και η Μιράντα δεν ήθελε τώρα οι σκέψεις της να είναι θολωμένες...

Πέρασε το άνοιγμα κι άρχισε ν'ανεβαίνει τα σκαλοπάτια, αργά, προσεχτικά, αθόρυβα.

Έφτασε στο πάτωμα πάνω από το γκαράζ και είδε ότι εδώ η σκάλα τελείωνε, και διάδρομοι ξεκινούσαν: πέτρινοι, με λάμπες στο ταβάνι, αραιά τοποθετημένες μεταξύ τους, οι οποίες πρόσφεραν ασθενικό φωτισμό. Η Μιράντα, βαδίζοντας με μεγάλη επιφύλαξη, σύντομα διαπίστωσε ότι υπήρχαν φρουροί σε αρκετά σημεία, όλοι τους ντυμένοι με μαύρες στολές και μικρά καπέλα. Ο χώρος δεν τη μπερδευε και τόσο, γιατί τον θυμόταν από τον χάρτη του Λαγού. Εδώ ήταν η πτέρυγα όπου ο Ρόλεμ-Μία κρατούσε τους αλλαγμένους. Οι οποίοι πρέπει να βρίσκονταν τώρα συγκεντρωμένοι στην τραπεζαρία, αν η Μιράντα έκρινε σωστά από τους θορύβους που έφταναν στ'αφτιά της. Γιατί δεν μπορούσε να πλησιάσει εκεί· υπήρχαν φρουροί, και δεν ήθελε να έρθει σε σύγκρουση μαζί τους.

Εκτός από την τραπεζαρία, σε τούτη την πτέρυγα ήταν κι άλλοι χώροι ειδικά διαμορφωμένοι για τους αλλαγμένους: δωμάτια για να κοιμούνται, δωμάτια για να πλένονται, δωμάτια για να κάθονται και να ψυχαγωγούνται. Η Μιράντα είδε μέσα σ'ένα απ'αυτά μια πελώρια ο-θόνη και ηχεία· μέσα σ'ένα άλλο, ένα μεγάλο τραπέζι μπιλιάρδου και μια κάβα. Ο Ρόλεμ-Μία περιποιείτο αρκετά καλά τα τέρατά του. Αλλά εξακολουθούσαν να είναι *φυλακισμένα* εδώ, και μεταμορφωμένα χω-ρίς τη θέλησή τους.

Η Μιράντα δεν μπορούσε να ελέγξει μερικούς χώρους που θα ήθελε, εξαιτίας φρουρών που ήταν αδύνατον να προσπεράσει αθέατη εκεί όπου στέκονταν. Έπρεπε να τους χτυπήσει· δεν γινόταν αλλιώς. Όταν ένας άντρας που βημάτιζε βαριεστημένα τής γύρισε την πλάτη, η Μιράντα τινάχτηκε από το βάθος του διαδρόμου κι έτρεξε καταπάνω του· πηδώντας, τον κοπάνησε άγρια στον αυχένα με τη λαβή ενός ξιφιδίου, κι εκείνος κατέρρευσε σαν σάκος. Σ'ένα άλλο σημείο, η Μιράντα πλησίασε αθόρυβα, από τα νώτα, μια γυναίκα που στεκόταν ακίνητη, της έκλεισε το στόμα με το ένα χέρι, και της γύρισε το κεφάλι απότομα, σπάζοντάς της τον λαιμό. Σε έναν τρίτο φρουρό δεν μπορούσε παρά να χιμήσει ευθέως· χρησιμοποιώντας την κίνηση Γατομαχίας που ήταν γνωστή ως *το πλάκωμα της γάτας*, πετάχτηκε γρήγορα επάνω του ρίχνοντάς τον στο πάτωμα, με τα δυο της γόνατα στο στήθος του. Ο φρουρός λιποθύμησε από το ξαφνικό βάρος που τον πλάκωσε.

Η Μιράντα ερεύνησε υπονομαγία, λουτρά, μια μικρή αποθήκη τροφίμων. Πουθενά δεν βρήκε την Αδελφή της, μεταμορφωμένη ή μη. Είδε μόνο έναν αλλαγμένο κρεμασμένο μέσα σ'ένα δωμάτιο: έναν πορφυρόδερμο άντρα με πόδια λύκου, δύο κέρατα στο στήθος, ένα στόμα στα δεξιά πλευρά, κι ένα στόμα στα αριστερά πλευρά. Το πρόσωπό του ήταν κανονικό, με την εξαίρεση ότι δεν είχε στόμα· στη θέση του στόματος ήταν ένα τρίτο μάτι. Κρεμόταν μες στο δωμάτιο από αλυσίδες στους καρπούς, πάνω από έναν λάκκο απ'τον οποίο έβγαιναν καπνοί που έμοιαζαν να τον ενοχλούν, κάνοντάς τον να βήχει και τα τρία μάτια του να δακρύζουν. Το σώμα του ήταν ολόγυμνο. Η Μιράντα αναρωτήθηκε γιατί ο θαυματοποιός τον είχε τιμωρήσει έτσι. Το δωμάτιο έκλεινε με μια μεγάλη καγκελόπορτα. Ονομαζόταν «ο Θάλαμος της Δικαιοσύνης»· το θυμόταν από τον χάρτη του Λαγού.

Η Μιράντα έδεσε τους λιποθύμους φρουρούς και τους έκρυψε μέσα στην αποθήκη, μαζί με τη σκοτωμένη φρουρό. Την τελευταία την έγδυσε και ντύθηκε με τη στολή της, φορώντας την πάνω από τα δικά της ρούχα. Το καπέλο της το έβαλε στο κεφάλι.

Από την τραπεζαρία, θόρυβοι ακούγονταν ακόμα· οι αλλαγμένοι εξακολουθούσαν να τρώνε. Και οι περισσότεροι φύλακες εκεί ήταν συγκεντρωμένοι, ευτυχώς.

Η Μιράντα πήγε προς την έξοδο της πτέρυγας των αλλαγμένων, όπου είχε ήδη δει δύο μισθοφόρους να στέκονται. Προχώρησε προς το μέρος τους σαν να μη συνέβαινε τίποτα, ντυμένη όπως αυτούς. Και την άφησαν να περάσει, αν και κατάλαβε πως της έριξαν παραξενεμένα βλέμματα. Αναρωτιόνταν ποια ήταν. Καινούργια; Η Μιράντα δεν κάθισε καθόλου για να τους μιλήσει· συνέχισε να βαδίζει σαν να πήγαινε σε κάποια συγκεκριμένη δουλειά που δεν μπορούσε να περιμένει.

Βρέθηκε σε μια άλλη πτέρυγα του Παλατιού των Θαυμάτων, η οποία ήταν εν μέρει για τους υπαλλήλους που εργάζονταν εδώ, εν μέρει για τους μισθοφόρους. Και το γεγονός ότι ήταν ντυμένη ως μία από τους τελευταίους τη βοήθησε πολύ. Όχι πως κανένας θα τη σταματούσε· διάφοροι περιφέρονταν σε τούτους τους διαδρόμους και τους θαλάμους. Πιθανώς θα την περνούσαν για υπάλληλο. Αλλά, και πάλι, καλύτερα έτσι. Από τα βλέμματα που της έριχναν καταλάβαινε ότι δεν κινούσε υποψίες.

Μόνο ένα μέρος τούτης της πτέρυγας υπήρχε στον χάρτη του Λαγού, κι αυτό όχι καλοσχεδιασμένο. Στο βάθος της ήταν χώροι αναψυχής, κουζίνα, και τραπεζαρία για τους υπαλλήλους και τους μισθοφόρους. Ένας τηλεοπτικός δέκτης ήταν ανοιχτός σ'ένα δωμάτιο και κάποιοι κάθονταν αντίκρυ του, παρακολουθώντας μια εκπομπή. Σ'ένα άλλο δωμάτιο μουσική ακουγόταν από ένα ηχοσύστημα, ενώ δύο γυναίκες χόρευαν μαζί με δύο άντρες, γελώντας. Οι χώροι ήταν καλύτερα επιπλωμένοι και στολισμένοι απ'ό,τι στην πτέρυγα των αλλαγμένων.

Η πτέρυγα των αλλαγμένων έμοιαζε με φυλακές, βασικά· δεν υπήρχαν παρά ελάχιστα στολίδια. Ετούτη η πτέρυγα, όμως, ήταν στρωμένη με όμορφα χαλιά σε αρκετά σημεία· είχε πίνακες κρεμασμένους σε κάποιους τοίχους και αφίσες κολλημένες· είχε άνθη στις γωνίες, μέσα σε μεγάλες γλάστρες, και λουλούδια σε βάζα επάνω σε τραπέζια· είχε πολύ περισσότερα παράθυρα, που έβλεπαν είτε προς την Ακτή των Βράχων και τη θάλασσα είτε προς τα δυτικά, προς την αστική περιοχή. Ο εξαερισμός ήταν καλός, και υπήρχαν μηχανήματα που αρωμάτιζαν κάμποςους χώρους, για να μην αφήνουν τον αέρα να βρομά από την πολυκοσμία.

Η Μιράντα εντόπισε μια σκάλα η οποία και ανέβαινε και κατέβαινε. Την ακολούθησε προς τα κάτω κι έφτασε στο γκαράζ, μπροστά στο

άνοιγμα από όπου είχαν φύγει ο Ρόλεμ-Μία και οι μισθοφόροι του. Ανέβηκε ξανά.

Δίπλα στη σκάλα υπήρχε ένας ανελκυστήρας, κι ένας διάδρομος ο οποίος έμοιαζε να οδηγεί έξω από την πτέρυγα των υπαλλήλων και των μισθοφόρων· κι αν η αίσθηση του προσανατολισμού της δεν τη γελούσε, η Μιράντα υπέθετε ότι ο διάδρομος αυτός κατέληγε στην έξοδο του Παλατιού, εκεί απ'όπου είχε μπει το φορτηγό προτού πάει στο γκαράζ.

Ακόμα ένας ανελκυστήρας υπήρχε στην πτέρυγα, μεγαλύτερος από τον προηγούμενο, και πλάι του δεν ήταν σκάλες.

«Είσαι καινούργια;» τη ρώτησε ένας άντρας που πρέπει να ήταν μισθοφόρος αλλά χωρίς τώρα να φορά τη στολή του.

«Ναι.» Είχαν μόλις συναντηθεί στη γωνία ενός διαδρόμου.

Ο άντρας χαμογέλασε. «Κι έχεις χαθεί, ε;»

«Όχι,» αποκρίθηκε η Μιράντα, «καθόλου.»

«Το λέω επειδή σε είδα και πριν να περνάς από δω.»

«Εντάξει,» χαμογέλασε, «δεν υπάρχει πρόβλημα. Πώς σε λένε;»

«Χάρολντ.» Και της είπε σε ποιο δωμάτιο έμενε. «Εσύ πού μένεις;»

«Πρέπει να πηγαίνω· θα σε συναντήσω μετά, σίγουρα.»

Ο άντρας έκανε να την ακολουθήσει, αλλά η Μιράντα έστριψε και μπήκε σε μια πόρτα που έβγαζε στις γυναικείες τουαλέτες των μισθοφόρων. Μετά από λίγο βγήκε και (χωρίς να συναντήσει τον Χάρολντ ξανά) πήγε στις σκάλες κι άρχισε ν'ανεβαίνει.

Ο θαυματοποιός πρέπει να έμενε στα επάνω πατώματα.

Εκεί κρατά την Αδελφή μου;

Πώς θα μάθαινε τι της είχε συμβεί; Αν δεν ήταν φυλακισμένη κάπου εδώ μέσα, πώς θα μάθαινε τι της είχε συμβεί;

Η Μιράντα, προτού φτάσει στην κορυφή της σκάλας, στάθηκε κι έκανε ένα Ξόρκι Εντοπισμού Νοητικής Δραστηριότητας. Το μυαλό της απλώθηκε προς τα πάνω, σαν αόρατα πλοκάμια να είχαν φυτρώσει από το κεφάλι της. Πλοκάμια που έψαχναν – που *μυρίζονταν* – σκέψεις. Και ναι, όντως, δύο σκεπτόμενα όντα ήταν επάνω. Η νοητική τους δραστηριότητα δεν ήταν έντονη. *Φρουροί, μάλλον.* Οι φρουροί που δεν ανησυχούσαν είχαν συνήθως αυτού του τύπου τη νοητική δραστηριότητα. Στα όρια της βαρεμάρας.

Αλλά η Μιράντα είχε την αίσθηση ότι δεν θα μπορούσε να τους περάσει εύκολα, όπως τους άλλους. Θα τη σταματούσαν. Εδώ – το *ένιωθε* – ήταν κάποιο όριο που δεν διάβαινε ο καθένας.

Έβγαλε μια σκοτοβομβίδα, τη ρύθμισε σε διάμετρο οκτώ μέτρων (το μέγιστο – ώστε η διάρκεια της επίδρασης της να είναι μικρή), και την κράτησε μες στην τσέπη της, με τον αντίχειρά της στον διακόπτη ενεργοποίησης.

Ανέβηκε τη σκάλα με σταθερά βήματα και έφτασε σ'ένα σαλόνι, όχι πολύ μεγάλο αλλά ούτε και μικρό. Μία πόρτα υπήρχε μονάχα, ξύλινη και κλειστή, στο βάθος, πίσω από τους δύο φρουρούς που στέκονταν με τα χέρια στις ζώνες. Τα όπλα τους ήταν πιστόλια και κοντόσπαθα, θηκαρωμένα στη μέση τους. Παραδίπλα, με τις άκριες των ματιών της, η Μιράντα μπορούσε να δει τη θύρα ενός ανελκυστήρα· ο ίδιος, μάλλον, που ήταν πλάι στη σκάλα στο προηγούμενο πάτωμα.

Χωρίς δισταγμό, βάδισε προς τους φρουρούς, οι οποίοι δεν θορυβήθηκαν αντικρίζοντάς την. Άλλωστε, ήταν ντυμένη σαν αυτούς. Από τις όψεις τους η Μιράντα αμέσως κατάλαβε ότι προσπαθούσαν να θυμηθούν αν την είχαν ξαναδεί μέσα στο Παλάτι των Θαυμάτων.

«Τι θέλεις;» τη ρώτησε ο ένας, που είχε δέρμα κατάλευκο σαν χιόνι και κεφάλι τελείως ξυρισμένο. Ο άλλος είχε δέρμα λευκό με απόχρωση του ροζ και κοντοκουρεμένα καστανά μαλλιά.

«Μ'έστειλαν για τον κύριο Ρόλεμ-Μία... Από δω δεν μένει;» Γνώριζε πως η απάντηση στην ερώτησή της ήταν *Ναι* – το *καταλάβαινε* – δεν χρειαζόταν κανένας να της το πει.

Ο κατάλευκος φρουρός συνοφρυώθηκε. «Ποιος σ'έστειλε;»

«Από... από κάτω.» Η Μιράντα έκανε να γυρίσει, δήθεν για να δείξει προς τη σκάλα–

Τράβηξε τη σκοτοβομβίδα από την τσέπη της, ενώ συγχρόνως γύριζε τον διακόπτη ενεργοποίησης, και την έριξε στο πάτωμα ανάμεσα σ'εκείνη και τους φρουρούς.

Πυκνό, αφύσικο, αδιαπέραστο σκοτάδι τούς σκέπασε και τους τρεις. Όμως μόνο εκείνοι ξαφνιαστήκαν, ασφαλώς. Η Μιράντα είχε βάλει καλά μες στο μυαλό της τις θέσεις όπου στέκονταν οι δυο τους αλλά και τις στάσεις του σώματός τους· και κινήθηκε αστραπιαία. Χωρίς να βλέπει, τράβηξε τα δύο ξιφίδια από την πίσω μεριά της ζώνης της και οδήγησε τις λεπίδες μπροστά και πάνω. Τις αισθάνθηκε να καρφώ-

νουν τους άντρες εκεί όπου ήθελε – κάτω απ'το σαγόνι – διαπερνώντας μαλακή σάρκα, για να μπηχτούν βαθιά.

Η Μιράντα τράβηξε έξω τα ξιφίδια, καθώς οι φρουροί πέθαιναν, και τινάχτηκε όπισθεν. Τα πάντα ήταν τυλιγμένα σε σκοτάδι μες στο σαλόνι· δεν μπορούσε να πάει πουθενά, για την ώρα. Θυμόταν, όμως, προς τα πού ήταν μια πολυθρόνα (είχε καλή μνήμη) και κινήθηκε, με επιφύλαξη, προς τα εκεί. Κρύφτηκε πίσω της, γονατίζοντας. Τ'αφτιά της ήταν τεντωμένα, ακούγοντας προσεχτικά, προσπαθώντας να ανταγωνιστεί τον Λαγό.

Δεν άκουσε κανέναν να έρχεται· μόνο οι επιθανάτιοι ρόγχοι των μισθοφόρων ακούγονταν.

Το σκοτάδι της βόμβας θα διαρκούσε κανένα πεντάλεπτο μονάχα, αλλά η Μιράντα αποφάσισε να μην περιμένει άλλο. Θηκαρώνοντας το ένα ξιφίδιο πίσω της, ορθώθηκε και πλησίασε την πόρτα. Όταν το πόδι της άγγιξε το κουφάρι του ενός φρουρού, το απέφυγε ευέλικτα· δεν σκόνταψε.

Το χέρι της βρήκε το πόμολο και το γύρισε. Ανοίγοντας.

Ευτυχώς, δεν ήταν κλειδωμένα.

Και η επίδραση της σκοτοβομβίδας δεν είχε απλωθεί πέρα από την πόρτα. Τα φυσικά αντικείμενα που είχαν πάχος μεγαλύτερο από μιας κουρτίνας περιόριζαν την εξάπλωση του αφύσικου σκοταδιού, όπως θα περιόριζαν και την έκρηξη μιας χειροβομβίδας.

Η Μιράντα μπήκε τώρα σε μια πτέρυγα όπου, καταφανώς, βρίσκονταν προσωπικοί χώροι. Και είχε μια αίσθηση μεγάλου, άμεσου κινδύνου. *Άμεσου.*

Γιατί; Δεν έβλεπε τίποτα συγκεκριμένο.

Τράβηξε το πιστόλι της με το ελεύθερό της χέρι, για καλό και για κακό. Και προχώρησε αργά, χωρίς να κάνει θόρυβο πάνω στο ξύλινο πάτωμα. Στους τοίχους του διαδρόμου υπήρχαν όμορφες λάμπες φτιαγμένες σαν λουλούδια. Μέσα από μια ανοιχτή πόρτα είδε ένα σαλόνι, μεγαλύτερο από το προηγούμενο και πολύ πιο όμορφα στολισμένο, γεμάτο σουρεαλιστικούς πίνακες, αριστοτεχνικά λαξεμένα αγάλματα, φυτά σε γλάστρες και βάζα, και διάφορα άλλα αντικείμενα. Κανένας δεν ήταν εκεί.

Απ'ό,τι είχε μάθει η Μιράντα από την προηγούμενή της επίσκεψη στο νησί Ρόλβεσκ, πριν από τρία χρόνια, ο Ρόλεμ-Μία δεν ήταν πα-

ντρεμένος. Είχε μόνο, παλιότερα, ερωτικές σχέσεις με μια αριστοκράτισσα της περιοχής, αλλά όχι πλέον. Για κάποιο λόγο είχαν χωρίσει. Και η Μιράντα είχε ακούσει ότι η αριστοκράτισσα δεν ήθελε πια να μιλά γι'αυτόν.

Ο θαυματοποιός ήταν, αναμφίβολα, παράξενος. Αλλά η Μιράντα τότε δεν φανταζόταν *πόσο* παράξενος. Δεν φανταζόταν ότι θα μπορούσε να διακρίνει μια θυγατέρα της Πόλης απλά κοιτάζοντάς την από απόσταση.

Τι έκανες στην Αδελφή μου, Ρόλεμ-Μία;

Η Μιράντα συνέχισε να βαδίζει μέσα στην προσωπική πτέρυγα του θαυματοποιού, και είδε ένα δωμάτιο όλο βαλσαμωμένα θηρία: πλάσματα από διάφορες διαστάσεις του σύμπαντος, δίχως αμφιβολία. Τα περισσότερα τα αναγνώριζε. Αλλά υπήρχαν και κάποια ανάμεσά τους που δεν τα είχε ξαναντικρίσει. Και παραξενεύτηκε. Είχε ζήσει πάνω από εκατόν-είκοσι χρόνια, και είχε δει πολλά...

Λίγο παρακάτω, σε μια διχάλα των διαδρόμων, βρέθηκε μπροστά σε κάτι πιο αλλόκοτο. Από τη μια μεριά, ο διάδρομος δεν είχε ούτε ξύλινο πάτωμα, ούτε πέτρινους τοίχους, ούτε λάμπες. Το πάτωμά του ήταν από μια κρυσταλλική ύλη, κάτω από την οποία υπήρχαν γαλανές φλέβες· οι τοίχοι του ήταν από ένα μαύρο υλικό που στραφτάλιζε, παράγοντας άχρωμο φως μέσα από τις αναλαμπές του· το ταβάνι ήταν από ανοιχτόγκριζο καπνό.

Τι σκατά συμβαίνει εδώ; Η Μιράντα νόμιζε ότι αντίκρυ της ήταν ξαφνικά κάποια διαστασιακή δίοδος. Αλλά η διαίσθησή της της έλεγε ότι αυτός δεν ήταν δρόμος που οδηγούσε προς άλλη διάσταση. Ήταν κάτι το... τελείως αφύσικο για τη Ρελκάμνια. Μια παρεκτροπή. Αισθανόταν το στομάχι της να αναποδογυρίζει. Αηδιασμένη.

Όπως τότε που είχε βρεθεί στην παράσταση του θαυματοποιού.

Παραλίγο να μην ακούσει το γρύλισμα πίσω της, να μην καταλάβει τον τρομερό κίνδυνο που ερχόταν.

Παραλίγο.

Αηδιασμένη, ζαλισμένη, στράφηκε. Για να δει, από την άλλη μεριά του διαδρόμου (η οποία ήταν κανονική), ένα πλάσμα να την πλησιάζει.

Ένα πλάσμα που δεν μπορεί να ήταν αλλαγμένος.

Δεν ήταν άνθρωπος, τουλάχιστον. Είχε τέσσερα μυώδη πόδια, και στο ύψος έφτανε σχεδόν ως το στήθος της. Το κεφάλι του ήταν μακρύ,

τα μάτια του στενά κι από πάνω τους φύτρωναν κοκάλινες αποφύσεις· τα δόντια του έτριζαν, σφιγμένα, κοφτερά· δεξιά κι αριστερά του κεφαλιού του ήταν κέρατα που κύρτωναν προς τα μπροστά, αιχμηρά κι επικίνδυνα. Το σώμα του ήταν ευλύγιστο, και κάτω από το δέρμα του μυριάδες μικροσκοπικοί οργανισμοί έμοιαζαν να κινούνται και να πάλλονται, μη σταματώντας ποτέ. Πίσω του είχε μια μακριά ουρά– όχι, δύο ουρές. Ή μήπως... η μία είχε ξεπροβάλει μέσα από την άλλη;

Η Μιράντα έκανε ένα βήμα όπισθεν, σαστισμένη, αηδιασμένη ακόμα περισσότερο από πριν. Τούτο το πλάσμα είχε επάνω του αυτό το κάτι *τελείως αφύσικο* για τη Ρελκάμνια. Δεν *ταίριαζε* εδώ. Δεν *ταίριαζε* καθόλου.

Το στόμα του άνοιξε – και, ξαφνικά, δεν ήταν στόμα: ήταν ένα πλοκάμι που τινάχτηκε και τυλίχτηκε γύρω απ'τη δεξιά κνήμη της Μιράντας, τραβώντας την, σωριάζοντάς την στο πάτωμα, για να κοπανήσει επώδυνα τη ράχη της.

Και το τέρας τώρα χιμούσε καταπάνω της – και είχε σαγόνια γεμάτα αιχμηρά δόντια ξανά!

Η Μιράντα το κλότσησε κατάμουτρα, νιώθοντας τομποτοφορεμένο πόδι της να συναντά κάτι πλαστικό αλλά και σκληρό συγχρόνως. Προς στιγμή φοβήθηκε ότι ίσως το πλάσμα να μην αισθανόταν πόνο, όμως δεν ήταν έτσι. Το χτύπημά της το έκανε να οπισθοχωρήσει λίγο.

Και η όψη του έγινε πιο φριχτή από πριν.

Εκεί όπου η Μιράντα το είχε κλοτσήσει, η μούρη του είχε πάει προς τα μέσα και τώρα αναπλαθόταν σαν πηλός, ενώ συγχρόνως ένα πλοκάμι έβγαине από το μέτωπό του. Στο πέρας του πλοκαμιού υπήρχε ένα ράμφος πουλιού, το οποίο ανοιγόκλεινε απειλητικά. Τα σαγόνια με τα δόντια είχαν εξαφανιστεί· το πρόσωπο ήταν επίπεδο εκεί. Και τα κέρατα εκατέρωθεν του κεφαλιού είχαν *πλατύνει*· είχαν γίνει σαν κοκάλινες φτερούγες.

Η Μιράντα ποτέ ξανά στη μακρόχρονη ζωή της δεν είχε αισθανθεί τόσο μεγάλη αποστροφή και υπερφυσικό τρόπο. Αν δεν ήταν αυτή που ήταν, ίσως να είχε παραλύσει, ή κουλουριαστεί ουρλιάζοντας, τρέμοντας.

Το πλοκάμι που φύτρωνε από το μέτωπο φάνηκε να μακραίνει απεριόριστα καθώς ερχόταν καταπάνω της, με το ράμφος του να ανοιγόκλεινει, κατευθυνόμενο προς το δεξί της μάτι– Η Μιράντα το χτύπησε

με το ξιφιδιό της, όσο πιο δυνατά μπορούσε, σπάζοντας την άκρη του, ενώ γύριζε το πρόσωπό της στο πλάι. Το πλοκάμι αποτραβήχτηκε.

Το τέρας όμως πήδησε πάνω της, πλακώνοντας το δεξί της πόδι μ'ένα από τα δικά του πόδια – τα οποία τώρα είχαν πλατύνει υπερβολικά, μοιάζοντας με πατούσες ελέφαντα από άλλη διάσταση!

Δυο δαγκάνες παρουσιάστηκαν εκεί όπου πριν ήταν το στόμα του.

Η Μιράντα το πυροβόλησε κατακέφαλα με το πιστόλι της. Η ριπή αντήχησε δυνατά μέσα στους διαδρόμους του Παλατιού (αλλά τι άλλη επιλογή είχε; Αν δεν έκανε θόρυβο, ήταν νεκρή!) και το τέρας τινάχτηκε πίσω. Το πλοκάμι του είχε εξαφανιστεί. Παράξενα, αποτρόπαια υγρά έρρεαν πάνω στο πρόσωπό του. Τα προηγούμενα μάτια του είχαν χαθεί, κι ένα καινούργιο, μεγάλο μάτι είχε εμφανιστεί. Τα κέρατά του είχαν αλλάξει θέση, αλλά εξακολουθούσαν νάναι πλατιά σαν φτερούγες. Η φωνή που έβγαλε θύμιζε τη φωνή λαβωμένου σκύλου.

Η Μιράντα το πυροβόλησε ξανά, και ξανά. Αποκρουστικά υγρά πετάγονταν μες στον διάδρομο. Το δέρμα του τέρατος παλλόταν σαν μυριάδες έντομα να έτρεχαν από κάτω του. Η μορφή του έπαιρνε δεκάδες παραλλαγές.

Μια μαστιγοουρά με δόντια τινάχτηκε προς τη Μιράντα. Εκείνη προσπάθησε να την αποφύγει, αλλά χτυπήθηκε στον μηρό· η στολή της φρουρού και το παντελόνι που φορούσε από κάτω σκίστηκαν: αίμα πετάχτηκε. Και τα πολλά μικρά δόντια χώθηκαν επίμονα μες στη σάρκα της. Η Μιράντα, γρυλίζοντας, σπάθισε τη μαστιγοουρά με το ξιφιδιό της, καταφέρνοντας τελικά να την κόψει. Τα δόντια την ελευθέρωσαν, αν και μερικά έμειναν καρφωμένα μέσα της.

Το τέρας εν τω μεταξύ έμοιαζε να προσπαθεί να πάρει μια μορφή που θα αγνοούσε τις σφαίρες εντός του, ή που θα τις έκανε μέρος του.

Η Μιράντα πετάχτηκε όρθια, και το πυροβόλησε πάλι. Δεν μπορούσε να σκοτωθεί; Δεν είχε εγκέφαλο; Δεν είχε ζωτικά όργανα; Τι σκατά ήταν αυτή η μαλακία; Από ποιο αποτρόπαιο μέρος του σύμπαντος είχε καταλήξει στη Ρελκάμνια;

Η Μιράντα είχε μόνο έναν δρόμο διαφυγής καθώς το τέρας, παρότι χτυπιόταν από τις σφαίρες της, συνέχιζε να τη ζυγώνει. Οπισθοχώρησε προς τον αφύσικο διάδρομο. Τα μποτοφορεμένα πόδια της πάτησαν στην κρυσταλλική ύλη του πατώματος, νιώθοντάς την γλιστερή. Οι

μαύροι τοίχοι ολόγυρά της στραφτάλιζαν, ο καπνός από πάνω της περιστρεφόταν.

Όταν η Μιράντα, πυροβολώντας, είχε τελειώσει τον γεμιστήρα της, το τέρας έπαψε πια να περπατά. Αλλά η σάρκα του– οι μικροοργανισμοί κάτω από τη σάρκα του δεν έπαψαν να κινούνται. Και η Μιράντα φοβόταν ότι σύντομα πιθανώς να σηκωνόταν πάλι.

Πρέπει να φύγω, σκέφτηκε, βγάζοντας τον τελειωμένο γεμιστήρα με χέρια που έτρεμαν. Θα μαζευτούν όλοι οι φρουροί εδώ!

Πίσω από την πλάτη της, όμως, και προς τ'αριστερά ένιωθε πως κάτι σημαντικό βρισκόταν. Κάτι που αναζητούσε. Κάτι που ήταν μια αντανάκλαση του εαυτού της. Η Νορέλτα-Βορ;

Η Μιράντα δεν είχε ακόμα προλάβει να βάλει καινούργιο γεμιστήρα στο πιστόλι της, όταν ο Ρόλεμ-Μία παρουσιάστηκε αντίκρυ της, στην αρχή του αφύσικου διαδρόμου, πίσω από το πεσμένο θηρίο.

«Εσύ...» είπε, σημαδεύοντάς την μ'ένα πιστόλι. Και χαμογέλασε πλατιά, με τρόπο που της θύμιζε τις αποκρουστικές αλλαγές του τέρατος. «Ήρθες λοιπόν!

»Αλλά δεν είναι ευγενικό να πυροβολείς τα κατοικίδια μου...»

Δίοδοι προς την ψυχή της Ρελκάμνια

Η Μιράντα οπισθοχώρησε ένα βήμα, έχοντας συνεχώς τα μάτια της μπροστά, στον θαυματοποιό.

«Μη φεύγεις,» είπε ο Ρόλεμ-Μία, σημαδεύοντάς την. «Δεν υπάρχει πουθενά να πας. Κι επιπλέον, θέλω να... μιλήσουμε οι δυο μας.»

Η Μιράντα, όμως, καταλάβαινε ότι οι προθέσεις του δεν είχαν άμεση σχέση με την ομιλία. Αλλά δεν ήταν και πρόθυμος να τη σκοτώσει. Την ήθελε ζωντανή. Η Μιράντα δεν είχε καμία αμφιβολία γι' αυτό· η διαίσθηση των θυγατέρων τής το αποκάλυπτε πεντακάθαρα.

Έκανε ακόμα δύο βήματα όπισθεν, βάζοντας τον καινούργιο γεμιστήρα στο πιστόλι της.

«Μείνε ακίνητη,» απείλησε ο Ρόλεμ-Μία, «αλλιώς θα σου ρίξω!» Και, εξακολουθώντας να τη σημαδεύει, γύρισε έναν διακόπτη επάνω στο δικό του πιστόλι. Τα μάτια της Μιράντας είχαν ήδη κοιτάξει το όπλο προσεχτικά, και είχε καταλάβει ότι δεν ήταν ένα απλό πυροβόλο. Ήταν διπλής λειτουργίας. Πυροβόλο και εσωτερικών δονήσεων. Και τώρα, μάλλον, ο θαυματοποιός το είχε γυρίσει στη δεύτερη λειτουργία, η οποία προκαλούσε εσωτερικές δονήσεις μέσα στο σώμα του στόχου, μουδιάζοντάς τον, ζαλίζοντάς τον. Επρόκειτο για μια λειτουργία τελευταίας τεχνολογίας στη Ρελκάμνια. Δεν φαινόταν τίποτα να πετάγεται από το όπλο· ο κυματισμός ήταν αόρατος.

Η Μιράντα, χωρίς να στρέψει το βλέμμα της, τινάχτηκε προς τ'αριστερά. Η διαίσθησή της της έλεγε πως προς τα εκεί έπρεπε να πάει.

Ο ώμος της χτύπησε πάνω σε μια πόρτα, η οποία δεν ήταν ούτε τελείως κλειστή ούτε κλειδωμένη. Το ξύλινο φύλλο άνοιξε, και η Μιράντα βρέθηκε σ'ένα δωμάτιο που έμοιαζε με τον διάδρομο απέξω. Στο πάτωμά του υπήρχε αυτή η κρυσταλλική ύλη που γαλανές φλέβες έτρεχαν από κάτω της. Οι τοίχοι του ήταν από κάποιο μαύρο υλικό που έβγαζε άχρωμη ακτινοβολία. Και το ταβάνι το ίδιο.

Δεν ήταν αυτά, όμως, που τράβηξαν πρώτα την προσοχή της Μιράντας.

Αντίκρυ της βρισκόταν μια γυναίκα με κατάλευκο δέρμα και καστανά μαλλιά, ημίγυμνη, δεμένη σ'ένα κρεβάτι φτιαγμένο από πλεγμένα μαύρα κέρατα. Τα δεσμά της ήταν αλυσίδες που έμοιαζαν ζωντανές, κι έσφιγγαν τους καρπούς και τους αστραγάλους της σαν φίδια, κρατώντας την ακινητοποιημένη. Σωληνάκια έβγαιναν από διάφορα σημεία του σώματός της, καταλήγοντας σε δοχεία. Τα μάτια της στράφηκαν προς τη Μιράντα, αλλά φαίνονταν θολωμένα, φαίνονταν να βλέπουν και να μη βλέπουν. Κάτω από τα στήθη της, στο διάφραγμα, ήταν πιασμένη μια συσκευή που θύμιζε μεγάλη αράχνη. Ήταν από μαύρο μέταλλο που γυάλιζε, κι επάνω της υπήρχε ένας διαφανής λίθος.

Η δεμένη γυναίκα ήταν η Νορέλτα-Βορ.

Το δωμάτιο δεν είχε παράθυρα. Προς τα δεξιά υπήρχε μόνο μια πόρτα ανελκυστήρα. Ενός ανελκυστήρα που σίγουρα δεν είχε καμια σχέση με τον προηγούμενο, δίπλα στη σκάλα, αλλά επίσης ούτε είχε καμια σχέση με τον άλλο ανελκυστήρα που είχε δει η Μιράντα μέσα στο Παλάτι των Θαυμάτων – τον δεύτερο που βρισκόταν στην πτέρυγα των υπαλλήλων και των μισθοφόρων. Ήταν βέβαιη. Ετούτος εδώ ήταν ένας κρυφός ανελκυστήρας – μόνο για τον Ρόλεμ-Μία, πιθανώς.

Δίχως καθυστέρηση, έκλεισε την πόρτα πίσω της. Αλλά δεν είδε κανέναν σύρτη, ούτε κανένα κλειδί, για να την ασφαλίσει.

Μόνο ένας τρόπος υπήρχε, λοιπόν–

(κίνδυνος!)

Η Μιράντα τινάχτηκε στο πλάι, ακουμπώντας τον ώμο της στον τοίχο, σίγουρη πως είχε μόλις αποφύγει μια ριπή από το πιστόλι εσωτερικών δονήσεων. Οι ριπές του περνούσαν μέσα από ξύλο μικρού πάχους· ακόμα και μέσα από πέτρες μικρού πάχους.

Αγγίζοντας την κλειδαριά της πόρτας, η Μιράντα έκανε γρήγορα ένα Ξόρκι Ξεκλειδώματος – υπολογίζοντας ότι ο θαυματοποιός δεν θα τολμούσε ν'ανοίξει αμέσως, φοβούμενος ότι θα τον πυροβολούσε.

Το Ξόρκι Ξεκλειδώματος ήταν, κατά βάση, για να *ξεκλειδώνεις* κλειδαριές. Αλλά το ξεκλειδώμα δεν είναι παρά ένα γύρισμα του μηχανισμού προς μια κατεύθυνση. Η Μιράντα απλά γύρισε τον μηχανισμό προς την άλλη κατεύθυνση, στέλνοντας το μυαλό της μέσα στην κλειδαριά για να τη μετακινήσει.

Δεν ήταν καν κλειδαριά ασφαλείας· κινήθηκε πανεύκολα, κλείνοντας.

Αυτό δεν θα κρατούσε τον θαυματοποιό μακριά για πολύ.

«Άνοιξέ μου!» φώναξε ο Ρόλεμ-Μία απέξω. «Να μιλήσουμε θέλω μόνο!»

Η Μιράντα δεν απάντησε. Πολύ σύντομα οι μισθοφόροι του θα έρχονταν επάνω– Ή, μάλλον, ήδη θα είχαν έρθει, ύστερα από τόσους πυροβολισμούς. *Πρέπει να φύγω. Μαζί με τη Νορέλτα.*

Πλησίασε την Αδελφή της.

«Νορέλτα,» είπε. «Εγώ είμαι, η Μιράντα. Με καταλαβαίνεις;»

«...Μιράντα...» μουρμούρισε αδύναμα εκείνη, με τα μάτια της μισόκλειστα. Ήταν ναρκωμένη με κάτι.

Η Μιράντα έπιασε την παράξενη συσκευή που βρισκόταν στο διάφραγμα της Νορέλτα-Βορ και, διαισθανόμενη πως δεν θα σκότωνε έτσι την Αδελφή της, την τράβηξε προς τα πάνω. Μικρά πόδια, που θύμιζαν εντόμου, γλίστρησαν έξω από το κατάλευκο δέρμα της Νορέλτα-Βορ, αφήνοντας πίσω τους τέσσερις αιματηρές βούλες.

Η Νορέλτα άρχισε να βήχει, σπασμωδικά. Άρχισε να προσπαθεί να ανασάνει σαν ξαφνικά να είχε βγει στον αφρό ενώ πριν, εδώ και ώρα, βρισκόταν κάτω από το νερό.

«Ήρεμα,» της είπε η Μιράντα, «ήρεμα,» καθώς έπιανε τα σωληνάκια και τα τραβούσε με προσοχή, με τρόπο που ήταν βέβαιη ότι δεν θα έβλαπτε την Αδελφή της.

Πυροβολισμός από πίσω της: η κλειδαριά χτυπήθηκε, η πόρτα τραντάχτηκε. Κι άλλος ένας πυροβολισμός.

Η Μιράντα είχε βγάλει όλα τα σωληνάκια από το σώμα της Νορέλτα και, τραβώντας το ξιφιδίό της, έκανε να κόψει τα δεσμά της–

Αλλά δεν υπήρχε λόγος.

Τα δεσμά διαλύονταν, εξαφανίζονταν. Το ίδιο το κρεβάτι άλλαζε κάτω από τη Νορέλτα-Βορ. Όπως επίσης άλλαζε κι ολόκληρο το δωμάτιο. Το πάτωμά του γινόταν ξύλινο, καθώς η κρυσταλλική ύλη εξατμιζόταν το ταβάνι και οι τοίχοι του γίνονταν πέτρινα, καθώς το μαύρο, φωσφορικό υλικό έλιωνε.

Και, με το λιώσιμό του, το φως που ανέδιδε έσβηνε, τυλίγοντας το δωμάτιο σε σκοτάδι.

Η Μιράντα φόρεσε αμέσως τα γυαλιά της, πατώντας το κουμπί που ενεργοποιούσε τη νυχτερινή όραση. Τα πάντα πήραν πράσινες αποχρώσεις.

Η πόρτα άνοιξε και δυο μισθοφόροι φάνηκαν στο κατώφλι. Η Μιράντα τούς πυροβόλησε, τον έναν στο κεφάλι, τον άλλο στο στήθος, τινάζοντάς τους πίσω και έξω. Εκείνοι δεν μπορούσαν να τη δουν μέσα στο σκοτάδι.

Φωνές ακούστηκαν από τον διάδρομο. Τουλάχιστον άλλοι τρεις μισθοφόροι ήταν εκεί.

Η Μιράντα τράβηξε την τελευταία σκοτοβομβίδα της και την πέταξε πέρα από το κατώφλι, ρυθμισμένη σε διάμετρο δύο μέτρων, μην έχοντας χρόνο να αυξήσει την εμβέλεια και μη θέλοντας – μικρότερη εμβέλεια σήμαινε μεγαλύτερη διάρκεια επίδρασης. Η βόμβα τύλιξε τον χώρο γύρω από την πόρτα σε πυκνό, αδιαπέραστο σκοτάδι.

«Παραδώσου!» αντήχησε η φωνή του Ρόλεμ-Μία. «Και θα μιλήσουμε. Δε μπορείς να πας πουθενά από κει!»

«Νορέλτα, σήκω!» είπε η Μιράντα πλησιάζοντας τον ανελκυστήρα. Με τις άκριες των ματιών της είδε ότι η Αδελφή της είχε ήδη ανασηκωθεί πάνω στο κρεβάτι – που δεν ήταν πλέον φτιαγμένο από πλεγμένα κέρατα. «Έλα προς τα δω, Νορέλτα. Προς τη φωνή μου.» Η Μιράντα πάτησε το κουμπί που καλούσε τον ανελκυστήρα και η μικρή οθόνη έδειξε ότι ο θάλαμος ερχόταν από κάτω.

Η Νορέλτα-Βορ σηκώθηκε, και παραπάτησε–

Η Μιράντα την έπιασε προτού πέσει, τυλίγοντας το χέρι της γύρω από τη μέση της. Μετά πυροβόλησε προς το πυκνό σκοτάδι της πόρτας που ούτε τα γυαλιά νυχτερινής όρασης δεν μπορούσαν να διαπεράσουν. Πυροβόλησε τυχαία. Για εκφοβισμό. Για να μην πλησιάσει κανένας από τους μισθοφόρους του Ρόλεμ-Μία.

Ένα γρύλισμα ακούστηκε, τότε, από το σκοτάδι. Ένα γρύλισμα που έκανε τις τρίχες της να ορθωθούν.

Το αποτρόπαιο θηρίο. Ήταν πάλι όρθιο, γαμώτο!

Και πλησίαζε.

Ο θάλαμος του ανελκυστήρα ήρθε επάνω. Η Μιράντα άνοιξε την πόρτα και μπήκε, τραβώντας μαζί της τη Νορέλτα-Βορ–

–ενώ πίσω τους έβλεπε το θηρίο να ζυγώνει, βγαίνοντας μέσα απ'το υπερφυσικό σκοτάδι. Είχε τέσσερα λιγνά πόδια, μακρόστενο κεφάλι με δύο πλατιά κέρατα σαν φτερούγες, και μακριά μουςούδα σαν ουρά, που στο πέρασ της βρίσκονταν δαγκάνες που ανοιγόκλειναν.

Η Μιράντα έκλεισε την πόρτα του ανελκυστήρα και πάτησε ένα από τα κουμπιά της κονσόλας. Αυτό που έστελνε τον θάλαμο στο πιο βαθύ επίπεδο.

Καθώς κατέβαιναν, απενεργοποίησε τη λειτουργία νυχτερινής όρασης των γυαλιών της· υπήρχε αναμμένη λάμπα εδώ μέσα. Κοιτάζοντας τις ενδείξεις της κονσόλας, παρατήρησε ότι το δωμάτιο της Νορέλτα-Βορ ήταν το ψηλότερο σημείο του ανελκυστήρα.

Πηγαίνει σε υπόγεια, κάτω από το Παλάτι των Θανμάτων...

«Μιράντα...» μουρμούρισε, λαχανιασμένα, η Νορέλτα-Βορ. «Σε ονειρεύομαι, Μιράντα...» Δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια της. «Ζητούσα από την Πόλη να σε φέρει σ'εμένα... Μιράντα...»

«Πρέπει να φανείς δυνατή,» της είπε η Μιράντα. «Δεν έχουμε ακόμα γλιτώσει. Ξέρεις πού βρίσκεσαι;»

Η Νορέλτα ξεροκατάπιε· τα χείλη της ήταν στεγνά, σκασμένα. «Στο Παλάτι του Ρόλεμ-Μία... Μιράντα, είναι... είναι... δεν είναι από τη Ρελκάμνια... Είναι-»

Ο ανελκυστήρας έφτασε στο τέλος του, και η Μιράντα άνοιξε την πόρτα με επιφύλαξη και με το πιστόλι της υψωμένο.

Είδε μια αίθουσα, υπόγεια (η διαίσθησή της κατευθείαν τής το αποκάλυψε αυτό, παρότι μπορούσε να το καταλάβει και με τη λογική της), στρωμένη με μεγάλες πλάκες. Τριγύρω υπήρχαν μερικά κιβώτια, ξύλινα και μεταλλικά, καθώς και δοχεία, τόσο ψηλά όσο η Μιράντα, αλλά πιο πλατιά απ' αυτήν.

Κανένας άνθρωπος δεν ήταν στον χώρο. Ούτε κάποιο θηρίο.

Η Μιράντα βγήκε απ' τον ανελκυστήρα, τραβώντας ξανά τη Νορέλτα-Βορ μαζί της. Άρθρωσε τα λόγια για ένα Ξόρκι Μηχανικής Δυσλειτουργίας, καθώς είδε τον θάλαμο του ανελκυστήρα να ανεβαίνει, και χτύπησε τα κυκλώματα του μηχανισμού όπως ένα βλαβερό ρεύμα θα χτυπούσε τα νεύρα ενός βιολογικού οργανισμού. Ο ανελκυστήρας άρχισε να κάνει πάνω-κάτω, άρχισε να σταματά και να ξεκινά. Κι αυτό θα διαρκούσε για κάποια ώρα.

«Τι είναι εδώ, Νορέλτα;» ρώτησε η Μιράντα, κοιτάζοντας ολόγυρα και βλέποντας δύο εξόδους από το δωμάτιο όπου είχαν βρεθεί, ανοιχτές, χωρίς πόρτες να τις κλείνουν.

«Από εδώ,» είπε, εξουθενωμένη, η Νορέλτα-Βορ, «ο Ρόλεμ παίρνει την εξωδιαστασιακή ουσία. Με είχε...» ακόμα ανέπνεε με κάποια δυ-

σκολία, «κατεβάσει εδώ μια φορά. Για να βάλει...» Άγγιξε το διάφραγμα της· τα μικρά τραύματα εκεί ήδη είχαν αρχίσει να κλείνουν. Οι θαυμαστές θεραπευτικές ιδιότητες των θυγατέρων δεν την είχαν εγκαταλείψει. «Για να βάλει επάνω μου αυτό το *πράγμα*... Ήταν ζωντανό, Μιράντα. Το έφερε από την άλλη διάσταση.»

«Ποια άλλη διάσταση;»

«Από εκεί.» Η Νορέλτα-Βορ έδειξε προς τη μια έξοδο της υπόγειας αίθουσας. «Από εκεί είναι η διαστασιακή δίοδος. Από εκεί φέρνει την ουσία της αλλαγής-»

«Ουσία της αλλαγής;»

«Μ'αυτήν δημιουργεί τους αλλαγμένους.»

«Τον έχεις δει να το κάνει;»

«Η ερωμένη του – η πρώην ερωμένη του – η Ραλτάνα-Όρνοκ μού το είπε. Ο Ρόλεμ-Μία είχε βρει μια διαστασιακή δίοδο εδώ, γ'αυτό εδώ έχτισε το Παλάτι του πριν από-» Συνοφρυώθηκε. «Πόσο καιρό είμαι αιχμάλωτή του, Μιράντα;»

«Τρία χρόνια.»

«Τι;»

«Με συγχωρείς, Νορέλτα. Είχα... ένα πρόβλημα καθώς ερχόμουν να σε βοηθήσω. Θα σου πω μετά.»

«Ήταν όλα... σαν όνειρο... Δεν θυμάμαι...» Η Νορέλτα κοίταζε το πάτωμα, συνοφρυωμένη.

«Ξέρεις πώς μπορούμε να φύγουμε από τούτο το υπόγειο;»

«Όχι. Εκτός από τον ανελκυστήρα... όχι.»

Η Μιράντα βάδισε προς το άνοιγμα που δεν είχε δείξει η Νορέλτα-Βορ, κρατώντας το πιστόλι της υψωμένο. Μέσα είδε μια αίθουσα γεμάτη μηχανικούς εξοπλισμούς: οθόνες, κονσόλες, και άλλα, πιο περίεργα πράγματα. Δοχεία, σωλήνες, καλώδια ήταν παντού – ένας ολόκληρος λαβύρινθος. Ανάμεσά τους η Μιράντα διέκρινε μερικές ψηλές ενεργειακές φιάλες κι ένα μηχάνημα που σίγουρα ήταν για τη ρύθμιση του ενεργειακού κυκλώματος εδώ κάτω – αυτού που κρατούσε τα φώτα αναμμένα και άλλα συστήματα σε λειτουργία. Το υπόγειο ήταν, λοιπόν, αυτόνομο. Καλό αυτό· γιατί σήμαινε, μάλλον, ότι ο Ρόλεμ-Μία δεν μπορούσε να κατεβάσει κάποιον διακόπτη στα επάνω πατώματα του Παλατιού και να σταματήσει τη ροή της ενέργειας εδώ κάτω.

Η Μιράντα βάδισε μέσα στον λαβύρινθο των μηχανισμών, ενώ η Νορέλτα-Βορ την ακολουθούσε αργά, ξυπόλυτη, και κάπου-κάπου πιανόταν από δω κι από κει για να στηρίζεται, σαν να ζαλιζόταν. Ήταν πολύ αδύναμη από την ταλαιπωρία της. Τρία ολόκληρο χρόνια, κατά πάσα πιθανότητα, τρεφόταν από σωλήνες. Μάλλον, μόνο το γεγονός ότι ήταν θυγατέρα της Πόλης την είχε κρατήσει ζωντανή και σε κατάσταση να μπορεί να σηκωθεί από το κρεβάτι της, έστω και παραπατώντας.

Τι ήθελε, όμως, ο Ρόλεμ-Μία μαζί της; Και γιατί, μόλις η Μιράντα την είχε ελευθερώσει, το αλλαγμένο δωμάτιο είχε γίνει πάλι κανονικό;

Η Μιράντα βάδιζε τώρα ανάμεσα στα μηχανήματα... Οι ενδείξεις στις οθόνες και οι σημειώσεις σε διάφορα χαρτιά γύρω της δεν της έλεγαν τίποτα χρήσιμο. Δεν είχε χρόνο για να τα κοιτάξει πιο αναλυτικά όλα αυτά.

Και το μεγαλύτερο πρόβλημα ήταν ότι δεν έβλεπε καμια διέξοδο. Ήταν δυνατόν ο θαυματοποιός να μην είχε κάποια έξοδο ασφαλείας σε τούτο το μέρος; Τι γινόταν αν ο ανελκυστήρας έπαυε να λειτουργεί; Εκτός αν λειτουργούσε με το αυτόνομο κύκλωμα. Αλλά, και πάλι, ήταν μηχανήμα' μπορούσε πάντα να πάθει κάτι.

Με το αυτόνομο κύκλωμα!

Η Μιράντα έψαξε αμέσως να βρει ποιο μηχανήμα ρύθμιζε τη λειτουργία του ανελκυστήρα. Ύστερα από εκατόν-είκοσι χρόνια ζωής στη Ρελκάμνια γνώριζε πώς δούλευε σχεδόν κάθε μηχανισμός εδώ πέρα, και δεν άργησε να εντοπίσει αυτόν που ήθελε. Η οθόνη του έγγραφε:

ΔΥΣΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ !!

ΑΙΤΙΑ : ΑΓΝΩΣΤΗ

Το ξόρκι μου ακόμα ταλαιπωρεί τον ανελκυστήρα, σκέφτηκε η Μιράντα. Αλλά ήξερε ότι η επίδρασή του δεν θα διαρκούσε για πάντα. Χωρίς δυσκολία βρήκε τον διακόπτη για το ενεργειακό ρεύμα του ανελκυστήρα. Τον σήκωσε, ανοίγοντας το κύκλωμα, διακόπτοντας τη ροή της ενέργειας.

Η οθόνη έγγραψε:

ΑΝΕΛΚΥΣΤΗΡΑΣ ΑΝΕΝΕΡΓΟΣ

Τώρα, σκέφτηκε η Μιράντα, είμαστε λιγάκι πιο ασφαλείς.

Στράφηκε στην Αδελφή της, η οποία είχε καθίσει σε μια καρέκλα, κουρασμένη. «Είσαι καλά;»

«Πιο καλά απ'ό,τι ήμουν, σίγουρα.» Η φωνή της ήταν ξερή, βραχνή.
«Τι ήθελε μαζί σου ο Ρόλεμ-Μία; Γιατί σε κρατούσε εκεί, Νορέλτα;»

Η Νορέλτα-Βορ καθάρισε τον λαιμό της. «Κατά πρώτον, δεν είναι αυτό που νομίζεις: δεν είναι άνθρωπος. Είναι κάτι από άλλη διάσταση, Μιράντα. Αν κοιτάξεις καλά τα μάτια του–»

«Ναι, τα μάτια του είναι περίεργα.»

«Μας βλέπει σαν... σαν διόδους, σαν πόρτες – εμάς, τις θυγατέρες της Πόλης. Μπορεί, από μέσα μας, να διεισδύσει στο... στο εσωτερικό, στην ψυχή, στην ουσία της Ρελκάμνια και να την αλλάξει. Καταλαβαίνεις; Μπορεί να κάνει μεταβολές στη διάστασή μας μέσα από εμάς. Είμαστε γι'αυτόν σαν ανοίγματα για το εσωτερικό της Ρελκάμνια.»

«Κι εκείνη η ζωντανή συσκευή επάνω σου;» Η Μιράντα άγγιξε το διάφραγμά της.

«Από εκεί μπορούσε να εισβάλει. Ακουμπούσε τη συσκευή και...» η όψη της διαστρεβλώθηκε από απέχθεια, «περνούσε μέσα μου...» Η Νορέλτα-Βορ διπλώθηκε, προσπαθώντας να ξεράσει, φτύνοντας μόνο υγρά. Η αναπνοή της έγινε κοφτή, δύσκολη.

Η Μιράντα έσκυψε πλάι της, αγκάλιασε τους ώμους της. «Ηρέμησε, ηρέμησε... Τελείωσε τώρα.»

Συγχρόνως, το μυαλό της έκανε γρήγορους συλλογισμούς:

Οι θυγατέρες της Πόλης ήταν άμεσα συνδεδεμένες με τη Ρελκάμνια. Γι'αυτό τις ήθελε ο Ρόλεμ-Μία, λοιπόν. Και όσο περισσότερες από εμάς έχει αιχμάλωτες τόσο περισσότερο θα μπορεί, μάλλον, να αλλοιώσει τη διάσταση. Σε ολόένα και μεγαλύτερη έκταση.

«Ο Ρόλεμ-Μία δεν είναι αριστοκράτης, Νορέλτα; Γιατί, αν είναι αριστοκράτης, τότε πώς μπορεί να ήρθε από άλλη διάστ–;»

«Είναι του Οίκου των Μιά'κιρκ, καταγόμενος μακριά από τούτες τις περιοχές. Αλλά, ναι, είναι αριστοκράτης της Ρελκάμνια' γηγενής. Κάτι έχει καταλάβει το σώμα του. Κάτι είναι μέσα του. Κάτι από τη διάσταση όπου πήγαινε και μάζευε την ουσία της αλλαγής.»

Η Μιράντα αισθάνθηκε τις τρίχες της να ορθώνονται. «Και η δίοδος γι'αυτή τη διάσταση είναι εδώ κάτω, ε;»

«Ναι.»

«Η Ραλτάνα-Όρνοκ είχε αντιληφτεί ότι κάτι είχε καταλάβει το σώμα του Ρόλεμ-Μία;»

«Το μόνο που μου είπε ήταν ότι η συμπεριφορά του είχε αλλάξει πριν από κάποια χρόνια, γι'αυτό κιόλας χώρισαν. Είχε γίνει πολύ παράξενος. Σχεδόν απάνθρωπος.»

Η Μιράντα απομακρύνθηκε από την Αδελφή της. Άνοιξε μια ντουλάπα και, εκτός των άλλων, βρήκε μέσα όπλα και μερικά ρούχα. «Φόρεσε κάτι,» προέτρεψε τη Νορέλτα-Βορ. «Και οπλίσου. Εγώ θα πάω να ρίξω μια ματιά σ'αυτή τη διαστασιακή δίοδο.»

σκισμένη ταπετσαρία

Τα ρούχα δεν ήταν ακριβώς στο μέγεθος της Νορέλτα, αλλά της έκαναν, και τα φόρεσε. Γύρω από τη μέση της έδεσε μια ζώνη και κρέμασε εκεί τα δύο θηκαρωμένα πιστόλια που ήταν μέσα στη ντουλάπα. Το ίδιο και τα δύο ξιφίδια. Τους επιπλέον γεμιστήρες τούς έβαλε στις τσέπες της. Δεν υπήρχε λόγος ν'αφήσουν τίποτα πίσω.

Η Νορέλτα, πάντως, εξακολουθούσε να αισθάνεται εξουθενωμένη. Δυσκολευόταν ακόμα και καθώς ντυνόταν και ένιωθε πως αυτά τα λιγοστά όπλα που κρέμονταν τώρα επάνω της τη βάραιναν αφόρητα.

Η Πόλη, ωστόσο, θεράπευε σταδιακά το σώμα της της έδινε πάλι δύναμη. Δεν είχε καμία αμφιβολία γι'αυτό. Ήταν σαν μια μπαταρία που φορτιζόταν.

Τρία χρόνια! Μα τους θεούς... πώς ήταν δυνατόν να είχαν περάσει τρία ολόκληρα χρόνια; Η Νορέλτα θα ορκιζόταν ότι δεν είχαν περάσει παραπάνω από είκοσι μέρες. Η Μιράντα, όμως, δεν μπορεί να της έλεγε ψέματα. Παρότι η Νορέλτα δεν τη γνώριζε παρά ελάχιστα, δε νόμιζε ότι θα της έλεγε ψέματα για κάτι τέτοιο.

Όλα τούτα ήταν σαν όνειρο. Σαν να είχε ξυπνήσει από έναν εφιάλτη και να είχε βρεθεί μέσα σ'έναν άλλο, λιγότερο άσχημο αλλά αρκετά αγχώδη.

Αισθανόταν ξανά όπως όταν είχε πρωτοεμφανιστεί το σημάδι των Θυγατέρων στο πέλμα της, πριν από – από δεκάξι χρόνια, πρέπει να ήταν πλέον, αφού είχε περάσει τρία χρόνια ως αιχμάλωτη του θαυματοποιού. Η Νορέλτα-Βορ ένιωθε χαμένη όταν ανακάλυπτε τις ιδιαιτερότητές της ως Θυγατέρα της Πόλης και τώρα, πάλι, χαμένη ένιωθε. Τελείως χαμένη...

«Μείνε εδώ,» της είπε η Μιράντα, βλέποντάς την ντυμένη και οπλισμένη. «Θα πάω να ρίξω μια ματιά στη διαστασιακή δίοδο.»

«Δε σ'αφήνω μόνη σου,» αποκρίθηκε αποφασιστικά η Νορέλτα, παραμερίζοντας μια καστανή τούφα από το πρόσωπό της. Τα μαλλιά της είχαν μακρύνει πολύ, διαπίστωσε, όσο ήταν αιχμάλωτη· δεν έφταναν πλέον ως το σαγόνι μόνο.

Η Μιράντα είπε: «Εντάξει· πάμε.» Και βάδισε πρώτη.

Η Νορέλτα την ακολούθησε, κι εκείνη τη ρώτησε: «Εσύ είχες μπει μέσα στη δίοδο, όταν κατέβηκες εδώ;»

«Όχι. Απλώς περίμενα, στο υπόγειο, τον Ρόλεμ να επιστρέψει από την άλλη διάσταση. Είπε πως θα έφερνε κάτι να μου δείξει... και – η ανόητη! – παρότι το καταλάβαινα ότι κάποιος κίνδυνος υπήρχε έμεινα και τον περίμενα. Βγαίνοντας από την άλλη διάσταση, είχε μαζί του το πλάσμα που έβαλε τελικά επάνω μου για να μπορεί να με χρησιμοποιεί ως πύλη προς την ψυχή της Ρελκάμνια. Τρεις μισθοφόροι του με κρατούσαν· δεν μπορούσα να τους αντισταθώ. Ήμουν ανόητη! Έπρεπε να τους είχα ξεγλιστρήσει όσο είχα ακόμα καιρό!»

«Είχες έρθει, δηλαδή, με τη θέλησή σου εδώ κάτω;»

«Ναι. Είχα έρθει να επισκεφτώ τον Ρόλεμ. Το διαισθανόμουν πως κάτι περίεργο συνέβαινε μαζί του.»

«Μπορεί και μας αναγνωρίζει. Καταλαβαίνει ότι είμαστε θυγατέρες με το που μας κοιτάζει.»

«Το αντιλήφτηκα μετά.»

Διασχίζοντας την αίθουσα όπου βρίσκονταν τα δοχεία, τα κιβώτια, και ο ανελκυστήρας, πέρασαν την άλλη ανοιχτή πόρτα και βρέθηκαν σε μια καινούργια αίθουσα, λιγάκι πιο μικρή από την προηγούμενη και, κυρίως, άδεια. Στο βάθος της, η πραγματικότητα της Ρελκάμνια φαινόταν να αλλοιώνεται: να ρυτιδώνει και να ρέει σαν βούρκος, ενώ μια στενόμακρη σήραγγα ανοιγόταν εντός της. Η διαστασιακή δίοδος.

Η Μιράντα κοίταξε τριγύρω, ψάχνοντας για άλλες εξόδους. Αλλά δεν είδε καμία. «Δε μπορώ να το πιστέψω ότι μόνο ο ανελκυστήρας οδηγεί εδώ κάτω...» μουρμούρισε. Και μετά συνοφρυώθηκε. *Πώς βρήκε ο Ρόλεμ-Μία τούτη τη δίοδο;* αναρωτήθηκε. *Πώς τη βρήκε αρχικά, την πρώτη φορά;* Δεν είχε πρώτα χτίσει το Παλάτι του και ύστερα, σκάβοντας, είχε βρει τη διαστασιακή δίοδο. Αυτό θα ήταν εξωφρενικό, άλλωστε. Η Νορέλτα είχε πει ότι πρώτα είχε βρει τη δίοδο και ύστερα είχε χτίσει από πάνω της το Παλάτι.

Πώς είχε φτάσει στη δίοδο, όμως; Κάποιο πέρασμα – κάτι – πρέπει να υπήρχε.

Η Μιράντα μίλησε για την υπόθεσή της στη Νορέλτα.

«Έχεις δίκιο,» συμφώνησε εκείνη. «Έχεις, όντως, δίκιο. Πρέπει να ήρθε μέσω κάποιας σήραγγας. Έχω ακούσει ότι υπάρχουν σπηλιές κάτω από τους πελώριους βράχους της Ακτής των Βράχων.»

«Η σήραγγα,» είπε η Μιράντα, «μάλλον υπάρχει ακόμα· απλώς είναι χτισμένη.» Πλησίασε έναν από τους τοίχους της αίθουσας που ήταν καλυμμένοι με πλίνθους. Τραβώντας ένα ξιφιδίο της άρχισε να τον χτυπά με τη λαβή· και σύντομα άκουσε το κενό πίσω από ένα σημείο. Ένα αρκετά μεγάλο σημείο. «Εδώ, Νορέλτα. Από εδώ ήρθε ο Ρόλεμ-Μία την πρώτη φορά.» Δεν είχε καμία αμφιβολία· η διαίσθησή της το επιβεβαίωνε.

Η Νορέλτα-Βορ δεν αισθανόταν το ίδιο βέβαιη, αλλά έβλεπε τη σιγουριά στην όψη της Μιράντας. Η Μιράντα ήταν θυγατέρα της Πόλης πολύ περισσότερα χρόνια από εκείνη. Πρέπει να ήταν πάνω από εκατό χρονών, νόμιζε η Νορέλτα. Είχε φτάσει τις δυνάμεις της σε σημεία που εκείνη δεν μπορούσε να φανταστεί. Γνώριζε πολλά. Ήταν μια ημίθεα της Ρελκάμνια.

Η Νορέλτα πίεσε τον τοίχο και με τα δύο χέρια, νιώθοντας τώρα λιγάκι πιο δυνατή από πριν. Τίποτα δεν κουνήθηκε.

«Δεν πέφτει τόσο εύκολα,» της είπε η Μιράντα· «είναι χτισμένος κανονικά. Μην κουράζεσαι άδικα.»

«Πώς θα βγούμε, τότε;» Η αναπνοή της Νορέλτα ήταν πιο γρήγορη από πριν, παρότι δεν είχε κάνει και τίποτα το σπουδαίο.

«Πρέπει να τον ανατινάξουμε.»

«Έχεις εκρηκτικά μαζί σου;»

«Υπάρχουν ενεργειακές φιάλες εδώ. Θα τις κάνουμε να σκάσουν. Αλλά πρώτα...» η Μιράντα έστρεψε το βλέμμα της στη δίοδο, «θέλω να μάθω τι κρύβεται σ' αυτή την άλλη διάσταση.»

«Κι αν δεν μπορούμε να γυρίσουμε;»

«Αφού υπάρχουν δοχεία με την ουσία της αλλαγής εδώ, αυτό σημαίνει πως η δίοδος δεν είναι μονόδρομη, Νορέλτα.»

«Υπάρχουν, όμως, δίοδοι που έχω ακούσει ότι είναι αμφίδρομες από τη μια αλλά μονόδρομες από την άλλη. Δηλαδή—»

«—μπορεί στην άλλη διάσταση να πρέπει να ψάξω για διαφορετική δίοδο προκειμένου να επιστρέψω.»

«Ναι. Αν και η ίδια δεν έχω δει ποτέ—»

«Έχω δει εγώ,» της είπε η Μιράντα. «Θα το ρισκάρω. Αν υπάρχει δεύτερη δίοδος για την επιστροφή, δεν μπορεί νάναι μακριά. Εσύ, πάντως, μείνε εδώ καλύτερα.»

«Αποκλείεται!» αποκρίθηκε η Νορέλτα-Βορ, μην ξέροντας αν το έλεγε αυτό περισσότερο επειδή ήθελε να βοηθήσει τη Μιράντα ή επειδή φοβόταν να μείνει μόνη. Ο Ρόλεμ-Μία, άλλωστε, μπορεί να έβρισκε κάποιον τρόπο να κατεβεί στο υπόγειο. Μπορεί ακόμα και να ανατίναζε τον θάλαμο του ανεγκυστήρα ώστε εκείνος κι οι μισθοφόροι του να κατεβούν με σχοινιά μέσω του φρεατίου. «Θα έρθω μαζί σου, Μιράντα. Ίσως να υπάρχουν κίνδυνοι στην άλλη διάσταση.» Τράβηξε το ένα από τα πιστόλια της.

«Όπως νομίζεις.»

Καθώς οι δύο θυγατέρες της Πόλης βάδιζαν μέσα στη διαστασιακή δίοδο, αισθάνονταν το έδαφος από κάτω τους λασπώδες, και με κάθε τους βήμα βυθίζονταν ολοένα και περισσότερο. Προχωρούσαν προς το βάθος ενός παλλόμενου, αυτόφωτου περάσματος και βούλιαζαν... ως τους αστραγάλους... ως τις κνήμες... ως τα γόνατα... ως τη μέση–

«Νάχεις υπόψη σου,» είπε η Μιράντα, «πώς οι ιδιαιτερότητές μας δεν θα υφίστανται στην άλλη διάσταση. Μόνο στη Ρελκάμνια–»

«Το ξέρω, Μιράντα.» *Νομίζεις ότι είμαι τελείως ανίδη;* Η Νορέλτα-Βορ είχε ξαναβγεί από τη Ρελκάμνια. Δεν της άρεσε και τόσο, όμως. Οι θυγατέρες ήταν άμεσα συνδεδεμένες με την Ατέρμονη Πολιτεία.

–...ως την κοιλιά... ως το στήθος–

Η Νορέλτα-Βορ αισθανόταν άγχος, φόβο, μην πνιγεί, αν και ήξερε πως αυτό δεν ήταν παρά ένα πέρασμα.

Η Μιράντα ήταν ψύχραιμη.

–...ως τους ώμους... ως το σαγόνι... ως τα μάτια–

(σκοτάδι)

(φως ξανά)

Βημάτιζαν πάνω σε μια πλαγιά, κατεβαίνοντάς την.

Σταμάτησαν. Είχαν βρεθεί στην άλλη διάσταση. Ολόγυρά τους απλωνόταν μια ανοιχτή πεδιάδα κάτω από τις ακτίνες ενός μοβ ήλιου που θύμιζε κουλουριασμένο φίδι, κενός στο κέντρο. Η πεδιάδα παλλόταν. Δεν έμενε σταθερή. Κουνιόταν όπως το σώμα ενός πελώριου θηρίου. Η γεωγραφία της άλλαζε κάθε τόσο. Λόφοι ανασηκώνονταν αρ-

γά. Λόφοι βούλιαζαν κουρασμένα. Κάποια δέντρα βρίσκονταν στη διαδικασία να ξεφυτρώσουν από το έδαφος. Ακόμα κι ο ίδιος ο ουρανός φαινόταν ασταθής.

«Μα τον Κρόνο!» αναφώνησε η Νορέλτα-Βορ. «Τι είναι εδώ;»

Η Μιράντα δεν είχε εκπλαγεί το ίδιο. Το περίμενε πως πιθανώς να συναντούσαν κάτι τέτοιο. Άλλωστε, ο Ρόλεμ-Μία έβρισκε εδώ την ουσία της αλλαγής... «Μια διαρκώς μεταβαλλόμενη διάσταση, Νορέλτα. Σε παραξενεύει;»

Η Νορέλτα-Βορ συνοφρυώθηκε.

Η Μιράντα κοίταξε πίσω τους, για να δει αν φαινόταν η δίοδος από την οποία είχαν έρθει ή αν θα έπρεπε να ψάξουν για άλλη προκειμένου να επιστρέψουν στο υπόγειο κάτω από το Παλάτι των Θαυμάτων.

Η δίοδος υπήρχε, αλλά δεν ήταν ίδια από εδώ. Ήταν ένα γυαλιστερό πέρασμα που έσκιζε την πραγματικότητα της διάστασης μοιάζοντας να αναβαίνει προς κάποια ακατονόμαστη κατεύθυνση. Το ανοδικό πέρασμα έδειχνε να είναι φτιαγμένο από αργυρόχρωμο μέταλλο που λαμπύριζε.

«Τελικά, μπορούμε να επιστρέψουμε από εδώ,» είπε η Μιράντα, καθώς και η Νορέλτα γύριζε για να κοιτάξει.

«Και τι κάνουμε τώρα;»

Η Μιράντα βάδισε επάνω στο έδαφος της διαρκώς μεταβαλλόμενης διάστασης – χώμα και χόρτα. Δεν ήταν ασταθές κάτω από τις μπότες της. Το μόνο που την ενοχλούσε καθώς περπατούσε ήταν το τραύμα στον δεξή της μηρό, εκεί όπου ακόμα βρίσκονταν μπηγμένα μερικά δόντια από τη μαστιγοουρά του παράξενου θηρίου.

Από εδώ ήρθε αυτό το θηρίο; αναρωτήθηκε. Κοιτάζοντας ολόγυρα, πρόσεξε πως κυκλοφορούσαν κάποια όντα σε τούτο το μέρος· η διάσταση δεν ήταν έρημη. Ένα πλάσμα με μακρύ λαιμό στεκόταν πάνω σ'έναν λόφο και, για κάποιο λόγο, ατένιζε φιλοσοφικά τον μοβ ήλιο με το κενό κέντρο. Τρία άλλα πλάσματα – αρκετά μεγάλωσα και τριχωτά – κουνούσαν τον κορμό ενός δέντρου για να κάνουν τους καρπούς του να πέφτουν· ύστερα, τους έπιαναν από κάτω και τους μαसουλούσαν.

Καθώς όμως κοίταζε, η Μιράντα παρατήρησε και κάτι άλλο. Κάτι δεν πήγαινε καλά σε τούτη τη διάσταση – πέρα από το γεγονός ότι ήταν διαρκώς μεταβαλλόμενη (πράγμα φυσικό γι'αυτήν, εννοείται). Η Μι-

ράντα έβγαλε τα κιάλια από τον σάκο της και ατένισε προς διάφορες κατευθύνσεις. Δεν επιχείρησε καν να υφάνει Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως επάνω στους φακούς, γιατί ήξερε πως δεν θα έπιανε. Το σύμπαν έπαυε να υπακούει τις μαγικές εντολές των Θυγατέρων της Πόλης όταν έβγαιναν από τη Ρελκάμνια. Οι μάγοι είχαν το Χάρισμά τους σε κάθε διάσταση, αλλά δεν ίσχυε το ίδιο και για εκείνες. Δεν ήταν μάγισσες, ουσιαστικά.

Τα κιάλια της Μιράντας ήταν, ωστόσο, επαρκή από μόνα τους για να δει τι συνέβαινε. Σε πολλά σημεία η μεταβαλλόμενη πραγματικότητα της διάστασης φαινόταν *φαγωμένη*, ξεθωριασμένη. Ήταν όπως ένα ύφασμα που, ύστερα από χρόνια, έχει φθαρεί. Όπως μια ταπετσαρία μισολιωμένη που νομίζεις ότι, σε λίγο, θα δεις τον τοίχο από πίσω της.

«Μάλιστα...» είπε η Μιράντα κατεβάζοντας τα κιάλια.

«Τι;» ρώτησε η Νορέλτα-Βορ.

Η Μιράντα άρχισε να τρέχει.

Η Νορέλτα την ακολούθησε, ασθμαίνοντας. «...Τι;» ρώτησε ξανά, με δυσκολία.

Δύο πουλιά πετούσαν από πάνω τους· είχαν μεγάλες πουπουλένιες φτερούγες, σαυροειδή σώματα, και πλοκάμια από κάτω. Έβγαζαν μακρόσυρτες φωνές.

Η Μιράντα σταμάτησε μπροστά σ'ένα από τα σημεία φθοράς των «διαστασιακών τοιχωμάτων» (όπως ήξερε πως τα ονόμαζαν οι μάγοι του τάγματος των Ερευνητών). Κάτι θάμνοι υπήρχαν εδώ, κι έμοιαζαν όλοι τους ξεθωριασμένοι. Το ίδιο και το χορτάρι και το χώμα. Το ίδιο και ο *αέρας* ακόμα.

«Βλέπεις;» είπε η Μιράντα στη Νορέλτα.

«...Τι συμβαίνει;» ρώτησε, λαχανιασμένα, εκείνη. «Γιατί;»

«Ο Ρόλεμ-Μία έρχεται εδώ και κλέβει τη μεταβαλλόμενη ουσία της διάστασης – με κάποιον από τους μηχανισμούς που είδαμε σ'εκείνο το δωμάτιο, μάλλον. Αλλά η ουσία δεν αναδημιουργείται. Ή, τουλάχιστον, ο Ρόλεμ την κλέβει πιο γρήγορα απ'ό,τι αναδημιουργείται. Κι έχουν, έτσι, γίνει τούτες οι φθορές στα τοιχώματα της διάστασης.»

«Αν όμως τον... τον κατέλαβε,» ανέπνεε κουρασμένα η Νορέλτα, «κάτι από αυτή τη διάσταση... τότε γιατί συνεχίζει να διαλύει τη... γενέτειρά του;»

«Μπορεί να μην είναι από αυτή τη διάσταση, Νορέλτα.» Η Μιράντα ύψωσε πάλι τα κιάλια στα μάτια της, κοιτάζοντας ολόγυρα.

«Τι εννοείς;»

Η Μιράντα είδε κάμποσα σημεία φθοράς. Πολύ περισσότερα απ'ό,τι έμοιαζε υγιές για τη διάσταση, η οποία δεν μπορεί να ήταν μεγάλη. Δεν πρέπει να ήταν ενδοδιάσταση της Ρελκάμνια – πρέπει να ήταν αυτόνομη διάσταση – αλλά πολύ μικρότερη από τη Ρελκάμνια. Προς μια κατεύθυνση η Μιράντα νόμιζε ότι μπορούσε να δει ένα από τα πέρατά της – κι αυτό μάλλον δεν ήταν τυχαίο. Δεν είχε τύχει απλά η δίοδος νά-ναι κοντά στο πέρας.

Το μέρος που η Μιράντα θεωρούσε τέλος της διάστασης ήταν μια γιγάντια ρουφήχτρα που σχηματιζόταν στον ουρανό, τραβώντας προς τα επάνω ό,τι βρισκόταν στη γη, δημιουργώντας έναν σταθερό, αέναα περιστρεφόμενο στρόβιλο ημίρρευστης ύλης. Τίποτα δεν πλησίαζε εκεί. Τίποτα δεν φύτρωνε εκεί. Δεν μπορεί παρά να επρόκειτο για ένα πέρας τούτης της διάστασης.

Τη Μιράντα, όμως, δεν την ενδιέφερε τώρα αυτό. Δε νόμιζε ότι ο Ρόλεμ-Μία θα πείραζε τα πέρατα της διάστασης· ήταν πολύ επικίνδυνο.

Κατεβάζοντας τα κιάλια της, έτρεξε προς έναν λόφο εκεί κοντά. Η Νορέλτα-Βορ την ακολούθησε ξανά, αν και χωρίς να βιάζεται. Ολόκληρο το σώμα της πονούσε από την ξαφνική άσκηση, ύστερα από τόσο καιρό ακινησίας. Κι εδώ δεν ήταν θυγατέρα της Πόλης· ήταν μια απλή γυναίκα· η άγνωστη διάσταση δεν τη φόρτιζε σαν μισοτελειωμένη μπαταρία.

Επάνω στον λόφο βρισκόταν κουλουριασμένο ένα σαυροειδές πλάσμα με μονάχα δύο μπροστινά πόδια. Τα κέρατα στη ράχη του φύτρωναν και βούλιαζαν ξανά μέσα του, φύτρωναν και βούλιαζαν ξανά, παιχνιδιάρικα, όπως κανείς θα έκανε πάνω-κάτω τα δάχτυλά του, ή όπως μια γάτα θα έκανε πέρα-δώθε την ουρά της.

Το πλάσμα δεν έμοιαζε εχθρικό στη Μιράντα· ούτε καν κουνήθηκε από τη θέση του βλέποντάς την ν'ανεβαίνει στον λόφο. Η Νορέλτα-Βορ, όμως, το κοίταξε με επιφύλαξη, και κράτησε γερά το πιστόλι στο χέρι της, ενώ στεκόταν κουρασμένη, ασθμαίνοντας, νιώθοντας τα ρούχα της να κολλάνε από τον ιδρώτα. Ζαλιζόταν ελαφρώς. Και το μοβ φως του ήλιου δεν τη βοηθούσε καθόλου.

Η Μιράντα ύψωσε τα κιάλια της και κοίταξε τριγύρω, έχοντας πολύ καλή θέα τώρα. Δεν άργησε να βρει αυτό που νόμιζε πως έψαχνε. Ένα σημείο όπου τα διαστασιακά τοιχώματα είχαν φθαρεί τόσο ώστε να δημιουργηθεί ρωγμή. Κανένα χιλιόμετρο απόσταση από εδώ.

Κατέβασε τα κιάλια κι άρχισε να βαδίζει.

«Περίμενε,» είπε η Νορέλτα, ξέπνοα, ακολουθώντας την. «Δεν ξεκουραζόμαστε;»

Η Μιράντα την έπιασε προτού παραπατήσει και πέσει. *Σου είχα πει να μείνεις πίσω, γαμώτο!* σκέφτηκε. «Κρατήσου επάνω μου. Δεν ξέρουμε πόσο χρόνο έχουμε. Δεν ξέρουμε πώς περνά ο χρόνος εδώ σε σχέση με τη Ρελκάμνια. Όταν φεύγουμε, θα βγω πρώτα εγώ και μετά θα έρθεις εσύ, για να χρονομετρήσω.»

Συνέχισαν να βαδίζουν, ενώ η Μιράντα υποστήριζε τη Νορέλτα-Βορ έχοντας το χέρι της τυλιγμένο γύρω από τη μέση της Αδελφής της.

«Τα χάλια σου έχεις, καημένη.»

«Ευχαριστώ, γιαγιά.»

Η Μιράντα μειδίασε. «Σου είχα πει να μείνεις πίσω.»

«Φοβάμαι μόνη μου.»

«Κατανοητό αυτό, δεδομένου του χώρου.»

«Πού πηγαίνουμε τώρα;»

«Σε μια ρωγμή. Ο Ρόλεμ-Μία κάπου το παράκανε.»

«Τι εννοείς;»

«Άντλησε περισσότερη ύλη απ'ό,τι έπρεπε· κατέστρεψε το διαστασιακό τοίχωμα.»

«Και τι γίνεται όταν...;»

«Αναλόγως,» είπε η Μιράντα. «Αναλόγως τι βρίσκεται πίσω από τη διάσταση.»

«Πίσω;»

«Οι διαστάσεις συνορεύουν με άλλες διαστάσεις. Το σύμπαν είναι μπλεγμένη υπόθεση, Νορέλτα – πολύ μπλεγμένη υπόθεση. Πιο μπλεγμένη από όλους τους δρόμους της Ατέρμονης Πολιτείας. Όταν κάνεις μια τρύπα σε μια διάσταση, δεν ξέρεις τι θα βρεις από την άλλη μεριά.»

«Υποθέτεις...» είπε μετά από μερικές στιγμές η Νορέλτα, «υποθέτεις ότι ο Ρόλεμ... ότι κάτι ήρθε και τον κατέλαβε από την άλλη μεριά του διαστασιακού τοιχώματος;»

«Μου φαίνεται αρκετά πιθανό. Εδώ πέρα δεν βλέπω τίποτα εχθρικό. Είδες εσύ να μας πλησιάζει κάτι για να καταλάβει τα σώματά μας;»

Ένα θηρίο τις ακολουθούσε τώρα, από απόσταση, πότε πηδώντας επάνω σε μεγάλα πόδια (που θύμιζαν του Λαγού), πότε τρέχοντας επάνω σε οκτώ ευκίνητα πλοκάμια (ενώ τα πόδια είχαν εξαφανιστεί). Ούτε τα πλάσματα δεν ήταν σταθερά σε τούτη τη διάσταση· τα σώματά τους μεταβάλλονταν διαρκώς. Από εδώ πρέπει να είχε έρθει εκείνο το θηρίο που επιτέθηκε στη Μιράντα μέσα στο Παλάτι του Ρόλεμ-Μία. Αλλά δεν ήταν σαν αυτά γύρω της· ήταν πολύ αιμοβόρο, πολύ εχθρικό. Υπήρχε κάποια σοβαρή διαφορά, ήταν βέβαιη.

Όταν οι δύο θυγατέρες άρχισαν να μπορούν να δουν τη ρωγμή από απόσταση – χωρίς τη χρήση κιαλιών – αλλά προτού βρεθούν κοντά της, η Μιράντα αναγκάστηκε να αναθεωρήσει τις απόψεις της σχετικά με τις φιλικές διαθέσεις των πλασμάτων αυτής της διάστασης.

Ένα θηρίο ήρθε τρέχοντας καταπάνω τους, καλπάζοντας σαν άλογο με πόδια που είχαν οπλές. Το σώμα του ήταν τριχωτό, και το τρίχωμά του γυάλιζε σαν μυριάδες μικροσκοπικές λεπίδες κάτω από το μοβ φως του ήλιου. Το κεφάλι του δεν ήταν παρά ένα μεγάλο κέρατο με δύο σχιστά μάτια επάνω.

«Μιράντα!» αναφώνησε η Νορέλτα-Βορ και, τραβώντας ένα από τα πιστόλια της, πάτησε τη σκανδάλη–

κλικ

κλικ-κλικ

κλικ-κλικ-κλικ

«Τι σκατά;» Το όπλο της δεν λειτουργούσε.

Η Μιράντα έσπρωξε τη Νορέλτα παραδίπλα, απότομα, δυνατά, καθώς το θηρίο έφτανε κοντά τους. Η ίδια τινάχτηκε προς την άλλη μεριά, κάνοντας τούμπα στο έδαφος, ευέλικτα. Μπορεί οι ιδιότητες των θυγατέρων να την είχαν εγκαταλείψει σε τούτη τη διάσταση, αλλά δεν είχε ξεχάσει όλα όσα ήξερε. Πετάχτηκε όρθια, αμέσως, στη στάση ετοιμοπόλεμης αλητόγατας (ενώ ο τραυματισμένος δεξής μηρός της τη λόγχιζε με πόνο).

Το θηρίο, σταματώντας, στράφηκε προς το μέρος της, με το μεγάλο του κέρατο να τη δείχνει απειλητικά.

Η Μιράντα τράβηξε το πιστόλι της και πάτησε τη σκανδάλη – για επιβεβαίωση, κυρίως. Αλλά, όπως το περίμενε, δεν δούλεψε. Τα πυροβόλα δεν λειτουργούσαν σ'αυτή τη διάσταση.

Το θηρίο έτρεξε καταπάνω της, με φανερό σκοπό να την καρφώσει. *Από πού τρώει;* αναρωτήθηκε η Μιράντα, καθώς τινάζοταν ξανά, κυλώντας στο έδαφος κι αποφεύγοντας τον εχθρό. *Στόμα δεν φαίνεται να έχει.* Τι θα την έκανε άμα τη σκότωνα;

Κάτι απορίες που έχεις, Μιράντα κοπέλα μου, ώρες-ώρες... Σηκώθηκε ξανά, στη στάση ετοιμοπόλεμης αλητόγατας.

Αντίκρυ της, η Νορέλτα-Βορ είχε με το ζόρι ανασηκωθεί πάνω στο χώμα. *Μείνε κάτω, ανόητη,* σκέφτηκε η Μιράντα· *μην του τραβήξεις την προσοχή.*

Το θηρίο ευτυχώς στράφηκε πάλι σ'εκείνη.

Η Μιράντα μπορούσε να πηδήσει και να το καβαλήσει, αν ήθελε, αλλά φοβόταν το τρίχωμά του, έτσι όπως αυτό γυάλιζε σαν λεπίδες κάτω από τον μοβ ήλιο. Μάλλον θα την τραυμάτιζε.

Τράβηξε το θερμικό πιστόλι από τον σάκο της. Δεν ήταν ουσιαστικά για να χτυπάς εχθρούς· ήταν για ειδικές δουλειές: για να καταστρέφεις κυκλώματα με τη θερμότητα, για να θερμαίνεις σίδηρα ώστε μετά να τα λυγίσεις – τέτοια πράγματα. Τώρα, ωστόσο...

Η Μιράντα πάτησε τη σκανδάλη καθώς το θηρίο έτρεχε καταπάνω της. Απέφυγε παρατρίχα το κέρατό του, χωρίς να πεταχτεί μακριά, κι έφερε κοντά στο σώμα του την κάννη του θερμικού πιστολιού. Το θηρίο δεν έβγαλε κανέναν θόρυβο (ίσως επειδή δεν είχε στόμα)· έκανε κύκλο και στράφηκε ξανά στη Μιράντα, μοιάζοντας ν'απολαμβάνει τη μονομαχία τους.

Η θερμότητα δεν το τρομάζει, λοιπόν. Η Μιράντα έριξε το όπλο στον σάκο της και τράβηξε τη φωτογραφική μηχανή της.

Το θηρίο κατέβασε το κέρατό του, έτοιμο να εφορμήσει ξανά.

«Κάτι για να σε θυμάμαι όταν θα φύγω;» Η Μιράντα ρύθμισε το φλας στο μέγιστο.

Το θηρίο εφόρμησε.

Η Μιράντα το φωτογράφησε – δυνατό φως πετάχτηκε από τη μηχανή της.

Το θηρίο άλλαξε κατεύθυνση, και συνέχισε να τρέχει, φεύγοντας.

Η Μιράντα το ξαναφωτογράφησε.

Η Νορέλτα-Βορ την πλησίασε. «Λες να φοβάται ότι δεν έχει φωτογένεια;»

Η Μιράντα γέλασε. «Τα πυροβόλα δεν λειτουργούν εδώ· το κατάλαβες έτσι;»

Η Νορέλτα ένευσε. «Ναι.»

Καθώς συνέχιζαν να βαδίζουν προς τη ρωγμή, η Μιράντα σκεφτόταν ότι το θηρίο που είχε αντιμετωπίσει στο Παλάτι του Ρόλεμ-Μία άλλαζε μορφή πολύ πιο συχνά και πολύ πιο γρήγορα από τα θηρία που έβλεπε εδώ. Επιπλέον, το πλάσμα με το κεφάλι-κέρατο δεν είχε αλλάξει καθόλου, όσο μονομαχούσαν. *Το κατοικίδιο του Ρόλεμ-Μία είναι διαφορετικό...*

Η ρωγμή ήταν μια λοξή γραμμή επάνω στην πραγματικότητα της διάστασης, περίπου ενάμιση μέτρο από το έδαφος. Και τα διαστασιακά τοιχώματα ήταν πολύ φθαρμένα γύρω της: στα πρόθυρα να σκιστούν. Έδιναν την εντύπωση παλιάς κουρτίνας που αν την τραβήξεις θα διαλυθεί, αποκαλύπτοντας κάποιον κρυφό χώρο πίσω της.

Κοιτάζοντας μέσα από τη ρωγμή, οι δύο θυγατέρες της Πόλης έβλεπαν μόνο σκοτάδι. Και στο βάθος, μακριά, κάτι σαν άστρο.

«Τι είναι, Μιράντα;»

«Δεν ξέρω.» Και το μετάνιωνε που δεν είχε αγοράσει φακό. Ύψωσε ξανά τη φωτογραφική μηχανή και τράβηξε μια φωτογραφία, εξαπολύοντας το φως του φλας προς τη ρωγμή.

Το μόνο που αποκαλύφθηκε ήταν ένας κενός χώρος, μέσα στον οποίο σάλευε κάτι που αποτελείτο από πολλές λεπτές γραμμές, σαν πλεγμένα γεωμετρικά σχήματα.

«Τι ήταν αυτό;» έκανε η Νορέλτα.

«Κάποιου είδους οντότητα...» Η Μιράντα κοίταξε στη μικρή οθόνη της μηχανής τη φωτογραφία που είχε τραβήξει. «Για φαντάσου... Δεν φωτογραφήθηκε.»

Και η Νορέλτα κοίταξε τη μικρή οθόνη. Μόνο ένας κενός χώρος φαινόταν.

«Πνευματική οντότητα, μάλλον,» υπέθεσε η Μιράντα. «Από εδώ πρέπει να ήρθε αυτό που κατέλαβε τον Ρόλεμ-Μία, Νορέλτα.»

«Ας μη στεκόμαστε τόσο κοντά, λοιπόν!»

«Δεν είμαστε κοντά.» Απείχαν πάνω από ένα μέτρο από τη ρωγμή. «Δε νομίζω ότι οι οντότητες που κατοικούν εκεί μπορούν να έρθουν εδώ.»

«Γιατί;»

«Γιατί, αν μπορούσαν, υποθέτω πως θα είχαν ήδη έρθει. Πιθανώς, μάλιστα, ούτε εμείς να μη μπορούμε να ζήσουμε στο περιβάλλον τους.»

«Πώς τότε ο Ρόλεμ-Μία...;»

«Ίσως να πλησίασε πολύ τη ρωγμή. Ή ίσως να μπήκε μέσα της για λίγο. Ή ίσως να μπήκε εν μέρει, μόνο: να έβαλε μέσα το μισό του σώμα.» Ανασήκωσε τους ώμους της.

«Και τι κάνουμε τώρα, Μιράντα;»

«Δε νομίζω ότι μπορούμε να κάνουμε τίποτα συγκεκριμένο. Πάμε πίσω. Ή, μάλλον, για στάσου λίγο.» Η Μιράντα φόρεσε τα γυαλιά της και πάτησε το κουμπί που ενεργοποιούσε τη λειτουργία νυχτερινής όρασης. Τα πάντα πήραν πράσινες αποχρώσεις για τα μάτια της· και τώρα, κοιτάζοντας μέσα στο σκοτάδι της ρωγμής, μπορούσε να δει ως ένα σημείο – περίπου είκοσι, τριάντα μέτρα, υπολόγιζε – πέρα από το οποίο τα πάντα σκεπάζονταν από θολούρα.

Η Μιράντα διέκρινε ένα πράγμα σαν φτερωτό ψάρι να περνά, μοιάζοντας να κολυμπά με τις φτερούγες του, όχι να πετά. Και πιο μακριά νόμιζε πως ήταν κάποια πελώρια μάζα· μικρά πλοκάμια σάλεuan.

Μια οντότητα αποτελούμενη από πλεγμένα γεωμετρικά σχήματα παρουσιάστηκε. Η Μιράντα μόλις και μετά βίας μπορούσε να τη δει, σαν τα γυαλιά νυχτερινής όρασης να μην ήταν το κατάλληλο εργαλείο για να κοιτάξεις κάτι τέτοιο. Η οντότητα έμεινε ακίνητη για μερικές στιγμές, και ύστερα φάνηκε να βυθίζεται και να χάνεται.

«Σαν βυθός είναι,» είπε η Μιράντα. «Υπάρχουν διάφορες μορφές ζωής, Νορέλτα.»

«Να δω;»

Η Μιράντα τής έδωσε τα γυαλιά, κι εκείνη κοίταξε για λίγο μέσα στη ρωγμή. Ύστερα είπε: «Η μπαταρία τους τελείωσε,» και τα επέστρεψε στη Μιράντα.

Η Μιράντα τούς έβαλε μια καινούργια μπαταρία. «Πάμε πίσω. Πρέπει ν'ανατινάξουμε τον τοίχο και να φύγουμε.

»Και δεν ξέρουμε πόσος χρόνος έχει περάσει στη Ρελκάμνια όσο βρισκόμαστε εδώ.»

εφιαλτικές γεωμετρίες

Η Μιράντα μπήκε πρώτη στη διαστασιακή δίοδο, και αισθανόταν ν'ανεβαίνει καθώς βάδιζε, ενώ ολόγυρά της υπήρχαν μεταλλικά τοιχώματα που ακτινοβολούσαν. Η ακτινοβολία γινόταν ολοένα και πιο δυνατή. Τελικά, πλημμύρισε τα πάντα–

Κι απότομα, το εκτυφλωτικό φως έσβησε.

Η Μιράντα βρισκόταν στα βαθιά υπόγεια κάτω από το Παλάτι των Θαυμάτων. Με το πιστόλι της στο χέρι, έτοιμη για πιθανή επίθεση. Έτοιμη να δει το μέρος γεμάτο μισθοφόρους.

Αλλά κανείς δεν ήταν εδώ. Ούτε φαινόταν να έχει αλλάξει τίποτα από τότε που εκείνη και η Αδελφή της έφυγαν.

Στρεφόμενη στη διαστασιακή δίοδο, περίμενε τη Νορέλτα-Βορ να έρθει, ενώ κοίταζε το ρολόι στον καρπό της. Της είχε πει να περάσει τη δίοδο πέντε λεπτά μετά από εκείνη – ελπίζοντας πως δεν θα είχε συναντήσει τίποτα δυσάρεστο όταν ερχόταν στη Ρελκάμνια.

Η Νορέλτα δεν είχε ρολόι για να μετρά τον χρόνο, αλλά η Μιράντα τής είχε αφήσει τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της, στην οθόνη του οποίου υπήρχε ρολόι.

Ένα λεπτό πέρασε...

Ακόμα ένα...

Και είκοσι δευτερόλεπτα–

Η Μιράντα είδε μια μορφή να ξεπροβάλλει μέσα από τη στενόμακρη σήραγγα που φαινόταν στο βάθος της αλλοιωμένης πραγματικότητας της Ρελκάμνια.

«Πόση ώρα έκανα;» ρώτησε η Νορέλτα-Βορ.

«Περίμενες πέντε λεπτά, όπως σου είπα;»

«Εννοείται.»

«Γύρω στα δύομισι λεπτά πέρασαν εδώ.»

«Η άλλη διάσταση, επομένως, κινείται δυο φορές πιο γρήγορα μέσα στον χρόνο απ'ό,τι η Ρελκάμνια.»

Η Μιράντα ένευσε. «Κερδίσαμε χρόνο εκεί· δεν χάσαμε.»

Η Νορέλτα-Βορ κοίταξε προς την άλλη αίθουσα: αυτή με τα δοχεία, τα κιβώτια, και τον ανελκυστήρα. «Κανένας δεν έχει έρθει, έτσι;»

«Έτσι φαίνεται. Και καλύτερα τώρα να φεύγουμε. Πάμε να φέρουμε δύο μεγάλες ενεργειακές φιάλες. Δύο πρέπει να επαρκούν για ν'ανατινάξουμε τον τοίχο.»

Η Μιράντα αισθανόταν ήδη πιο καλά που βρισκόταν στη Ρελκάμνια. Αισθανόταν το τραύμα στον μηρό της να μην την πονά όπως μέσα στην άλλη διάσταση. Το αισθανόταν να θεραπεύεται με ταχύ ρυθμό. Αν και τα δόντια που ακόμα ήταν μες στη σάρκα της την ενοχλούσαν. *Πρέπει να τα βγάλω, κάποια στιγμή σύντομα.*

Πήγαν στο δωμάτιο με τα μηχανήματα, και η Μιράντα κοίταξε να δει αν ο ανελκυστήρας ήταν ακόμα μπλοκαρισμένος. Ναι, ακόμα μπλοκαρισμένος ήταν. Παράξενο, όμως, που ο Ρόλεμ-Μία δεν είχε φέρει κάποιον Τεχνομαθή μάγο για να τον ξεμπλοκάρει μέσω μαγείας. *Ίσως επειδή το δικό μου ξόρκι – το Ξόρκι Μηχανικής Δυσλειτουργίας – εξακολουθεί να βρίσκεται εν ενεργεία επάνω στα κυκλώματα του ανελκυστήρα...*

Ωστόσο, η Μιράντα είχε μια περίεργη αίσθηση πως κάτι δεν πήγαινε καλά.

Όπως και να ήταν, δεν μπορούσαν να καθυστερήσουν άλλο εδώ. Σήκωσε μια μεγάλη ενεργειακή φιάλη στα χέρια.

Η Νορέλτα-Βορ σήκωσε άλλη μία.

«Μπορείς;» τη ρώτησε η Μιράντα.

«Ναι.» Η Νορέλτα ένιωθε πιο δυνατή τώρα που είχε επιστρέψει στη Ρελκάμνια. Η διάσταση συνέχιζε να τη φορτίζει σαν μισοτελειωμένη μπαταρία.

Πήγαν τις φιάλες στην αίθουσα με τη διαστασιακή δίοδο και τις τοποθέτησαν, πλάι-πλάι, επάνω στον τοίχο που πίσω του υπήρχε άνοιγμα. Απομακρύνθηκαν, βγαίνοντας στην προηγούμενη αίθουσα. Ύψωσαν τα πιστόλια τους, τις σημάδεψαν, και πυροβόλησαν.

Οι φιάλες έσπασαν – οι σπινθήρες έκαναν τα ενεργειακά υγρά να εκραγούν–

Ο χώρος τραντάχτηκε, ενώ οι θυγατέρες απέστρεφαν τα βλέμματά τους–

Σκόνη σηκώθηκε. Τα πάντα ήταν κρυμμένα πίσω από πυκνή θολούρα. Η Μιράντα έτρεξε στο δωμάτιο με τα μηχανήματα και πήρε έναν φακό από εκεί. Δυστυχώς δεν βρήκε και δεύτερο.

Τον άναψε και βάδισε μέσα στη θολούρα, με τη Νορέλτα-Βορ πίσω της.

Ο τοίχος είχε καταρρεύσει, όπως σχεδίαζαν· η έκρηξη τον είχε γκρεμίσει. Πέρασαν από την άλλη μεριά και, φωτίζοντας, είδαν ένα σπήλαιο που δεν ήταν στρωμένο με πλάκες. Σταλακτίτες κρέμονταν από το ταβάνι του.

«Το φανταζόμουν ότι αργά ή γρήγορα θα ερχόσασταν από εδώ,» είπε ο Ρόλεμ-Μία.

Στεκόταν αντίκρυ τους, περιμένοντάς τες. Και μαζί του ήταν τουλάχιστον έξι μισθοφόροι. Οπλισμένοι όλοι.

Η Μιράντα και η Νορέλτα-Βορ πήδησαν πάλι πίσω, μέσα από τον γκρεμισμένο τοίχο, καθώς ενεργειακές ριπές τις ακολουθούσαν, αστοχώντας μέσα στη θολούρα. *Ο Ρόλεμ-Μία εξακολουθεί να μη μας θέλει νεκρές*, σκέφτηκε η Μιράντα. Οι ενεργειακές ριπές θα τις μούδιαζαν, θα τις αναισθητοποιούσαν ίσως, μα δεν θα τις σκότωναν.

«Γαμώτο!» μούγκρισε η Νορέλτα, καθώς οι δυο τους καλύπτονταν δίπλα από το ανοίγμα που είχαν δημιουργήσει. «Πάμε στον ανελκυστήρα, Μιράντα!»

«Κι από εκεί θάχει ανθρώπους του. Λες να τόχει αμελήσει;» Η Μιράντα πυροβόλησε από την άκρη του ανοίγματος.

«Παραδοθείτε!» φώναξε ο Ρόλεμ-Μία. «Παραδοθείτε και δεν θα σας σκοτώσω!»

Η Μιράντα πυροβόλησε ξανά, μέσα στη θολούρα.

Πυροβολισμοί ήρθαν ως απάντηση. Κανονικές σφαίρες, αυτή τη φορά, όχι ενεργειακές ριπές.

Η Μιράντα και η Νορέλτα είδαν σκιερές φιγούρες να κινούνται πίσω απ'τη σκόνη. «Πλησιάζουν,» είπε η δεύτερη, σηματοδύοντας έναν και πατώντας τη σκανδάλη. Μια κραυγή ακούστηκε, και ο στόχος της έπεσε.

Η Μιράντα σημάδεψε έναν άλλο. Ακόμα μια κραυγή ακούστηκε.

Οι υπόλοιποι έγιναν πιο προσεχτικοί: καλύπτονταν τώρα καθώς ζύγωναν. Και, συγχρόνως, πυροβολούσαν· γέμιζαν τον χώρο με σφαίρες.

Οι θυγατέρες κρύβονταν δίπλα από το άνοιγμα, σκυμμένες, με τα γόνατα λυγισμένα.

«Πόσοι είναι, Μιράντα; Οκτώ;»

«Δεν ξέρω ακριβώς. Πάντως, δεν είναι λίγοι.»

Ένας καταγισμός από σφαίρες ακολούθησε, ερχόμενος από τους μισθοφόρους. Και αποκλείεται αυτές να ήταν βολές από πιστόλια. Με τουφέκια έριχναν. Δεν τον νοιάζει πλέον τον Ρόλεμ-Μία αν θα μας σκοτώσει; αναρωτήθηκε η Μιράντα.

«Πήγαινε και φέρε ακόμα μια ενεργειακή φιάλη,» είπε στη Νορέλτα.

«Τι να την κάνεις;»

«Βόμβα.»

Καθώς η Νορέλτα έφευγε, η Μιράντα φόρεσε τα γυαλιά της και ενεργοποίησε τη λειτουργία νυχτερινής όρασης. Κοιτάζοντας τώρα μέσα στη θολούρα, τα πάντα είχαν πράσινες αποχρώσεις και διέκρινε καλύτερα τους εχθρούς. Πυροβόλησε, αλλά αστόχησε. Και μετά αναγκάστηκε να καλυφτεί καθώς ακόμα ένας καταγισμός από συνεχόμενες ριπές ακολούθησε.

Όταν η Μιράντα κοίταξε πάλι μέσα από το άνοιγμα είδε τρεις μισθοφόρους να έρχονται, τρέχοντας – και βρίσκονταν ήδη πολύ κοντά. Πυροβόλησε και, σκυμμένη καθώς ήταν, πέτυχε έναν στο πόδι, σωριάζοντάς τον. Αλλά οι άλλοι δύο έφτασαν μπροστά της, κι ο ένας κοπάνησε το πιστόλι της με την πίσω μεριά του τουφεκιού του, τινάζοντας από το χέρι της. Ο δεύτερος έκανε να τη χτυπήσει στα πλευρά, με την πίσω μεριά του δικού του τουφεκιού. Η Μιράντα τινάχτηκε, αποφεύγοντας το χτύπημα.

Της όρμησαν κι οι δύο ταυτόχρονα, κραδαίνοντας τα πυροβόλα τους σαν ρόπαλα. Η Μιράντα απέφυγε το ένα κι έβαλε τρικλοποδιά στον χειριστή του, χρησιμοποιώντας την τέχνη της Γατομαχίας. Το τουφέκι του άλλου πέρασε μερικά εκατοστά δίπλα απ' το κεφάλι της.

Δύο ακόμα μισθοφόροι μπήκαν στο δωμάτιο. Μαζί με τον ίδιο τον Ρόλεμ-Μία, ο οποίος είχε ένα πιστόλι στο χέρι του.

«Παραδοθείτε!» φώναξε. «Νομίζετε ότι θα σας αφήσω να βγείτε ζωντανές από εδώ μέσα;» Ακόμα και στη φωνή του η Μιράντα νόμιζε ότι τώρα υπήρχε κάτι το αφύσικο για τη διάσταση της Ρελκάμνια.

Είχε, όμως, κάποιο δίκιο σ' αυτό που έλεγε. Δεν έμοιαζε να υπάρχει διέξοδος.

Ή, μάλλον, μόνο ένας δρόμος...

Η Μιράντα, αποφεύγοντας γι'άλλη μια φορά το τουφέκι του όρθιου αντιπάλου της και ραπίζοντάς τον άγρια καταπρόσωπο, στράφηκε στη διαστασιακή δίοδο – και πήδησε μέσα, τρέχοντας.

Η Νορέλτα-Βορ ένωθε τώρα λιγότερο κουρασμένη, σαν ο κίνδυνος να την είχε ξαφνικά αναζωογονήσει. Σαν η Ρελκάμνια να της είχε δώσει ακριβώς όσο δύναμη της χρειαζόταν για να αντεπεξέλθει. Δεν ήταν η πρώτη φορά στη ζωή της που το αντιλαμβανόταν αυτό.

Πήρε μια από τις μεγάλες ενεργειακές φιάλες στο δωμάτιο με τα μηχανήματα και, κουβαλώντας την, επέστρεψε προς την αίθουσα όπου βρισκόταν η διαστασιακή δίοδος–

Σταμάτησε απότομα, βλέποντας μισθοφόρους συγκεντρωμένους εκεί, και τον ίδιο τον Ρόλεμ-Μία. Μια φιγούρα βούλιαζε μέσα στις βαλτώδεις ρυτιδώσεις της αλλοιωμένης πραγματικότητας της διόδου, πηγαίνοντας προς το βάθος του περάσματος που διακρινόταν ανάμεσά τους. *Η Μιράντα!*

Μια μισθοφόρος στράφηκε προς τη Νορέλτα-Βορ. «Εκεί!» φώναξε. «Η άλλη!» Κι έκανε να υψώσει το τουφέκι της–

Η Νορέλτα έταξε τη φιάλη μέσα στο δωμάτιο, και την πυροβόλησε με το πιστόλι της καθώς την έβλεπε να κυλά.

«*Προσέξτε!*» ούρλιαξε κάποιος· κι ένας άλλος: «Ενεργειακή φιάλη!» κι ένας άλλος: «*Θα εκραγεί!*»

Η Νορέλτα άκουσε τουλάχιστον δύο σφαίρες να περνάνε από κοντά της, σφυρίζοντας, καθώς, με τα γόνατα λυγισμένα, πυροβολούσε τη φιάλη.

Η φιάλη έσκασε–

(εκτυφλωτικό φως – εκκωφαντικός κρότος – δυνατό τράνταγμα)

Η Νορέλτα έχασε την ισορροπία της, πέφτοντας στο πάτωμα της αίθουσας με τα δοχεία, τα κιβώτια, και τον ανελκυστήρα.

Μετά από λίγο, γονατισμένη στο ένα γόνατο, καλυμμένη πίσω από ένα κιβώτιο για καλό και για κακό, είδε πως μέσα από τη θολούρα διακρίνονταν πλέον μόνο πτώματα. Βγήκε απ'την κρυψώνα της, πλησιάζοντας με επιφύλαξη.

Ο Ρόλεμ-Μία δεν ήταν ανάμεσα στους νεκρούς.

Η Μιράντα ήξερε πως θα κέρδιζε χρόνο μέσα στην άλλη διάσταση· θα μπορούσε να απομακρυνθεί κάμποσο προτού έρθουν οι εχθροί της. Μόλις βγήκε από τη διαστασιακή δίοδο, άρχισε να τρέχει, κατεβαίνοντας τη μικρή πλαγιά.

Κοιτάζοντας πίσω της είδε τον Ρόλεμ-Μία να έρχεται από το γυαλιστερό, μεταλλικό πέρασμα, σαν να κατέβαινε από τον ουρανό μέσω σκάλας – αλλά σκαλοπάτια δεν φαίνονταν πουθενά. Δυο μισθοφόροι τον ακολουθούσαν: ένας άντρας και μια γυναίκα. Και η Μιράντα νόμιζε πως ήταν όλοι τους σαστισμένοι για κάποιο λόγο.

Δεν ήρθαν άλλοι πίσω τους. Είχαν μείνει στη Ρελκάμνια για τη Νορέλτα;

Η Μιράντα κρύφτηκε μέσα σ'ένα σύδεντρο της μεταβαλλόμενης διάστασης, βλέποντας τα κλωνάρια των δέντρων να σαλεύουν σαν πλοκάμια χταποδιών.

Οι μισθοφόροι ήρθαν προς το μέρος της, ενώ ο Ρόλεμ-Μία ακολουθούσε. Οι πρώτοι έβγαλαν ενεργειακά πιστόλια από θηκάρια και εξαπέλυσαν τρεις ριπές εναντίον της – χτυπώντας κορμούς και φυλλωσιές – αστοχώντας την. Θηκάρωσαν πάλι τα πιστόλια (ίσως να τους είχαν τελειώσει οι μπαταρίες) και τράβηξαν τα κοντόσπαθα από τις ζώνες τους. Ο μάγος πρέπει να τους είχε προειδοποιήσει ότι εδώ τα πυροβόλα όπλα δεν λειτουργούσαν, γιατί είχαν τα τουφέκια περασμένα στους ώμους τους και δεν έκαναν καμία κίνηση να τα πιάσουν. Ο ίδιος ο Ρόλεμ-Μία κρατούσε στο χέρι του ένα πιστόλι, και η Μιράντα νόμιζε ότι πρέπει να ήταν το όπλο εσωτερικών δονήσεων. Επικίνδυνο αυτό, πολύ επικίνδυνο. Οι αόρατες ριπές του δεν εμποδίζονταν παρά μόνο από κορμούς δέντρων που είχαν μεγάλο πάχος.

Οι μισθοφόροι ήρθαν τρέχοντας προς το σύδεντρο, αλλά όχι χωρίς επιφύλαξη.

Η Μιράντα τράβηξε δύο ξιφίδια, κρατώντας ένα σε κάθε χέρι, και τους περίμενε, παίρνοντας τη στάση *τα δόντια της αγριόγατας*. Μόλις ο πρώτος μπήκε στο σύδεντρο, τινάχτηκε καταπάνω του από την κάλυψή της, πηδώντας. Εκείνος ύψωσε το κοντόσπαθό του· η Μιράντα το παραμέρισε με το ένα ξιφίδιο, ενώ τα πόδια της δεν είχαν ακόμα ακουμπήσει στη διαρκώς μεταβαλλόμενη γη της διάστασης, και με το άλλο ξιφίδιο τον κάρφωσε στον λαιμό. Ο άντρας κατέρρευσε, καθώς αίμα ανάβλυζε από την κομμένη αρτηρία του σαν σιντριβάνι.

Η άλλη μισθοφόρος σπάθισε τη Μιράντα από δίπλα, και παραλίγο να τη χτυπήσει στο κεφάλι. Αλλά τα αντανakλαστικά της την έσωσαν. Η λεπίδα πήρε μόνο μερικές τούφες μαύρων μαλλιών, το κορδόνι που κρατούσε τα μαλλιά κότσο, και το μικρό καπέλο που η Μιράντα είχε κλέψει από τη μισθοφόρο που σκότωσε μέσα στην πτέρυγα των αλ-λαγμένων. Το καπέλο έφυγε απ'το κεφάλι της και τα μαλλιά της χύθηκαν, μαύρα, σπαστά, μακριά, στους ώμους της.

Στράφηκε ν'αντικρίσει την αντίμαχό της, με τα δυο της ξιφίδια έτοιμα – τα δόντια της αγριόγατας.

Η μισθοφόρος επιτέθηκε με το κοντόσπαθό της ξανά, κραυγάζοντας – ίσως για να τρομοκρατήσει τη Μιράντα. Η Μιράντα δεν τρομοκρατήθηκε. Σταμάτησε τη λεπίδα του κοντόσπαθου ανάμεσα στις διασταυρωμένες λεπίδες των ξιφιδίων της, και κλότσησε την αντίπαλό της στην κοιλιά, κάτω από τον αλεξίσφαιρο θώρακα που την προστάτευε. Η γυναίκα διπλώθηκε, οπισθοχωρώντας, αλλά συνέχισε να κρατά το κοντόσπαθό της σε αμυντική θέση.

Τα εκπαιδευμένα αφτιά της Μιράντας άκουσαν ένα τρίξιμο πίσω της. Αλλά εδώ δεν ήταν θυγατέρα της Πόλης, και η Πόλη δεν την προειδοποιούσε· δεν είχε την υπερφυσική της διαίσθηση· κι αυτό τής κόστισε. Όταν στράφηκε ήταν αργά.

Ο Ρόλεμ-Μία πάτησε τη σκανδάλη του πιστολιού του, σημαδεύοντάς την. Το σώμα της Μιράντας τραντάχτηκε από εσωτερικές δονήσεις.

Ούρλιαξε άναρθρα και–

ΟΧΙ!

–σωριάστηκε παράλυτη στο έδαφος, μη μπορώντας να κουνήσει καθόλου τους μύες της.

ΟΧΙ!

Η μισθοφόρος την πλησίασε γρήγορα, κλοτσώντας την στην κοιλιά.

«Σταμάτα, ανόητη!» είπε ο Ρόλεμ-Μία. «Τη θέλω ζωντανή· σας το είπα, δεν σας το είπα;»

«Συγγνώμη, κύριε Ρόλεμ-Μία,» αποκρίθηκε εκείνη, πνιχτά, ακόμα ποιώντας προφανώς από την κλοτσιά της Μιράντας.

«Τώρα,» είπε ο μάγος στην πεσμένη θυγατέρα της Πόλης, «θα πάμε να βρούμε την άλλη. Μου χρειάζεστε κι οι δύο. Και μου έχετε ήδη κοτίσει πολλά.»

Η Νορέλτα-Βορ δεν έχασε χρόνο. Πέρασε μέσα από τη διαστασιακή δίοδο και βρέθηκε στην άλλη διάσταση. Είδε πως ο Ρόλεμ-Μία και δύο μισθοφόροι του ζύγωναν ένα σύδεντρο. Οι τελευταίοι έτρεχαν, κραδαίνοντας κοντόσπαθα· εκείνος ακολουθούσε πιο αργά, με πιστόλι στο χέρι. Δε μπορεί να μην ήξερε πως εδώ τα πυροβόλα δεν λειτουργούσαν, επομένως το όπλο πρέπει να ήταν ενεργειακό ή ηχητικό.

Η Νορέλτα άρχισε να πηγαίνει προς το μέρος τους με επιφύλαξη· καλύτερα να τους ορμούσε προτού την καταλάβουν. Οι μισθοφόροι μπήκαν στο σύδεντρο, και σκιερές φιγούρες φάνηκαν να μάχονται εκεί· η Μιράντα τούς είχε χιμήσει. Ο ένας σωριάστηκε, και τώρα η Μιράντα μαχόταν με τον άλλο – ή, μήπως, ήταν γυναίκα;

Ο Ρόλεμ-Μία ερχόταν από δίπλα, βαστώντας το πιστόλι του υψωμένο.

Η Νορέλτα-Βορ αποφάσισε πως είχε έρθει η ώρα να τρέξει, και το έκανε τραβώντας συγχρόνως τα δύο ξιφίδιά της. Μπαίνοντας στο σύδεντρο, είδε τη Μιράντα πεσμένη αλλά όχι αιμόφυρτη· ο μάγος πρέπει να την είχε χτυπήσει με κάποια ενεργειακή ριπή, ίσως, ή με ηχητικό κύμα. Η μισθοφόρος (ναι, γυναίκα ήταν τελικά) στεκόταν παραδίπλα, μ'ένα κοντόσπαθο στο χέρι. Ο άλλος μισθοφόρος ήταν νεκρός, με τον λαιμό του σκισμένο.

Ο Ρόλεμ-Μία, ακούγοντας τη Νορέλτα, στράφηκε. «Μας βρήκες εσύ πρώτ-» άρχισε να λέει, υψώνοντας το πιστόλι του.

Η Νορέλτα κλότσησε το όπλο από το χέρι του προτού εκείνος προλάβει να το χρησιμοποιήσει.

Η μισθοφόρος, πάραυτα, όρμησε καταπάνω της, σπαθίζοντας. Η Νορέλτα απέκρουσε το κοντόσπαθο με το ένα της ξιφίδιο, κι έκανε να ζυγώσει τη μισθοφόρο για να την καρφώσει με το άλλο· αλλά εκείνη τη γρονθοκόπησε καταπρόσωπο. Η Νορέλτα παραπάτησε, κι ευτυχώς συνάντησε τον κορμό ενός δέντρου και δεν σωριάστηκε. Παρότι η Ρελκάμνια την είχε θεραπεύσει αρκετά, δεν ήταν ακόμα τελείως καλά. Κι εδώ η Πόλη δεν τη βοηθούσε πλέον.

Η μισθοφόρος πλησίασε ξανά.

«Μην τη σκοτώσεις!» προειδοποίησε ο Ρόλεμ-Μία, σκύβοντας για να πιάσει πάλι το πιστόλι του.

Η Νορέλτα-Βορ ποτέ δεν ήταν καλή στη μάχη με αγχέμαχα όπλα, ούτε στην πάλη· και δεν της άρεσε καθόλου έτσι όπως εξελισσόταν τούτη

η κατάσταση. Προσπάθησε ν'αποφύγει τη μισθοφόρο, ν'απομακρυνθεί απ'αυτήν. Εκείνη τη σπάθισε· η Νορέλτα τινάχτηκε πέρα, νιώθοντας τη λεπίδα να περνά κανένα εκατοστό απόσταση από τα πλευρά της. Αλλά δεν τινάχτηκε προς τυχαία κατεύθυνση. Είχε ένα σχέδιο στο μυαλό της. Και, μα τους θεούς, μακάρι να έπιανε· αλλιώς....

Ο Ρόλεμ-Μία φώναξε: «Σου είπα να μην τη σκοτώσεις!» και, υψώνοντας το πιστόλι του, πάτησε τη σκανδάλη–

Η Νορέλτα πετάχτηκε ξανά, ελπίζοντας πως είχε βρεθεί στο σωστό σημείο ώστε η ριπή του μάγου να χτυπήσει τη μισθοφόρο. Αλλά η μισθοφόρος δεν χτυπήθηκε· η Νορέλτα δεν είχε υπολογίσει, τελικά, τόσο καλά την κίνησή της. Και ούτε καμία ριπή, ουσιαστικά, φάνηκε να εκτοξεύεται από την κάννη του όπλου. Πρέπει να ήταν ηχητικό.

Ο Ρόλεμ-Μία καταράστηκε. «Ακινητοποιήσέ την!» πρόσταξε.

Η μισθοφόρος όρμησε στη Νορέλτα. Η Νορέλτα απέκρουσε το κοντόσπαθό της με το αριστερό της ξιφίδιο–

Ο μάγος κραύγασε σαν κάτι να τον είχε χτυπήσει.

–η μισθοφόρος έκανε να γρονθοκοπήσει τη Νορέλτα με το ελεύθερό της χέρι, κι εκείνη την κάρφωσε στη γροθιά με το άλλο της ξιφίδιο. Η μισθοφόρος ούρλιαξε, καθώς αίμα τινάζοταν. Οπισθοχώρησε.

Η Νορέλτα είδε τον Ρόλεμ-Μία να στρέφεται στη Μιράντα, η οποία κρατούσε ένα πιστόλι καθώς ήταν ξαπλωμένη στα πόδια του. Το θερμικό πιστόλι, προφανώς. Τον είχε κάψει στην αριστερή κνήμη με το θερμικό πιστόλι, μοιάζοντας να κινεί το σώμα της με το ζόρι. Ο Ρόλεμ-Μία τής κλότσησε το χέρι, τινάζοντας το όπλο από τη γροθιά της.

Η Νορέλτα-Βορ έτρεξε καταπάνω του, προτού η μισθοφόρος βρεθεί κοντά της ξανά και προτού ο μάγος έχει χρόνο να γυρίσει το πιστόλι του εναντίον της. Ο Ρόλεμ-Μία, ωστόσο, το προσπάθησε, αλλά η Νορέλτα έστρεψε την κάννη αλλού χτυπώντας το όπλο με το ένα της ξιφίδιο – και κάρφωσε το άλλο της ξιφίδιο στο στήθος του μάγου.

Ο Ρόλεμ-Μία κραύγασε καθώς αίμα πεταγόταν από το στόμα και τη μύτη του. Η Νορέλτα (αφήνοντας το ένα της ξιφίδιο) του πήρε το πιστόλι ενώ εκείνος έπεφτε. Στράφηκε τώρα προς τη μισθοφόρο, η οποία της ορμούσε ξανά υψώνοντας το κοντόσπαθό της. Η Νορέλτα-Βορ πάτησε τη σκανδάλη, σημαδεύοντάς την, και είδε το σώμα της να τραντάζεται αλλά χωρίς να φαίνεται να την έχει χτυπήσει τίποτα. Η μισθοφόρος σωριάστηκε κι έμεινε ακίνητη.

Η Νορέλτα, συνοφρυωμένη, κοίταξε το πιστόλι. Δεν ήταν ηχητικό. Δεν έμοιαζε για ηχητικό. Και ούτε το αποτέλεσμα που προκαλούσε έμοιαζε με αποτέλεσμα που προκαλεί ένα ηχητικό όπλο.

Τώρα, όμως, κάτι άλλο τράβηξε την προσοχή της. Κάτι που έβγαине από το αριστερό μάτι του Ρόλεμ-Μία: κάτι που φαινόταν να αποτελείται από αλληλοσυνδεόμενα γεωμετρικά σχήματα.

Η Νορέλτα το αναγνώρισε. Της θύμιζε εκείνη την οντότητα που είχαν δει μέσα από το ρήγμα. *Μια απ'αυτές τις οντότητες κατέλαβε το σώμα του!* Και, τώρα που το σώμα πέθαινε, προσπαθούσε να βγει για να μην πεθάνει μαζί του. Αλλά σπαρταρούσε, όπως ένα ψάρι έξω απ'το νερό...

Οι παράξενες γεωμετρικές πολλαπλασιάστηκαν πάνω από το πρόσωπο του ετοιμοθάνατου μάγου, γύρω απ'το κεφάλι του.

«Μιράντα!» είπε η Νορέλτα-Bor. «Σήκω! Μπορείς να σηκωθείς;»

Η Μιράντα με το ζόρι μπορούσε να κουνηθεί: το σώμα της ήταν ακόμα μουδιασμένο από τη ριπή του όπλου εσωτερικών δονήσεων. Με τρομερή προσπάθεια και αυτοσυγκέντρωση είχε καταφέρει να τραβήξει το θερμικό πιστόλι της, να το υψώσει λίγο, και να καψαλίσει το πόδι του Ρόλεμ-Μία.

«...Θ-θ-θ-θα π-π-π-πεθ-θ-θάνει,» τραύλισε τώρα.

Η Νορέλτα-Bor, προς στιγμή, δεν κατάλαβε για τι μιλούσε. Για τον Ρόλεμ-Μία; Φυσικά και θα πέθαινε – αυτό έλειπε να ζούσε! Μετά, όμως, συνειδητοποίησε ότι η Μιράντα μιλούσε για την πνευματική οντότητα.

Θα πεθάνει. Ναι, δεν φαίνεται να μπορεί να ζήσει εδώ...

Οι αλληλοσυνδεόμενες γεωμετρικές σπαρταρούσαν γύρω απ'το κεφάλι του ετοιμοθάνατου μάγου. Δονούνταν και πάλλονταν, κύρτωναν παράξενα.

Η πνευματική οντότητα βγήκε τελείως από το αριστερό του μάτι – και κατευθύνθηκε προς τη Μιράντα, σαν βέλος, σχηματίζοντας αιχμή με μια άκρη της – πηγαίνοντας καταπάνω στο δικό της αριστερό μάτι.

«Μιράντα!» αναφώνησε η Νορέλτα-Bor.

Το σώμα της Μιράντας ήταν μουδιασμένο, καταπονημένο. Αλλά όχι και το πνεύμα της. Νιώθοντας την οντότητα να προσπαθεί να εισβάλει στο μυαλό της, αντιστάθηκε. Και είδε τα πάντα γύρω της να γεμίζουν με λαβυρίνθους από αλληλοσυνδεόμενες γεωμετρικές.

Η πνευματική οντότητα χτυπούσε την άμυνα της Μιράντας με βία, με έξαλλο μένος, βλέποντάς την ως το τελευταίο μέρος όπου μπορούσε να πάει για να σωθεί από το εχθρικό περιβάλλον όπου είχε βρεθεί. Η Μιράντα, όμως, την απομάκρυνε. Δεν ήξερε αν θα μπορούσε να τη νικήσει στη δική της διάσταση που έμοιαζε με θαλάσσιο βυθό, αλλά εδώ ήταν έκδηλα αποδυναμωμένη. Η Μιράντα δεν είχε παρά να την κρατήσει σε απόσταση ώσπου να απολέσει όλη της τη δύναμη.

Οι αλληλοσυνδεόμενες γεωμετρίες εξασθένιζαν· έχαναν το ένα επίπεδο πολυπλοκότητας μετά το άλλο. Στο τέλος, μονάχα μερικές γραμμές απέμειναν, που κι αυτές έσβησαν σαν να τις είχε καταπιεί η διαρκώς μεταβαλλόμενη διάσταση.

«Μιράντα;» είπε η Νορέλτα-Βορ. «Είσαι καλά;» Πριν από λίγο, έβλεπε το κεφάλι της Αδελφής της τυλιγμένο από τις εφιαλτικές γεωμετρίες· τώρα, όμως, όλες τους είχαν εξαφανιστεί. Η Μιράντα έμοιαζε νάχει νικήσει.

«Ναι,» αποκρίθηκε, με δυσκολία. «Καλά.» Και προσπάθησε να κουνήσει τα χέρια της.

«Η οντότητα;»

«Νεκρή.»

Η Νορέλτα-Βορ κοίταξε τον Ρόλεμ-Μία. Κι αυτός νεκρός φαινόταν. Αλλά, για καλό και για κακό, τον κάρφωσε ξανά στο στήθος. Και στο λαιμό. Κι αισθάνθηκε σαν μια κρυφή οργή που είχε κλεισμένη εντός της να είχε μόλις εξαπολυθεί και διαλυθεί τελείως. Ο δεσμοφύλακάς της δεν ήταν πια ζωντανός.

Γύρω τους, το σύδεντρο είχε πυκνώσει· οι φυλλωσιές και οι θάμνοι είχαν εξαπλωθεί σαν καπνός. Ακόμα και το χορτάρι είχε μεγαλώσει. Ένα πουλί πιάστηκε πάνω σ'ένα κλαδί, κελαηδώντας δυνατά.

Η Νορέλτα στράφηκε στη μισθοφόρο, η οποία ήταν ακόμα πεσμένη, ανήμπορη να κουνηθεί. Τη ζύγωσε και την κάρφωσε στην πλάτη, μία, δύο, τρεις φορές, μέχρι που ήταν βέβαιο πως ήταν κι αυτή νεκρή.

Υστερα πλησίασε τη Μιράντα και γονάτισε πλάι της. «Τι σκατά όπλο είναι αυτό;» ρώτησε, δείχνοντάς της το πιστόλι του Ρόλεμ-Μία.

Τα χείλη της Μιράντας πάλευαν με τον εαυτό τους και με τη γλώσσα της. «...Ε-εσωτερικ-κ-κών δο-δονήσεων.»

Η Νορέλτα συνοφρυώθηκε. *Εσωτερικών δονήσεων;* Δεν είχε ξανακούσει για τέτοιο πράγμα. Πρέπει να ήταν κάποια τελευταία τεχνολογία. «Τι να κάνω για να σε βοηθήσω, Μιράντα;»

Η Μιράντα, μετά δυσκολίας, της έγνεψε με το χέρι να περιμένει.

μέσα από σπηλιές και πάνω από πέτρες

Όταν η Μιράντα μπορούσε να σηκωθεί από το έδαφος, βάδισαν οι δυο τους προς τη διαστασιακή δίοδο. Η Νορέλτα τη βοηθούσε για να στέκεται, παρότι κι η ίδια αισθανόταν κουρασμένη.

«Τι έγιναν οι άλλοι μισθοφόροι;» τη ρώτησε η Μιράντα, κι εκείνη τής εξήγησε ότι τους είχε πετάξει την ενεργειακή φιάλη και την είχε κάνει να εκραγεί.

«Δε νομίζω ν'άφησα κανέναν ζωντανό πίσω μου, φεύγοντας. Ο Ρόλεμ-Μία και οι δύο μισθοφόροι που ήρθαν εδώ πρέπει να πήδησαν μέσα στη δίοδο λίγο προτού γίνει η έκρηξη.»

Η Νορέλτα-Βορ και η Μιράντα έφτασαν μπροστά στο γυαλιστερό πέρασμα που φαινόταν ν'ανεβαίνει προς ακατανόητη κατεύθυνση. Έχοντας κι οι δυο τους πιστόλι στο χέρι (η Μιράντα είχε πάρει αυτό του σκοτωμένου μισθοφόρου) για παν ενδεχόμενο, μπήκαν στη δίοδο και σύντομα βρέθηκαν στη Ρελκάμνια, στο βαθύ υπόγειο κάτω από το Παλάτι των Θαυμάτων, που ήταν γεμάτο συντρίμια και νεκρούς.

Η Μιράντα άρχισε αμέσως να αισθάνεται καλύτερα, σαν να είχε επιστρέψει στο φυσικό της περιβάλλον. Η επίδραση του όπλου εσωτερικών δονήσεων εξασθενούσε πιο γρήγορα επάνω της.

«Πάμε,» είπε στη Νορέλτα παύοντας να στηρίζεται στους ώμους της, «να δούμε πού οδηγούν αυτές οι σπηλιές.»

Βγήκαν από το άνοιγμα που είχαν δημιουργήσει στον τοίχο και, φωτίζοντας με τον φακό τους, βάδισαν μέσα στα φυσικά σπήλαια που ήταν γεμάτα σταλακτίτες και σταλαγμίτες. Από ένα σημείο και μετά, περιείχαν και νερό. Δεν ήταν όμως βαθύ· έφτανε ως τα γόνατα τους στη χειρότερη περίπτωση.

Δεν άργησαν να βγουν σε μια βραχώδη ακρογιαλιά στην Ακτή των Βράχων. Κανένας δεν φαινόταν τριγύρω· μονάχα μερικά καβούρια, τα οποία, βλέποντάς τες, απομακρύνθηκαν, χώθηκαν μέσα στις ρωγμές που σχημάτιζαν οι πέτρες.

Ήταν νύχτα, φυσικά· δεν είχε ξημερώσει ακόμα.

Η Μιράντα κάθισε σε μια πέτρα, κι έδωσε τον φακό στη Νορέλτα. «Φωτίζέ μου εδώ,» ζήτησε καθώς τραβούσε ένα ξιφίδιο κι έσκιζε τη μαύρη στολή της φρουρού και το παντελόνι της από κάτω, στο σημείο του δεξή μηρού όπου ήταν τραυματισμένη.

Η Νορέλτα τής φώτισε. «Τι είναι;»

Η Μιράντα είδε ότι τα τραύματα είχαν σχεδόν κλείσει – αφήνοντας μέσα στη σάρκα της τα δόντια εκείνης της παράξενης μαστιγοουράς. «Ορισμένες φορές δεν είναι καλό να θεραπεύεσαι υπερφυσικά γρήγορα,» μουρμούρισε, κι έσκισε το δέρμα της ξανά με το ξιφιδιό της. Αίμα κύλησε πάνω της, μουσκεύοντας τα ρούχα.

Με κάποια δυσκολία, κατάφερε να βγάλει ένα-ένα τα δόντια και να τα πετάξει στις πέτρες παραδίπλα. Δεν είχαν τίποτα το αλλόκοτο, αν τα έβλεπες έτσι. Με δόντια κυνοειδούς έμοιαζαν.

«Τι σε δάγκωσε;» ρώτησε η Νορέλτα-Βορ.

«Ένα κατοικίδιο του Ρόλεμ-Μία,» αποκρίθηκε η Μιράντα, και της μίλησε γι' αυτό. «Ήταν σαν τα πλάσματα στην άλλη διάσταση, αλλά όχι ακριβώς... Κάτι είχε κάνει ο μάγος επάνω του· είμαι σίγουρη.»

«Τέλος πάντων. Πρέπει να φύγουμε τώρα από εδώ.» Η Νορέλτα κοίταξε προς τα βόρεια, προς τη Μεγάλη Άμμο, όπου φώτα φαίνονταν.

Η Μιράντα είπε: «Έχω υποσχεθεί στον Λαγό να ελευθερώσω όλους τους αλλαγμένους.»

«Δε μπορεί να προτείνεις να επιστρέψουμε εκεί μέσα!»

«Απόψε; Όχι. Αναρωτιέμαι, όμως, τι θα γίνει τώρα που ο Ρόλεμ-Μία είναι νεκρός, Νορέλτα. Ποιος θα πάρει αυτό...» Η Μιράντα κοίταξε προς τη μεριά του οικοδομήματος που ορθωνόταν επιβλητικό πάνω από τους βράχους και τη θάλασσα.

«Δεν ξέρω,» είπε η Νορέλτα. «Ο Ρόλεμ-Μία δεν είχε παιδιά. Και ο Οίκος των Μία΄κιρκ δεν έχω ακούσει να έχει άλλα μέλη του σε τούτες τις περιοχές της Ρελκάμνια. Επομένως, μάλλον κάποιος από την πλουτοκρατία του νησιού θα πάρει το Παλάτι των Θαυμάτων. Κάποιος αριστοκράτης, πιθανώς.»

«Και τι νομίζεις ότι θα κάνει με τους αλλαγμένους;»

«Θα τους σκοτώσει, ίσως.»

«Πρέπει να το αποτρέψουμε αυτό.»

«Πάμε για την ώρα στη Μεγάλη Άμμο,» είπε η Νορέλτα-Βορ.

Η Μιράντα δεν έφερε αντίρρηση.

Προχώρησαν προς τα βόρεια, διασχίζοντας την Ακτή των Βράχων με δυσκολία μες στη νύχτα, πηδώντας από τη μια πελώρια πέτρα στην άλλη, σκαρφαλώνοντας κάπου-κάπου ή κατεβαίνοντας με προσοχή. Η Νορέλτα παραλίγο να γλιστρήσει και να πέσει, αλλά η Μιράντα την άρπαξε από τη ζώνη και την τράβηξε πίσω. Σ'ένα σημείο αναγκάστηκαν να βουτήξουν στη θάλασσα και να κολυμπήσουν για λίγο, προκειμένου να συνεχίσουν· η περιοχή ήταν πολύ άτσαλη.

Τελικά, έφτασαν στην παραλία της Μεγάλης Άμμου και βάδισαν πάνω στην αμμουδιά κρατώντας τα υποδήματά τους στο χέρι.

«Δεν έχω καθόλου λεφτά μαζί μου,» είπε η Νορέλτα-Βορ, «και οι τράπεζες είναι κλειστές αυτή την ώρα.»

«Έχω εγώ,» αποκρίθηκε η Μιράντα. «Δεν υπάρχει πρόβλημα.»

4

γριά και νεανίς

Η Μιράντα έκλεισε ένα δίκλινο δωμάτιο για τις δυο τους στο ξενοδοχείο *Θαλασσόλευκος*. Χτύπησε και το δωμάτιο του Γεράρδου για να δει αν ήταν μέσα, αλλά κανείς δεν της απάντησε, κι όλα τα πολεοσημάδια τής μαρτυρούσαν πως δεν ήταν εδώ. Μάλλον εκείνος και οι ναυαγιοθήρες δεν είχαν επιστρέψει από τη δουλειά τους. Τι είχε γίνει, τελικά;

Η Μιράντα και η Νορέλτα-Βορ κοιμήθηκαν, εξουθενωμένες, και το πρωί πήγαν στο πανδοχείο *Σπιρτόζα Ψάρια*.

«Τι κάνουμε εδώ;» ρώτησε η Νορέλτα.

«Ψάχνω κάτι φίλους,» αποκρίθηκε η Μιράντα. Αλλά σύντομα έμαθε από την Κλειώ πως οι ναυαγιοθήρες δεν ήταν στο πανδοχείο. Πρέπει ακόμα να έψαχναν για εκείνο το χαμένο ναυάγιο. Η Μιράντα ευχόταν να μην τους είχε συμβεί τίποτα κακό.

Έφυγε από τα *Σπιρτόζα Ψάρια* μαζί με τη Νορέλτα-Βορ και κάθισαν σ'ένα μπαρ της παραλίας, επάνω σε ψηλά σκαμνιά, πίνοντας πορτοκαλάδα, ελαφριά ντυμένες κι οι δυο τους. Η Μιράντα είχε αγοράσει καινούργια ρούχα για τη Νορέλτα αφότου βγήκαν από τον *Θαλασσόλευκο*.

Οι τηλεοπτικοί δέκτες του νησιού δεν άργησαν να αναφέρουν, μέσα στην ημέρα, ότι ο γνωστός θαυματοποιός Ρόλεμ-Μία είχε βρεθεί νεκρός στο Παλάτι των Θαυμάτων, στην Ακτή των Βράχων. *Κάποιο από τα πειράματά του εικάζεται πως είχε ανεπιθύμητες παρενέργειες*, ήταν η μοναδική εξήγηση που δόθηκε στο κοινό.

«Κάποιο από τα πειράματά του...» μουρμούρισε η Νορέλτα-Βορ, δαγκώνοντας το καλαμάκι του ποτηριού της.

Όταν κάθισαν σ'ένα ήσυχο, σκιερό μέρος της παραλίας, μόνες τους, χωρίς κανέναν άλλον να είναι γύρω, η Μιράντα τής είπε ακριβώς τι είχε συμβεί ως τώρα. Πώς την είχε δει στο όνειρό της πριν από τρία χρόνια και είχε έρθει να τη σώσει αλλά τα πράγματα είχαν πάει στραβά.

«Αναρωτιέμαι, Μιράντα,» είπε η Νορέλτα, σέρνοντας αργά τα γυμνά πόδια της μέσα στην άμμο, «γιατί η Πόλη δεν μας προειδοποιεί ορισμένες φορές... Θέλω να πω, τέτοιο ατύχημα με το σκάφος σου και... δεν σε είχε προειδοποιήσει... Τι σκοπό εξυπηρετούμε τελικά, Μιράντα;»

«Είσαι μικρή ακόμα,» αποκρίθηκε εκείνη. «Θα καταλάβεις ότι η Πόλη πάντα σου μιλά· εσύ δεν είσαι πάντα έτοιμη να την ακούσεις.»

«Δηλαδή, *παρέβλεψες* κάτι τόσο τραγικό;»

Η Μιράντα ανασήκωσε τους ώμους. «Νομίζεις ότι είμαι αλάνθαστη;»

«Είσαι πάνω από εκατό χρονών, Μιράντα, δεν είσαι;»

Και βάλε... Η Μιράντα χαμογέλασε. «Και λοιπόν; Ακόμα μαθαίνω, μικρή.

»Θέλω να μου κάνεις μια χάρη,» της είπε μετά από λίγο.

«Τι χάρη;» ρώτησε η Νορέλτα-Βορ. «Όχι πως μπορώ και να σου αρνηθώ τίποτα, ύστερα απ'ό,τι έκανες για μένα.»

«Θα το έκανα για οποιαδήποτε Αδελφή μας.» Η Μιράντα αγκάλιασε τους ώμους της με το ένα χέρι.

Η Νορέλτα χαμογέλασε λοξά. «Δε σκέφτονται όλες μας έτσι.»

«Το ξέρω. Δεν είμαστε όλες με τα καλά μας.»

Η Νορέλτα γέλασε. «Τι χάρη θέλεις;» ρώτησε.

«Έχεις διασυνδέσεις με τους αριστοκράτες του νησιού;»

«Πολύ χαλαρές. Αλλά έτσι κατάφερα να συναντήσω τη Ραλτάνα-Όρνοκ.»

«Από αυτήν οδηγήθηκες στον Ρόλεμ-Μία;»

«Το αντίθετο, βασικά. Από τον Ρόλεμ-Μία οδηγήθηκα σ'αυτήν. Ουσιαστικά, είχα έρθει στο νησί χωρίς ιδιαίτερο λόγο. Η Πόλη μπορείς να πεις ότι μ'έφερε εδώ, και είδα τις αφίσες του θαυματοποιού. Μου κίνησαν την περιέργεια. Κατάλαβα αμέσως ότι κάτι – *κάτι* – ασυνήθιστο συνέβαινε μαζί του. Κι όταν παρακολούθησα μια παράστασή του, επιβεβαιώθηκαν οι υποψίες μου. Και ήθελα να μάθω περισσότερα. Όλα τα σημάδια της Πόλης με ωθούσαν προς αυτόν. Και με οδήγησαν και προς τη Ραλτάνα-Όρνοκ μέσα από την αριστοκρατία του νησιού. Ύστερα από τη συνάντησή μου μαζί της, συνάντησα τον Ρόλεμ-Μία με τρόπο που με έκανε να αισθάνομαι βέβαιη ότι με είχε παρακολουθήσει – ίσως επειδή είχα μιλήσει με την παλιά ερωμένη του, υπέθεσα τότε. Αλλά τώρα καταλαβαίνω πλέον πως δεν ήταν αυτό. Μας *διέκρινε*.»

«Ναι,» ένευσε η Μιράντα, «διέκρινε τις θυγατέρες της Πόλης.»

«Με κάλεσε στο Παλάτι των Θαυμάτων, στην Ακτή των Βράχων, και πήγα. Με ξενάγησε εκεί. Μου έδειξε τα εργαστήριά του, και τελικά κατεβήκαμε στα βαθιά υπόγεια, όπου βρίσκεται η διαστασιακή δίοδος. Και εκεί συνέβη ό,τι σου είπα, Μιράντα. Ο Ρόλεμ-Μία έφερε από την

άλλη διάσταση εκείνο το παράξενο πλάσμα και, ενώ οι μισθοφόροι του με κρατούσαν, το έβαλε επάνω μου.» Η Νορέλτα άγγιξε το διάφραγμά της. «Πιάστηκε εδώ, γαντζώθηκε» και μετά έπεσα... σε μια κατάσταση ονειρική. Αλλά αντιλαμβάνομαι ότι ο Ρόλεμ-Μία, κατά περιόδους, ερχόταν κοντά μου, άγγιζε το αποτρόπαιο πλάσμα, και η ύπαρξή του βουτούσε μέσα μου: και μέσα από εμένα στην ίδια την ψυχή της Ρελκάμνια. Προκαλούσε αλλοιώσεις στη διάστασή μας. Παρότι ήμουν υπνωτισμένη, το κατανοούσα αυτό. Και ήθελα να τον σταματήσω. Μα δεν μπορούσα. Βρισκόμουν στο έλεός του. Πρέπει να με έτρεφε με υγρά από σωλήνες, όλο αυτό τον καιρό.

»*Τρία χρόνια...* Μα τους θεούς, Μιράντα! Ποτέ δεν μπορούσα να διανοηθώ... *Τρία χρόνια!*»

«Τι ακριβώς ήθελε να καταφέρει στο τέλος, σου είπε;»

«Δε μιλούσαμε από τότε που με έριξε σε ύπνωση. Απλά ερχόταν και, μέσα από εμένα, άγγιζε την ψυχή της Ρελκάμνια. Το κατάλαβα πως κάτι είχε εισβάλει στο σώμα του – πως δεν ήταν πραγματικά ο Ρόλεμ-Μία – από την επαφή μας και μόνο. Ότι, όμως, κι αν ήταν αυτό που είχε εισβάλει, ήταν τελειώς ξένο για εμένα. Κάτι που δεν θα έπρεπε ποτέ να βρισκόταν εδώ, στη Ρελκάμνια...»

»Είσαι σίγουρη πως τη σκότωσες αυτή την πνευματική οντότητα, Μιράντα;»

«Δεν τη σκότωσα. Πέθανε από μόνη της. Απλά τη σταμάτησα απ'το να εισβάλει στο σώμα μου. Δε μπορούσε να επιβιώσει στη διαρκώς μεταβαλλόμενη διάσταση· μόνο στη δική της διάσταση μπορούσε να ζήσει. Και απορώ, για να είμαι ειλικρινής, γιατί έφυγε από εκεί. Είχε... κατακτητικούς σκοπούς;»

Η Νορέλτα-Βορ συνοφρυώθηκε, προσπαθώντας να ανακαλέσει ονειρικές μνήμες από την περίοδο (*τρία χρόνια, μα τους θεούς!*) που βρισκόταν στο έλεος του Ρόλεμ-Μία. «Νομίζω...» είπε, τελικά, κομπιάζοντας, «νομίζω ότι ήταν φυγάς, Μιράντα.»

«Φυγάς;»

«Ναι. Κάποιου είδους εγκληματίας στη δική του διάσταση. Τον κυνηγούσαν, τουλάχιστον. Τώρα που το σκέφτομαι, είμαι σίγουρη πως είχα αισθανθεί, μέσα από την επαφή μας, ότι τον κυνηγούσαν. Δεν ήθελε να επιστρέψει στη διάστασή του.»

«Χμμ,» είπε η Μιράντα, κοιτάζοντας την άμμο. Και μετά: «Αναρωτιέμαι τι θα μπορούσε να κάνει με δύο θυγατέρες υπό την κυριαρχία του. Ή με τρεις, με τέσσερις. Ή περισσότερες.»

Η Νορέλτα-Βορ ρίγησε – κι όχι επειδή έκανε κρύο. «Καλύτερα που δεν μάθαμε.

»Αλλά τι χάρη ήθελες να μου ζητήσεις; Ακόμα δεν μου είπες.»

«Θέλω να μάθεις τι θα γίνει τώρα με το Παλάτι του Ρόλεμ-Μία, και με τους αλλαγμένους. Μέσω της αριστοκρατίας του νησιού.»

«Νόμιζα ότι κάποια σαν εσένα – τόσο γριά – δεν θα χρειαζόταν τη δική μου βοήθεια για τίποτα.»

«Κάνεις λάθος, μικρή.»

Το βράδυ, σ'ένα μοναχικό μέρος της Μεγάλης Άμμου, καθοδηγημένη από τα πολεοσημάδια, η Μιράντα κάθισε οκλαδόν και τραγούδησε ένα τραγούδι χωρίς λόγια, με κινήσεις του λαιμού, των χειλιών, και της γλώσσας.

Η Νορέλτα-Βορ, ντυμένη με μαγικό και ημιδιάφανο χιτώνιο, καθόταν σε μια πέτρα και την άκουγε, μη μπορώντας παρά να θαυμάζει πώς η Μιράντα χρησιμοποιούσε το σώμα της για να παράγει ήχους. *Γιατί δεν έγινε τραγουδίστρια; Ή, μήπως, κάποτε ήταν;* Μέσα σε εκατό χρόνια ζωής, πρέπει αναμφίβολα να είχε κάνει πολλά. *Γιατί, άραγε, δεν είναι ζάμπλουτη;*

Ή έχει τα λεφτά της κάπου καταχωνιασμένα, η παλιόγρια;

Ο Λαγός δεν άργησε να έρθει πηδώντας μέσα από τα σκοτάδια, καλεσμένος από το άσμα της Μιράντας. Κοίταξε αυτήν και, μετά, κοίταξε και τη Νορέλτα-Βορ. Χαμογέλασε μέσα από τα πράσινα μούσια του. «Είστε κι οι δύο καλά!»

«Σ'ευχαριστώ που βοήθησες τη Μιράντα να με βρει, Λαγέ,» του είπε η Νορέλτα-Βορ καθώς σηκωνόταν από την πέτρα και βάδιζε προς το μέρος του.

«Σε είχα προειδοποιήσει να αποφύγεις τον μάγο! Σε κρατούσε φυλακισμένη τόσα χρόνια; Γιατί δεν σε μεταμόρφωσε;»

«Είχε... άλλες δουλειές για εμένα.»

Ο Λαγός την ατένισε συνοφρυωμένος.

Η Νορέλτα αναστέναξε. «Όπως και νάχει. Σ'ευχαριστώ και πάλι. Δε θα το ξεχάσω.» Τον φίλησε πάνω στο τριχωτό του μάγουλο. Η οσμή

του δεν ήταν και τόσο ευχάριστη στα ρουθούνια της. Κάθε πότε πλενόταν ο αλήτης;

Η Μιράντα, ακόμα καθισμένη οκλαδόν στην άμμο, είπε στον Λαγό: «Ο Ρόλεμ-Μία είναι νεκρός.»

«Το άκουσα στις ειδήσεις, αλλά... είναι σίγουρο;»

«Η Νορέλτα τον σκότωσε. Και ήμουν μπροστά.»

Ο Λαγός πήδησε κατακόρυφα, βγάζοντας μια κραυγή, υψώνοντας και τις δύο γροθιές του στον αέρα. Τα πόδια του έφτασαν στιγμιαία ώς τους ώμους της Νορέλτα-Βορ, η οποία έκανε ένα βήμα όπισθεν.

«Και οι αλλαγμένοι;» ρώτησε ο Λαγός μόλις προσγειώθηκε. «Πού είναι οι αλλαγμένοι;»

«Εκεί όπου ήταν και πριν, υποθέτουμε,» αποκρίθηκε η Νορέλτα.

«Μιράντα, μου είχες υποσχεθεί-»

«Δεν έχω ξεχάσει τίποτα, Λαγέ. Και δεν είναι ακόμα ώρα να φύγουμε απ'το νησί.» Έριξε μια ματιά στη Νορέλτα-Βορ.

Η οποία κατένευσε. «Όχι, δεν είναι ώρα ακόμα.»

Καμια τους δεν αισθανόταν το σημάδι στο δεξί πέλμα της να την ενοχλεί.

Η Νορέλτα-Βορ είπε στον Λαγό: «Έχω ήδη έρθει σε επαφή με κάποιους αριστοκράτες του Ρόλβεσκ. Σύντομα θα μάθω τι σχεδιάζεται για το Παλάτι του Ρόλεμ-Μία, για τους αλλαγμένους, και για τη διαστασιακή δίοδο κάτω από το Παλάτι.»

«Ποια διαστασιακή δίοδο;»

«Από πού νομίζεις ότι έφερνε αυτή την ουσία με την οποία μετέλλασσε τους ανθρώπους, Λαγέ;»

Τα μάτια του γούρλωσαν προς στιγμή. «Από άλλη διάσταση;»

«Ναι,» ένευσε η Νορέλτα. «Και ο Ρόλεμ-Μία δεν ήταν ακριβώς αυτό που έβλεπες.»

Ο Λαγός συνοφρυώθηκε, ατενίζοντάς την παρατηρητικά.

Η Νορέλτα-Βορ τού εξήγησε για την πνευματική οντότητα που είχε καταλάβει τον θαυματοποιό.

«Δηλαδή, ήταν... δαίμονας;»

«Δαίμονας;» Η Μιράντα γέλασε. «Κάποιοι αποκαλούν εμάς 'δαιμόνισσες της Ρελκάμνια', Λαγέ!»

Η Νορέλτα-Βορ μειδίασε.

Ο Λαγός τις κοίταξε με επιφύλαξη, μια τη μία, μια την άλλη.

μυθικές Θυγατέρες

Η Νορέλτα-Βορ έλειπε, έχοντας πάει να συναντήσει κάποιους αριστοκράτες του νησιού, όταν η Μιράντα είδε τους ναυαγιοθήρες και τον Γεράρδο να επιστρέφουν στα *Σπιρτόζα Ψάρια* κουβαλώντας μαζί τους σάκους και τσάντες.

Ήταν μεσημέρι της επομένης ημέρας, και καθόταν σ'ένα από τα τραπέζια της τραπεζαρίας του πανδοχείου. Οι ναυαγιοθήρες τη χαιρέτησαν, κι εκείνη τούς αντιχαιρέτησε. Της έμοιαζαν ευχαριστημένοι.

«Πώς πήγε το κυνήγι σας;» τους ρώτησε.

«Καλύτερα απ'ό,τι φανταζόμασταν,» είπε ο Νικ.

«Αλλά ήταν δύσκολα τα πράγματα,» πρόσθεσε ο Ράσεμαλ.

«Ναι, πολύ δύσκολα,» συμφώνησε ο Νικ.

Ο Μινράδης και ο Μάξιμος πήγαν ν'αφήσουν τα πράγματα στα δωμάτιά τους, ενώ οι άλλοι παράγγειλαν φαγητό από την Κλειώ και κάθισαν κοντά στη Μιράντα, τραβώντας ένα τραπέζι πλάι στο δικό της.

«Βαρέθηκες εδώ χωρίς εμάς;» τη ρώτησε ο Γεράρδος, αγγίζοντας το γόνατό της.

«Αφόρητα,» αποκρίθηκε εκείνη, υπομειδιώντας.

«Διάβασα και το βιβλίο που μου έδωσες. Εκεί όπου το είχες σημειώσει – εκεί που λέει για τις Θυγατέρες της Πόλης. Όσο οι φίλοι μας δούλευαν κάτω απ'το νερό, δεν είχα τι να κάνω πέρα από μερικές εναέριες περιπολίες μήπως κανένας ανεπιθύμητος πλησιάσει.»

«Σου έφτασαν εσένα τα χρήματα για να περάσεις;» τη ρώτησε η Γολρίκ'μορ, κοιτάζοντας τη μ'ένα βλέμμα που μαρτυρούσε στη Μιράντα ότι την έβλεπε σαν μυστήριο που όφειλε να λύσει.

«Πήγα στο καζίνο,» απάντησε εκείνη, «στα *Φλεγόμενα Ζάρια*.»

«Σ'αυτούς τους κλέφτες;» είπε ο Νικ.

«Κέρδισα κάμποσα λεφτά. Σας κερνάω, βασικά.»

«Ανοησίες!» είπε ο Ράσεμαλ. «Εμείς κερνάμε. Ύστερα από κυνήγι, πάντα εμείς κερνάμε.»

«Τους εαυτούς μας, συνήθως,» πρόσθεσε η Γολρίκιά'μορ. «Αυτή είναι μια από τις σπάνιες περιπτώσεις που έχουμε και φίλους στο τραπέζι μας.»

Ο Μινράδης και ο Μάξιμος κατέβηκαν και κάθισαν να φάνε μαζί τους. Και, καθώς έτρωγαν, οι ναυαγιοθήρες διηγήθηκαν στη Μιράντα την περιπέτειά τους στα επικίνδυνα στενά ανάμεσα στα νησιά Νοζκ και Ραζκ. Το ναυάγιο που έψαχναν έμοιαζε, αρχικά, να έχει εξαφανιστεί. Ο Ράσεμαλ και ο Μινράδης είχαν βουτήξει και, όσο βαθιά κι αν πήγαιναν, δεν το έβλεπαν πουθενά. Το μέρος ήταν γεμάτο υφάλους, μεγάλους βράχους, γιγάντιες υποθαλάσσιες σπηλιές, ολόκληρα δάση από φύκια, και πολλά, πάρα πολλά ψάρια και μαλάκια. «Μας επιτέθηκαν έξι σπαθάριοι, μα τα στήθια της Ρασιλλώ!» είπε ο Μινράδης, αναφερόμενος στη μία από τις δύο κόρες του Κρόνου. «Έρχονταν καταπάνω μας σαν βλήματα, να μας διαπεράσουν πέρα για πέρα.»

«Τραυματίστηκα, αλλά ευτυχώς ελαφρά,» είπε ο Ράσεμαλ. Και συνέχισαν, λέγοντας ότι σε κάποια άλλη στιγμή, που ο Μάξιμος, ο Μινράδης, και ο Ράσεμαλ είχαν βουτήξει συγχρόνως, τους επιτέθηκε ένας στραγγαλιστής – ένα από εκείνα τα μεγάλα χταπόδια που ήταν όσο δυο άνθρωποι στο μέγεθος αλλά μπορούσαν να πνίξουν με τα πλοκάμια τους τους διπλάσιους ανθρώπους. «Το σκοτώσαμε τελικά,» είπε ο Μινράδης, «χτυπώντας το με καμάκια και βέλη. Αλλά δεν το φέραμε για ψήσιμο.»

«Θα σου καθόταν στο στομάχι, κοντέ,» τον προειδοποίησε ο Μάξιμος.

«Νομίζαμε,» είπε ο Νικ, «ότι το ναυάγιο είχε εξαφανιστεί, ότι είχε πάει εκεί όπου πηγαίνουν και τα υπόλοιπα που χάνονται στα στενά ανάμεσα στα νησιά Ραζκ και Νοζκ–»

«Σ'άλλες διαστάσεις, λένε μερικοί,» πρόσθεσε ο Μινράδης, κι ο Μάξιμος ρουθούνισε αποδοκιμαστικά.

«Το βρήκαμε, όμως,» συνέχισε ο Νικ. «Τα υποθαλάσσια ρεύματα το είχαν παρασύρει σε μια σπηλιά πίσω από ένα δάσος από φύκια. Δεν ξέρω πώς είχε γίνει αυτό, αλλά είχε γίνει.»

«Και η κοιλιά του σκάφους ήταν γεμάτη θησαυρούς,» είπε ο Μάξιμος, μειδώντας.

«Και γεμάτη νεκρούς,» τόνισε ο Μινράδης.

«Δε μπορούσαμε να τους πάρουμε όλους,» εξήγησε ο Μάξιμος. «Τους θησαυρούς, όχι τους νεκρούς.»

«Τι θησαυρούς;» ρώτησε η Μιράντα, έχοντας τελειώσει το φαγητό της και καπνίζοντας ένα τσιγάρο.

«Εμπορεύματα, βασικά,» απάντησε ο Νικ. «Διάφορα εμπορεύματα.»

«Εσύ τι έκανες εδώ;» είπε ο Μάξιμος. «Είχες δουλειές;»

«Ναι, είχα κάποιες δουλειές. Αλλά τελείωσαν τώρα.» Δεν προθυμοποιήθηκε να τους δώσει καμια άλλη εξήγηση. «Το ακούσατε, παρεμπιπτόντως, πως ο Ρόλεμ-Μία σκοτώθηκε;»

Η Γολρίκα συνοφρυώθηκε. «Ο θαυματοποιός;»

«Ναι. Το γράφουν όλες οι εφημερίδες. Και το λένε και στα κανάλια.»

«Δεν είχαμε χρόνο να μάθουμε τα νέα,» παραδέχτηκε ο Νικ.

Όταν οι ναυαγιοθήρες ανέβηκαν στα δωμάτιά τους για να ξεκουραστούν, η Μιράντα πήγε στο δικό της δωμάτιο μαζί με τον Γεράρδο. Φιλήθηκαν, όρθιοι δίπλα στο κρεβάτι. Τα χέρια του κινούνταν ταξιδιάρικα επάνω στις καμπύλες της πλάτης της.

Η Μιράντα τον άφησε απ'την αγκαλιά της. «Θα πρέπει ν'αναρωτιέσαι πολλά για εμένα...»

«Η αλήθεια είναι πως... ναι, είσαι παράξενη.»

Η Μιράντα χαμογέλασε. «Το διάβασες αυτό που σου έδωσα, έτσι;»

«Ναι.» Ο Γεράρδος έβγαλε από τον σάκο του το βιβλίο *Παλιά και Καινούργια Μυστήρια της Ρελκάμνια*.

«Δεν το θέλω πίσω.»

«Πιστεύεις στις θυγατέρες της Πόλης;» τη ρώτησε ο Γεράρδος. «Είναι αρκετοί που νομίζουν ότι υπάρχουν. Αλλά, προσωπικά....» Μόρφασε.

Η Μιράντα γέλασε. Κάθισε στην άκρη του κρεβατιού, έβγαλε το ένα της παπούτσι – το δεξί – ύψωσε το πόδι της επάνω στο γόνατο του άλλου ποδιού, και έστρεψε το πέλμα προς τον Γεράρδο.

Εκείνος συνοφρυώθηκε βλέποντας το σημάδι. «Α, κατάλαβα, είσαι φανατική οπαδός της θεωρίας των θυγατέρων–»

Η Μιράντα γελούσε ξανά. «Όχι, ανόητε, δεν είμαι 'φανατική οπαδός' καμιας θεωρίας! Αυτό το σημάδι δεν γίνεται με δερματοστιξία. Δεν μπορεί να γίνει με δερματοστιξία. Δεν το βλέπεις πώς λαμπυρίζει; Δε βλέπεις πώς μοιάζει νάναι ανάγλυφο πάνω στο δέρμα μου; Δεν διάβασες για τις ιδιότητές

του στο βιβλίο;»

Ο Γεράρδος συνοφρυώθηκε ξανά. «Τι θες να πεις, δηλαδή; Ότι... ότι είσαι θυγατέρα της Πόλης;»

«Αυτό σημάδι μόνο οι θυγατέρες το έχουν, αγάπη μου.»

Ο Γεράρδος κάθισε δίπλα της. Άγγιξε το σημάδι στο πέλμα της με δύο δάχτυλά του. «Δεν το αισθάνεσαι ανάγλυφο,» παρατήρησε, «αλλά μοιάζει όταν το κοιτάξεις.»

«Ακριβώς.»

«Γιατί φωσφορίζει;»

«Δεν ξέρω. Έτσι ήταν από τότε που εμφανίστηκε.»

«Είναι δυνατόν να σοβαρολογείς;» Ο Γεράρδος την ατένισε καταπρόσωπο. «Νομίζεις πως είσαι θυγατέρα της Πόλης;»

Η Μιράντα δεν μπορούσε παρά να χαμογελά με την όψη του. «Λες να έχω ξεφύγει από τρελοκομείο;»

Ο Γεράρδος κόμπιασε.

«Πιστεύεις ότι είναι εφικτό μια συνηθισμένη γυναίκα να επιβιώσει για τρία χρόνια κλεισμένη σ'ένα μεταλλικό κιβώτιο κάτω από τη θάλασσα;» τον ρώτησε.

«Σίγουρα όχι... Είσαι *αθάνατη*; Οι θυγατέρες υποτίθεται πως είναι αθάνατες.»

«Δεν είμαστε αθάνατες. Απλώς... έχουμε κάποιες δυνάμεις. Πολύ σπάνια αρρωσταίνουμε – πολύ σπάνια – και τότε όχι τυχαία. Και δεν πεθαίνουμε από γεράματα. Μπορούμε, όμως, να σκοτωθούμε όπως κι εσύ. Από μια σφαίρα, από τους τροχούς ενός οχήματος, από μια μεγάλη πτώση, από έλλειψη αέρα–»

«Τότε, πώς έζησες εσύ κάτω από τη θάλασσα, Μιράντα;»

«Η Πόλη δεν είχε τελειώσει μαζί μου. Έστειλα το πνεύμα μου μακριά από το σώμα μου, ρίχνοντας τον οργανισμό μου σε αδράνεια, σε στάση. Για νάμαι ευλκρινής, δεν ξέρω πώς ακριβώς το έκανα. Δε νομίζω ότι θα μπορούσα να το ξανακάνω κατά βούληση, οποιαδήποτε στιγμή. Η μεγάλη ανάγκη με ανάγκασε, μπορείς να πεις. Ήταν ένα από τα πολλά θαύματα που συμβαίνουν στις ζωές μας. Στις ζωές των θυγατέρων της Πόλης.»

Ο Γεράρδος την κοίταζε σαν ν'αναρωτιόταν μήπως τελικά ονειρευόταν.

«Σου λέω την αλήθεια,» είπε η Μιράντα, κατεβάζοντας το πόδι της από το γόνατό της και βγάζοντας και το άλλο της παπούτσι.

«Και τι έκανες μέσα στο μεταλλικό κιβώτιο, Μιράντα; Τι δουλειά είχες εδώ, στο Ρόλβεσκ; Ήταν ψέματα ότι έχασες τη μνήμη σου;»

Κούνησε το κεφάλι της. «Δεν ήταν ψέματα. Όταν ξύπνησα, ύστερα από τρία χρόνια, δεν θυμόμουν τίποτα. Το πνεύμα μου δεν είχε ακόμα επιστρέψει πλήρως από εκεί όπου το είχα στείλει προκειμένου να επιβιώσω.»

«Και τι έκανες μέσα στο μεταλλικό κιβώτιο; Τι έκανες στο νησί;» επέμεινε ο Γεράρδος.

Η Μιράντα έσμιξε τα χείλη. Δεν ήθελε να του πει τα πάντα. «Είχα έρθει να βοηθήσω μια Αδελφή μου.»

«Αδελφή σου;»

«Μια άλλη θυγατέρα της Πόλης, που βρισκόταν σε μεγάλο κίνδυνο.»

«Πριν από τρία χρόνια;»

«Ναι, αλλά ο κίνδυνος εξακολουθούσε να υφίσταται και τώρα, όπως έμαθα.»

«Τη βοήθησες;»

«Τη βοήθησα. Είναι εντάξει πλέον.»

«Αυτό έκανες όσο λείπαμε;»

Η Μιράντα κατένευσε.

«Θα μου πεις λεπτομέρειες;»

«Καλύτερα όχι.»

Ο Γεράρδος ακούμπησε το ένα του χέρι στο κρεβάτι, στηριζόμενος εκεί, μοιάζοντας να προσπαθεί να τα χωνέψει όλ' αυτά.

Η Μιράντα μισοξάπλωσε πλάι του. «Δεν αλλάζει τίποτα που είμαι θυγατέρα της Πόλης,» τον πληροφόρησε.

«Πόσο χρονών είσαι; Αν όντως δεν γερνάτε....»

«Πόσο με κάνεις;»

Ο Γεράρδος μόρφασε. «Δε μπορεί να είσαι πάνω από τριάντα-πέντε, σαράντα χρονών.»

Η Μιράντα γέλασε. «Τότε, τόσο είμαι.»

«Αλήθεια;»

«Έχει σημασία;»

«Αν ήσουν ογδόντα χρονών, αυτό θα φαινόταν;»

«Όχι,» του είπε ευθέως, «δεν θα φαινόταν. Θα φαινόμουν όπως και τώρα.»

«Επομένως, μπορεί να είσαι και πεντακοσίων χρονών!»

«Δεν είμαι και τόσο γριά, αγάπη μου!» γέλασε η Μιράντα.

«Γεννήθηκες με το σημάδι στο πόδι σου;»

«Καμία δεν γεννιέται με το σημάδι. Εμφανίζεται κάποια στιγμή στη ζωή της· κι από τότε... όλα αλλάζουν. Η Πόλη γύρω μας, Γεράρδε, η Ρελκάμνια, είναι μια ζωντανή οντότητα. Το καταλαβαίνουμε πολύ καλά αυτό.»

«Το βιβλίο λέει επίσης ότι ποτέ δεν μένετε μόνιμα σ'ένα μέρος· πάντα περιπλανιέστε...»

«Ναι, είναι αλήθεια,» αποκρίθηκε η Μιράντα. «Δε μπορούμε ποτέ να μείνουμε σ'ένα μέρος για πολύ.»

«Είστε καταραμένες;»

«Δεν ξέρω αν είναι κατάρρα, αλλά έτσι είναι.»

«Κι αν ήθελες να πας κάπου και να κατοικήσεις εκεί για πάντα;»

«Το πόδι μου» – ύψωσε το δεξί της πόδι – «θα διαμαρτυρόταν.»

Ο Γεράρδος συνοφρυώθηκε γι'ακόμα μια φορά, μη δείχνοντας να καταλαβαίνει.

«Το σημάδι θα με πονούσε αφόρητα, μέχρι να φύγω,» εξήγησε η Μιράντα. «Κι αυτό σημαίνει πως ούτε εδώ μπορώ να μείνω για πολύ.»

«Σε πονάει τώρα;»

«Όχι ακόμα. Ίσως επειδή δεν έχω τελειώσει τις δουλειές μου.»

«Δεν είπες ότι τις τελείωσες;»

«Απομένουν κάτι λεπτομέρειες.»

«Μάλιστα,» αναστέναξε ο Γεράρδος, ξαπλώνοντας δίπλα της. Έμειναν για λίγο σιωπηλοί, και μετά τη ρώτησε: «Θα μπορώ να σε καλέσω αν θέλω να ξαναδείρεις την πρώην γυναίκα μου;»

Η Μιράντα γέλασε και τον αγκάλιασε. «Αν πρέπει, η Πόλη θα με φέρει κοντά σου.»

«Υπεκφυγές,» είπε ο Γεράρδος, μειδώντας, καθώς φιλούσε το πλάι του λαιμού της.

οι αριστοκράτες και η δαιμόνισσα της πόλης

Μέσα από τους αριστοκρατικούς κύκλους του Ρόλβεσκ, η Νορέλτα-Βορ δεν άργησε να συναντήσει και τη Ραλτάνα-Όρνοκ, η οποία έμοιαζε αρκετά θλιμμένη για τον θάνατο του Ρόλεμ-Μία, αν και είπε: «Το περίμενα ότι, στο τέλος, κάπως έτσι θα πέθαινε. Αυτά που ασχολιόταν ήταν τόσο επικίνδυνα, Νορέλτα! Πολύ περίεργος άνθρωπος...»

Δεν ήταν καν άνθρωπος πλέον, σκέφτηκε η Νορέλτα, αλλά δεν το είπε. «Λυπάμαι για τον θάνατό του. Το άκουσα μόλις ήρθα στο νησί. Τι έγινε ακριβώς;»

«Δεν ξέρω. Κάποιο πείραμά του, λένε. Κάποια τέρατα σκότωσαν εκείνον και πολλούς από τους μισθοφόρους του. Οι μεταμορφώσεις που έκανε σ'αυτούς τους ανθρώπους ήταν επικίνδυνες. Μάλλον κάποιοι από τους αλλαγμένους ήταν που τον δολοφόνησαν.»

«Και τι θα γίνει τώρα μ'αυτούς;»

Η Ραλτάνα συνοφρυώθηκε, μη δείχνοντας να καταλαβαίνει αμέσως.

«Τι θα γίνει με τους αλλαγμένους;» ρώτησε η Νορέλτα, πίνοντας μια γουλιά απ'τον καφέ της. Κάθονταν οι δυο τους σε μια καφετέρια στο Κέντρο, στον τέταρτο όροφο μιας πολυκατοικίας, σ'ένα μπαλκόνι γεμάτο φυτά, με πέργκολα από πάνω τους για να προστατεύει τους πελάτες από το φως του καλοκαιρινού ήλιου.

Η Ραλτάνα ανασήκωσε τους ώμους, αδιάφορα. «Δεν ξέρω. Πού να ξέρω;» Ήταν μια ψηλόλιγνη γυναίκα, γαλανόδερμη και μαυρομάλλα, με τα μαλλιά της τώρα μαζεμένα κότσο και πιασμένα με μια μεγάλη αργυρή καρφίτσα πίσω απ'το κεφάλι της. Φορούσε λευκό πλατύγυρο καπέλο και ένα ζευγάρι σκούρα καφετιά γυαλιά με ασημένιο πλαίσιο. Τα χείλη της ήταν βαμμένα μοβ. Μέσα από το ντεκολτέ της, κάτω απ'τον λαιμό της, φαινόταν η προσωρινή δερματοστιξία μιας πυξίδας με άστρο στο κέντρο.

«Το Παλάτι των Θαυμάτων τι θα γίνει;» θέλησε να μάθει η Νορέλτα. «Σε ποιον ανήκει τώρα;»

«Δεν ασχολήθηκα να μάθω λεπτομέρειες, αλλά άκουσα πως, αν δεν εμφανιστεί μέσα στον χρόνο κάποιος συγγενής του Ρόλεμ για να διεκ-

δικήσει την περιουσία του, αυτή θα περιέλθει στην πολιτεία του Ρόλβεσκ.»

«Και θα μπορεί κάποιος να την αγοράσει;»

«Προφανώς. Υποθέτω.»

Η Νορέλτα-Βορ ήξερε πως την πολιτεία του Ρόλβεσκ διοικούσε ένα μικρό συμβούλιο αριστοκρατών του νησιού, οι οποίοι, φυσικά, ήταν μέλη της πλουτοκρατίας εδώ.

«Και οι αλλαγμένοι συμπεριλαμβάνονται στην περιουσία του;»

Η Ραλτάνα-Όρνοκ μόρφασε. «Πού να ξέρω; Το Συμβούλιο θ'αποφασίσει γι'αυτό, υποθέτω. Αλλά είναι τέρατα, ούτως ή άλλως· τι σημασία έχει; Και τι να τους κάνει όποιος κι αν αγοράσει το Παλάτι των Θαυμάτων; Μάλλον θα τους σκοτώσει. Εκτός αν είναι κι αυτός θαυματοποιός και τους θέλει για τα κόλπα του...» Ανασήκωσε τους ώμους.

Μετά είπε στη Νορέλτα για μια συναυλία που θα γινόταν αύριο το βράδυ. «Πρέπει νάρθεις – θα είναι υπέροχα! Μη μου πεις ότι βιάζεσαι να φύγεις; Για διακοπές δεν είσαι εδώ;»

«Ναι, φυσικά.»

«Την άλλη φορά έφυγες χωρίς να σε ξαναδώ...»

«Βιαζόμουν.»

«Πώς σου φάνηκε ο Ρόλεμ, αλήθεια; Εννοώ, σαν άνθρωπος.»

«Περίεργος, όπως μου είχες πει. Μου έδειξε κάτι... πολύ ασυνήθιστα πράγματα στο Παλάτι των Θαυμάτων. Ακόμα ανατριχιάζω.» Δεν χαμογέλούσε.

«Ναι, καταλαβαίνω. Δε μου λες; Σε... πλησίασε;»

Η Νορέλτα κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Όχι όπως νομίζεις.»

«Δε νομίζω τίποτα, απλώς ρωτάω,» διευκρίνισε φιλικά η Ραλτάνα.

«Σε ρώτησε για μένα;» θέλησε να μάθει.

«Δεν θυμάμαι να σε ανέφερε καθόλου.»

Τα χείλη της συσπάστηκαν. «Δεν το πιστεύω ότι δεν με σκεφτόταν,» είπε.

Τι είχαν απογίνει οι αλλαγμένοι; Τι είχε γίνει με τη διαστασιακή δίοδο στα υπόγεια του Παλατιού των Θαυμάτων; Υπήρχαν ακόμα φρουροί εκεί; Μισθοφόροι;

Η Νορέλτα-Βορ άρχισε να παίρνει απαντήσεις στα ερωτήματά της από τις συναναστροφές με τους κύκλους των ευγενών του Ρόλβεσκ, παριστάνοντας την τουρίστρια εδώ – ότι είχε έρθει για να κάνει διακοπές μερικές ημέρες. Πήγε σ'ένα καζίνο μαζί με τους τοπικούς αριστοκράτες· σε μια συναυλία του συγκροτήματος Ποικιλόχρωμες Βαβούρες· σε μια δεξίωση σε μια βίλα, όπου είχαν φέρει εκπαιδευμένα πλάσματα από άλλες διαστάσεις· σ'ένα πάρτι στη Βόρεια Άμμο Β', κοντά στο Τεχνητό Δάσος του νησιού. Ο γνωστός γυναίκας Χρυσόστομος Άλντερβ προσπάθησε να την παρασύρει στη βίλα του, για – όπως είπε – «μια βραδιά μουσικής χαλάρωσης»· αλλά εκείνη τον άφησε τελικά κλειδωμένο μέσα στο όχημά του, δήθεν τυχαία.

Η Πόλη διαρκώς την καθοδηγούσε. Οι συναντήσεις της με τους διάφορους ευγενείς δεν ήταν συμπτώσεις· ήταν πολεοτύχη. Το ένα στοιχείο την πήγαινε στο άλλο: μια πληροφοριακή αλυσίδα που πρέπει να περάσεις απ'όλα της τα στάδια· ένας λαβύρινθος δεδομένων που πρέπει να διασχίσεις τα δωμάτια και τους διαδρόμους του με συγκεκριμένους τρόπους.

Η Νορέλτα-Βορ γνώρισε ακόμα κι ένα από τα μέλη του Συμβουλίου του Ρόλβεσκ: μια πενηνταπεντάρα γυναίκα ονόματι Ολκίριλ-Ζοντ που πολλοί ψιθύριζαν ότι ήταν λιγάκι τρελή: δολοφονούσε τους συζύγους της· τέσσερις είχε «χάσει» ως τώρα. Η Νορέλτα τη βρήκε αρκετά ομιλητική.

Επίβουλα πνεύματα της Ρελκάμνια περιφέρονταν ανάμεσα στους αριστοκράτες, σ'αρκετές από τις συγκεντρώσεις που παρευρέθηκε η Νορέλτα. Περίμεναν την ευκαιρία για να διασκεδάσουν με τα έξαλλα συναισθήματα και τις παρεξηγήσεις, ενώ κάπου-κάπου κέντριζαν με ύπουλους τρόπους τα μυαλά των ευγενών. Τη Νορέλτα δεν την πλησίαζαν γιατί καταλάβαιναν ότι τα καταλάβαινε. Κι αυτό τής πρόσφερε ένα κάποιο πλεονέκτημα· ήξερε πότε και πού ήταν η κατάλληλη στιγμή να παρέμβει.

Στο Παλάτι των Θαυμάτων, έμαθε, υπήρχαν ακόμα κάποιοι μισθοφόροι, για να φυλάνε τα «τέρατα» (όπως αποκαλούσαν οι περισσότεροι τους αλλαγμένους) που βρίσκονταν εκεί. Ήταν το καλύτερο μέρος για να τα αφήσουν, προσωρινά. Διότι, τι να τα έκανε η πολιτεία του Ρόλβεσκ; Πού να τα πήγαινε; Οι μισθοφόροι, επομένως, πληρώνονταν για την ώρα από την πολιτεία. Αλλά αυτό δεν θα ίσχυε για πολύ· τα

τέρατα μάλλον θα τα σκότωναν σύντομα. Δεν υπήρχε λόγος να τα κρατάνε άλλο. Δε νόμιζαν πως κανένας τα ήθελε, αν και είχαν ρωτήσει διάφορους. Ήταν, ωστόσο, κρίμα να μην τα πουλήσουν, είπε η Ολκίριλ-Ζοντ στη Νορέλτα· μπορούσαν, τουλάχιστον, να βγουν κάποια λεφτά από αυτά...

Για τη διαστασιακή δίοδο στα υπόγεια του Παλατιού, η Νορέλτα-Βορ δυσκολεύτηκε να μάθει επειδή οι περισσότεροι δεν ήξεραν γι' αυτήν. Υπήρχαν, όμως, κι εκείνοι που γνώριζαν. Κατ' αρχήν, ένας μάγος του τάγματος των Ερευνητών (όχι ευγενής), τον οποίο ο Ρόλεμ-Μία είχε συμβουλευτεί παλιά, όταν είχε πρωτοανακαλύψει το διαστασιακό πέ- ρασμα μέσα στις σπηλιές της Ακτής των Βράχων, προτού οικοδομήσει το Παλάτι των Θαυμάτων από πάνω του. Κατά δεύτερον, η Ραλτάνα-Ώρνοκ· αλλά αυτή δεν ασχολιόταν πλέον καθόλου με το θέμα. Κατά τρίτον, ο αρχηγός των μισθοφόρων που είχε προσλάβει ο Ρόλεμ-Μία για να φρουρούν το Παλάτι του. Και επίσης γνώριζαν για τη δίοδο δύο ακόμα πλούσιοι του νησιού και ένας αριστοκράτης που δεν ήταν και τόσο πλούσιος. Τα μέλη του Συμβουλίου δεν ήξεραν τίποτα για τη δίο- δο· κανένας δεν τους είχε ενημερώσει.

Ο αριστοκράτης που δεν ήταν και τόσο πλούσιος ονομαζόταν Βάντορεκ-Νορκλ, και ήταν ναρκομανής και χασομέρης. Τριγύριζε από μπαρ σε μπαρ, από συναυλία σε συναυλία, σε καζίνο, σε πορνείο, σε παραλία, ενώ δεν άφηνε δεξίωση για δεξίωση. Η Νορέλτα-Βορ κατά- λαβε ότι ο Ρόλεμ-Μία, μάλλον, του έκανε πλάκα όταν του είχε δείξει τη δίοδο. Αλλά τώρα μπορούσε να της φανεί χρήσιμος γιατί ίσως να την οδηγούσε σε άλλους ανθρώπους. Τον συναναστράφηκε έτσι για λίγο, και ο Βάντορεκ ήθελε να τη δει να γδύνεται χορεύοντας στο ρυθμό του τραγουδιού *Καμένοι Μεταδότες* της Χρυσοποίκιλης Ρενάτα, ενώ εκεί- νος αυνανιζόταν. Της το ζήτησε γελώντας, μαστουρωμένος. Η Νορέλτα το έκανε και, μετά, ο Βάντορεκ κοιμήθηκε προτού καν τελειώσει να εκσπερματίζει. Η Νορέλτα φόρεσε τα ρούχα της και τον άφησε εκεί όπου ήταν ξαπλωμένος, σ' ένα απομονωμένο μέρος της Βόρειας Άμμου Α', ρίχνοντας μια πετσέτα πάνω στο γερμένο πουλί του για να μην κα- τεβεί και το φάει κανένα θαλασσοπούλι. Το μικρό ηχοσύστημα παρα- δίπλα συνέχιζε να παίζει το *Καμένοι Μεταδότες* ενώ η Νορέλτα απομα- κρυνόταν.

Την επόμενη μέρα, ο Βάντορεκ-Νορκλ τη συνόδεψε στο σκάφος αναψυχής της Φιστάλκα Μορέτνω, της μιας από τους δύο πλουτοκράτες που γνώριζαν για το διαστασιακό πέρασμα στα υπόγεια του Ρόλεμ-Μία. Γινόταν δεξίωση εδώ, φυσικά. Και η Νορέλτα-Βορ δεν άργησε να μάθει ότι ο άντρας της Φιστάλκα, που ονομαζόταν Τζακ'σαρ, ήταν μάγος του τάγματος των Ερευνητών και ενδιαφερόταν προσωπικά για τη δίοδο. Αλλά δεν μπορούσε να αγοράσει το Παλάτι των Θαυμάτων ακόμα γιατί έπρεπε πρώτα να περάσει ένας χρόνος χωρίς κανέναν συγγενή του Ρόλεμ-Μία να το διεκδικήσει. Ωστόσο, σκεφτόταν να ζητήσει από το Συμβούλιο να του δώσει άδεια να κατεβεί στα υπόγεια για έρευνες.

«Και είσαι ο μόνος που έχει ενδιαφερθεί για τη δίοδο ως τώρα;» ρώτησε η Νορέλτα-Βορ, καθώς οι δυο τους στέκονταν στην πρύμνη του σκάφους με ποτήρια σαμπάνια στο χέρι.

«Δεν ξέρουν και τόσοι πολλοί γι'αυτήν. Ούτε το Συμβούλιο δεν ξέρει τίποτα ακόμα. Ο Ρόλεμ-Μία ήταν πολύ μυστικοπαθής.»

«Ναι,» ένευσε η Νορέλτα. «Τον είχα συναντήσει.»

«Σοβαρά;»

«Μου είχε δείξει και τη δίοδο. Και άλλα ενδιαφέροντα πράγματα.»

«Εγώ δεν ήμουν μαζί με τη Φιστάλκα όταν την ξενάγησε στο Παλάτι των Θαυμάτων,» είπε ο Τζακ'σαρ, απογοητευμένα. «Και μετά, όταν του ζήτησα να τον επισκεφτώ, δεν δεχόταν, για κάποιο λόγο. Πολύ περίεργος άνθρωπος! Λες κι είχε κάποιο μυστικό να κρύψει. Θα είχε, βέβαια, τα μυστικά της τέχνης του – της τέχνης του θαυματοποιού – αλλά, εντάξει, όχι κι έτσι, μα τον Κρόνο!»

«Μπορεί να μην ήθελε άλλοι μάγοι να ανακατεύονται με τις δουλειές του,» υπέθεσε η Νορέλτα-Βορ.

«Μπορεί· αλλά αναρωτιέμαι ποιος ο λόγος.»

«Εκτός από διαστασιακές διόδους, Τζακ, τι... άλλες διόδους βρίσκεις ενδιαφέρουσες για εξερεύνηση;» τον ρώτησε ξαφνικά, αλλάζοντας θέμα.

Ο μάγος κόμπιασε. Γέλασε, αμήχανα. Ήπια μια γουλιά σαμπάνια.

«Πολύ επιδέξια, οφείλω να ομολογήσω, μ'έφερε εδώ, στην πρύμνη,» είπε η Νορέλτα, ατενίζοντάς τον με στενεμένα μάτια, υπομειδιώντας λοξά. Αν και η αλήθεια ήταν πως εκείνη τον είχε φέρει εδώ, μακριά από

τους άλλους στο κατάστρωμα του σκάφους αναψυχής. Δεν ήταν και πολύ δύσκολο να το καταφέρει.

Ο Τζακ γέλασε ξανά. «Εε, δεν το έκανα επίτηδες!» είπε. «Όχι ακριβώς.»

«Γιατί, τότε, μου φαίνεσαι τόσο επιτηδευμένος;» Η Νορέλτα άγγιξε το όργανό του που, κρυμμένο κάτω από το παντελόνι του, ήταν ορθωμένο και σκληρό. Πράγμα που δεν την εξέπληττε. Γνώριζε πώς να διεγείρει σχεδόν κάθε άντρα· το διέκρινε στα πολεοσημάδια γύρω του. Δεν χρειαζόταν καν να κάνει κάτι το πολύ ιδιαίτερο· μερικές απλές κινήσεις και λόγια έφταναν: πυροδοτούσαν συγκεκριμένες αντιδράσεις του νευρικού του συστήματος.

«...Η γυναίκα μου δεν είναι και τόσο μακριά,» είπε ο Τζακ, μετά από μια στιγμή, μόλις συνήλθε από το ξάφνιασμα.

«Θα μπορούσε, όμως, να ήταν...»

«Τι εννοείς;»

«Θα ήθελες να ήταν;»

«Ίσως...»

Η Νορέλτα-Βορ γέλασε σαν κατεργάρικο στοιχείο της Πόλης.

Έπειτα από λίγο, η Φιστάλκα ήταν κλειδωμένη «κατά λάθος» σ'ένα αμπάρι του σκάφους αναψυχής και, όσο κι αν χτυπούσε, κανείς δεν την άκουγε λόγω της δυνατής μουσικής στο κατάστρωμα... ενώ η Νορέλτα-Βορ βρισκόταν στην προσωπική καμπίνα της πλουτοκρατίσας, καβαλώντας τον σύζυγό της επάνω στο μεγάλο μαλακό κρεβάτι.

Η Νορέλτα είχε διαπιστώσει ότι μπορούσε, αρκετά εύκολα, να σκαρώνει πάμπολλες τέτοιες μικροαπάτες από τότε που αφυπνίστηκαν οι δυνάμεις της ως θυγατέρα της Πόλης. Και της άρεσε. Την έκανε να νιώθει ελεύθερη από... από οτιδήποτε. Αν και καταλάβαινε ότι όφειλε να είναι προσεχτική. Κάποιες φορές, λίγο είχε λείψει να μπλέξει πολύ άσχημα.

Όταν τελικά ξάπλωσε πλάι στον Τζακ, εκείνος τη ρώτησε: «Πού μένεις, Νορέλτα, όταν δεν έρχεσαι για διακοπές στο Ρόλβεσκ;»

«Στη Χαρμοσύνη. Νοικιάζω κάτι σπίτι. Σε εταιρείες.» Όλα ψέματα, φυσικά.

Μετά σηκώθηκε από το κρεβάτι, και σύντομα φρόντισε να ξεκλειδωθεί το αμπάρι όπου ήταν παγιδευμένη η Φιστάλκα Μορέντω. Όταν η πλουτοκρατίσσα ανέβηκε στο κατάστρωμα, ήταν έξαλλη. Αλλά δεν

είχε καταλάβει τι ακριβώς είχε συμβεί. Το μοναδικό συμπέρασμα ήταν πως η κλειδαριά πρέπει, κάπως, να είχε μπλοκάρει από μόνη της.

Σε άλλες συναναστροφές της μέσα στους κύκλους των αριστοκρατών του Ρόλβεσκ, η Νορέλτα-Βορ δεν μπόρεσε να μάθει τίποτα περισσότερο σχετικά με τα σχέδια για τη διαστασιακή δίοδο. Ο μόνος που φαινόταν να ενδιαφέρεται άμεσα γι' αυτήν ήταν ο Τζακ'σαρ.

Είχε έρθει η ώρα, λοιπόν, να πάρουν κάποιες αποφάσεις μαζί με τη Μιράντα...

ο Κίρκος και οι Παράκτιοι Κυβερνήτες

«Τι έκανες τόσες μέρες;»

«Τόσο πολύ άργησα;»

«Δεν πιστεύω να... το διασκέδαζες,» είπε η Μιράντα, που μπορούσε να το διαβάσει σ'όλα τα σημάδια γύρω από τη Νορέλτα-Βορ.

«Τι σημασία έχει; Έμαθα πράγματα, δεν έμαθα;» Βρίσκονταν πάλι στο δίκλινο δωμάτιο στον *Θαλασσόλευκο*, χωρίς κανέναν νάναι μαζί τους.

«Σου φαίνονται τα πάντα σαν παιχνίδι...» είπε η Μιράντα, καθισμένη οκλαδόν επάνω στο ένα κρεβάτι.

Η Νορέλτα, που είχε μόλις μπει στο δωμάτιο, κάθισε στο άλλο κρεβάτι. «Παιχνίδι δεν είναι;»

«Και ναι και όχι, μικρή. Μη φέρεσαι σαν μεθυσμένη!»

«Μαθήματα από γριές;»

«Καλά θα κάνεις να με πάρεις στα σοβαρά,» της είπε η Μιράντα. «Σου μιλάω εκ πείρας.»

«Έχεις ιστορίες να μου πεις;» ρώτησε η Νορέλτα, υπομειδιώντας. Ήθελε πραγματικά να τις ακούσει.

«Πες μου, πρώτα, εσύ τις δικές σου ιστορίες. Τι άλλο έμαθες για το Παλάτι;»

«Αυτά που σου είπα και τις προάλλες, βασικά. Τους αλλαγμένους ακόμα μέσα τούς έχουν. Πληροφορήθηκα, επίσης, και κάποια πράγματα για τη διαστασιακή δίοδο.» Και της μίλησε για τον Τζακ'σαρ. «Είναι ο μόνος που φαίνεται να ενδιαφέρεται.»

«Δε μ'αρέσει καθόλου αυτή η διαρκώς μεταβαλλόμενη διάσταση, Νορέλτα,» είπε η Μιράντα. «Καλύτερα κανέναν να μην είχε πρόσβαση εκεί. Αλλά δεν αισθάνομαι ότι αυτή είναι δική μας δουλειά.»

Η Νορέλτα-Βορ ένευσε. «Ούτε εγώ αισθάνομαι πως είναι δική μας δουλειά.»

«Προτείνω, πάντως, να καταστρέψουμε τα μηχανήματα του Ρόλεμ-Μία, ώστε να μη μπορεί κάποιος να αντιγράψει τις μεθόδους του για να δημιουργήσει τέρατα με την ουσία της αλλαγής.»

Η Νορέλτα-Βορ κατένευσε ξανά, συμφωνώντας. «Και με τους αλλαγμένους τι θα κάνουμε;»

«Δεν πρέπει να τους αφήσουμε να σκοτωθούν, Νορέλτα. Πρέπει να τους πάρουμε από το Παλάτι.»

«Μόνες μας; Σου είπα ότι μισθοφόροι τούς φυλάνε.»

«Όχι μόνες μας, εννοείται.»

Πριν από μερικά χρόνια, η Μιράντα είχε γνωρίσει έναν πειρατή της Μεγάλης Θάλασσας που ονομαζόταν Κίρκος. Το πλήρωμά του λεγόταν οι Παράκτιοι Κυβερνήτες. Ο Κίρκος και οι Παράκτιοι Κυβερνήτες. Στην αρχή, είχαν πάει να τη σκοτώσουν γιατί η Μιράντα είχε πάει να τους πνίξει, νομίζοντας ότι η Πόλη την είχε οδηγήσει εκεί γι' αυτό τον λόγο. Τελικά, είχαν καταλήξει να της χρωστάνε χάρη, καθώς η Μιράντα ανακάλυψε τον *πραγματικό* λόγο που είχε οδηγηθεί σ' αυτούς μέσα από τους αινιγματικούς δρόμους της Ρελκάμνια.

«Τι θες, λοιπόν, να κάνουμε για σένα, Σημαδεμένο Πόδι;» την είχε ρωτήσει ο Κίρκος, που της είχε ήδη βρει παρωνύμιο, έχοντας μάθει ότι ήταν θυγατέρα της Πόλης.

«Θα σου πω άλλη φορά, Καπετάνιε.»

«Θα ξανασυναντηθούμε, δηλαδή;»

Το σημάδι κάτω από το δεξί της πέλμα την πονούσε σαν πυρωμένες λεπίδες να χώνονταν στη σάρκα της. «Αν χρειαστεί, θα σας βρω στον δρόμο μου. Ή εσείς θα με βρείτε στον δικό σας.»

«Δε διασχίζουμε δρόμους εμείς. Πλέουμε πάνω στο νερό.»

«Στη Ρελκάμνια, όλα δρόμος είναι, Καπετάνιε.»

Από τότε δεν είχε ξαναδεί τον Κίρκο και τους Παράκτιους Κυβερνήτες. Ούτε είχε ξανακούσει γι' αυτούς. Δεν είχε ιδέα πού μπορεί να βρίσκονται. Δεν είχε ιδέα αν ήταν καν ζωντανοί, ή αν είχαν όλοι σκοτωθεί, ή πιαστεί από κάποια από τις αμέτρητες αρχές της Ρελκάμνια και φυλακιστεί σε ανήλιαγα μπουντρούμια.

Μία μέρα, όμως, προτού η Νορέλτα-Βορ έρθει για να συζητήσουν σχετικά με το τι θα έκαναν τελικά με τους αλλαγμένους, ο Γεράρδος ανέφερε στη Μιράντα ότι είχε πρόσφατα συναντήσει κάτι πειρατές που λέγονταν ο Κίρκος και οι Παράκτιοι Κυβερνήτες. Τελείως τυχαία τής το είπε ο Γεράρδος αυτό. Τόσο τυχαία που δεν μπορεί παρά να ήταν πολεοσύχη. Η Μιράντα το αντλήθηκε αμέσως. Αισθάνθηκε ένα

ψυχικό ρεύμα να τη διατρέχει από τη δεξιά πατούσα ως τη μέση, ως τον αυχένα, ως το εσωτερικό του κρανίου πίσω από το αριστερό μάτι.

«Είχα πέσει σε μια καταιγίδα,» εξήγησε ο Γεράρδος, «ενώ πετούσα. Ήταν σαν ζωντανό θηρίο που ήρθε και με βρήκε.»

(Ίσως να ήταν κάποιο πνεύμα της Ατέρμονης Πολιτείας, σκέφτηκε η Μιράντα, αλλά δεν το είπε. Πολλά τέτοια στοιχειακά πνεύματα γεννιόνταν μέσα από σύννεφα μολυσμένων αναθυμιάσεων, φορτισμένα από ψυχική οργή.)

«Κουρέλιασε τελείως το αιωρόπτερό μου, ρίχνοντάς με στο νησί Κάρδαβεκ. Ξέρεις πού είναι;»

Η Μιράντα κατένευσε, καθώς ήταν μισοξαπλωμένη δίπλα του στην παραλία της Μεγάλης Άμμου, αλειμμένη με αντηλιακό που έκανε το λευκό-ροζ δέρμα της να γυαλίζει. Τα μάτια της ήταν κρυμμένα πίσω από μαύρα γυαλιά. Τα τραύματα στον δεξή μηρό της είχαν προ πολλού θεραπευτεί.

«Δεν παρουσιάζει ενδιαφέρον για τουρισμό,» είπε.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος, «είναι εγκαταλειμμένο, γεμάτο βραχώδεις ακτές και... γυαλοκόπους – κάτι πλάσματα από συμπυκνωμένο γυαλί και χώμα, που προέρχονται, λένε, από ένα παλιό κατεστραμμένο εργοστάσιο στην καρδιά του νησιού.»

«Αληθεύει,» είπε η Μιράντα.

«Μιλάς εκ πείρας;»

«Γνωρίζω ότι αληθεύει,» αποκρίθηκε μόνο εκείνη, κι άναψε τσιγάρο.

Ο Γεράρδος τής είπε ότι τότε νόμιζε πως ήταν τελειωμένος. Μπορεί οι γυαλοκόποι να τον σκότωναν ώσπου να προλάβαινε να επισκευάσει το κατεστραμμένο αιωρόπτερό του – αν κατάφερνε να το επισκευάσει καν. Αποδείχτηκε, όμως, τυχερός. «Το Κάρδαβεκ δεν είναι τελείως έρημο, Μιράντα. Πειρατές κρύβονται εκεί.» Ο Κίρκος και οι Παράκτιοι Κυβερνήτες είχαν το άντρο τους σε μια παραθαλάσσια σπηλιά. Στην αρχή δεν ήταν και τόσο φιλικόι με τον Γεράρδο. Τον πλησίασαν ύπουλα και τον κοπάνησαν στο κεφάλι, αναισθητοποιώντας τον. Μετά, όμως, αφού τον είχαν τραβήξει μέσα στο άντρο τους (και είχαν δει ότι δεν κουβαλούσε τίποτα πολύτιμο επάνω του), μίλησαν μαζί του και τον βοήθησαν να επισκευάσει το αιωρόπτερό του και να φύγει απ'το Κάρδαβεκ. Του είπαν πως αν τύχαινε να τους προδώσει σε τίποτα μισθοφόρους κυνηγούς πειρατών θα τον έβρισκαν και θα τον έσφαζαν.

«Σε κανέναν δεν έχω πει τίποτα. Ώς τώρα. Ελπίζω να μη με μπλέξεις.»

«Μην ανησυχείς.»

«Δε θα σ'το έλεγα, βασικά, αν δεν ήξερα πως ήσουν θυγ—»

«—τόσο καλή και έντιμη κοπέλα;»

«Ακριβώς.»

Η Μιράντα γέλασε και έσβησε το τσιγάρο της στην άμμο.

«Όταν είσαι μαζί με κάποια που είναι βγαλμένη από μυθολογία, αλλάζεις σκεπτικό,» είπε ο Γεράρδος.

«Κόλακα.» Και μετά τον πληροφόρησε ότι κι εκείνη ήξερε τον Κίρκο και τους Παράκτιους Κυβερνήτες.

«Δε σοβαρολογείς...»

«Σοβαρολογώ. Αλλά δεν το ήξερα ότι αυτές τις μέρες κατοικούν στο Κάρδαβεκ.»

Και τώρα, σκέφτηκε η Μιράντα, καθισμένη οκλαδόν στο ένα από τα δύο κρεβάτια του δίκλινου δωματίου, αντίκρυ στη Νορέλτα-Βορ, τους *χρειάζομαι*.

Ήρθε η ώρα να με ξεπληρώσουν.

Το Κάρδαβεκ δεν ήταν και τόσο κοντά στο Ρόλβεσκ. Απείχε γύρω στα ογδόντα χιλιόμετρα, προς τα βορειοανατολικά. Η Μιράντα δεν μπορούσε να πάει εκεί κολυμπώντας. Αλλά οι ναυαγιοθήρες δεν είχαν φύγει από το νησί, και δέχτηκαν να τη μεταφέρουν με το πλοιάριό τους. Δεν ήθελαν λεφτά για την εξυπηρέτηση, όμως εκείνη επέμενε να τους δώσει.

Απορούσαν τι δουλειά είχε στο Κάρδαβεκ. «Το μέρος είναι μολυσμένο, λένε,» είπε η Γολρίκα'μορ. «Ένα εργοστάσιο διαλύθηκε εκεί, παλιά, και κανείς πλέον δεν πλησιάζει. Έχεις ακούσει για τους γυαλοκόπους;»

«Ναι, αλλά μην ανησυχείτε· απλά θα συναντήσω κάτι γνωστούς μου στο νησί.»

«Γνωστούς σου;» έκανε ο Μάξιμος. «Τι είναι οι γνωστοί σου, γυαλοκόποι;»

«Κανονικοί άνθρωποι.»

«Σαν εσένα; Γιατί αν είναι όντως σαν εσένα, δεν είναι 'κανονικοί άνθρωποι' σίγουρα!»

Η Μιράντα χαμογέλασε. «Είναι πιο 'κανονικοί' από εμένα, Μάξιμε.»

«Δε ζουν κάτω από τη θάλασσα, κλεισμένοι μέσα σε κουτιά;»

«Όχι.»

«Ακόμα μας έχεις αφήσει με την απορία,» της είπε ο Μινράδης. «Πώς το έκανες αυτό;»

Αλλά η Μιράντα αισθανόταν πως δεν έπρεπε να τους πει. Όχι ακόμα, τουλάχιστον. Και το ίδιο είχε ζητήσει κι από τον Γεράρδο.

(«Θα είναι το μυστικό μας, εντάξει; Δε θέλω να τριγυρίζεις και να λες ότι κοιμόσουν κάποτε με μια θυγατέρα της Πόλης.»

«Θα με περνούσαν για τρελό, ούτως ή άλλως.»

«Και ούτε στους ναυαγιοθήρες θα πεις τίποτα. Δε χρειάζεται να ξέρουν. Εντάξει;»

«Εντάξει.»

Και το καταλάβαινε ότι της έλεγε αλήθεια.)

Η Νορέλτα-Βορ ήρθε μαζί τους στο ταξίδι προς το Κάρδαβεκ' κι όταν οι ναυαγιοθήρες ρώτησαν ποια ήταν, η Μιράντα αποκρίθηκε ότι ήταν μια παλιά της φίλη.

«Με το συμπάθιο, κοπέλια,» είπε ο Μάξιμος στη Νορέλτα, «αλλά κλείνεσαι κι εσύ σε μεταλλικά κουτιά κάτω από το τη θάλασσα;»

Εκείνη γέλασε προκλητικά. «Εγώ κάνω χειρότερα πράγματα,» του ψιθύρισε κοντά στ'αφτί, κι ύστερα απομακρύνθηκε γελώντας ξανά, αφήνοντάς τον με μάτια γουρλωμένα και μια έκδηλη στύση μέσα στο παντελόνι του.

Η Μιράντα τής έριξε ένα προειδοποιητικό βλέμμα.

Διασχίζοντας την αμμουδιά της Μεγάλης Άμμου, έφτασαν στο αραγμένο πλοiάριο των ναυαγιοθήρων και επιβιβάστηκαν. Ο Μινράδης έλυσε τον κάβο. Ο Νικ ενεργοποίησε τη μηχανή και ξεκίνησαν. Ενώ οδηγούσε, οι υπόλοιποι ναυαγιοθήρες μιλούσαν με τη Νορέλτα-Βορ, που τους έλεγε σαχλαμάρες και ψευτιές. Ούτε το πραγματικό της όνομα δεν τους είπε.

Της αρέσει πολύ να είναι το κέντρο της προσοχής, παρατήρησε η Μιράντα, διασκεδασμένη. *Σοβαρό μειονέκτημα.* Της θύμιζε μια άλλη θυγατέρα που, παλιότερα, είχε βρει το τέλος της έτσι.

Και η Νορέλτα θα είχε βρει το τέλος της, από τον Ρόλεμ-Μία, αν δεν ήταν τυχερή και δεν είχα έρθει να τη σώσω... Η Μιράντα υποπτευόταν ότι είχε καθοδηγηθεί με τόση επιμονή προς αυτήν όχι μόνο επειδή ήταν μια Αδελφή της που βρισκόταν σε κίνδυνο αλλά επειδή η ίδια η Ρελκάμνια βρισκόταν σε κίνδυνο από τα πειράματα του Ρόλεμ-Μία – ή,

μάλλον, της εξωδιαστασιακής οντότητας που είχε καταλάβει το σώμα και την ψυχή του.

Το μεσημέρι έφτασαν στις βραχώδεις ακτές του Κάρδαβεκ, και η Μιράντα είπε στον Νικ: «Ας αράξουμε εκεί. Εκεί,» δείχνοντας. Διαισθητικά τελείως. Γιατί ο Γεράρδος δεν της είχε πει πού ακριβώς βρισκόταν το άντρο των πειρατών. Όταν είχε μπει εκεί, ήταν λιπόθυμος· κι όταν είχε βγει από εκεί, του είχαν τα μάτια δεμένα. Μπορεί να τον είχαν ορκίσει να μη φανερώσει τίποτα, μα δεν το ρίσκαραν κιόλας· δεν ήταν ηλίθιοι.

Ο Νικ προσέγγισε ένα ακρογιάλι γεμάτο βότσαλα και, κόβοντας ταχύτητα, πιλόταρε το σκάφος με προσοχή προς μια μισοκατεστραμμένη προβλήτα που τα μέταλλα και τα ξύλα της κρέμονταν σαν κουρελιασμένα πανιά. «Τι είναι εδώ, Μιράντα; Δε βλέπω κανέναν.»

«Θα τους βρούμε, μην ανησυχείς.»

«Θέλετε να σας περιμένουμε να επιστρέψετε;» είπε ο Νικ.

Η Μιράντα κούνησε το κεφάλι. «Δε χρειάζεται.»

«Είσαι σίγουρη;» τη ρώτησε η Γολρίκα'μορ. «Είναι επικίνδυνο αυτό το νησί.»

«Το γνωρίζω, σου είπα. Αλλά επίσης ξέρω πολύ καλά τι κάνω.» Αισθανόταν καθοδηγημένη από την Πόλη.

Η Νορέλτα-Βορ, όμως, δεν έδειχνε το ίδιο βέβαιη· υπήρχε μια κάποια ανησυχία στο βλέμμα της.

Η Μιράντα πήδησε από την άκρη του πλοιαρίου, πατώντας προσεχτικά πάνω στη μισοδιαλυμένη προβλήτα. Η Νορέλτα την ακολούθησε, και βάδισαν αποφεύγοντας τρύπες και επίφοβα σημεία. Έφτασαν στην πετρώδη ακτή, αντίκρυ σε μερικά οικήματα φανερά εγκαταλειμμένα, πίσω από τα οποία ορθώνονταν ψηλότερα οικοδομήματα και πολυκατοικίες, που κι αυτά ήταν εγκαταλειμμένα δίχως αμφιβολία. Ένα νησί γεμάτο ερείπια.

«Αν αυτός ο Κίρκος δεν είναι πια εδώ, Μιράντα;...»

«Εδώ είναι.» Ήταν βέβαιη. Ύψωσε το χέρι της σε χαιρετισμό προς τους ναυαγιοθήρες, οι οποίοι αντιχαιρέτησαν κι έβαλαν ξανά τις προπέλες του πλοιαρίου τους σε λειτουργία, φεύγοντας.

«Κι αν δεν αποδειχτεί συνεργάσιμος;» είπε η Νορέλτα.

«Πιστεύω πως, σε μια τέτοια περίπτωση, θα μπορείς να... τον μαγέψεις,» της ψιθύρισε, επιτηδευμένα, μέσα στο αφτί.

«Καλά,» είπε η Νορέλτα, θυμωμένα, «αλλά αν μπλέξουμε να θυμάσαι ποια έφταιγε. Όχι εγώ, πάντως!»

οι Θυγατέρες της Πόλης σ'ένα στοιχειωμένο νησί

Για κανένα εικοσάλεπτο βάδιζαν μέσα σ'εγκαταλειμμένους δρόμους κι ανάμεσα από ερειπωμένα οικήματα. Κανείς δεν κατοικούσε πλέον στο νησί, παρότι, φυσικά, ήταν οικοδομημένο απ'τη μια άκρη ως την άλλη, όπως και τα περισσότερα μέρη στη Ρελκάμνια. Το Κάρδαβεκ ήταν ένα αστικό τοπίο ερήμωσης και εγκατάλειψης. Όλα τα πολεοσημάδια που έβλεπαν οι Θυγατέρες μιλούσαν για πόνο, θλίψη, και καταστροφή. Προειδοποιούσαν για δηλητηρίαση και για θάνατο.

Η Νορέλτα-Βορ αισθανόταν κρύο ιδρώτα να κυλά κάτω από τα ρούχα της. «Δε μ'αρέσει καθόλου τούτο το μέρος, Μιράντα.» Στο χέρι της ήταν ένα πιστόλι.

«Δεν ήρθαμε για να κατοικήσουμε.» Η Μιράντα, παρότι βαλλόταν από τα ίδια πολεοσημάδια όπως και η Νορέλτα, μπορούσε πολύ καλύτερα να ελέγχει τον τρόπο και την απόγνωση που της δημιουργούσαν.

«Δε βλέπω κανέναν εδώ. Και δε θάπρεπε να βαδίζουμε πιο κοντά στις ακτές; Ο Γεράρδος δεν σου είπε ότι οι πειρατές είναι σε κάποια παραθαλάσσια σπηλιά;»

«Θα φτάσουμε σ'αυτούς, Νορέλτα. Δεν ήρθαμε τυχαία από τούτη τη μεριά.» Και μιλούσε κυριολεκτικά τώρα. Είχαν μπει στην αστική περιοχή, που ξεκινούσε μερικά μέτρα μετά από τη βραχώδη ακρογιαλιά, γιατί δεν μπορούσαν να συνεχίσουν να βαδίζουν στους βράχους. Ήταν απότομοι και κρημνώδεις· οι Θυγατέρες θα τσακίζονταν. Και ούτε είχαν καμία διάθεση να κολυπήσουν μέσα στα νερά που περιτριγύριζαν το Κάρδαβεκ.

Η Νορέλτα-Βορ αναστέναξε. Το αστικό τοπίο εδώ την έπνιγε. Και το σημάδι στο δεξί της πέλμα την έξυνε επίμονα και ενοχλητικά μέσα από τη μπότα της.

(κίνδυνος!)

Κι οι δυο τους στράφηκαν προς τ'αριστερά, προειδοποιημένες από την Πόλη. Η Νορέλτα ύψωσε το πιστόλι της.

Αντίκρυ τους, από ένα εγκαταλειμμένο οίκημα που κάποτε ίσως να ήταν κατάστημα, ξεπρόβαλε κάτι αποτελούμενο από συμπυκνωμένο

γυαλί και χρώμα. Το σχήμα του ήταν πολυγωνικό, και προχωρούσε κυλώντας επάνω στις γωνίες του, οι οποίες έμοιαζαν πολύ αιχμηρές και επικίνδυνες. Παρότι γυάλινο και γυαλιστερό, κατά κύριο λόγο, το σώμα του δεν φαινόταν εύθραυστο· αντιθέτως, έδειχνε να είναι ελαστικό.

«Γυαλοκόπος,» είπε η Μιράντα. «Μην πυροβολήσεις.»

«Γιατί;»

«Δεν σκοτώνεται· δεν έχει ζωτικά όργανα να χτυπήσεις. Μείνε ακίνητη.»

Ο γυαλοκόπος κύλησε προς το μέρος τους, διασχίζοντας μερικά μέτρα, προκαλώντας ένα ηχηρό κλαγκ κλακ κλογκ, που είχε ακουστεί και λίγο πιο πριν αλλά η Νορέλτα είχε υποθέσει ότι πρέπει να ήταν κάποια σίδερα και σαβούρες που τα παρέσερνε ο καλοκαιρινός άνεμος της Μεγάλης Θάλασσας. Η Μιράντα, όμως, που είχε ξανακούσει τους γυαλοκόπους παλιότερα, γνώριζε ότι ένας απ'αυτούς ήταν κάπου κοντά στους δρόμους γύρω τους.

«Μείνε ακίνητη,» είπε ξανά στη Νορέλτα, έντονα.

Ο γυαλοκόπος τις πλησίασε κι άλλο: κλαγκ κλακ κλογκ, κλαγκ κλακ κλογκ. Στάθηκε αντίκρυ τους, σε απόσταση μόλις πέντε μέτρων, γυαλίζοντας στο μεσημεριανό φως.

Η Νορέλτα αισθανόταν ιδρώτα να τη λούζει και το σημάδι στο πέλμα της να την ξύνει αφόρητα.

Η Μιράντα ήταν ήρεμη, αν και ζεσταινόταν. Έκανε πολύ ζέστη σήμερα.

Ο γυαλοκόπος τις προσπέρασε κι έφυγε. Απομακρύνθηκε μέσα σε μια μακριά λεωφόρο – κλαγκ κλακ κλογκ – μέχρι που έστριψε – κλαγκ κλακ κλογκ – και τελικά ακόμα κι ο θόρυβός του χάθηκε από τ'αφτιά τους...

«Μπορούμε ν'αναπνεύσουμε τώρα;» ρώτησε η Νορέλτα.

«Πάμε,» είπε η Μιράντα. «Από δω.»

Ανέβηκαν σε μια ταράτσα για να ξεκουραστούν, να φάνε κάτι από τους σάκους τους, και να κατοπτρεύσουν την περιοχή με τα κιάλια τους. Η Μιράντα τα φόρτισε με Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως, φυσικά.

Σε αρκετούς δρόμους του νησιού είδαν γυαλοκόπους να τριγυρίζουν, φαινομενικά άσκοπα. Και προς το κέντρο του νησιού μπορούσαν να

διακρίνουν το παλιό εργοστάσιο, κατεστραμμένο πλέον και μοιάζοντας να τρεμοπαίζει σαν να βρισκόταν πίσω από καπνό ή θερμό αέρα.

«Γιατί κάνει έτσι, Μιράντα;»

«Δεν ξέρω. Αλλά έχει σχέση με την καταστροφή που προέκυψε εδώ. Οι Παντοκρατορικοί ευθύνονταν. Έκαναν κάποια πειράματα, πριν από πολλά χρόνια. Τα πειράματα δεν πήγαν καλά, και...» ύψωσε τους ώμους, «μπουμ.»

«Όχι 'μπουμ' ακριβώς,» παρατήρησε η Νορέλτα.

«Το 'μπουμ' μπορεί να έχει πολλές έννοιες, μικρή.»

«Κι αυτοί οι γυαλοκόποι τι κάνουν τώρα εδώ;»

«Ό,τι κάνουν οι καταραμένες ψυχές που στοιχειώνουν έναν τόπο, υποθέτω.»

Η Νορέλτα αισθάνθηκε τις τρίχες της να ορθώνονται. «Είναι πάντα επιθετικοί;»

«Συνήθως είναι. Έρχονται καταπάνω σου και σε λιώνουν κάτω από τις αιχμές τους. Δεν καταστρέφονται εύκολα. Πρέπει να τους ανατινάξεις, να τους κομματιάσεις.» Η Μιράντα κοίταζε με τα κιάλια της ενώ μιλούσε, ψάχνοντας για σημάδια των πειρατών. Θα έκανε το Ξόρκι Α-νιχνεύσεως για να βρει τον Κίρκο, αλλά δεν τον θυμόταν πλέον και τόσο καλά, και δε νόμιζε ότι η μαγεία θα πετύχαινε. Τον είχε συναντήσει πριν από χρόνια. Και η όψη του θα είχε, επιπλέον, αλλάξει αρκετά από τότε.

«Το σημάδι μου με ενοχλεί, Μιράντα, από τη στιγμή που πατήσαμε το πόδι μας εδώ. Δε νομίζω ότι κάναμε καλά που ήρθαμε σε τούτο το καταραμένο νησί.»

Η Μιράντα, που δεν ένιωθε καμία ενόχληση από το δικό της σημάδι, δεν αποκρίθηκε. *Η μικρή δεν έχει υπομονή. Ούτε έχει μάθει πως η Πόλη πολλές φορές μιλά σε μια πολύ μυστηριώδη και δυσνόητη γλώσσα. Δεν είναι τα πάντα ναι ή όχι, μαύρο ή άσπρο, μέσα ή έξω.*

«Το βρήκα...» μουρμούρισε ύστερα από λίγο η Μιράντα, ενώ ακόμα κοίταζε με τα κιάλια.

Η Νορέλτα-Βορ είχε καθίσει σε μια πέτρα. «Τους είδες;»

Η Μιράντα κατέβασε τα κιάλια, στρεφόμενη προς το μέρος της. «Βρήκα τρόπο να κινούμαστε άνετα στους δρόμους του νησιού.»

Η Νορέλτα ύψωσε ένα φρύδι ερωτηματικά.

Η Μιράντα είπε: «Οι γυαλοκόποι δεν επιτίθενται ο ένας στον άλλο, αν πρόσεξες. Και ούτε κυνηγάνε διάφορες σαβούρες που παρασέρνει ο άνεμος.»

«Και λοιπόν;»

«Αυτό σημαίνει ότι δεν επιτίθενται σε οτιδήποτε κινείται.»

«Και λοιπόν;» είπε πάλι η Νορέλτα.

«Επιτίθενται σε οτιδήποτε είναι ζωντανό και κινείται—»

«Οι γυαλοκόποι δεν είναι ζωντανοί;»

«Δεν είναι βιολογικοί οργανισμοί, Νορέλτα.»

«Και λοιπόν;»

«Μία ερώτηση ξέρεις να κάνεις;» μειδίασε η Μιράντα.

«Δεν καταλαβαίνω σε τι μας—»

«Οι γυαλοκόποι επιτίθενται σε έμβιους οργανισμούς που κινούνται. Αυτούς που δεν κινούνται ίσως να μην τους φοβούνται, να μην αισθάνονται απειλημένοι από την παρουσία τους· ή μπορεί κάποιος άλλος λόγος να υπάρχει που τώρα αδυνατώ να σκεφτώ.»

Η Νορέλτα έμεινε σιωπηλή, αν και η όψη της ήταν ερωτηματική. Το *Και λοιπόν;* ήταν γραμμένο στο πρόσωπό της.

«Θα κρύψω τη ζωτική μας ενέργεια και θα μπορούμε να κινηθούμε άνετα στους δρόμους,» είπε η Μιράντα και, πλησιάζοντας την Αδελφή της, άρχισε να υφαίνει γύρω από τις δυο τους μια Μαγγανεία Εικονικής Νεκρώσεως.

Η Νορέλτα περίμενε, σκεπτόμενη: *Δε μ'αρέσουν αυτοί οι πειραματισμοί...* Αλλά δεν είπε τίποτα. Η ίδια δεν γνώριζε από μαγεία. Δεν ήξερε πώς λειτουργούσαν τα ξόρκια και οι μαγγανείες παρά μόνο θεωρητικά.

Η Μιράντα, μετά από κανένα τέταρτο, τελειώνοντας με τη μαγγανεία της, είπε: «Πάμε να το δοκιμάσουμε.»

Χρησιμοποιώντας μια εσωτερική πέτρινη σκάλα που δεν είχε καταρρεύσει, κατέβηκαν από την ταρατσα και βάδισαν τους δρόμους του νησιού.

Η Νορέλτα-Βορ τσιτώθηκε αμέσως, όταν ένας γυαλοκόπος φάνηκε να τις πλησιάζει, αλλά η Μιράντα τής είπε να μην ανησυχεί. «Μας βλέπει σαν σαβούρες που τις παρασέρνει ο άνεμος.»

«Δε μ'αρέσει να με χαρακτηρίζουν ως 'σαβούρα'.»

Η Μιράντα γέλασε. «Ορισμένες φορές είναι χρήσιμο να είσαι σαβούρα, Νορέλτα.» Ο γυαλοκόπος πέρασε από δίπλα τους χωρίς να τους δώσει σημασία. «Βλέπεις τι εννοώ;

»Και τώρα, μπορούμε εύκολα να βρούμε τον Κίρκο και τους Παράκτιους Κυβερνήτες. Δεν έχουμε παρά ν'ακολουθήσουμε τα σημάδια της Πόλης, ανενόχλητες.»

Χωρίς οι γυαλοκόποι να τις απειλούν, κινήθηκαν από δρόμο σε δρόμο και, καθώς οι σκιές του απογεύματος πύκνωναν, μπήκαν σ'ένα ερειπωμένο οικοδόμημα που δεν είχαν απομείνει παρά οι εξωτερικοί του τοίχοι. Για κάποιο λόγο, τα πολεοσημάδια τις είχαν οδηγήσει εδώ. Ή, τουλάχιστον, τη Μιράντα. Η Νορέλτα-Βορ ήταν μπερδεμένη, κι αισθανόταν ακόμα βαριά επάνω της την απόγνωση, την ερήμωση, και την καταστροφή σε τούτο το αστικό τοπίο.

«Σε παραθαλάσσια σπηλιά είπε ο Γεράρδος ότι-» άρχισε, αλλά η Μιράντα τής έκανε νόημα να σωπάσει.

«Εδώ μάς οδηγεί η Πόλη.»

«Εγώ δεν βλέπω τίποτα...»

«Τότε μάθε ν'ακούς.»

Το μόνο που ξέρω είναι ότι το πόδι μου με ξύνει! σκέφτηκε η Νορέλτα, μετανιώνοντας που είχε έρθει μαζί με την Αδελφή της σ'αυτό το καταραμένο νησί.

Η Μιράντα κοίταξε μέσα στο άδειο φρεάτιο ενός κατεστραμμένου ανελκυστήρα. Συρματόσχοινα κρέμονταν στο σκοτάδι, και δεν της έμοιαζαν έτοιμα να διαλυθούν. Τα δοκίμασε, απλώνοντας τα χέρια της και τραβώντας τα. «Χμμμ...»

«Τι 'Χμμμ'; Τι κάνεις εκεί, γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος; Δεν είναι παραθαλάσσια σπηλιά εδώ! Δεν είμαστε καν κοντά στην ακτή!»

Η Μιράντα είπε: «Τα συρματόσχοινα μοιάζουν ασφαλή, αλλά καλύτερα να μην τα χρησιμοποιήσουμε. Βγάλε τις μπότες σου, Νορέλτα.»

«Τι;»

Όταν είχαν κι οι δύο βγάλει τις μπότες τους, η Μιράντα ύφανε δύο Εόρκια Λιθικής Έλξεως ενώ η Νορέλτα είχε βρει την ευκαιρία να τρίψει το σημάδι στο δεξί της πέλμα που εξακολουθούσε να την ξύνει.

«Ακολουθήσέ με,» της είπε η Μιράντα. «Μη φοβάσαι.» Και πιάστηκε στο ένα τοίχωμα του φρεατίου σαν να ήταν γιγάντια αράχνη, κατεβαίνοντας. «Δεν υπάρχει κίνδυνος.»

Η Νορέλτα αισθανόταν τις πέτρες να έλκουν την εκτεθειμένη σάρκα των χεριών και των ποδιών της, αλλά πάλι ανατρίχιαζε στη σκέψη να κάνει κάτι τέτοιο. Παίρνοντας μια βαθιά ανάσα, μιμήθηκε τη Μιράντα, κολλώντας στον αντικρινό τοίχο του φρεατίου και κατεβαίνοντας.

Τελικά δεν είναι και τόσο δύσκολο... διαπίστωσε. Και έχει πλάκα!
«Πρέπει να μου το μάθεις κι εμένα αυτό το ξόρκι. Μπορείς;»

«Σσς,» της έκανε η Μιράντα. Άναψε έναν φακό και τον κράτησε με τα δόντια.

Φτάνοντας κάτω, στο τέλος του φρεατίου, είδαν ένα άνοιγμα. Πέρασαν από μέσα του και βρέθηκαν σ'έναν υπόγειο χώρο που θύμιζε αποθήκη, αλλά άδεια. Νερό ακουγόταν να στάζει, και το έδαφος ήταν υγρό κάτω από τα γυμνά πόδια τους. Η Νορέλτα τράβηξε το πιστόλι της.

Η Μιράντα βάδισε ανάμεσα στις παλιές κολόνες, πολλές από τις οποίες της φαίνονταν επικίνδυνα ραγισμένες. Στο βάθος ήταν μια πόρτα από βαρύ ξύλο, ενισχυμένη με σίδερα.

Και δεν ήταν καθόλου παλιά.

«Τους βρήκαμε, Νορέλτα.»

Ύψωσε τη γροθιά της και χτύπησε.

Οι πειρατές δεν ήταν και τόσο φιλόξενοι. Σημαδεύοντάς τες με πιστόλια και καραμπίνες (παρότι η Μιράντα επέμενε ότι έρχονταν φιλικά, ότι ήταν φίλη του Κίρκου, του Καπετάνιου τους), τις τράβηξαν πέρα από την ξύλινη πόρτα του υπογείου και τους πήραν όλα τους τα όπλα, ψάχνοντάς τες από πάνω ως κάτω ανενδοίαστα. Η Νορέλτα οργίστηκε όταν ένας απ'αυτούς τους λεχρίτες τής τσίμπησε εσκεμμένα το αριστερό στήθος· αλλά δεν έκανε ούτε είπε τίποτα, γιατί ένας άλλος τραβούσε τα χέρια της πίσω από την πλάτη και τα έδενε στους καρπούς. Ήταν περικυκλωμένες, κι όλα τα σημάδια που διέκρινε η Νορέλτα τής έλεγαν να τρέξει να φύγει μακριά από δω – παρότι αυτό έμοιαζε αδύνατον.

«Φίλοι σου δεν έλεγες ότι είναι;» γρύλισε στη Μιράντα, που κι αυτής τής είχαν δέσει τα χέρια. «Εμένα δε μου μοιάζουν για φίλοι!»

«Γνωρίζω τον Κίρκο,» είπε εκείνη ξανά στους πειρατές. «Με λένε Μιράντα. Ορισμένοι θάπρεπε να με θυμάστε! Σας είχα βοηθήσει.»

«Πώς ήξερες πώς νάρθεις εδώ;» τη ρώτησε ένας. «Ποιος μας πρόδωσε;»

«Κανένας δεν σας πρόδωσε. Ακολούθησα κάποια ίχνη. Ο Καπετάνιος σας θα καταλάβει. Πηγαίντε με στον Κίρκο!»

«Ας τις πάμε,» είπε ένας άλλος, μορφάζοντας. «Κι άμα δεν είναι γνωστές του, θα γίνει χαμός.»

Πιάνοντάς τες από το μπράτσο και τραβώντας τες μέσα από υπόγεια περάσματα φωτισμένα με λάμπες λαδιού, τις οδήγησαν σ'ένα μέρος που δεν μπορεί παρά να ήταν σπήλαιο. Επιπλέον, η υγρασία και οι οσμές μαρτυρούσαν πως ήταν, αναμφίβολα, κοντά στη θάλασσα. Βρίσκονταν κι άλλοι πειρατές εδώ.

«Φωνάξτε τον Κίρκο, ρε! Τούτες λένε πως τον ξέρουν.»

Ο Κίρκος σύντομα ήρθε ξεπροβάλλοντας μέσα απ'τα σκοτάδια: ένας γαλανόδερμος άντρας με γκριζα μαλλιά και γκριζα μούσια, ντυμένος στα μαύρα, μ'ένα περιδέραιο γύρω απ'τον λαιμό, φτιαγμένο από τα κόκαλα των σκοτωμένων του εχθρών, όπως ήξερε η Μιράντα. Στη ζωή του ήταν θηκαρωμένα ένα μεγάλο ξιφίδιο κι ένα πιστόλι.

«Μη μου πεις κι εσύ ότι δεν με θυμάσαι;» τον ρώτησε η Μιράντα καθώς εκείνος την αντίκριζε ευθέως.

«Σημαδεμένο Πόδι...» Τα μάτια του στένεψαν. «Τι κάνεις εδώ; Ποιος σου μίλησε γι'αυτό το μέρος;»

«Σου είχα πει ότι, αν χρειαζόταν, θα σας έβρισκα στον δρόμο μου, ή εσείς θα με βρίσκατε στον δικό σας. Όλα δρόμος είναι, στη Ρελκάμνια.»

«Δεν απάντησες στην ερώτησή μου, όμως.»

«Η Πόλη μ'έφερε εδώ· κανένας άλλος.»

«Κι αυτή;» Έριξε ένα βλέμμα στη Νορέλτα.

«Σαν εμένα. Αδελφή μου.»

«Μάλιστα...»

«Μπορείς να μας λύσεις, για να κουβεντιάσουμε;»

Ο Κίρκος έκανε νόημα να τις λύσουν, και τα δεσμά τους κόπηκαν από λεπίδες χωρίς καθυστέρηση.

«Μου είχες δώσει μια υπόσχεση. Κρατάς τον λόγο σου, Καπετάνιε;»

«Ο Καπετάν Κίρκος πάντα κρατά τον λόγο του, Σημαδεμένο Πόδι.»

το πλιάτσικο του Παλατιού των Θαυμάτων

Δεν ήταν δύσκολο ο Κίρκος να συμφωνήσει με την πρόταση της Μιράντας. Δεν του ζητούσε, εξάλλου, τίποτα που να μην τον συμφέρει. Υπήρχε κάποιος κίνδυνος, βέβαια, αλλά σε όλες τις πειρατικές δραστηριότητες υπάρχει κίνδυνος. Και στη συγκεκριμένη περίπτωση δεν ήταν και τόσο μεγάλος, έτσι όπως περιέγραφε η Μιράντα την κατάσταση. Το μέρος είχε μερική φύλαξη, όχι πλήρη, και η Θυγατέρα γνώριζε ένα κρυφό πέρασμα.

«Θα τους χτυπήσουμε σαν οργισμένοι σπαθάριοι!» είπε ο Κίρκος (αναφερόμενος, φυσικά, στα επικίνδυνα ψάρια που ονομάζονταν έτσι).

«Μην ξεχνάς, όμως, αυτά που σου ζήτησα,» τόνισε η Μιράντα. «Θα καταστρέψουμε τα μηχανήματα στα υπόγεια. Και τους αλλαγμένους δεν θέλω καθόλου να τους πειράξετε. Ό,τι άλλο βρείτε μέσα στο οικοδόμημα είναι δικό σας.»

Οι τρεις τους – οι δύο Θυγατέρες της Πόλης και ο αρχιπειρατής – βρίσκονταν τώρα σε μια μικρότερη σπηλιά που αποτελούσε προσωπικό του χώρο. Χαλιά ήταν απλωμένα στο πάτωμα. Μια ενεργειακή λάμπα διέλυε το σκοτάδι. Ένα κρεβάτι ήταν πλάι σ'έναν τοίχο. Μπαούλα και σωροί από λάφυρα βρίσκονταν εδώ κι εκεί – από όπλα μέχρι έργα τέχνης και κοσμήματα, μέχρι διάφορες συσκευές και κομμάτια μηχανημάτων. Ο Κίρκος είχε βγάλει ένα μπουκάλι παγωμένο Σεργήλιο οίνο από ένα ψυγείο και είχε γεμίσει τρεις λαξευτές αργυρές κούπες, δίνοντας τις δύο στις Θυγατέρες και κρατώντας τη μία για τον εαυτό του. Τους είχε επίσης προσφέρει τσιγάρα εισαγμένα από τη διάσταση της Σάρντλι, με μαλακό, αρωματικό καπνό. Οι δυο γυναίκες κάθονταν τώρα επάνω σε χοντρά μαξιλάρια, ενώ ο ίδιος ήταν καθισμένος σε μια δερμάτινη πολυθρόνα, μ'έναν μεγάλο καφετή γάτο κουλουριασμένο στα γόνατά του. Τα μουστάκια του αίλουρου ήταν πελώρια, και τα μάτια του κατάμαυρα.

«Έγινε,» είπε ο Κίρκος, «έγινε. Αλλά πώς θα ξεχωρίσουμε αυτούς τους αλλαγμένους; Μπορεί να γίνει κάνα λάθος...»

«Σου εξήγησα: είναι τέρατα. Δεν έχεις δει ποτέ παράσταση του Ρόλεμ-Μία;»

«Δυστυχώς όχι.»

«Είναι τέρατα,» επανέλαβε η Μιράντα, και του περιέγραψε μερικούς αλλαγμένους. «Κατάλαβες; Δεν υπάρχει περίπτωση να τους μπερδέψετε με κανονικούς ανθρώπους.»

«Ναι...» παραδέχτηκε σκεπτικά ο Κίρκος, πίσω απ'τον καπνό του Σάρντλιου τσιγάρου του. «Και είσαι κι εσύ θυγατέρα της Πόλης, ε;» ρώτησε, αλλάζοντας θέμα, εστιάζοντας το βλέμμα του στη Νορέλτα-Βορ.

«Είμαι,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Μπορείς να το αποδείξεις;»

Η Νορέλτα έβγαλε τη δεξιά μπότα της κι έστρεψε την πατούσα της προς τον πειρατή. Το σημάδι στραφτάλιζε πάνω στο κατάλευκο δέρμα της.

«Και τι ρόλο παίζεις εδώ;» τη ρώτησε ο Κίρκος. «Με τη Μιράντα έχουμε προϊστορία. Μ'εσένα όχι.»

«Μη ρωτάς ποτέ μια θυγατέρα της Πόλης τι ρόλο παίζει,» του είπε η Μιράντα, ενώ η Νορέλτα-Βορ ξαναφορούσε τη μπότα της.

«Συμβουλή είναι αυτή, ή προειδοποίηση;» θέλησε να μάθει ο Κίρκος.

«Και τα δύο.»

Ο πειρατής έσβησε το τσιγάρο του σ'ένα γυάλινο τασάκι. «Πότε θέλετε να ξεκινήσουμε;»

«Το συντομότερο δυνατό.»

«Απόψε;»

«Απόψε.»

«Εσένα,» ρώτησε ο Κίρκος τη Νορέλτα-Βορ, «ποιο είναι το όνομά σου;»

«Δε χρειάζεσαι το όνομά μου για να επιτεθείς στο Παλάτι των Θαυμάτων,» αποκρίθηκε εκείνη.

Το βλέμμα του αγρίεψε. «Περίεργες είστε, γαμώ τα μούσια του Κρόνου...»

Ο καφετής γάτος νιαούρισε.

Όταν τα δύο φεγγάρια της Ρελκάμνια – η Αργυρή Κυρά κι ο Πορφυρός Άρχων – βρίσκονταν ψηλά στον ουρανό παρέα με την Ουλή, οι πειρα-

τές έφυγαν από το Κάρδαбек βγάζοντας το ένα από τα πλοία τους από την παραθαλάσσια σπηλιά. Ήταν μεγάλο και μηχανοκίνητο· μια μάγισσα, καθισμένη στο κέντρο ισχύος του, ρύθμιζε τη ροή της ενέργειας που το έβαζε σε κίνηση.

Η Μιράντα και η Νορέλτα-Βορ είχαν τα μάτια τους δεμένα με χοντρό πανί, και πειρατές τις φρουρούσαν μέχρι που απομακρύνθηκαν από το Κάρδαбек· τότε, τους έλυσαν τα μάτια και τις άφησαν πάλι να δουν, καθώς στέκονταν στο κατάστρωμα.

«Αυτό,» είπε η Νορέλτα-Βορ στον Κίρκο, «δεν χρειάζόταν. Μπορούμε οποτεδήποτε να βρούμε το άντρο σου, αν θέλουμε. Αλλά δεν σκοπεύουμε ούτεως ή άλλως να σε προδώσουμε σε κανέναν.»

Δεν υπάρχει λόγος να κάνεις επίδειξη δύναμης, μικρή, σκέφτηκε η Μιράντα. Και, για να διασκεδάσει την κατάσταση, είπε: «Αφού όμως αισθάνεστε πιο ασφαλείς κλείνοντάς μας τα μάτια, δεν υπάρχει πρόβλημα, φυσικά.»

«Δε νομίζω ότι συμπαθώ τη φίλη σου,» της είπε ο Κίρκος.

«Ούτε εμένα με συμπαθούσες στην αρχή.»

«Και όχι από παρεξήγηση. Είχες έρθει για να μας βυθίσεις!»

«Ήταν λάθος μου, και σύντομα όλα άλλαξαν.»

«Τέλος πάντων,» είπε ο Κίρκος.

Ο νυχτερινός αέρας ήταν δυνατός πάνω από τη θάλασσα, κάνοντας κύματα να σηκώνονται και σταγόνες να τινάζονται στο κατάστρωμα, πιτσιλίζοντας τα πρόσωπά τους. Απόμακρα φαίνονταν φώτα από διάφορα νησιά, μικρότερα και μεγαλύτερα. Όλα τους ήταν οικοδομημένα από τη μια άκρη ως την άλλη, και μερικά, μάλιστα, συνδέονταν με πελώριες γέφυρες, πλωτές ή εναέριες.

«Πώς πηγαίνουν οι δουλιές σου, τα τελευταία χρόνια;» ρώτησε η Μιράντα τον Κίρκο, μετά από κάποια ώρα που ήταν οι τρεις τους σιωπηλοί.

«Αρκετά καλά. Αλλά όχι τόσο καλά όσο θα ήθελα. Γερνάω και είμαι ακόμα ένας πειρατής που παλεύει με τα στοιχεία της Ρελκάμνια. Δεν είμαστε όλοι αγέραστοι σε τούτη τη διάσταση, Μιράντα.»

Εκείνη δεν το σχολίασε αυτό· αλλά η αλήθεια ήταν πως μπορούσε να δει τις έντονες αυλακώσεις στο πρόσωπό του. Ήταν κουρασμένος.

«Το περιδέραιό μου, όμως, έχει μεγαλώσει· βλέπεις;» της είπε, κρατώντας το υψωμένο με τον αντίχειρά και μειδώντας. Ήταν φτιαγμένο

από κόκαλα σκοτωμένων εχθρών του. «Κανένας δεν μου έχει εναντιωθεί ανοιχτά και έχει μείνει ζωντανός.»

Όταν το πειρατικό πλοίο έφτασε στη θαλάσσια περιοχή του Ρόλβερσκ, δεν πλησίασε το νησί γιατί ήταν καλά φρουρούμενο. Η πλουτοκρατία το περιπολούσε, και υπήρχαν οπλικά συστήματα έτοιμα να μπουν σε λειτουργία αν εντόπιζαν κίνδυνο. Ο Κίρκος πρόσταξε το πλήρωμά του να σταματήσουν στ'ανοιχτά· κι όταν αυτό έγινε, έριξαν τέσσερις βάρκες από τα πλάγια του καραβιού, μέσα στις οποίες βρίσκονταν ο ίδιος ο Καπετάνιος, η Μιράντα, η Νορέλτα-Βορ, και αρκετοί πειρατές.

Η Μιράντα καθοδήγησε τους υπόλοιπους, καθώς στεκόταν πλάι στον Κίρκο, ο οποίος είχε στα χέρια του το τιμόνι της πρώτης βάρκας. Και τα τέσσερα μικρά σκάφη ήταν μηχανοκίνητα. Πλησίασαν την Ακτή των Βράχων από τα ανατολικά, περνώντας παράλληλα της Μεγάλης Άμμου, και σταμάτησαν πλάι στις ψηλές, επικίνδυνες πέτρες, εκεί όπου η Μιράντα θυμόταν – δίχως καμία αμφιβολία – πως βρίσκονταν οι σπηλιές που τελικά οδηγούσαν στα υπόγεια του Ρόλεμ-Μία. Είχε καλή μνήμη, όταν δεν βρισκόταν σε αμνησιακή κατάσταση. Κι επιπλέον, η Πόλη πάντα τη βοηθούσε.

Οι πειρατές βγήκαν από τις βάρκες, ανεβαίνοντας στις πέτρες με προσοχή, χωρίς ν'ανάψουν φώτα, έχοντας τα όπλα τους στα χέρια.

Η Μιράντα είπε: «Από δω,» και κινήθηκε ευέλικτα πάνω στους βράχους, μπαίνοντας σύντομα σε μια κατασκότεινη σπηλιά.

«Το σκοτάδι είναι πιο μαύρο απ'το πετσί του Μάρτιν!» μούγκρισε ένας πειρατής, αναφερόμενος μάλλον σε κάποιον άλλο πειρατή. «Δε βλέπουμε τίποτα, Καπετάνιε!»

«Μπορείτε ν'ανάψετε φώτα τώρα,» τους είπε η Μιράντα, και φακοί άναψαν διαλύοντας τα σκοτάδια των σπηλαίων.

Η Μιράντα προχώρησε πρώτη, με τον Κίρκο και τη Νορέλτα-Βορ δίπλα της. Διέσχισαν πετρώδη μέρη γεμάτα σταλακτίτες και σταλαγμίτες, πλημμυρισμένα από θαλασσινό νερό σε πολλά σημεία. Οι μπότες τους πλατσούριζαν, τα παντελόνια τους μούσκεψαν. Ψάρια κολυπούσαν εδώ μέσα, φεύγοντας τρομαγμένα από το πέρασμά τους.

Όταν έφτασαν στο άνοιγμα που οδηγούσε στα υπόγεια του Παλατιού των Θαυμάτων, η Μιράντα είδε ότι κανένας δεν το είχε ξαναχτί-

σει. Εξαρχής κάτι μέσα της της έλεγε πως έτσι θα ήταν, αλλά είχε προ-ειδοποιήσει τον Κίρκο να είναι έτοιμος να το ανατινάξει αν χρειαζόταν.

«Εδώ είμαστε,» του είπε τώρα.

«Δεν το έχουν κλείσει, λοιπόν.»

«Όπως βλέπεις, όχι.»

Αλλά είχαν μαζέψει τα πτώματα από το έδαφος. Η Μιράντα δεν έβλεπε νεκρούς πουθενά· μόνο κηλίδες από αίμα επάνω στις πέτρες. Ούτε ζωντανούς φρουρούς διέκρινε. Και ούτε κίνδυνο διαισθανόταν.

Ωστόσο, καλύτερα να βεβαιωνόταν γι' αυτό.

«Περιμένετε,» είπε, και μουρμούρισε τα λόγια για ένα Ξόρκι Εντοπισμού Νοητικής Δραστηριότητας. Το μυαλό της άπλωσε αόρατα πλοκάμια προς τα εμπρός, πέρα από το άνοιγμα, ψάχνοντας, αναζητώντας άλλα μυαλά, νοητική δραστηριότητα κάποιου είδους...

Δεν βρήκε τίποτα.

«Δε νομίζω ότι υπάρχουν φρουροί,» είπε στον Κίρκο, «αλλά νάστε προσεχτικοί.» Και πέρασε πρώτη το άνοιγμα, με το πιστόλι της στο χέρι.

Οι άλλοι την ακολούθησαν, μπαίνοντας στον χώρο όπου βρισκόταν η διαστασιακή δίοδος.

«Το βλέπετε αυτό,» είπε η Μιράντα, δείχνοντας την περιοχή όπου η πραγματικότητα της Ρελκάμνια αλλοιωνόταν. «Μην το πλησιάζετε· δεν θέλετε να πάτε εκεί όπου οδηγεί.»

Κανείς δεν έφερε αντίρρηση. *Τι είν' αυτό, ρε πούστηδες; άκουσε η Μιράντα κάποιον να ψιθυρίζει και άλλους: Τι σκατά είν' αυτό; – Τι είν' αυτό; Και ένας είπε: Διαστασιακό πέρασμα είναι, ρε κούφια ψάρια· τι λέτε νάναι; Θα βγείτε σ'άλλη διάσταση άμα σκοντάψετε μέσα του!*

Ούτε στην επόμενη αίθουσα – αυτή με τα δοχεία, τα κιβώτια, και τον ανελκυστήρα – υπήρχαν φρουροί, ούτε στο δωμάτιο με τα μηχανήματα.

«Από εδώ,» είπε η Μιράντα στους πειρατές, «δεν παίρνετε τίποτα. Τίποτα. Ανεβαίνετε με τον ανελκυστήρα» – τον έδειξε – «και από εκεί ληστεύετε ό,τι θέλετε. Αλλά μην ξεχνάτε ότι δεν πειράζετε τους αλλαγμένους.»

Ο Κίρκος ένευσε. «Έγινε, Μιράντα.» Και πίεσε το κουμπί που καλούσε τον ανελκυστήρα. «Δε δουλεύει,» παρατήρησε.

Η Μιράντα είπε: «Περίμενε,» και πήγε στο δωμάτιο με τα μηχανήματα, πατώντας πλήκτρα επάνω σ' αυτό που ρύθμιζε τη λειτουργία του ανελκυστήρα. Η οθόνη έγραψε:

ΑΝΕΛΚΥΣΤΗΡΑΣ ΕΚΤΟΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ

Η Μιράντα προσπάθησε να τον ενεργοποιήσει. Η οθόνη έγραψε:

ΕΛΛΙΠΗΣ ΣΥΝΔΕΣΗ !

Κάποιος καριόλης κάτι είχε κάνει εδώ. Κάποιος μάγος του τάγματος των Τεχνομαθών, ίσως. *Θεώρησαν ότι τα υπόγεια είναι πολύ επικίνδυνα και καλύτερα να μπλοκάρουν την πρόσβαση για εδώ*, σκέφτηκε η Μιράντα.

«Τι συμβαίνει;» είπε η Νορέλτα-Βορ, που κοίταζε πάνω από τον ώμο της.

Η Μιράντα δεν αποκρίθηκε· επέστρεψε στην άλλη αίθουσα.

«Ακόμα δεν δουλεύει,» είπε ο Κίρκος, πιέζοντας το κουμπί που καλούσε τον ανελκυστήρα.

«Το ξέρω.» Η Μιράντα έπιασε την πόρτα του ανελκυστήρα και την τράβηξε. Ήταν μπλοκαρισμένη. Κοίταξε τη μικρή κονσόλα πλάι της· ο θάλαμος φαινόταν να είναι στην ανώτερή του θέση: στο δωμάτιο όπου είχε βρει φυλακισμένη τη Νορέλτα.

«Για να δούμε,» μουρμούρισε η Μιράντα. Αν καταλάβαινε σωστά, κάποιος είχε απομονώσει το σύστημα του ανελκυστήρα από τα μηχανήματα στο άλλο δωμάτιο· δεν είχε καταστρέψει τον μηχανισμό του θαλάμου.

Αγγίζοντας την κονσόλα με το ένα χέρι, άρθρωσε τα λόγια για το Ξόρκι Μηχανικής Εκκινήσεως. Αν οι μηχανισμοί δεν ήταν κλειδωμένοι με κάποιο περίπλοκο σύστημα ασφαλείας, αυτό πρέπει να ήταν αρκετό για να τους βάλει σε λειτουργία. Η Μιράντα έστειλε με το μυαλό της, μέσα από τα νεύρα των δαχτύλων της, ένα σήμα στους μηχανισμούς, αρκετά ισχυρό για να τους ενεργοποιήσει. Και νόμιζε πως τα κατάφερε. Άκουσε κάτι να μπαίνει σε κίνηση πίσω από την πόρτα.

Πάτησε το κουμπί που καλούσε τον θάλαμο, και οι ήχοι έγιναν πιο έντονοι. Ο θάλαμος ερχόταν. Κατέβηκε. Η Μιράντα άνοιξε την πόρτα.

«Περάστε,» είπε στους πειρατές.

Η Νορέλτα-Βορ είχε αρχίσει να ζηλεύει τη Μιράντα. Ήθελε κι εκείνη να ήταν σαν αυτήν! Η παλιόγρια έμοιαζε να ξέρει τα πάντα. Υπήρχε τίπο-

τα που να μην το γνώριζε; Πολεμούσε σαν άγριο θηρίο από τη Φηνάρκια· μπορούσε να μαντέψει τι αντιλαμβάνονταν παράξενα πλάσματα όπως οι γυαλοκόποι· χειριζόταν μηχανισμούς σαν Τεχνομαθής μάγισσα· έκανε συμφωνίες με πειρατές σαν να ήταν μία απ'αυτούς· βάδιζε μέσα στην Πόλη σαν να είχε αναλυτικό χάρτη κάθε δρόμου και σοκακιού στο κεφάλι της...

Τι κάνω εγώ εδώ; σκέφτηκε η Νορέλτα, θυμωμένα, καθώς οι πειρατές έμπαιναν λίγοι-λίγοι στον ανελκυστήρα κι ανέβαιναν στο δωμάτιο όπου παλιά ήταν φυλακισμένη.

Η Μιράντα τής είπε: «Έλα,» και βάδισε πάλι προς την αίθουσα με τα μηχανήματα.

Η Νορέλτα την ακολούθησε. «Ναι, λες και με χρειάζεσαι...»

«Τι πάει να πει αυτό;»

«Τίποτα· απλά λέω.»

Η Μιράντα μειδίασε αχνά. «Μη θες να τα ξέρεις όλα, μικρή. Η Πόλη έχει πολλά να σε διδάξει ακόμα.» Και τραβώντας το πιστόλι της άρχισε να πυροβολεί τα μηχανήματα, καταστρέφοντάς τα το ένα μετά το άλλο.

Η Νορέλτα-Βορ τη μιμήθηκε. Και σύντομα είχαν κάνει τα πάντα κομμάτια και θρύψαλα. Ανατίναξαν, όμως, και μια ενεργειακή φιάλη για καλό και για κακό, καθώς έβγαιναν από το δωμάτιο. Φλόγες το τύλιξαν.

Οι πειρατές (που ακόμα δεν είχαν όλοι τους ανεβεί στα επάνω πατώματα) τις κοίταζαν με κάποια περιέργεια.

Η Μιράντα και η Νορέλτα-Βορ πυροβόλησαν τα δοχεία με την ουσία της αλλαγής, αφήνοντάς τη να κυλήσει στο δάπεδο, αλλοιώνοντάς το με φρικτούς τρόπους, σαν προς στιγμή να είχε πάρει τις ιδιότητες ρευστής σάρκας.

Στα προσωπικά δωμάτια του Ρόλεμ-Μία, οι πειρατές δεν συνάντησαν καμία αντίσταση. Το παράξενο, εφιαλτικό θηρίο που είχε επιτεθεί στη Μιράντα δεν βρισκόταν πλέον εδώ, και κανένας φρουρός δεν υπήρχε. Το μέρος ήταν τελείως εγκαταλειμμένο. Ο Κίρκος και οι Παράκτιοι Κυβερνήτες μάζεψαν ό,τι μπορούσαν να μαζέψουν, και μετά κινήθηκαν σε άλλους χώρους του Παλατιού των Θαυμάτων.

Μόνο στην πτέρυγα των μισθοφόρων και στην πτέρυγα των αλλαγμένων συνάντησαν ουσιαστική αντίσταση, αλλά οι μάχες δεν κράτησαν για πολύ. Οι μισθοφόροι σύντομα τράπηκαν σε φυγή, κι εν τω μεταξύ η Μιράντα και η Νορέλτα-Βορ είχαν την ευκαιρία να ερευνήσουν ένα αρκετά μεγάλο μέρος του οικοδομήματος και να ανακαλύψουν κάποια εργαστήρια του Ρόλεμ-Μία – τα μέρη όπου έκανε πειραματισμούς και όπου μεταμόρφωνε τους ανθρώπους σε τέρατα. Οι δύο θυγατέρες κατέστρεψαν τα πάντα, πυροβολώντας μηχανισμούς και βάζοντας φωτιές. Δε χρειαζόταν ποτέ ξανά κάποιος να συνεχίσει τις μεθόδους του θαυματοποιού. Δεν είχαν ωφεληθεί ούτε εκείνον ούτε κανέναν άλλο. Και ήταν επικίνδυνες για την ίδια τη διάσταση της Ρελκάμνια, όπως είχε αποδειχτεί.

Οι αλλαγμένοι είχαν τρομοκρατηθεί από την επίθεση των πειρατών, όμως δεν τους επιτέθηκαν, απλά ζάρωσαν μέσα στα δωμάτιά τους· και ούτε οι πειρατές επιτέθηκαν σ'αυτούς. Κατάλαβαν αμέσως ποιοι ήταν. Όπως είχε πει η Μιράντα, δεν μπορούσαν να τους μπερδέψουν. Τέτοια τέρατα δεν συναντούσαν συχνά.

Όταν οι συγκρούσεις τελείωσαν, η Μιράντα ζήτησε από τους αλλαγμένους να την ακολουθήσουν. «Θα σας οδηγήσω σε ασφαλές μέρος· το υπόσχομαι,» τους είπε. «Γνωρίζω έναν φίλο σας, τον Λαγό.»

«Ο Λαγός είναι νεκρός,» αποκρίθηκε μια γάτα με κεφάλι γυναίκας.

«Δεν είναι νεκρός· ο θαυματοποιός σας είχε πει ψέματα. Ακολουθήστε με τώρα, προτού έρθουν κι άλλοι μισθοφόροι για να σας φυλακίσουν ξανά ή να σας σκοτώσουν.»

Μαζί με τη Νορέλτα-Βορ και κάποιους από τους πειρατές, οδήγησε τους αλλαγμένους στο υπόγειο που συνδεόταν με την παραθαλάσσια σπηλιά μέσω της οποίας η Μιράντα σχεδίαζε να εισβάλει παλιά, πριν από τρία χρόνια, όταν ερχόταν κρυμμένη στο μεταλλικό κιβώτιο. Από εδώ έφερναν διάφορους εξοπλισμούς και εφόδια. Υπήρχαν αποθήκες.

Οι μισθοφόροι που φρουρούσαν το μέρος είχαν ήδη τραπεί σε φυγή, μέσα σε μια βάρκα, και οι πειρατές είχαν αρχίσει να λεηλατούν ό,τι έβρισκαν. Η Μιράντα έβαλε τους αλλαγμένους σε τρία πλεούμενα, και μετά είπε στον Κίρκο: «Εδώ χωρίζουμε, Καπετάνιε. Πρέπει να μεταφέρω αυτούς εδώ σε ασφαλές μέρος.»

«Φίλοι σου είναι; Ακόμα δεν έχω καταλάβει τι τους χρωστάς. Γίαντούς ήρθες εδώ;»

«Και ναι και όχι.»

«Οι απαντήσεις σου πάντα είναι περίεργες, γαμώ τα μαλλιά της Ρασιλλώ!... Τέλος πάντων,» μούγκρισε. «Σ'ευχαριστώ για τούτη τη λεηλασία, Μιράντα.» Της έδωσε το χέρι του.

Εκείνη το έσφιξε. «Μου είχες υποσχεθεί ότι θα με βοηθούσες, Καπετάνιε.»

«Αυτή δεν ήταν βοήθεια που σου πρόσφερα!» γέλασε ο Κίρκος. «Εσύ βοήθησες εμένα!»

«Είναι καλό όταν τα συμφέροντα δύο ανθρώπων της Πόλης συναντιούνται. Αντίο, Καπετάνιε.» Βάδισε προς μια από τις βάρκες όπου ήταν επιβιβασμένοι οι αλλαγμένοι – ένα σκάφος γεμάτο τέρατα βγαλμένα από εφιαλτικά όνειρα.

«Θα σε ξαναδώ;» ρώτησε ο Κίρκος πίσω της.

«Τίποτα δεν αποκλείεται. Όλα είναι δρόμος, στη Ρελκάμνια!» Η Μιράντα πήδησε μέσα στο σκάφος, κι ενεργοποίησε τη μηχανή του.

Η Νορέλτα-Βορ βρισκόταν σε μια άλλη από τις τρεις βάρκες, και είχε ήδη ενεργοποιημένη τη δική της μηχανή. Το τρίτο σκάφος το οδηγούσε ένας αλλαγμένος που είχε χέρια κανονικού ανθρώπου. Όλοι οι αλλαγμένοι έμοιαζαν ενθουσιασμένοι, και μιλούσαν, μούγκριζαν, σύριζαν, αναδύονταν, και χοροπηδούσαν.

«Ησυχία!» τους είπε η Μιράντα. «Μην ανατρέψουμε τις βάρκες!» Κι έβαλε σε κίνηση το πλεούμενό της, αφήνοντας τις προπέλες να το βγάλουν από την παραθαλάσσια σπηλιά.

Οι άλλες δύο βάρκες την ακολούθησαν.

Οι θυγατέρες της Πόλης οδήγησαν τους αλλαγμένους μακριά από την Ακτή των Βράχων.

Ο Κίρκος ατένιζε τα σκάφη τους μέχρι που τα κατάπιε η νύχτα. Στο πρόσωπό του υπήρχε ένα ικανοποιημένο χαμόγελο.

Στρεφόμενος στους πειρατές του, έβγαλε ένα δυνατό σφύριγμα και φώναξε: «Γρήγορα! Να τελειώνουμε δω πέρα, μάγκες, γιατί όπου νά-ναι θα πλακώσει κάνας στρατός και θα γίνει της πουτάνας. *Γρήγορα!* Κουνηθείτε!»

Μετά από λίγο, τέσσερις βάρκες ζύγωσαν από τα βόρεια και σταμάτησαν μπροστά στο στόμιο της παραθαλάσσιας σπηλιάς – οι βάρκες με τις οποίες οι πειρατές είχαν έρθει από το μεγάλο πλοίο τους. Ο Κίρκος είχε προστάξει τους υπόλοιπους ανθρώπους του να πάνε να πά-

ρουν τα σκάφη από εκεί όπου τα είχαν αράξει, φορτώνοντας κάμποσα από τα λάφυρα επάνω τους.

«Όλα καλά;» τους ρώτησε τώρα.

«Όλα καλά, Καπετάνιε!» είπε ένας πειρατής.

«Είμαστε πλούσιοι!» είπε μια άλλη. «Το καλύτερο πλιάτσικο είχε εδώ μέσα!»

η υπόσχεση της Μιράντας

Σε μια απομονωμένη μεριά της Δυτικής Άμμου, οι αλλαγμένοι περίμεναν μες στο σκοτάδι της νύχτας. Είχαν ήδη περάσει μια μέρα κρυμμένοι κάτω από σκηνές, φοβούμενοι μην τους ανακαλύψουν και τους σκοτώσουν, και ήταν όλοι τους πολύ ανήσυχoi.

Η Νορέλτα-Βορ, που καθόταν και τους φυλούσε, είχε τώρα ανάψει ένα τσιγάρο, ενώ αναλογιζόταν τα όσα είχε μάθει από τη Μιράντα. Η γριά ήξερε πώς να κινείται μέσα στην Πόλη όπως καμια άλλη Θυγατέρα που είχε συναντήσει...

Το πρωί, ενόσω πάλι φυλούσε τους αλλαγμένους που κρύβονταν κάτω απ'τις σκηνές, η Νορέλτα άκουγε ραδιόφωνο και είχε πληροφορηθεί ότι έλεγαν για μια ξαφνική επίθεση πειρατών στο Παλάτι των Θαυμάτων. Κανείς δεν ήξερε από πού ακριβώς είχαν έρθει· ύστερα όμως από μια έρευνα που έγινε, υπέθεταν ότι πιθανώς να είχαν εισβάλει από κάποιο άνοιγμα στα υπόγεια. (Περισσότερες λεπτομέρειες δεν δόθηκαν στο κοινό, φυσικά.) Οι μισθοφόροι είχαν πιαστεί απροετοίμαστοι· δεν μπορούσαν να υπερασπιστούν το μέρος από μια εκ των έσω επίθεση. Αρκετοί σκοτώθηκαν, και οι υπόλοιποι αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν. Όταν ενισχύσεις ήρθαν, σταλμένες από την πολιτεία του Ρόλβεσκ, οι πειρατές είχαν, αναμενόμενα, εξαφανιστεί. Είχαν λεηλατήσει το Παλάτι των Θαυμάτων από πάνω ως κάτω, και οι αλλαγμένοι δεν ήταν πουθενά, ζωντανοί ή νεκροί. Τους είχαν, άραγε, πάρει οι πειρατές μαζί τους; Ή τα τέρατα τριγύριζαν τώρα ελεύθερα στο νησί; Έπρεπε οπωσδήποτε να γίνουν έρευνες, γιατί πιθανώς να ήταν επικίνδυνα για τους κατοίκους αλλά και για τους τουρίστες!

Η Νορέλτα-Βορ δεν είπε τίποτα γι'αυτό στους αλλαγμένους, για να μην τους τρομάξει περισσότερο απ'ό,τι ήδη ήταν τρομαγμένοι. Το καταλάβαιναν ότι οι ζωές τους βρίσκονταν σε κίνδυνο. Οι άνθρωποι έχουν γενικά την τάση να σκοτώνουν ή να φυλακίζουν ό,τι τους φρικιάρει, είτε είναι πραγματικά επικίνδυνο είτε όχι.

Οι άνθρωποι είναι, γενικά, γάμησέ τα, συλλογίστηκε η Νορέλτα, *αν τους σκεφτείς από μια άποψη*. Ήταν να απορεί κανείς που τόσοι πόλε-

μοι γίνονταν μέσα στη Ρελκάμνια, τα τελευταία χρόνια, ύστερα από τη διάλυση της Συμπαντικής Παντοκρατορίας; Σε κάποιες περιπτώσεις, μια γειτονιά προσπαθούσε να αφανίσει μια άλλη. Σε άλλες περιπτώσεις, μια ολόκληρη αστική περιοχή προσπαθούσε να αφανίσει μια άλλη. Και οι λόγοι για τις συγκρούσεις δεν φαινόταν ποτέ και τόσο καλοί στη Νορέλτα-Βορ.

Ξαφνικά, τρειςήμισι αναβοσβήσματα φωτός μέσα απ'το σκοτάδι.

Η Νορέλτα χαμογέλασε. Δε χρειαζόταν να δει το συμφωνημένο σύνθημα για να καταλάβει ότι η Μιράντα ήταν κοντά· κάτι την είχε ήδη προειδοποιήσει. Αλλά ήταν καλό που είχαν συμφωνήσει να υπάρχει σύνθημα, για νάναι σίγουρες.

«Οι φίλοι μας είναι εδώ,» είπε η Νορέλτα στους αλλαγμένους.

Και σύντομα η Μιράντα και ο Λαγός ξεχώρισαν μέσα απ'το σκοτάδι της νύχτας βαδίζοντας πάνω στην αμμουδιά. Οι παλιοί αλλαγμένοι, που γνώριζαν τον Λαγό, τον πλησίασαν για να τον αγκαλιάσουν και να τον χαιρετήσουν, γελώντας, συρίζοντας, και μιλώντας.

«Δεν είχατε κανένα πρόβλημα...;» είπε η Μιράντα στη Νορέλτα.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι αρνητικά, κι έριξε το τσιγάρο της στην άμμο, σβήνοντάς το κάτω από τη μπότα της. «Πού θα τους πας τώρα, Μιράντα;»

«Θα δούμε. Η Ατέρμονη Πολιτεία έχει σίγουρα χώρο γι'αυτούς, και γι'άλλους χίλιους σαν αυτούς.»

«Δίχως αμφιβολία.»

«Θάρθεις μαζί μας, Νορέλτα;» ρώτησε, αν και ήξερε ήδη την απάντησή της. Τη διαισθανόταν. Τη διάβαζε στα πολεοσημάδια γύρω τους.

«Όχι. Θα μείνω ακόμα εδώ για λίγο. Και μετά... όπου με οδηγήσει η Πόλη.»

Η Μιράντα αντάλλαξε μια χειραψία μαζί της. «Ωστόσο οι δρόμοι να μας ξαναφέρουν κοντά, Αδελφή.»

«Ωστόσο οι δρόμοι να μας ξαναφέρουν κοντά, Αδελφή,» αποκρίθηκε η Νορέλτα-Βορ.

Η Μιράντα στράφηκε στους αλλαγμένους. «Είστε έτοιμοι να φύγουμε απ'αυτό το νησί;»

Οι απαντήσεις τους ήταν ενθουσιώδεις, και αγχώδεις επίσης. Βιάζονταν, γιατί φοβόνταν μην τους πιάσουν πάλι.

«Στις βάρκες μας, λοιπόν!» τους είπε η Μιράντα, κι εκείνοι άρχισαν να πηγαίνουν προς τα εκεί όπου τις είχαν προσαράξει, πάνω στην άμμο.

Η Νορέλτα-Βορ γελούσε. «Πραγματικά αναρωτιέμαι τι θα κάνεις μαζί τους, Μιράντα.»

«Σου είπα να έρθεις αν θέλεις.»

«Όχι,» κούνησε το κεφάλι της ξανά η αριστοκράτισσα, «θα μείνω εδώ.»

«Όπως προτιμάς.»

Η Μιράντα ακολούθησε τους αλλαγμένους.

Σύντομα, τρεις μηχανοκίνητες βάρκες απομακρύνονταν από το Ρόλβεσκ, μέσα στη νύχτα, κατευθυνόμενες δυτικά κάτω από το φως των φεγγαριών της Ρελκάμνια, ενώ μια γυναίκα στεκόταν στην αμμουδιά και τις αγνάντευε καπνίζοντας ακόμα ένα τσιγάρο.

Ύστερα, γύρισε και βάδισε προς την αστική περιοχή πέρα από την παραλία.